SÖZ YAYIN
OYUNAJANS
©
Yürek Taşıyan Yol

Çağdaş Öğretiler (New Age) Dizisi: 7

CARLOS CASTANEDA

KARTAL'IN ARMAĞANI

TÜRKÇESİ: NURİ PLÜMER

Carlos Castaneda, Los Angeles'daki California Üniversitesi'nde insanbilim (antropoloji) dalında uzman bir öğrenciydi. Yaşlı bir Yaqui yerlisi olan don Juan'la tanıştığı zaman, Meksika'nın Sonora yöresindeki Kızılderililerce kullanılan çeşitli tıbbi bitkileri incelemekteydi. *Don Juan'ın öğretileri*, bu iki insanın usta ve öğrenci olarak geçirdikleri ilk beş yılın öyküsüdür.

Carlos Castaneda sonraları, *Bir Başka Gerçeklik, Ixtlan Yolculuğu (Yaqui Kızıldereli Büyücüsü Don Juan'ın yeni Öğretileri), Erk Öyküleri ve İkinci Erk Çemberi* adlı kitaplarıyla bu incelemelerin öyküsünü sürdürmüştür

BÜTÜN CANLI VARLIKLARIN KADERİ KARTAL'IN ELİNDEDİR. KARTAL'IN ARMAĞANI KURTULMA ve ÖZGÜRLÜĞE KAVUŞMA FIRSATI DEMEKTİR

Castaneda, Meksika'ya geri döndüğünde, artık efsaneleşmiş olan Don Juan'ın yerini almak üzere topluluğun lideri olarak seçildiğini öğrenir.

Büyücülerin evrenin gizemli güçlerini tanıma, uysallaştırma ve onlardan yararlanabilme erkinin peşine düşen Castaneda, bir kez daha eski öğretilerin bilinmez dehşetler, sanrısal görsüler ve göz kamaştırıcı içgörülerle dolu dünyasına girer.

Don Juan'ın anlaşılması güç, kudretli ve hep onunla birlikte olan ruhunun aralıksız etkisi altında, Castaneda, büyücülük sanatının daha da derinlerine iner.

Büyücülüğün özüne doğru bir yolculuk hayal gücünüze ve mantığınıza bir meydan okuma.

ISBN 975-7190-05-5
9 789757 190059

Çağdaş Öğretiler (New Age) Dizisi: 7

Özgün Adı:
THE EAGLE'S GIFT

Editör: Taner Gezer

OYUNAJANS
©
Yürek Taşıyan Yol

P.K. 7 Levent
80622 İstanbul
•
Telefakslar:
(0212) 293 10 40
(0212) 244 02 26

ISBN 975-7190-05-5

Birinci Basım
Ekim 1996

Kapak Deseni:
Nemesio Antunez

İç Resimler:
Raziye Kubat

Baskı ve Cilt:
Mart Matbaacılık Sanatları Tic. ve San. Ltd. Şti.
İstanbul (0 212) 212 03 39/40 - 211 09 71

Carlos Castaneda

*

Kartal'ın Armağanı

Çeviri:
NURİ PLÜMER

1. Baskı

OYUNAJANS

Yürek Taşıyan Yol

İçindekiler

7
ÖNSÖZ

13
Bölüm Bir
ÖTEKİ BENLİK
İKİNCİ DİKKATİN SABİTLEŞTİRİLMESİ 15
BİRLİKTE GÖRMEK 37
ÖTEKİ BENLİĞİN SANKİ ANILARI 59
SEVECENLİĞİN SINIRLARINI AŞMAK 79
ÖFKELİ BİR BÜYÜCÜ ORDUSU 103

125
Bölüm İki
***RÜYA GÖRME* SANATI**
İNSAN BİÇİMİNİN YİTİRLEMESİ 127
BİRLİKTE RÜYA GÖRMEK 145
SAĞ VE SOL YAN BİLİNCİ 171

191
Bölüm Üç
KARTAL'IN ARMAĞANI
NAGUAL'IN KURALI 193
NAGUAL'IN SAVAŞÇI TOPLULUĞU 211
NAGUAL KADIN 239
SILVIO MANUEL'İN *YAPMAMALARI* 259
RÜYA GÖRMENİN İNCELİKLERİ 277
FLORINDA 299
SORGUÇLU YILAN 333

önsöz

Her ne kadar bir insanbilimci olsam da, bu çalışma gerçek anlamda bir insanbilimsel çalışma sayılmaz; yine de kökenleri kültürel insanbilime inmektedir, çünkü yıllar önce bu disiplin içinde bir alan çalışması olarak başlamıştı. O yıllarda, güneybatı ve kuzey Meksika'da yaşayan Kızılderililer arasında tıbbi bitkilerin kullanımı üzerinde incelemeler yapıyordum.

Geçen bunca yıl boyunca araştırmalarım, gerek kazandıkları ivme, gerekse kişisel gelişmem sonucu farklı bir duruma evrildi. Tıbbi bitkiler üzerindeki incelemelerin yerini, en az iki farklı kültürün sınırlarının ötesine geçen bir inanç dizgesi üzerindeki incelemeler aldı.

Çalışmalarımın ilgi odağında ortaya çıkan bu değişimin sorumlusu, beni daha sonra orta Meksikalı bir Mazatec Kızılderilisi olan Genaro Flores'le tanıştıran kuzey Meksikalı Yaqui Kızılderilisi don Juan Matus oldu. Her ikisi de, günümüzde genelde büyücülük olarak bilinen ve gerek tıp bilimi,

gerekse ruhbilimin ilkel bir biçimi olduğu sanılan, oysa, gerçekte son derece yüksek özdüzenceli, son derece bilgili uygulayıcılar arasında var olan bir geleneği oluşturan eski bir öğretinin sürdürücüleridir.

Bu iki adam benim için, birer bilgi kaynağından çok öğretmen oldular; ama ben yine de yaptığım işin, dağınıklığına rağmen, insanbilimsel bir çalışma olduğunu ısrarla savundum. Bu dizgenin kültürel dayanaklarını belirleyebilmek, kusursuz bir sınıflandırma yöntemi, sınıflandırıcı bir düzen, kökenleri ve dağılımı üzerine bir varsayım geliştirebilmek için yıllarımı harcadım. Ancak, tüm bu uğraşlarım boşunaydı, çünkü sonuçta, dizgenin zorlayıcı içsel erkleri entelektüel arayışlarımı rayından çıkarttı ve beni de aralarına kattı.

Bu iki erk sahibi adamın etkisi altında, çalışmam bir yaşamöyküsüne dönüştü; çünkü, aralarına katıldığım andan itibaren, kendimi yaşadıklarımı aktarmaya zorunlu hissettim.

Bu, oldukça farklı bir yaşamöyküsüdür, çünkü burada ne sıradan bir insan olarak gündelik yaşantımı, ne de gündelik yaşantımın oluşturduğu öznel durumları aktarıyorum. Bunların yerine, birbiriyle ilişkili düşünceler ve yöntemlerden oluşan yabancı bir dizgeyi benimsemenin sonucu olarak yaşantımda gelişen olaylar örgüsünü aktarıyorum. Başka bir deyişle, incelemek istediğim inanç dizgesi beni içine çekti ve bütün yaşamımı ona adadım.

İşte bu koşullardan dolayı, yaptığım işin tam olarak ne olduğunu açıklamak zorundayım. Sıradan bir batılı ya da bir insanbilimci olarak yola çıktığım ilk noktadan çok uzakta olduğum şu anda, bu çalışmanın bir kurmaca olmadığını yinelemek zorundayım. Burada anlattıklarım bizler için yabancıdır; bu nedenle de gerçekdışı gibi görünmektedir.

Büyücülüğün dolambaçları içinde derinlere indikçe, başlarda bana ilkel inançlar ve uygulamalar dizgesi gibi görünen şeyler, devasa ve içinden çıkılması güç bir dünya halini aldı. Bu dünyayı tanıyabilmek, onu aktarabilmek için, giderek artan biçimde karmaşıklaşan ve daha incelikli hale gelen

yöntemler kullanmak zorundayım. Bana olanlar, ne benim önceden kestirebildiğim türden gelişmeler, ne de diğer insanbilimcilerin Meksikalı Kızılderililerin inanç dizgeleri üzerine bildiklerine benziyor. Sonuç olarak, kendimi güç bir durumda hissediyorum; bu koşullar altında yapabildiğim tek şey, bana olanları, *olduğu gibi* yansıtmak. İyi niyetim konusunda, ikili bir yaşamım olmadığını ve kendimi don Juan'ın dizgesinin ilkelerini uygulamaya adamış olduğumu bir kez daha vurgulamanın ötesinde herhangi bir güvence veremeyeceğim.

Bana eğitmenlik yapan Meksikalı Kızılderili büyücüler, don Juan Matus ve don Genaro Flores, bilgilerini kendilerince yeterli gördükleri ölçüde bana açıkladıktan sonra, eyvallah deyip çekip gittiler. Bana düşen görevin, o andan itibaren, onlardan öğrendiğim bilgileri kendi çabamla bir araya getirmek olduğunu anladım.

Bu görevi yerine getirmek üzere çalışmalara başlamak için Meksika'ya geri döndüğümde don Juan ve don Genaro'nun beşi kadın dördü erkek dokuz çömezinin daha bulunduğunu keşfettim. Kadınların en yaşlısının adı Soledad'dı. Bir diğeri "La Gorda" takma adlı Maria Elena'ydı; diğer üç kadın, Lydia, Rosa ve Josefina daha gençtiler ve "Küçük kız kardeşler" olarak anılıyorlardı. Dört adamın adlarıysa, yaş sırasına göre Eligio, Benigno, Nestor ve Pablito'ydu; son saydığım üçüne, don Genaro'ya çok yakın oldukları için "Genarolar" deniliyordu.

Nestor, Pablito ve artık orada olmayan Eligio'nun çömez olduklarını biliyordum zaten, ama her nedense dört kızın Pablito'nun kız kardeşleri, Soledad'ınsa onların anaları olduğuna inanmıştım. Geçen yıllar boyunca Soledad'ı az çok tanımıştım, yaşça don Juan'a yakın olduğu için bir saygı ifadesi olarak ona her zaman *doña* Soledad şeklinde hitap ederdim. Benigno'yu tanırdım ama onun don Juan ve don Genaro ile ilişkisinden hiç haberim olmamıştı.

Anlayamadığım nedenlerden dolayı hepsi de, şu ya da

bu şekilde benim Meksika'ya geri dönmemi bekliyor gibiydiler. Bana, onların liderleri, Nagualları olarak don Juan'ın yerini almamın beklendiğini bildirdiler. Don Juan'la don Genaro'nun da Eligio'nun da bu dünyadan uçup gittiklerini söylediler. Bu üç kişinin öldüğüne inanmıyorlardı; onlar, yaşadığımız dünyadan farklı, ama aynı ölçüde gerçek başka bir dünyaya girmişlerdi.

Kadınlarla—özellikle doña Soledad'la—ilk karşılaştığımız andan itibaren sürekli ters düştük. Ancak, yine de dinginleşmeme yardımcı oldular. Onlarla kurduğum ilişki, yaşamımda gizemli bir coşkunun doğmasına yol açtı. Birlikte yaşadıklarımız, düşünce ve kavrayış biçimimde çok büyük değişimler getirdi. Ama, tüm bunlar bilinç düzeyinde gerçekleşmiyordu—ya da en azından, onları ilk ziyaretimden sonra zihnimi her zamankinden daha fazla karışmış buldum; yine de bu kargaşanın içinde, şaşırtıcı ölçüde sağlam bir zemin vardı. Bu çatışmaların etkisiyle, kendimde o güne değin var olduklarını düşlerimde bile görmediğim yetenekler keşfettim.

La Gorda ve küçük kız kardeşler kusursuz birer *düş görücüydüler*; kendi arzularıyla bana yol gösterici bilgiler verdiler ve becerilerini gösterdiler. Don Juan *düş görme* sanatını, kişinin kendi olağan düşlerinden yararlanma, onun ve don Genaro'nun *ikinci dikkat* adını verdikleri uzmanlık gerektiren bir dikkat türü aracılığıyla *kontrollü farkındalığa* dönüştürebilme potansiyeli olarak tanımlamıştı.

Genarolardan, don Juan'ın ve don Genaro'nun öğretilerinin bir diğer yönünü oluşturan *iz sürme* sanatındaki başarılı uygulamalarını bana öğretmelerini bekliyordum. *İz sürme* sanatı bana kişinin akla gelen her durumda en iyi sonuçları elde edebilmesini sağlayan bir dizi yöntem olarak anlatılmıştı. Ancak, Genaroların *iz sürme* üzerine bana anlattıkları, benim beklediğim tutarlılıktan ya da erkten yoksundu. Bu adamlar, ya gerçek anlamda bu sanatın uygulayıcıları değillerdi, ya da bu sanatı bana göstermek istemiyorlardı.

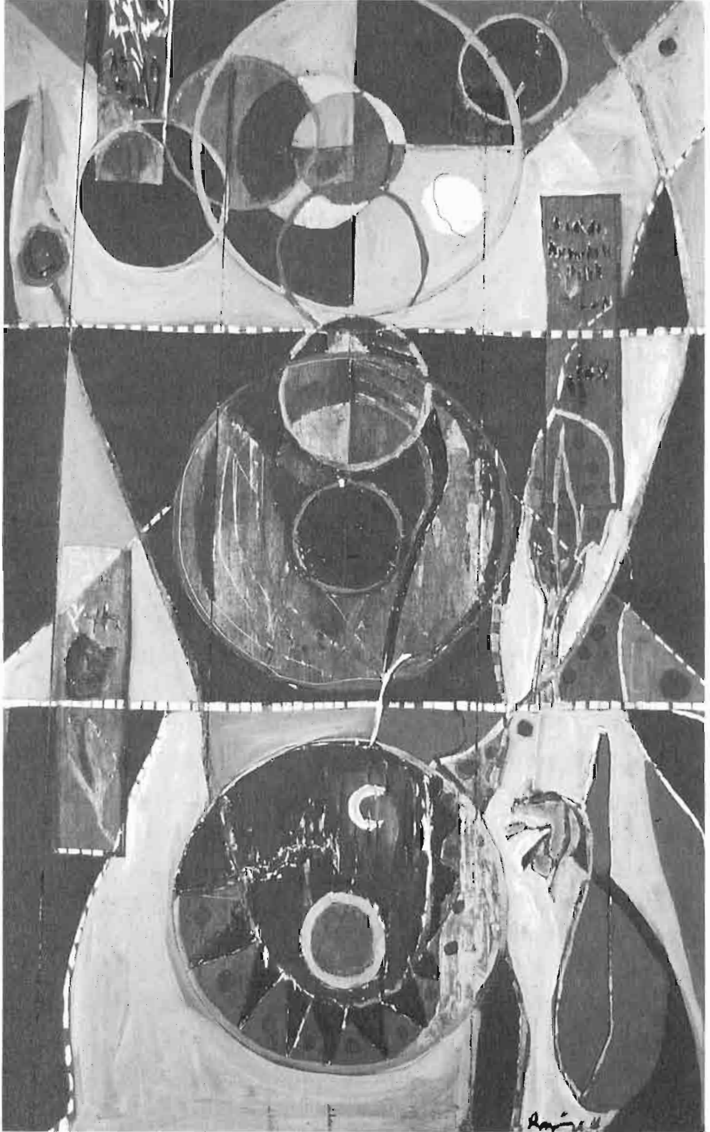
Kendilerini benim yanımda rahat hissedebilmeleri için soruşturmalarıma ara verdim, ama onlar sakin sakin oturdular ve artık hiç soru sormadığıma göre en sonunda bir Nagual gibi davranmaya başladığıma inandılar. Hepsi de benim kılavuzluğumu ve öğütlerimi bekliyorlardı.

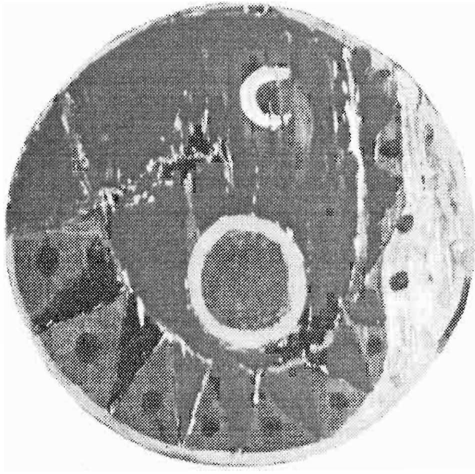
Beklentilerine uygun davranabilmek için, don Juan ve don Genaro'nun bana öğrettiklerini baştan sona gözden geçirmek, büyücülük sanatının derinlerine inmek zorundaydım.

Bölüm Bir

*

Öteki Benlik

La Gorda ve küçük kız kardeşlerin yaşadıkları yere vardığımda ikindi üzeriydi. La Gorda gözlerini uzaktaki dağlara dikmiş, tek başına, kapının önünde oturuyordu. Beni görünce çok şaşırdı. Geçmişte yaşadığı bir şeyin anısına daldığını ve benimle ilgili belli belirsiz bir şeyi anımsamak üzere olduğunu açıkladı.

Aynı gece, yemekten sonraki geç bir saatte, la Gorda, küçük kız kardeşler, Genarolar ve ben, La Gorda'nın odasında, yerde oturuyorduk. Kadınlar yan yana oturmuşlardı.

Buradakilerin her biriyle aynı sürelerde birlikte olmama karşın, nedense la Gorda'nın benim için ayrı bir yeri vardı. Öbürlerini gözüm görmüyordu. Belki de bunun nedeni, la Gorda'nın, diğerlerinden farklı olarak, bana don Juan'ı anımsatmasıydı. Onda bir rahatlık vardı, ama bu rahatlık, onun davranışlarından çok benim ona karşı olan duygularımdaydı.

Çömezlerin hepsi neler yapmış olduğumu öğrenmek istediler. Onlara Hidalgo'daki Tula kentine daha yeni gittiği-

mi, oradaki ören yerini gezdiğimi söyledim. Orada beni en fazla etkileyen şey, bir piramidin düz tepesinin üzerinde yan yana, sütun gibi yükselen, "Atlantisliler" denilen anıtsal dört figür olmuştu.

Her biri dört buçuk metre yüksekliğinde ve doksan santim genişliğinde olan bu silindir biçimli figürler, üzerlerinde, arkeologların tahminlerince, savaş gereçlerini taşıyan Toltec savaşçılarını betimleyen oymaların bulunduğu dört ayrı siyah mermer parçasından oluşuyordu. Piramidin tepesinde, öndeki figürlerin her birinin yaklaşık altı metre gerisinde, yine dört ayrı parça taştan yan yana sıralanmış, öncekilerle aynı boyutlarda dört dikdörtgen sütun daha vardı.

Atlantislilerin insana ürküntü veren bu mekânlarının etkisi, gezintim sırasında bana rehberlik eden arkadaşın aktardıklarıyla daha da yoğunlaştı. Örenin bekçisi ona, Atlantislilerin geceleri yeri sallayarak gezindiklerini işittiğini anlatmış.

Genarolara arkadaşımın bana söylediklerini aktararak ne düşündüklerini sordum. Utangaç bir biçimde kıkırdadılar. Hemen, yanımda oturan la Gorda'ya döndüm ve onun fikrini sordum. "O desenleri hiç görmedim," dedi. "Tula'ya hiç gitmedim. Oraya gitme fikri bile beni ürkütüyor."

"Neden ürkütüyor seni, Gorda?"

"Oaxaca'daki Monte Alban Kalıntıları'nda başıma bir şey geldi," diye yanıtladı sorumu. "Nagual Juan Matus bana oralara adımımı atmamamı öğütlemiş olduğu halde, kalıntılardan ayrılamazdım. Nedendir bilmem, orayı çok sever, Oaxaca'ya her gidişimde, öreni de görmeden edemezdim. Bir kadın için yalnız gezmek tehlikeli olduğu için yanıma Pablito'yu alırdım. Ancak bir keresinde Nestor'la gittim. Nestor yerde bir parıltı *gördü*. Toprağı biraz eşeleyince, avucuma sığacak büyüklükte tuhaf bir kaya parçası bulduk; içine doğru düzgünce bir delik oyulmuştu. Parmağımı bu delikten içeri sokmak istedim ama Nestor beni engelledi. Pürüzsüz bir yüzeye sahip bu kaya parçası adeta elimi yakıyordu. Onunla ne

halt edeceğimizi bilemedik. Nestor onu şapkasının içine koydu ve canlı bir hayvanmış gibi taşıdık.

Herkes gülmeye başladı. Sanki la Gorda'nın anlattıklarında gizli bir alay vardı.

"Taşı nereye götürdünüz?" diye sordum.

"Buraya, bu eve getirdik," diye yanıt verdi ve onun bu sözleri öbürlerinde engel olamadıkları bir kahkaha nöbetine yol açtı. Kasıklarını tuta tuta gülüyorlardı.

"La Gorda'ya gülüyorlar," diye açıkladı Nestor. "Anlamış olmalısın, ondaki katır inadı hiçbirimizde yok. Nagual ona çevredeki taş, kemik parçalarını ya da toprağa gömülü olarak bulabileceği şeyleri kurcalamamasını söylemişti. Ama o, hiç söz dinlemez, bulduğu her tür ıvır zıvırı gizlice alırdı.

"O gün de Oaxaca'da o allahın cezası şeyi taşımakta diretti. O kaya parçasıyla otobüse bindik ve onu ta buralara, bu odaya kadar getirdik."

"Nagual ve Genaro yolculuğa çıkmışlardı," dedi la Gorda. "Cesaretimi toplayarak parmağımı deliğe soktum ve kaya parçasının elde taşınacak biçimde oyulmuş olduğunu fark ettim. O an, o kaya parçasını daha önce tutan her kim idiyse onun hissettiklerini duyumsadım. O bir erk taşıydı. Ruh halim değişiverdi birden. Korkmuştum. Karanlıkta korkunç bir şey sinsi sinsi dolaşıyordu, biçimsiz, renksiz bir şey. Yalnız kalmaktan korkar oldum. Uykumun orta yerinde çığlık çığlığa uyanıyordum, kısa süre sonra da gözümü kırpamaz hale geldim. Gece gündüz, nöbetleşe başımda durarak bana göz kulak olmak zorunda kalmışlardı."

"Nagual ve Genaro geri döndüğünde," diyerek bu kez Nestor sürdürdü konuşmayı: "Nagual, Genaro'yla beni kaya parçasını daha önce gömülü olduğu yere geri koymaya gönderdi. Genaro o noktayı bulabilmek için üç gün uğraştı. Üç günde anca buldu."

"O olaydan sonra sana ne oldu Gorda?" diye sordum.

"Nagual beni gömdü," dedi. "Dokuz gün, çamurdan bir

tabutun içinde çırılçıplak yattım."

Bir kahkaha fırtınası daha patladı aralarında.

"Nagual ona tabutun içinden çıkamayacağını söyledi," diye açıkladı Nestor. Zavallı Gorda tabutun içine işemek ve sıçmak zorundaydı. Nagual onu, dallardan ve çamurdan yaptığı bir kutunun içine tıktı. Kutuda, yemek ve su vermeye yarayan küçük bir delik vardı sadece, diğer bölümleriyse mühürlenmişti."

"Neden gömdü onu?" diye sordum.

"Birini korumanın tek yolu budur," dedi Nestor. "Toprağa gömülmesi gerekiyordu ki, toprak onu sağaltsın. Topraktan daha iyi sağaltıcı yoktur; ayrıca, Nagual kaya parçasının la Gorda üzerinde odakladığı duyguyu kovmak zorundaydı. Çamur, bir paravan gibi, bir şeyin iki tarafa da geçmesini engeller. Nagual onun gömülü kalarak iyileşebileceğini biliyordu. Nitekim öyle de oldu."

"Öyle gömülü kalmak nasıl bir duyguydu, Gorda?" diye sordum.

"Çıldırmak üzereydim," dedi. "Ama kendi düşen ağlamaz. Nagual beni gömmeseydi ölebilirdim. Taşta bulunan erk benim için çok fazlaydı anlaşılan; asıl sahibi iriyarı bir adammış. Eli benimkinin en az iki katı olsa gerek. Bu taşı tatlı canını korumak için taşıyormuş, ama sonunda biri öldürmüş onu. Duyduğu korku beni dehşete düşürdü. Bana doğru, etimi yemek üzere bir şeyin geldiğini hissettim. Bu, adamın korkusuydu. Erk sahibi bir adammış, ama ondan daha erkli biri onu yenmiş.

"Nagual'ın anlattığına göre, insan bir kez böyle bir nesneye sahip olunca felaketler peşini bırakmazmış, çünkü sahip olduğu erk aynı türden başkalarıyla çatışır ve erkin sahibi ya avcı olurmuş ya da kurban. Nagual savaşın bu tür şeylerin doğasında var olduğunu söyler, çünkü dikkatimizin erk kazandırmak üzere onların üzerinde yoğunlaşan bölümü, çok tehlikeli, saldırgan bir bölümmüş."

"La Gorda çok açgözlü," dedi Pablito. "Eğer bir erk nes-

nesi bulabilirse, bugünlerde kimse erke meydan okumak istemediği için, kârlı çıkacağını sanıyordu."

La Gorda söylenenleri onaylar biçimde başını salladı.

"Kişiye nesnelerde bulunan erkin yanı sıra başka şeylerin de bulaşabileceğini bilmiyordum," dedi. "Parmağımı delikten içeri sokup taş parçasını tuttuğum an elim ateşler içinde kaldı ve koluma bir titreşim yayıldı. Kendimi gerçekten güçlü ve ipiri hissediyordum. Sinsice hareket ettiğimden, taşı elime aldığımı hiç kimse anlamadı. Ama asıl felaket birkaç gün sonra başladı. Birinin taşın sahibinin peşinde olduğunu duyumsuyordum. Taşın sahibinin korkusunu ben de yaşıyordum. Kuşkusuz, çok erkli bir büyücüymüş ve peşindeki de onu öldürmekle kalmayıp, onu diri diri yemek istiyormuş. Bu da benim ödümü koparıyordu. Taşı o an fırlatıp atmalıydım ama bana verdiği duygu benim için öylesine farklıydı ki onu delicesine, sıkı sıkıya kavramıştım. Sonunda onu attığımdaysa artık iş işten geçmişti. İçime bir şeyler saplanmıştı. Tuhaf giysiler içinde birtakım adamların üzerime doğru geldiği bir görsüydü bu. Beni ısırdıklarını, küçük keskin bıçaklarla ve dişleriyle bacaklarımdan etler koparttıklarını hissediyordum. Dehşete düşmüştüm!"

"Bu görsüleri don Juan nasıl açıklıyordu?" diye sordum.

"Savunma gücünü tümüyle yitirmiş olduğunu söyledi," dedi Nestor. "Bu yüzden de adamın kaya parçasına yönelttiği sabitlenmeyi, onun ikinci dikkatini kapmış. Adam öldürülürken yoğunlaşabilmek için kaya parçasına tutunmuş. Nagual, adamın erkinin bedeninden taşa geçtiğini söylemişti; erkinin onu parçalayıp yiyecek olan düşmanlarına geçmesini istemediği için böyle yapmış. Nagual, onu öldürenlerin de bunun farkında olduklarını, bu nedenle de erkinden geride kalanları elde edebilmek için onu diri diri yediklerini söyledi. Kayayı da beladan kurtulmak için gömmüş olmalılar. Ve la Gorda'yla ben, iki budala, taşı bulduk ve gömülü olduğu yerden çıkarttık."

La Gorda başını onaylarcasına üç dört kez salladı. Yü-

zünde çok ciddi bir ifade vardı.

"Nagual bana ikinci dikkatin var olan en şiddetli erk olduğunu söylemişti," dedi. "Hele nesneler üzerinde yoğunlaşmasından daha korkunç bir şey olamazmış".

"Asıl korkuncu, yapışıp kalmamız," dedi Nestor. "Taşın sahibi de yaşamına ve gücüne sımsıkı sarılmış; bu yüzden etinin diri diri yenmesi onu dehşete düşürmüş. Nagual'ın söylediğine göre, canına böylesine düşkün olmasaydı, kendini ölüme teslim etseydi, ne olursa olsun, içinde herhangi bir korku kalmazmış."

Konuşma sona erdi. Öbürlerine dönüp, söyleyecek bir şeylerinin olup olmadığını sordum. Kız kardeşler yüzüme baktılar. Benigno kıkırdadı ve yüzünü şapkasıyla örttü.

"Pablito'yla birlikte Tula piramitlerine gitmiştik," dedi sonunda. Meksika'daki tüm piramitleri gezdik biz."

"Neden gittiniz bütün piramitlere?" diye sordum.

"Neden gittiğimizi bilmiyorum aslında. Belki de Nagual Juan Matus gitmememizi söylediği içindir."

"Ya sen, Pablito?"

"Ben öğrenmek için gittim," dedi sinirli bir biçimde ve güldü. "Tula şehrinde yaşardım. O piramitleri avucumun içi gibi bilirdim. Nagual bana kendisinin de bir zamanlar orada yaşamış olduğunu söyledi. Piramitler hakkında her şeyi biliyordu. O da bir Toltec'di."

O anda Tula'daki arkeolojik bölgeye gitmemin merakın ötesinde bir nedeni olduğunu anladım. Arkadaşımın davetini kabul etmemin asıl nedeni, la Gorda ve diğerlerinin ilk ziyaretimde bana, don Juan'ın daha önce hiç sözünü etmediği bir gerçeği, kendisini Tolteclerin kültürel mirasçısı olarak gördüğünü söylemeleriydi.

"Atlantislilerin geceleri bölgede dolaşmaları hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Elbette dolaşıyorlar," dedi. "Asırlardır oradaydılar. Piramitleri kimin yaptığı bilinmiyor. Bizzat Nagual Juan Ma-

tus bana oraları ilk keşfedenlerin İspanyollar olmadığını, oralarda onlardan önce de birilerinin bulunduğunu söylüyordu."

"O dört taş figür sence neyi simgeliyor?" diye sordum.

"Kadınları," diye yanıt verdi. "O piramit, düzenin ve kalıcılığın merkezidir. Figürler de piramidin dört köşesini; dört rüzgârı ve dört yönü simgelerler. Onlar piramidin temeli, zeminidir. Kesinlikle kadın onlar, erkeksi kadınlar da denebilir. Bildiğin gibi, biz erkekler o denli ateşli değiliz. İyi birer birleştirici, nesneleri bir arada tutmaya yarayan bir zamk gibiyiz, ama hepsi bu. Nagual Juan Matus, piramidin gizeminin yapısından kaynaklandığını söyledi. Piramidin kendisi, dört köşesinden tepeye doğru yükselmiş dişi savaşçılar tarafından desteklenen bir erkektir, kendisini destekleyenleri yücelten bir erkek. Anlıyor musun?"

Yüzümde şaşkın bir ifade belirmiş olmalı ki, Pablito güldü. Kibar bir gülüştü bu.

"Hayır, anlamıyorum Pablito," dedim. "Çünkü don Juan bana bu konuda hiçbir şey söylemedi. Bu konu bana tümüyle yabancı. Lütfen bana bütün bildiklerin anlat".

"Atlantisliler *nagualdır*; *rüya görücülerdir*. İkinci dikkat düzeninin temsilcisidirler. İşte bu yüzden böylesine korkunç ve gizemlidirler. Onlar savaşçı yaratıklardır; ama yok edici değil.

"Öteki sütun sırası, dikdörtgen olanlar birinci dikkati, *tonalı* temsil eder. Onlar, *iz sürücüdür*, bu yüzden üzerlerinde yazıtlar vardır. İlk sıradakilerin aksine, çok barışçı ve bilgedirler."

Pablito konuşmasını kesti, bana arsızca baktı ve sırıttı. Açıklamalarını sürdüreceğini düşünüyordum, ama o yorumlamamı beklercesine sustu.

Çok etkilendiğimi söyledim ve anlatmaya devam etmesi için ısrar ettim. Kararsız gibiydi, bir an yüzüme baktı ve derin bir soluk aldı. Tam konuşmaya başlamıştı ki ötekilerden, lafını ağzına tıkan bir gürültü yükseldi.

"Nagual bunu hepimize açıklamıştı zaten," dedi la Gorda sinirli bir biçimde. "Ona tüm bunları yineletmenin ne anlamı var?"

Onlara Pablito'nun anlattıkları hakkında hiçbir bilgim olmadığını anlatmaya çalıştım. Onu tam açıklamalarını sürdürmesi için razı etmiştim ki bir gürültü daha koptu. Bana bakışlarından, küçük kız kardeşlerin öfkelenmeye başladıklarını fark ediyordum, özellikle de Lydia'nın.

"O kadınlar hakkında konuşmaktan hoşlanmıyoruz," dedi la Gorda ortalığı yatıştırmaya çalışır bir tonda. "Piramitteki kadınlar düşüncesi bile bizi sinirlendiriyor."

"Neyiniz var sizin?" diye sordum. "Neden böyle davranıyorsunuz?"

"Bilmiyoruz," diye yanıt verdi la Gorda. "Bu, hepimizde var olan çok rahatsız edici bir duygu. Biraz önceye dek, sen bu kadınlar üzerine sorular sorana kadar, hepimizin keyfi yerindeydi."

La Gorda'nın sözleri yaklaşan tehlikenin habercisi gibiydi. Hepsi ayağa kalktı ve bağıra çağıra üzerime yürüdüler.

Onları yatıştırmak ve yerlerine oturtmak oldukça zamanımı aldı. Küçük kız kardeşler çok sıkıntılı görünüyorlardı ve onların bu durumu la Gorda'yı da rahatsız etmişti. Erkekler daha sakindiler. Nestor'a döndüm ve açık açık ondan kadınların huzursuzluğunun nedenini söylemesini istedim. Farkında olmadan onları sinirlendirecek bir şey yapmış olmalıydım.

"Gerçekten bilmiyorum ne olduğunu," dedi. "Eminim buradakilerin hiçbiri de, çok üzgün ve sinirli olduğumuz hariç, bize ne olduğunu bilmiyor"

"Piramitler hakkında konuştuğumuz için olabilir mi?" diye sordum.

"Öyle olmalı," dedi karamsar bir tonda. "O figürlerin kadın olduğunu ben de bilmiyordum."

"Elbette biliyordun, seni aptal," diye atıldı Lydia.

Nestor onun bu çıkışından ürkmüş görünüyordu. Sindi ve utangaç utangaç bana gülümsedi.

"Belki de biliyordum," dedi. "Yaşamlarımızın çok tuhaf bir dönemine girdik. Artık hiçbirimiz ne bildiğimizden emin değiliz. Sen yaşamlarımıza girdiğinden beri kendi kendimizi tanıyamaz olduk."

Çok ağır bir hava çökmüştü birdenbire. Bu havayı dağıtmanın tek yolunun, piramitlerin üzerindeki o gizemli sütunlar hakkında konuşmak olduğunu söyledim ısrarla.

Kadınlar buna şiddetle karşı çıktı. Erkekler sessiz kaldı. Sanırım kadınları karşılarına almak istemiyorlardı, ama içten içe, tıpkı benim gibi, bu konuyu tartışmak istiyorlardı.

"Don Juan piramitler konusunda sana başka bir şey söyledi mi Pablito?" diye sordum.

Amacım, konuşmayı özellikle Atlantislilerden başka bir yöne çekiyor görünüp belli etmeden aynı konu hakkında konuşmaktı.

"Tula'daki piramitler arasında özellikle birinin yol gösterici olduğunu söylemişti," diye yanıt verdi Pablito, konuşmaya hevesli bir sesle.

Ses tonundan konuşmaya can attığı sonucuna vardım. Öteki çömezlerin de aramızdaki konuşmaya kulak kabarttıklarını görünce, tümünün de bu konuda görüş alış verişinde bulunmak istediklerinden emin oldum.

"Nagual onun bir zamanlar ikinci dikkat için bir yol gösterici olduğunu söylemişti," diye sürdürdü konuşmasını Pablito, "ama daha sonra yağmalanmış ve her şey yok edilmiş. Nagual bana piramitlerin bazılarının devasa *yapmamalar* olduklarını söyledi. Buraları yaşam alanları değil, savaşçıların rüya görmelerini gerçekleştirdikleri ve ikinci dikkatlerini uyguladıkları yerlermiş. Yaptıkları her şey, duvarlarda yer alan çizimler ve figürlerde kaydedilmiş.

"Daha sonra piramitlerdeki büyücülerin ikinci dikkatleriyle yaptıklarından hoşlanmayan, bu yüzden piramitlere

içindekilerle birlikte zarar veren başka savaşçılar gelmiş olmalı.

"Nagual, yeni savaşçıların da kendisi gibi üçüncü dikkatin savaşçıları olduğuna inanıyordu; ikinci dikkatin sabitleşmesinin kargışından dehşete düşen savaşçılar. Piramitlerdeki büyücüler, sabitleştirme üzerine kendilerinden geçecek ölçüde yoğunlaşmışlar. Ne olduğunu anladıklarındaysa artık iş işten geçmiş."

Pablito'nun çevresinde bir dinleyici grubu oluşmuştu. Odada bulunan herkes, ben de dahil olmak üzere, anlattıklarını ağızları açık dinliyorlardı. Aktardığı fikirleri anlamakta güçlük çekmiyordum, çünkü don Juan bunları bana daha önce açıklamıştı.

Don Juan, bir bütün olarak varoluşumuzun algılanabilen iki bölümden oluştuğunu söylemişti. Bunların birincisi, hepimizin algılayabildiği cismani beden; ikincisi ise, yalnızca görücülerin algılayabildiği, bizlere devasa saydam yumurtalar görünümünü veren bir koza olan saydam bedenmiş. Don Juan'ın söylediğine göre, büyücülüğün en önemli amaçlarından biri de bu saydam kozaya ulaşabilmekmiş; bu amaç, *rüya görmenin* incelikli bir biçimde kullanımı ve onun *yapmama* adını verdiği, oldukça titizlik gerektiren dizgesel bir uygulamayla gerçekleşirmiş. Don Juan *yapmamayı* tüm varoluşumuzu, saydam kısmının farkına varmaya yönelten alışılmadık bir eylem olarak tanımlamıştı.

Bu kavramları açıklamak üzere don Juan bilincimizi gelişigüzel üç bölüme ayırmıştı. Bu bölümlerin en küçüğüne birinci dikkat adını veriyordu. Bunun her normal insan tarafından gündelik yaşamla başa çıkabilmek üzere geliştirilen bilinç olduğunu ve cismani bedenin farkındalığını kapsadığını belirtmişti. Daha geniş olan ve ikinci dikkat adını verdiği bölümü, saydam kozamızı algılayabilmemiz ve saydam varlıklar olarak davranabilmemiz için gerek duyduğumuz farkındalık şeklinde tanımlamıştı. Söylediğine göre saydam bedenin farkındalığını kapsayan ikinci dikkat, özenli bir eğitim

süreciyle ya da ani bir sarsıntı sonucu ortaya çıkmadığı sürece yaşamımız boyunca geri planda kalırmış. Bilincimizin en büyük parçasını oluşturan son bölümeyse üçüncü dikkat adını veriyordu; bu, cismani ve saydam bedenlerimizin farkındalığının, tanımlanamaz özelliklerini kaynaştıran sınırsız bilinçmiş.

Don Juan'a, kendisinin üçüncü bilince ilişkin herhangi bir deneyimi olup olmadığını sormuştum. Bana, bu bilincin sınırlarında dolaştığını, eğer bu boyuta girmiş olsaydı, bunun o anda farkına varmış olabileceğimi, çünkü böyle bir durumda tüm varlığının gerçek özüne, yani bir enerji patlamasına dönüşeceğini söylemişti. Savaşçılarının dövüştükleri alanlar, üçüncü dikkate ulaşabilmek için bir tür eğitim niteliği taşıyan ikinci dikkatmiş. Ulaşılması oldukça güç, ama bir kez ulaşıldıktan sonra son derece verimli olan bir durummuş bu.

"Piramitler zararlıdır," diye sürdürdü konuşmasını Pablito. "Özellikle bizim gibi korunmasız büyücüler için. La Gorda gibi biçimsiz savaşçılar içinse çok daha beter. Nagual, ikinci dikkatin şeytanca sabitleşmesinden daha tehlikeli bir şey olmadığını söylemişti. Savaşçılar ikinci dikkatin zayıf yanı üzerinde odaklanmayı öğrendikten sonra, karşılarına hiçbir güç çıkamazmış. Birer insan avcısı, birer gulyabani olup çıkarlarmış böylece. Yaşıyor olmasalar bile, şimdi ve burda bulunuyormuşçasına, avlarına ulaşırlarmış. Piramitlerin içine girecek olursak biz de onların kurbanları olurmuşuz. Nagual bunlara ikinci dikkatin tuzakları derdi."

"Nagual tam olarak ne olacağını söyledi?" diye sordu la Gorda.

"Nagual, piramitleri bir kez görmeye belki dayanabileceğimizi söylemişti," dedi Pablito. "İkinci keredeyse tuhaf bir hüzün kaplarmış benliğimizi. Bizi, rüzgâr yemiş gibi halsiz ve bezgin bir hale sokarmış. Bu bezginlik kısa sürede de yerini art arda gelen uğursuzluklara bırakırmış. Lanetlenmiş olduğumuzdan başımıza gelmeyen kalmazmış. Aslında, Nagual bu uğursuzluğun onun öğütlerine kulak asmadan kalın-

tıları gezmeye heveslenmemizden kaynaklandığını söylemişti.

"Örneğin Eligio, asla Nagual'ın sözünden çıkmadı. Bu nedenle de kalıntılarda ne onun ne de bu Naugal'ın ölüsüne rastlayamayacaksınız; onlar hep şanslıydı, oysa biz uğursuzluklardan yakamızı kurtaramadık, özellikle de la Gorda ve ben. Aynı köpek tarafından mı ısırılmadık! Mutfağın tavanındaki kalaslar çürüyüp ikimizin üzerine birden mi düşmedi!"

"Nagual bunları bana hiç anlatmamıştı," dedi la Gorda.

"Elbette anlattı," diye diretti Pablito.

"Ne kadar uğursuz olduğunu bilseydim, o allahın belası yerlere adımımı atar mıydım hiç?" diye çıkıştı la Gorda.

"Nagual her birimize aynı şeyleri söylemişti," dedi Nestor. "Sorun, hepimizin onu aynı dikkatle dinlemiyor olmasında, daha doğrusu herkesin kendi işine geldiği gibi dinleyip, duymak istediklerini duymasında.

"Nagual, ikinci dikkatin yoğunlaştırılmasının iki yüzünün olduğunu söylemişti. Birinci ve en basiti kargışlı olanıymış. Bu, *rüya görücülerin* kendi *rüyalarını* para, insanlar üzerinde erk edinme gibi dünyevi işler üzerinde yoğunlaştırdıklarında ortaya çıkarmış. Öteki yüzün elde edilmesi daha zormuş; *rüya görücülerin* ikinci dikkatlerini, bilinmeyene yolculuk gibi, bu dünyadan olmayan işlerde yoğunlaştırdıklarında ortaya çıkarmış. Savaşçıların bu yüze ulaşabilmeleri için sonsuz bir kusursuzluğa sahip olmaları gerekirmiş."

Onlara don Juan'ın hepimize farklı farklı şeyler anlattığından emin olduğumu söyledim. Örneğin, don Juan'ın bana ikinci dikkatin kargışlı yüzü hakkında bilgi verdiğini hiç anımsamıyordum. Bunun üzerine oradakilere, don Juan'ın genel anlamda dikkatin yoğunlaştırılması konusunda bana anlattıklarını aktardım.

Don Juan bana, Meksika'daki tüm arkeolojik kalıntıların özellikle de piramitlerin, modern insan için zararlı olduğunu vurgulamış, piramitleri, düşünce ve eylemin farklı dışavu-

rumları olarak betimlemişti. Söylediğine göre içlerindeki her unsur ve desen, bizler için tümüyle yabancı bir dikkatin çeşitli yönlerini kaydetmeye yönelik tasarlanmış çabalarmış. Don Juan'a göre, bunlar yalnızca geçmiş kültürlerin kalıntıları olmakla kalmıyor, aynı zamanda içlerinde tehlikeli bir unsuru da barındırıyorlardı; saplantı yaratan her ilgi nesnesi zararlı bir potansiyel içermekteydi.

Bir keresinde bu konuyu ayrıntılı bir biçimde tartışmıştık. Tartışmamız, tuttuğum notları emin bir şekilde nasıl saklayabileceğim konusunda bir türlü karar veremediğimi söylediğimde bana gösterdiği tepkiden kaynaklanmıştı. Notlarıma son derece düşkündüm ve onları güvenli bir biçimde saklamak benim için bir saplantı halini almıştı.

"Ne yapmalıyım?" diye sormuştum ona.

"Genaro sana bi zamanlar çözüm yolunu göstermişti," diye yanıt vermişti. "Her zaman olduğu gibi, şaka yapıyor sandın. Oysa, o hiç şaka yapmaz. Kalem yerine, parmağının ucuyla yazman gerektiğini söylemişti. Onun söylediklerine hiç kulak asmadın, çünkü bunun not almanın *yapmaması* olduğunu düşünemedin."

Önerisinin çok komik olduğunu söylemiştim ona. Kendimi bir sosyal bilimci olarak görüyordum ve vardığım sonuçları kanıtlayabilmek için tüm söylenenleri ve yapılanları kaydetmem gerekiyordu. Don Juan içinse bunların birbirleriyle hiçbir ilişkisi yoktu. İyi bir öğrenci olmak için örneğin, not almak gerekmiyordu. Ben, kendi adıma, konuyla ilgili bir çözüm görememiştim; don Genaro'nun önerisi de bana olası bir şey değil, bir espri gibi görünmüştü.

Don Juan savını daha da ileri götürmüştü. Ona göre yazmak, birinci dikkati anımsamanın hizmetine sokmakımış ve ben söylenenleri, yapılanları anımsamak için not alıyormuşum. Don Genaro'nun önerisiyse şaka değilmiş, çünkü not almanın yapmaması olarak bir kâğıt üzerine parmağımla yazı yazmam, ikinci dikkatimin anımsama üzerinde odaklanmasını sağlayacakmış ve böylelikle onca kâğıt parçasını bi-

riktirmek zorunda kalmayacakmışım. Don Juan böylece, not almaktan daha kesin ve daha güçlü bir sonuç elde edeceğime inanıyordu. Bu yöntemin, bildiği kadarıyla, daha önce denenmediğini ama ilke olarak oldukça sağlam olduğunu söylemişti.

Bu konuda bir süre diretmişti. Rahatsız olmuştum. Not almak benim için yalnızca belleksel bir araç değildi; sakinleşmeme de yardımcı oluyordu. Beni rahatlatıyordu yazmak.

"Notlarını ne yapacağın konusunda kaygılanmaya başlayarak benliğinin çok tehlikeli bi bölümünü onların üzerinde odaklıyorsun," diye açıklammıştı don Juan. "Hepimizde vardır o tehlikeli bölüm, o sabit fikir. Biz ne denli güçlenirsek, o bölüm de o denli ölümcülleşir. Savaşçılara verilebilecek en önemli öğüt, erklerini üzerinde yoğunlaştıracakları nesnelerden kaçınmaları, tüm erklerini gereksiz siperler yerine, tin üzerinde, bilinmeyene doğru yapacakları zorlu yolculuk üzerinde yoğunlaştırmalarıdır. Senin siperin de notların. Huzur bulmanı engelliyorlar."

Notlarımdan hayatta ayrılamayacağıma inanıyordum. Bunun üzerine don Juan benim için *yapmama* yerine başka bir görev düşünmüştü. Böylesine güçlü bir mülkiyet duygum olduğuna göre, kendimi notlarımdan kurtarmamın en uygun yolu, onları ortaya çıkarmak, bir kitap yazmakmış. O günlerde, bunu parmağımla yazı yazmaktan daha komik bir şaka olarak düşünmüştüm.

"Bu sahiplenme tutkusu salt sana özgü değil," demişti. "Savaşçının, büyücünün yolunu izlemek isteyen herkesin kendisini bu saplantıdan kurtarması gerekir.

"Velinimetim bana, bi zamanlar savaşçıların da tutkularını yönelttikleri nesnelerin bulunduğunu söylemişti. Bu saplantı, kimin nesnesinin daha erkli olduğu sorusunu ortaya çıkarmış. Bu nesnelerin kalıntıları bugün de yeryüzünde erk savaşının anıları olarak duruyor. Allah bilir hangi sabitlenmelerle yüklüler. Senden çok daha erkli adamlar kendi dikkatlerinin tüm yönlerini bu nesneler üzerinde toplamışlar.

Sense, o cılız kaygılarını notlarının üzerinde henüz toplamaya başladın. Öteki dikkat düzeylerine daha ulaşamadın bile. Bu yolun sonunda kendini sırtında tomar tomar notlar taşıyan bi savaşçı olarak bulursan ne kadar korkunç olur düşünsene. O an geldiğinde, notlar da ayaklanacaktır, özellikle de parmağınla yazmayı öğrendiysen; ki o halde bile kâğıt tomarlarını yığman gerekecek. Böyle bir durumda, birisi dolaşırken ortalıkta senin not yığınlarını bulacak olursa zerre kadar şaşmam."

"Nagual Juan Matus'un mal mülk sahibi olmamızı istememesinin nedenini anlamak zor değil," dedi Nestor, ben konuşmamı bitirdikten sonra. "Bizler *rüya görücüleriz. Rüya gören bedenlerimizin* ikinci dikkatin zayıf yüzü üzerinde odaklanmasını istemiyordu.

"O zamanlar bu zekice manevraların altında yatan nedenleri kavrayamamıştım. Beni sahip olduğum şeylerden ayırmaya zorladığı için ona kızgındım. Adil davranmadığını düşünüyordum. Pablito ve Benito'nun hiçbir şeyi olmadığı için beni kıskanmalarını önlemeye çalıştığını sanıyordum. Onlara oranla daha varsıldım çünkü. O zamanlar onun, *rüya gören bedenimi* korumaya çalıştığının farkında değildim."

Don Juan *rüya görmeyi* çeşitli biçimlerde tanımlamıştı bana. Bunlar arasında anlaşılması en güç olanı, bugün bana bu kavramın en iyi tanımı gibi görünüyor. *Rüya görme* uykunun *yapmamasıdır.* Bu durumda *rüya görme*, uygulayıcıların yaşamlarının bir bölümünü uyku halinde geçirmelerinden oluşur. Öyle ki, *rüya görücüler* artık uyumuyor gibidirler. Yine de, uykusuzluk onlarda herhangi bir sorun yaratmaz. *Rüya görmenin* etkisi, sözüm ona ayrı bir bedenin, *rüya gören bedenin* kullanımı sonucu, uyanık yaşanan zamanın bir uzantısı gibi görünür.

Don Juan bana, *rüya gören* kişinin kusursuz bir sureti olduğu için *rüya gören bedene* zaman zaman "çift" ya da "öteki" dendiğini söylemişti. Özünde bu, saydam varlığın enerjisiymiş, beyazımsı, bir hayalete benzeyen bu yayılım,

ikinci dikkatin bedenin üç boyutlu imgesi üzerinde sabitleştirilmesi sonucu yansıltılırmış. Don Juan, *rüya gören bedenin* bir hayalet olmadığını, bu dünyada karşılaştığımız öteki varlıklar kadar gerçek olduğunu anlatmıştı. Söylediğine göre, ikinci dikkat, bir enerji alanı oluşturan tüm varoluşumuz üzerinde kaçınılmaz biçimde yoğunlaşıyor ve bu enerjiyi uygun gördüğü herhangi bir varlığa dönüştürebiliyordu. En kolay dönüşüm ise, elbette ki, gündelik yaşamımızdan ve birinci dikkatimizi kullanmamız sonucunda iyice tanıyabildiğimiz cismani bedenimize ait imgeydi. Varlığımızın bütün erkesini, akla gelebilecek herhangi bir varlığa dönüştürebilmek üzere yönlendiren özelliğe ise *istenç* adı veriliyordu. Don Juan bu sınırların neler olduğunu belirtmemişti, ama saydam varlıklar düzleminde bu alan öylesine genişmiş ki, herhangi bir sınır çizmeye çalışmak anlamsız olurmuş—bu nedenle, saydam bir varlığın sahip olduğu enerji, istenç yoluyla her şeye dönüştürülebilirmiş.

"Nagual, *rüya gören bedenin* her şeye karıştığını ve her şeye yapışıp kaldığını söylemişti," dedi Benigno. "Herhangi bir duyumdan yoksunmuş. Nagual bana erkeklerin kadınlardan daha erksiz olduklarını, çünkü bir erkeğin *rüya gören bedeninin* daha mülkiyetçi olduğunu belirtmişti."

Küçük kız kardeşler onaylarcasına aynı anda başlarını salladılar. La Gorda bana bakarak gülümsedi.

"Nagual bana senin mülkiyetçiliğin kralı olduğunu söylemişti," dedi. "Genaro'nun anlattığına göre sen sifonu çekmeden önce bokunla bile vedalaşırmışsın."

Küçük kız kardeşler gülmekten yerlere yuvarlandılar. Genarolar kendilerini zor tutuyorlardı. Yanımda oturan Nestor, dizime hafifçe vurdu.

"Nagual ve Genaro senin hakkında enfes öyküler anlatırlardı," dedi. "Tanıdıkları tuhaf bir adamla ilgili öyküleriyle bizi yıllarca eğlendirdiler. Şimdi o tuhaf adamın sen olduğunu biliyoruz".

Birdenbire çok utanmıştım. Sanki, don Juan ve don Ge-

naro, çömezlerin önünde benimle alay etmekle, ihanet etmişlerdi bana. Kendime acıma duygusu kapladı benliğimi. Söylenmeye başladım. Bağıra çağıra, tümünün de beni aptal yerine koyduklarını ve bana karşı cephe almış olduklarını söyledim.

"Bu doğru değil," dedi Benigno. "Bizimle birlikte olmandan hoşnutuz."

"Öyle miyiz?" diye atıldı Lydia.

Orada bulunan herkes ateşli bir tartışmaya girişti. Kadınlar ve erkekler gruplaşmışlardı. La Gorda'ysa tarafsız kalmaya çabalıyordu. O, yanımda oturuyor, diğerleri ayakta bağrışıyorlardı.

"Zor günler geçiriyoruz," dedi la Gorda kısık sesle. "Çok *rüya gördük*, ama bu bizim gereksinmemizi karşılamaya yetmiyor."

"Nedir gereksinme duyduğunuz?" diye sordum.

"Bilmiyoruz," dedi. "Bunu senin bize söylemeni umuyorduk."

Küçük kız kardeşler ve Genarolar, la Gorda'nın bana söylediklerini dinlemek üzere yeniden oturdular.

"Bir lidere gereksinmemiz var," diye sürdürdü konuşmasını. "Sen Nagual'sın, ama bir lider değilsin."

"Kusursuz bir Nagual olabilmek zaman alır," dedi Pablito. "Nagual Juan Matus bana kendisinin de gençliğinde beş para etmez biri olduğunu söylerdi. Ta ki bir olay onu sarsıp vurdumduymazlığından çekip çıkarana dek."

"İnanmıyorum," diye bağırdı Lydia. "Bana asla böyle bir şey söylememişti."

"Uyuzun teki olduğunu söylemişti," dedi la Gorda fısıldayarak.

"Nagual bana gençliğinde, tıpkı benim gibi meymenetsiz biri olduğunu söylemişti," dedi Pablito. "Ona da, velinimeti piramitlere adım atmaması gerektiğini söylemiş ve sırf bu yüzden zamanının neredeyse tümünü o piramitlerde geçi-

rir olmuş, ta ki bir hayaletler ordusu tarafından oradan kovuluncaya kadar."

Anlaşılan, bu öyküyü onun dışındakiler duymamıştı. Bir kıpırdanma oldu.

"Bu olayı tümüyle unutmuşum," diye açıkladı Pablito. "Anca şimdi anımsayabildim. Başına gelenler tıpkı la Gorda'nın yaşadıkları gibi olmuş. Nagual'ın biçimsiz bir savaşçı oluşundan sonraki günlerin birinde, piramitlerde *rüya görmeleri* ve diğer *yapmamaları* gerçekleştiren savaşçıların kargışlı saplantıları peşini bırakmaz olmuşlar. Onu, tarlada çalışırken bulmuşlar. Söylediğine göre yeni açılmış bir tırmık izinin olduğu yerde toprağın içinden çıkan bir elin paçasına yapışmak üzere ona uzandığını görmüş. Önce bunu kazara toprağa gömülen ırgatlardan birinin eli sanmış, onu çıkartmak için toprağı kazmaya başlamış. Ama sonra bir de bakmış ki toprağın içinde çamurdan bir tabut var. Meğer orada bir adam gömülüymüş. Nagual adamın çok zayıf ve esmer olduğunu ve başında hiç saç bulunmadığını söylemişti. Nagual çılgınlar gibi tabutun üzerini toprakla örtmeye çalışmış. Tarlada çalışan diğer ırgatların bunu görmesini istemediği gibi, adamı kendi arzusunun dışında topraktan çıkartarak ona bir zarar vermeyi de istemiyormuş. Kendini bu işe öylesine kaptırmış ki, diğer ırgatların çevresinde biriktiklerini fark etmemiş bile. Tam o anda çamurdan tabut parçalanmış ve adam öylece toprağın üzerine yayılıvermiş; çıplakmış. Nagual adamı kaldırmaya çalışmış ve oradakilerden kendisine yardım etmelerini istemiş. Adamlar ona gülmüşler. Onun sarhoş olduğunu, kafayı yediğini sanmışlar. Zira tarlada ne adam varmış, ne çamurdan tabut, ne de buna benzer bir şey.

"Nagual, bu olayın onu oldukça sarstığını söylemişti, ama velinimetine konu hakkında hiçbir şey anlatmaya cesaret edememiş. Zaten söylemesine de fırsat kalmamış, bir hayaletler sürüsü daha o gece peşine takılmış bile. Birinin kapısını çaldığını duymuş, gidip kapıyı açar açmaz parlak sarı gözlü bir çıplak adam güruhu dalmış içeri. Onu yere yıkıp

üzerine çullanmışlar. Hayaletlerin geldiğini *gören* velinimeti hızla içeri girip onu ellerinden kurtarmasaymış, bütün kemiklerini kıracaklarmış. Velinimeti daha sonra onu emin bir yere, evinin arkasında daima hazır tuttuğu çukura götürmüş.

"Nagual'ın söylediğine göre, o gece olanlar onu öylesine korkutmuş ki hortlaklar kaybolduktan sonra bile uzun süre her gece kendi isteğiyle gidip çamur tabutun içinde uyumayı yeğlemiş."

Pablito konuşmasını bitirdi. Herkes gitmeye hazırlanır gibiydi. Oturmaktan sıkıldıklarını göstermek ister gibi huzursuzca kımıldandılar ve oturma biçimlerini değiştirdiler.

Onlara arkadaşımın Tula piramitlerinde geceleri dolaşan Atlantislilerle ilgili anlattıklarını dinlediğimde içimde son derece rahatsız edici bir tepkinin oluştuğunu söyledim. Don Juan ve don Genaro'nun bana anlattıklarını böylesine benimsediğimin o güne kadar farkına varmamıştım. Bu devasa taş figürlerin yürüyebilmelerine pek olasılık vermememe karşın, yine de önceki yargılarımdan kesinlikle uzaklaşmıştım. Gösterdiğim tepki, benim için tam bir sürpriz olmuştu.

Onlara Atlantislilerin geceleri oralarda yürümelerinin ikinci dikkatin yoğunlaştırılmasının açık bir örneği olduğunu uzun uzun anlattım. Bu sonuca, aşağıda belirttiğim varsayımlardan yola çıkarak ulaşmıştım: Birincisi, bizler salt gündelik sağduyumuzun bizi olduğumuza inanmamızı gerektirdiği varlıklar değiliz. Bizler saydam varlıklarız ve saydamlığımızın farkına varabilme yeteneğine sahibiz; bizler kendi farkındalığımızın, ya da don Juan'ın dediği gibi, dikkatimizin farklı yönlerini açığa çıkarma yeteneğine sahibiz. Üçüncü olarak, bu açığa çıkarış, kendi kendimize göstereceğimiz bilinçli çabalarla ya da geçirebileceğimiz bedensel bir sarsıntı sonucu, kazara ortaya çıkabilir. Dördüncü olarak, büyücülerin kendi dikkatlerinin farklı yönlerini kasıtlı bir biçimde maddeler üzerinde yoğunlaştırdıkları zamanlar olmuştur. Beşinci olarak, yaşadıkları ürküntü verici mekânlar göz önüne alındığında, Atlantislilerin, farklı zamanlarda yaşamış büyü-

cüler için sabitlenme nesneleri oldukları sonucu ortaya çıkar.

Arkadaşıma bu bilgileri veren bekçinin, kendi dikkatinin bir diğer yönünü ortaya çıkamış olduğunu söyledim; belki de hiç farkında olmadan bir an için, büyücülerin ikinci dikkatlerinin yansımalarının alıcısı durumuna gelmişti. O zaman, adamın o büyücülerin saplanmalarını yansıtan bir görsüyle karşılaşmış olması bana pek uzak bir olasılık gibi görünmüyordu.

Eğer o büyücüler, don Juan'la don Genaro'nun geleneğinin üyeleri idiyseler, onların kusursuz uygulayıcılar olmaları gerekiyordu ki, bu durumda, ikinci dikkatlerini sabitleştirme yoluyla elde edebilecekleri başarıların da sınırı olmaması gerekirdi. Eğer Atlantislilerin geceleri yürümeleri gerektiğini kafalarına koydularsa, Atlantislileri yürütürlerdi.

Konuşmam boyunca, küçük kız kardeşler bana karşı oldukça öfkeli davrandılar; söylediklerimden rahatsız olmuş görünüyorlardı. Sözlerimi bitirdiğimde, Lydia beni laf kalabalığından başka hiçbir şey yapmamakla suçladı. Ardından da kalktılar ve veda bile etmeden çekip gittiler. Adamlar da küçük kız kardeşlerin peşinden gitti, ama kapıda durup benimle el sıkıştılar. La Gorda ve ben kaldık odada.

"Bu kadınların bir derdi mi var?" dedim.

"Yo hayır, yalnızca konuşmaktan sıkıldılar," dedi la Gorda. " Harekete geçmeni bekliyorlar."

"Nasıl oluyor da Genarolar konuşmaktan sıkılmıyor?"

"Onlar kadınlardan daha aptal," dedi kuru bir sesle.

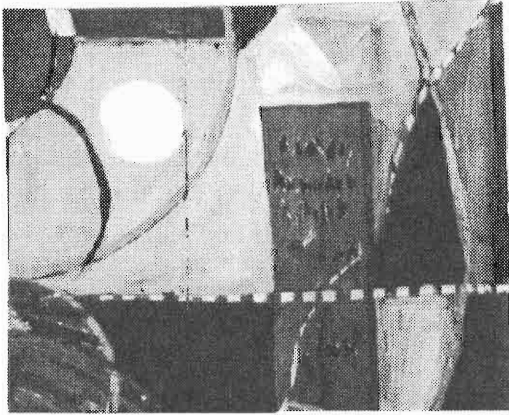
"Ya sen Gorda?" diye sordum. "Sen de konuşmaktan sıkılıyor musun?"

"Ben ne olduğumu bilmiyorum," dedi ciddi bir sesle. "Seninle birlikte olduğumda sıkılmıyorum, ama küçük kız kardeşlerle birlikte olduğumda, onlar gibi sıkıntıdan patlıyorum."

O günü izleyen günler durgun geçti. Onlarla birlikte olduğum bu süre içinde küçük kız kardeşlerin bana düşmanca duygular besledikleri gün gibi ortadaydı. Genarolar bana ol-

dukça kayıtsız davranıyorlardı. Yalnızca Gorda benimle anlaşıyor görünüyordu. Nedenini merak ediyordum. Los Angeles'a gitmek üzere oradan ayrılmadan önce bunu ona sordum.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama sana alıştım," diye yanıt verdi. "Sanki sen ve ben birlikteyiz, ama küçük kız kardeşlerle Genarolar bizden farklı bir dünyada yaşıyorlar."

Los Angeles'a dönüşümü izleyen birkaç hafta boyunca yorgunluktur ya da ani bir nefes darlığıdır diyerek geçiştirdiğim bir rahatsızlık hissettim. Bu duygu, bir gece kan ter içinde uyanıp kendimi nefes alamaz bir durumda bulduğumda artık dayanılmaz kerteye gelmişti. Gittiğim doktor, sorunumun gerginlikten kaynaklanan nefes darlığı olabileceğini söyledi. Sakinleştirici yazdı ve tekrarlanması durumunda bir kesekağıdının içine nefes alıp vermemi salık verdi.

Meksika'ya geri dönüp la Gorda'nın önerilerine başvurmaya karar verdim. Ona doktorun teşhisini anlattığımda beni sakin bir sesle yatıştırarak hasta filan olmadığımı, en sonunda kalkanımı yitirmeye başladığımı, yaşadığım deneyimin "insan biçimimin yitimi" ve insani ilişkilerden uzaklaşma sürecinin yeni bir aşamasına giriş olduğunu anlattı.

"Ona karşı koyma," dedi. "Doğal tepkimiz bu duyguyla mücadele etmektir. Böyle yaparsak onu kendimizden uzaklaştırırız. Korkuyu bir kenara bırak ve insan biçiminin yiti-

mini adım adım izle."

Kendi deneyiminde, biçiminin çözülüşünün ilk kez rahminde derin bir acıyla başlayan ve yavaş yavaş bacaklarına ve boğazına doğru iki yönde ilerleyen dayanılmaz bir baskı şeklinde ortaya çıktığını anlattı. Bu etkilerin anında hissedildiğini de ekledi.

Bu yeni aşamaya geçişimin her ayrıntısını kaydetmek istiyordum. Kendimi olan bitenleri ayrıntılı bir biçimde yazmaya hazırlamıştım ama hiçbir gelişme olmaması bende tam bir düş kırıklığına yol açtı. Sonuçsuz geçen birkaç günlük bekleyişten sonra, la Gorda'nın açıklamalarına güvenim kalmadı ve doktorun teşhisinin doğru olduğuna karar verdim. Anlaşılabilir bir durumdu bu. Dayanılmaz bir gerilime yol açan bir sorumluluk taşıyordum. Çömezlerin bana yakıştırdıkları liderliği kabul etmiştim, ama nasıl lider olunacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Üzerimdeki baskının daha ciddi sonuçları da ortaya çıkmıştı. Alışkın olduğum enerji düzeyi giderek düşüyordu. Don Juan olsa, kişisel erkimi yitirmekte olduğumu ve sonunda yaşamımı da yitireceğimi söylerdi. Kendisi beni, yalnızca kişisel erkle yaşamak üzere yönlendirmişti. Anladığım kadarıyla bu, özneyle evren arasında, öznenin ölümüyle sona ermedikçe, bitmeyen bir ilişki biçimiydi. Beni bu durumdan kurtaracak bir çare bulamadığıma göre ecelimin geldiğine karar verdim. Kapıldığım sonumun geldiği duygusu, diğer çömezleri çileden çıkartıyordu. Hem rahatlamak hem de onları daha fazla sıkmamak için birkaç günlüğüne onlardan uzaklaşmaya karar verdim.

Geri döndüğümde onları, küçük kız kardeşlerin kapısının önünde beni beklermişçesine dikilirken buldum. Nestor arabaya doğru koştu ve motoru durdurmamı bile beklemeden Pablito'nun kaçtığını söyledi. Dediğine göre ölmek için Tula şehrine, atalarının yurduna gitmiş. Aklım başımdan gitti. Kendimi suçlu hissediyordum.

La Gorda benim kadar üzülmemişti anlaşılan. Gülücükler saçıyor, duyduğu hoşnutluğu gizlemiyordu.

"Gebersin pezevenk," dedi. "Bundan böyle hep birlikte, uyum içinde yaşayacağız, olması gerektiği gibi. Nagual bize senin yaşantımıza değişiklik getireceğini söylemişti, getirdin de. Pablito artık bizi rahatsız etmiyor. Kurtuldun ondan. Onsuz her şey daha iyi. Bak, nasıl da mutluyuz."

Onun bu duygusuzluğu beni çok kızdırmıştı. Olabildiğince sert bir dille, don Juan'ın hepimize bir savaşçının yaşam biçiminin nasıl olması gerektiğini büyük bir özenle tanımladığını söyledim. Pablito'yu bu şekilde ölüme terk etmenin savaşçı kusursuzluğuna uygun düşmeyeceğini vurguladım.

"Ne yapabilirsin ki?" diye sordu la Gorda.

"Aranızdan birini onunla birlikte yaşaması için götüreceğim," dedim, "ta ki Pablito da dahil olmak üzere, hepiniz buradan taşınabilinceye dek."

Bana güldüler, Pablito'ya daha yakın olduklarını sandığım Nestor ve Benigno bile. En çok gülen la Gorda oldu, sanki bana meydan okuyordu.

Dönüp, beni desteklemelerini umduğum Nestor ve Benigno'ya baktım, onlar da bana sırt çevirdiler.

La Gorda'dan sağduyulu olmasını istedim. Ona yalvardım. Aklıma gelen her şeyi sıraladım. Aşağılayarak bakıyordu bana.

"Haydi gidelim," dedi ötekilere.

Bana anlamsızca gülümsedi. Omuzlarını silkti ve dudaklarını belli belirsiz bir biçimde büzdü. "Bizimle gelebilirsin," dedi sonra, "Soru sormayacağına ve o aşağılık pezevenk hakkında konuşmayacağına söz verirsen."

"Sen biçimsiz bir savaşçısın la Gorda," dedim. "Bunu kendin söylemiştin bana. Öyleyse neden Pablito'yu acımasızca eleştiriyorsun?"

La Gorda yanıt vermedi. Ancak, sözlerim onu etkilemiş-

ti. Kaşlarını çattı ve gözlerini kaçırdı.

"La Gorda bizimle birlikte!" diye bağırdı Josefina yüksek perdeden bir sesle.

Küçük kız kardeşler la Gorda'nın çevresini sardılar ve onu eve doğru sürüklediler. Peşlerinden gittim. Nestor ve Benigno da içeri girdiler.

"Ne yapacaksın, bizi zorla mı götüreceksin oraya?" diye sordu la Gorda.

Pablito'ya yardım etmeyi bir görev olarak gördüğümü ve aynı şeyi herhangi biri için de yapabileceğimi söyledim.

"Gerçekten bu işi başaracağını sanıyor musun?" diye sordu la Gorda. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Eskiden olduğu gibi öfkeyle bağırıp çağırmak geldi içimden. Ancak bu kez koşullar farklıydı. Bunu yapamazdım.

"Josefina'yı götüreceğim," dedim. "Nagual benim."

La Gorda küçük kız kardeşleri etrafında topladı ve gövdesini onlara siper etti. El ele tutuşmak üzereydiler. İçimden bir ses, el ele tutuşacak olurlarsa, aralarında oluşacak güçbirliğinin çok büyük olacağını ve Josefina'yı yanımda götürme çabamın sonuçsuz kalacağını söylüyordu. Tek şansım, onlara bir araya gelme fırsatını vermeden darbeyi indirmekti. Avucumun içiyleJosefina'yı ittim, odanın ortasına doğru sendeledi. Yeniden bir araya gelmelerine fırsat vermeden, Lydia ve Rosa'ya vurdum. Acıyla kıvranmaya başladılar. La Gorda, o güne kadar görmediğim bir öfke içinde üzerime yürüdü. Vahşi bir hayvanın saldırısına uğramış gibiydim. Tüm dikkati, bedeninin tek bir hamlesi üzerinde yoğunlaşmış gibiydi. O anda bana vursaydı, ölürdüm. Yumruğu bedenimi bir kaç santim arayla ıskaladı. Arkasından sarılarak onu kavradım, birlikte yere yıkıldık. İyice nefessiz kalıncaya kadar yerde defalarca yuvarlandık. Bedeni gevşedi, midesinin üzerinde sıkı sıkıya kenetlenmiş bulunan ellerimin arkasını okşamaya başladı.

O anda Nestor ve Benigno'nun kapının önünde durduklarını gördüm. Her ikisi de handıysa düşüp bayılacakmış gibi görünüyorlardı.

La Gorda utangaç bir şekilde gülümsedi ve kulağıma onu alt ettiğime memnun olduğunu fısıldadı.

Josefina'yı Pablito'nun yanına götürdüm. Onun, tüm çömezler arasında, birisinin ilgisine gerçekten gereksinim duyan tek kişi olduğunu ve Pablito'nun da en az içerlediği kimsenin o olduğunu hissediyordum. İçindeki şövalyelik duygusunun Pablito'yu ona yaklaşmaya zorlayacağını, çünkü Josefina'nın onun yardımına gerçekten gereksinim duyacağını düşünüyordum.

Bir ay sonra, Meksika'ya geri döndüm. Pablito ve Josefina dönmüşlerdi. Birlikte don Genaro'nun evinde oturuyorlar, evi Benigno ve Rosa'yla paylaşıyorlardı. Nestor'la Lydia, Soledad'ın evine yerleşmişlerdi, la Gorda'ysa, küçük kız kardeşlerin evinde tek başına oturuyordu.

"Yeni yaşam düzenimiz seni şaşırttı mı?" diye sordu la Gorda.

Şaşkınlığımı gizleyemedim. Bu yeni düzenlemenin ne anlama geldiğini tüm ayrıntılarıyla öğrenmek istiyordum.

La Gorda, kuru bir sesle, bildiği kadarıyla bunun herhangi bir anlamı olmadığını söyledi. Çiftler halinde yaşıyorlar ama karı-koca gibi davranmıyorlardı. Ayrıca, tahminimin aksine, kusursuz birer savaşçı olduklarını da ekledi.

Bu yeni biçim bana oldukça sevimli geldi. Herkes alabildiğine rahat görünüyordu. Aralarında bir dalaşma ya da çekişme yoktu. Kızılderililerin yerel giysileri içindeydiler. Kadınların neredeyse yerleri süpüren bol etekleri vardı. Koyu renk şallara bürünmüşlerdi ve sürekli şapka giyen Josefina dışında hepsi saçlarını örmüştü. Adamlar ince beyaz kumaştan pijamayı andıran pantolonlar, gömlekler ve hasır şapkalar giymişlerdi. Hepsinin ayağında el yapımı sandallar vardı.

La Gorda'ya bu yeni giyim tarzının nedenini sordum. Bana gitmeye hazırlandıklarını söyledi. Ya benim yardımımla, ya da kendi kendilerine, eninde sonunda bu vadiyi terk edip, yeni bir dünyaya, yeni bir yaşama doğru yol alacaklarmış. Bunu gerçekleştirebildiklerinde, değişimi kabul etmiş; Kızılderili giysileriyle de, kentli giysileri içindeki yaşamlarından daha belirgin biçimde uzaklaşmış olacaklarmış. Kendilerine içinde bulundukları durum ne olursa olsun akışkan ve rahat olmaları gerektiğinin öğretildiğini ve bana öğretilenlerin de bunların aynısı olduğunu söyledi. Benden beklenen, ne yaparlarsa yapsınlar, onlarla ilişkilerimde rahat olmammış. Buna karşılık onlardan beklenen de vadilerini terk etmeleri ve savaşçılar gibi akışkan olup olamayacaklarını anlamak için de bir başka bölgeye yerleşmeleriymiş.

La Gorda'dan başarma şansımız konusundaki görüşünü dosdoğru açıklamasını istedim. Hepimizin alnında başarısızlık yazılı olduğunu söyledi.

Sonra birdenbire konuyu değiştirdi ve *rüyasında* kendini devasa iki dağın arasında uzanan dar bir geçitte gördüğünü söyledi; bu dağların ona oldukça tanıdık göründüğünü düşünüyordu ve benden kendisini yakındaki bir kente götürmemi istiyordu. Nedenini bilmemekle birlikte, o iki dağın orada bulunduğuna ve *rüyadan* aldığı mesajın, birlikte oraya gitmemizi gerektirdiğine inanıyordu.

Şafakla birlikte yola çıktık. O kentten daha önce de geçmiştim. Oldukça küçük bir yerdi ve çevresinde la Gorda'nın görsüsüne uzaktan yakından benzeyen bir şey fark etmemiştim. Çevrede sadece kel tepeler bulunuyordu. Öyle görünüyordu ki, sözünü ettiği o iki tepe orada değildi, orada olsalar bile onları bulamayacaktık.

Bununla birlikte, şehirde geçirdiğimiz iki saat süresince ikimiz de tanımlayamadığımız bir duyguya kapıldık; kimi zaman iyice belirginleşen ama daha sonra yeniden karanlıklara gömülen, zihnimizde yalnızca büyük sıkıntı ve düş kı-

rıklığı yaratan bir bilinmezlik duygusu. O kente gitmek bizi gizemli bir biçimde huzursuz etmişti; daha doğrusu, bilemediğimiz nedenlerden dolayı, yoğun bir tedirginliğe kapılmıştık. Hayatta aklıma gelmeyecek, saçmasapan bir çelişkiye düşmüştüm. Bugüne dek o kentte durduğumu bile anımsamıyordum, şimdiyse, yalnızca orada bulunduğuma değil, aynı zamanda bir süre yaşamış olduğuma da yemin edebilirdim. Silik bir anıydı; şehrin sokaklarını ya da evlerini anımsamıyordum. Duyumsadığım, zihnimde bir şeylerin açık seçik canlanacağına ilişkin belli belirsiz, ama güçlü bir seziydi. Bunun ne olduğundan emin değildim, bir anı olabilirdi. Bu sezi, giderek yoğunlaştı, özellikle bir evi gördüğüm an. Evin önünde durdum. La Gorda'yla birlikte evi arabanın içinden belki bir saat izledik, yine de, arabadan dışarı çıkıp eve girmek konusunda ikimizden de herhangi bir öneri gelmedi.

İkimiz de son derece huzursuzduk. La Gorda'nın o iki dağla ilgili görsüsü üzerine konuşmaya başladık; kısa süre içinde de konuşmamız tartışmaya dönüştü. Benim *rüyasını* ciddiye almadığımı düşünüyordu. Sonunda tepemiz attı ve birbirimize bağırıp çağırmaya başladık; kızgınlıktan değildi bu, sinirlerimiz bozulmuştu. Ben kendime hâkim olup bağırmayı kestim.

Dönüşte arabayı toprak yolun kenarında durdurdum. Bacaklarımızın açılması için ufak bir yürüyüşe çıktık. Bir süre yürüdük; hava oldukça rüzgârlıydı. La Gorda hâlâ tedirgin görünüyordu. Arabaya geri döndük ve içerde oturduk.

"Bilgilerini toparlayabilsen," dedi la Gorda yalvaran bir sesle. "Anlayacaksın insan biçiminin yitiminin..."

Cümlenin ortasında sustu; kaşlarımın çatıldığını görünce kısa kesmesi gerektiğini düşünmüş olmalıydı. Yaşadığım çelişkinin farkındaydı. Zihnimde bilinçli olarak toparlayabileceğim bilgiler bulunsaydı, bunu o ana kadar başarabilmiş olurdum zaten.

"Ancak bizler saydam varlıklarız," dedi aynı yalvaran sesle. "Görünürde sahip olduklarımızdan çok daha fazlasına

sahibiz. Sen Nagual'sın. Sen daha da fazlasına sahipsin."

"Sence ne yapmam gerekiyor?"

"Nesnelere sımsıkı sarılma arzundan kurtulmalısın," dedi. "Bende de aynı şeyler olmuştu. Örneğin, sevdiğim yiyeceklere, yaşadığım yerdeki dağlara, konuşmaktan zevk aldığım insanlara sıkı sıkıya sarılmıştım. En çok da beğenilme arzusuna."

Ona bu öğütlerinin benim için anlam taşımadığını, çünkü bildiğim kadarıyla hiçbir şeye sıkı sıkıya sarılmadığımı söyledim. Israrla, insan biçimimi yitirmemek için bir şekilde araya engeller koyduğumu bildiğimi söyledi.

"Dikkatimiz, sabırlı bir biçimde yoğunlaşmak üzere eğitilmiştir," diye sürdürdü konuşmasını. "Dünyada varlığımızı sürdürebilmemizin yolu budur. Birinci dikkatine, bana oldukça yabancı gelen, ama senin çok iyi bildiğin bir şey üzerinde yoğunlaşmak öğretilmiş.

Ona zihnimin soyutlamalar yoluyla işlediğini söyledim—bunlar, matematiksel soyutlamalar değil, daha çok ussal önermeler biçimindeydi.

"Şimdi, kendini tüm bunlardan kurtarmanın zamanı," dedi. "İnsan biçimini yitirebilmek için tüm bunlardan kurtulman gerekiyor. Öylesine güçlü bir direnç oluşturuyorsun ki sonunda halin kalmıyor."

Onunla tartışabilecek durumda değildim. Onun insan biçimini yitirmek adını verdiği süreç, şu an için kafamın almayacağı kadar belirsizdi. Kafam, o kentte yaşadıklarımıza takılmıştı. La Gorda'ysa bu konuda konuşmak istemiyordu.

"Önemli olan senin bilgilerini toparlayabilmendir," dedi. "Gerçekten yapmak zorunda olsan bunu becerebilirsin. Örneğin Pablito'nun kaçtığı ve seninle yumruk yumruğa geldiğimiz o gün olduğu gibi."

La Gorda o gün olanların "kişinin bilgisini toparlaması"nın bir örneği olduğunu belirtti. Tam olarak farkında olmadan *görme* gerektiren karmaşık bazı manevralar yapmıştım.

"O gün bize saldırmakla kalmadın," dedi. "*Gördün* de."

Doğruyu söylemek gerekirse, haklıydı. O gün olup bitenlerde bir gariplik vardı. Olayı en ince ayrıntısına kadar düşünmüştüm, neler olduğunu kendime bir türlü açıklayamamıştım. Yaşanan anın duygusal yükünün beni inanılmaz bir biçimde etkilemiş olması dışında, olayla ilgili yeterli bir açıklama bulamıyordum.

Evlerinden içeri girip dört kadınla karşı karşıya geldiğim an, olağan algılama biçimimi değiştirebildiğimi fark etmiştim. Önümde koyu kehribar renkli, biçimsiz dört baloncuk görmüştüm. Bunlardan birinin rengi daha açıktı ve daha cana yakın görünüyordu. Diğer üçü ise hasmane, keskin, beyazımsı kehribar renkli kızıllıklardı. Tatlı renkli kızıllık la Gorda'ydı. Üç hasmane kızıllık da, tehdit edici biçimde onun çevresinde dolaşıyordu.

En yakınımda bulunan beyazımsı saydamlık, ki bu Josefina'ydı, biraz dengesini yitirmiş durumdaydı. Öne doğru eğilmişti, onu şiddetle itmiştim. Diğer ikisinin içeri doğru eğilmiş bulunan sağ yanlarına bir tekme atmıştım. Onların bu kısımlarını tekmelemek konusunda bilinçli bir düşünceye sahip değildim. Yalnızca bu girintiyi uygun bir nokta olarak görmüştüm—bir şekilde sanki ayağımı oraya yerleştirmem için beni davet ediyor gibiydiler. Sonuç tam isabetti. Lydia ve Rosa o an bayıldılar. Her ikisini de sağ uyluklarından tekmelemiştim. Bu, kemiklerini kırabilecek türde bir darbe değildi, yalnızca önümdeki ışık baloncuklarını ayağımla itmiştim. Yine de indirdiğim darbe, sanki bedenlerinin en kolay incinen bölümlerine şiddetli bir tekme atmışım gibi bir etki yaratmıştı.

La Gorda haklıydı, farkında olmadığım bazı bilgileri toparlayabilmiştim. Eğer *görmek* buysa, ussal yönden vardığım sonuç şuydu ki, *görmek* bedensel bir bilgidir. Zihnimizde görsel duyumun başatlık kazanması, bu bedensel bilgiyi etkiler ve onun göze ilişkin bir duyum olarak ortaya çıkmasına neden olur. Benim deneyimlediğim, salt görsel değildi.

Işık baloncuklarını, gözlerimin yanı sıra bir diğer duyumla daha *görmüştüm,* çünkü onlarla uğraştığım tüm süre boyunca dört kadını da görüyordum. Işık baloncukları bedenleriyle yan yana da durmuyordu. Birbirlerinden ayrıktılar. Benim için konuyu daha da karmaşık kılan, olayın zaman boyutuydu. Tüm olan bitenler, birkaç saniye içinde gerçekleşmişti. Eğer olduysa, bir anlık görüntüden diğerine sıçrayışım yok sayılacak bir hızla olmuş olmalıydı. Bu nedenle, ancak eşzamanlı iki farklı görüntüyü algıladığımı anımsıyordum.

İki ışık baloncuğunu tekmeledikten sonra tatlı renkli ışık—la Gorda—bana doğru yaklaşmıştı. Üzerime gelmemişti, sol yanıma doğru ilerlemişti; amacının bana vurmak olmadığı anlaşılıyordu. Bu nedenle, parıltı yanımdan geçer geçmez onu yakalamıştım. Birlikte yerlerde yuvarlandıkça, onun içinde eridiğimi hissetmiştim. Zaman duygusunu gerçek anlamda yitirdiğim tek an da, o an olmuştu. La Gorda ellerimin arkasına sarıldığında yeniden kendime geliyordum.

"*Rüyamızda*, küçük kız kardeşlerle el ele tutuşmayı öğrendik," dedi la Gorda. "El ele bir hat oluşturmayı biliyoruz. O günkü sorunumuz, o hattı odamızın dışında hiçbir yerde oluşturmamış olmamızdan kaynaklanıyordu. Bu yüzden beni içeri sürüklediler. Senin bedenin, el ele tutuşmamızın bizler için ne anlama geldiğini biliyordu. Eğer bunu başarsaydık, onların denetimine girecektim. Onlar benden daha vahşidirler. Bedenleri sıkı sıkıya kenetlenmiştir; cinsellik onları ilgilendirmez. Oysa beni ilgilendiriyor. Bu da beni daha güçsüz kılıyor. Eminim, senin de bilgini toparlayabilmeni bu denli güç kılan şey, cinselliğe duyduğun ilgi."

Cinselliğin insanı güçten düşürücü etkilerini anlatmayı sürdürdü. Rahatsız olmuştum. Konuyu değiştirmeye çalıştım, ama tedirginliğime aldırmadan bu konuya geri dönmeye kararlı görünüyordu.

"Haydi birlikte Mexico City'e gidelim," dedim umutsuzca.

Onu şaşırtacağımı sanmıştım. Yanıt vermedi. Dudakları-

nı büzdü, gözlerini kıstı. Çenesindeki adaleleri sıktı, dudaklarını burnunun altında toplayacak biçimde büzdü. Yüzünü öylesine çarpıttı ki, hayrete düştüm. Şaşkınlığım karşısında ifadesini değiştirdi yüzündeki adaleleri gevşetti.

"Haydi, Gorda," dedim. "Mexico City'e gidelim."

"Elbette, neden olmasın?" dedi. "Ne almam gerekiyor yanıma?"

Ondan bu tepkiyi beklemiyordum, şaşırma sırası bana gelmişti.

"Hiçbir şey," dedim. "Olduğumuz gibi gideceğiz."

Tek bir söz daha etmeden arkasına yaslandı ve Mexico City'e doğru yola koyulduk. Vakit hâlâ erkendi, henüz öğlen bile olmamıştı. Ona benimle birlikte Los Angeles'e gelmeye cesaretinin olup olmadığını sordum. Bir an için daldı.

"Bu soruyu saydam bedenime sordum," dedi.

"Ne dedi?"

"Ancak erk izin verirse gidebilirmişim."

Sesinde öylesine bir duygu yoğunluğu vardı ki, arabayı durdurdum ve ona sarıldım. O an ona duyduğum sevgi öylesine derindi ki, beni ürkütüyordu. Bunun cinsellikle ya da ruhsal desteğe duyulan gereksinimle bir ilgisi yoktu; bu duygu, bildiğim her şeyin ötesindeydi.

La Gorda'ya sarılmak daha önce de hissettiğim duyguyu tekrar uyandırdı içimde, susturduğum, bilinçaltımın derinliklerine ittiğim birtakım şeylerin gün ışığına çıkmasına ramak kalmıştı. Bunun ne olduğunu anlamak üzereydim, ama tekrar yitti.

La Gorda'yle birlikte Oaxaca kentine vardığımızda henüz akşam olmuştu. Arabamı ara sokaklardan birine park ettim ve birlikte kent merkezindeki meydana doğru yürüdük. Don Juan'la don Genaro'nun oturdukları bankı bulduk. Boştu. Saygılı bir sessizlik içinde orada oturduk. Sessizliği bozan la Gorda, buraya birçok kez don Juan ve kim olduğunu

anımsayamadığı bir başkasıyla geldiğini söyledi. Bunun yalnızca rüyasında gördüğü bir şey olup olmadığından emin değildi.

"Don Juan'la birlikte bu bankta ne yaptınız?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Oturduk ve otobüsü ya da bizi alıp dağların tepesine götürecek olan kereste kamyonunu bekledik," dedi.

Ona, don Juan'la bu bankta oturduğumuzda saaatler süren konuşmalara daldığımızı söyledim.

Don Juan'ın şiire duyduğu büyük sevgiden ve boş olduğumuz zamanlarda ona nasıl şiir okuduğumdan söz ettim. Şiirleri en fazla ikinci bölümüne kadar, o da beğenirse, dinlerdi; kalan bölümleriyse şairin esrikliği olarak yorumlardı. Ona okumuş olduğum yüzlerce şiirden ancak birkaçını başından sonuna değin dinlemişti. Başlarda ona kendi hoşlandıklarımı okuyordum; tercihim soyut, kapalı, düşünsel şiirlerdi. Daha sonraları, kendi beğendiği şiirleri bana defalarca okuttu. Onun düşüncesine göre şiir kısa ve öz olmalıydı. Ulu bir yalınlığın kesin, dokunaklı imgelerinden oluşmalıydı.

Akşamüstü, Oaxaca'daki o banka oturduğumuzda don Juan'da her zaman özel bir tutkuyu canlandıran Cesar Vallejo'nun bir şiirini ezbere la Gorda'ya okudum; bunu onun için değil, kendim için yapmıştım.

Ne yapıyor bu saatte acaba
And dağlarından sevdiceğim Rita
kamışların ve vahşi kiraz ağaçlarının güzeli.
Boğuyor bu yorgunluk beni artık ve kanım uyuşuyor içimdeki
miskin içki gibi.

Ne yapıyor acaba o güzelim elleriyle pişmanlık içinde,
bem beyaz kolalı çamaşırların üzerinde gezinirdi ütüsü,
öğleden sonraları.
Yağan bu yağmur içimden sözlerimi sürdürme arzusunu alıyor.

Ne oldu acaba dantelli eteğine;
işine gücüne; yürüyüşüne;
pınarından yaydığı şekerkamışı kokusuna.

Kapıdadır şimdi,
bakıyordur hızla ilerleyen bir buluta
Kiremit damın üzerinde vahşi bir kuş ötecektir;
ve o, içi titreyerek fısıldayacaktır sonunda, 'Tanrım ne kadar soğuk!'

Don Juan'ın anısı inanılmayacak kadar canlıydı. Bir düşünce ya da bir his değildi bu. Bu, ne olduğu bilinmez anı, ağlattı beni. Gözlerimden yaşlar boşanıyor, bir türlü dindiremiyordum.

İkindinin son saati don Juan için her zaman büyük önem taşırdı. Onun bu saate duyduğu saygıyı ve eğer bana önemli bir şey olacaksa, bunun günün o zamanında olacağına duyduğu inancı ben de benimsemiştim.

La Gorda, başını omzuma yasladı. Ben de başımı onun başına. Bir süre öylece kaldık. Rahatlamıştım; duyduğum tedirginlik geçmişti. Yalnızca başımı la Gorda'nın başına yaslamamın bana böylesine huzur veriyor olması şaşırtıcıydı. Ona, şaka olsun diye, başlarımızı birbirine bağlamamız gerektiğini söyleyecektim ama bu söylediğimi ciddiye alacağını anladım. Tüm bedenim gülmekten sarsıldı ve uykuda olduğumu ayrımsadım, ama gözlerim açıktı; eğer gerçekten isteseydim, ayağa kalkabilirdim. Kımıldamak istemediğim için orada öylece durdum; tam anlamıyla uyanıktım, aynı zamanda da uykuda. Çevrede yürüyen ve bize bakan insanları gördüm, Genelde benimle ilgilenilmesinden hoşlanmadığım halde, onlara zerre kadar aldırmıyordum. Sonra insanlar bir anda beyaz ışıktan kocaman köpüklere dönüştüler. Yaşamımda ilk kez saydam yumurtalarla gerçek anlamda ve doğrudan karşılaşmıştım! Don Juan insanların görücülere saydam yumurtalar biçiminde göründüklerini söylemişti. Bu algıyı, bir

an için yanıp sönen ışıltılar olarak deneyimlemiştim ama hiçbir zaman bakışlarımı, o gün yaptığım gibi, onlar üzerinde odaklayamamıştım.

Işık kabarcıkları önceleri oldukça şekilsizdi. Gözlerim bunların üzerinde yeterince odaklanamamış gibiydi. Fakat daha sonra, bir anda görüş gücümü en sonunda doğru biçimde ayarlamayı başarabildim ve beyaz ışık kabarcıkları uzunca saydam yumurtalar şeklini aldılar. Büyüktüler, aslında devasa sayılırlardı, iki metreden uzun, bir buçuk metreden geniş olmalıydılar, belki de daha fazla.

Bir an yumurtaların artık hareket etmediklerini fark ettim. Önümde saydam, yoğun bir kütle gördüm. Yumurtalar beni izliyorlar; tehditkâr biçimde karşıma diziliyorlardı. Ağır ağır doğrularak dik oturdum. La Gorda omzuma yaslanmış, derin bir uykuya dalmıştı. Çevremizde bir grup genç vardı. Sarhoş olduğumuzu sanmışlardı herhalde. Bizi taklit ediyorlardı. İçlerinde en cüretkâr olanı, la Gorda'nın göğüslerine dokunmaya başlamıştı. Onu sarsarak uyandırdım. Telaşla yerimizden kalktık ve orayı terk ettik. Gençler peşimize takıldılar, bizimle dalga geçiyorlar, bağırarak açık saçık şeyler söylüyorlardı. Köşede beliren polisi görünce bizi rahatsız etmekten vazgeçtiler. Tam bir sessizlik içinde kent merkezinden arabayı bıraktığım yere doğru yürüdük. Akşam olmak üzereydi. Birdenbire la Gorda koluma yapıştı. Gözlerinde vahşi bir ifade vardı, ağzı açıktı. Eliyle işaret etti.

"Bak! Bak!" diye bağırdı. Nagual ve Genaro, oradalar!"

Önümüzdeki uzun bloğun köşesinden iki adamın döndüğünü gördüm. La Gorda hızla o yöne doğru koşmaya başladı. Peşinden koşarken gördüklerinden emin olup olmadığını sordum. Kendinde değildi. Kafasını kaldırıp baktığında, don Juan ve Genaro'yu onu seyrederken gördüğünü söyledi. Göz göze geldikleri an, yürüyerek uzaklaşmışlardı.

Köşeye ulaştığımızda, iki adam bizden yine aynı uzaklıkta duruyorlardı. Yüz hatlarını ayırt edemiyordum. Orada yaşayan Meksikalılar gibi giyinmişlerdi. Başlarında hasır

şapka vardı. Biri, don Juan gibi iri yarı, diğeri de Genaro gibi zayıf yapılıydı. İki adam bir başka köşeyi döndüler, biz de bağıra çağıra peşlerinden seğirttik. Girdikleri sokak ıssızdı, hafifçe sola doğru kıvrılıyor ve şehrin kenar mahallelerine çıkıyordu. İki adam tam yolun kıvrıldığı noktadaydılar. İşte o anda öyle bir şey oldu ki o adamların gerçekten don Juan ile Genaro olabilecekleri düşüncesine kapıldım. Adamlardan daha kısa boylusunun bir hareketiydi bunu düşündüren. Profilinin dörtte üçünü görebileceğimiz biçimde bize doğru döndü ve onları izlememizi istiyormuşcasına hafifçe başını eğdi. Don Genaro'nun ormanda dolaştığımız günlerde bana sık sık yaptığı bir hareketti bu. Her zaman benim önümde yürür, bana cesaret vermek, ona yetişebilmem konusunda beni ikna etmek istercesine dönüp başıyla bu hareketi yapardı.

La Gorda avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. "Nagual! Genaro! Bekleyin!"

La Gorda önümden koşuyordu. Adamlar ileride, alacakaranlıkta kısmen görülebilen barakalara doğru çok hızlı bir biçimde yürüyorlardı. Ya bu barakalardan birine girmiş ya da civarda çok sayıda bulunan patikalardan birine yönelmiş olmalılardı; birdebire gözden kayboldular.

La Gorda orada durdu ve hiç çekinmeden, inlercesine adlarını haykırdı. Çevredekiler kimin bağırdığını görebilmek için dışarı fırladılar. Sakinleşinceye dek sarıldım ona.

"Tam önümdeydiler," dedi ağlayarak. "Otuz metre bile yoktu aramızda. Dikkatini onlara çekebilmek için sana seslendiğimde bir blok ötemizde bir an için durdular."

Onu yatıştırmaya çalıştım. Çok gergindi. Titreyerek bana sarıldı. Nedenini bilmiyordum ama, o iki adamın don Juan ve don Genaro olmadıklarından kesinlikle emindim; bu yüzden de la Gorda'nın heyecanını paylaşamıyordum. Eve geri dönmemiz gerektiğini, erkin ona benimle birlikte değil Los Angeles'a, Mexico City'ye bile gitmesine izin vermediğini söyledi. Henüz böyle bir yolculuğun zamanı gelmemiş. Onları görmenin de bir yora olduğuna inanıyordu. Ona, evle-

rinin bulunduğu yönü, doğuyu göstererek gözden kaybolmuşlardı.

O anda en başa dönmeye herhangi bir itirazım yoktu. O gün içinde yaşadığımız tüm olaylardan sonra yorgunluktan bitmiş olmam gerekirdi. Oysa, benliğimi alabildiğine yoğun bir enerji dalgası kaplamıştı. Tıpkı don Juan'la birlikte olduğumuz, içimden omuzlarımla duvarlara bindirip onları yıkmak geldiği günlerdeki gibi.

Arabaya doğru yürüdüğümüz sırada la Gorda'ya karşı içimi bir kez daha tutkulu bir sevgi kapladı. Bana olan yardımları için ona ne denli teşekkür etsem azdı. O gün saydam yumurtaları görmemi sağlamak için yaptığı her şeyde başarılı olduğunu düşünüyordum. O sırada oturmakla son derece cesur davranmış, gülünç duruma düşmeyi, hatta bedensel incinmeleri bile göze almıştı. Ona minnettarlığımı ifade ettim. Çıldırmışım gibi bana baktı ve bir kahkaka patlattı.

"Ben de aynı şeyleri senin için düşünmüştüm," dedi. Tüm bunları yalnızca benim için yaptığını sanmıştım. Saydam yumurtaları ben de *gördüm*. Bu, benim için de ilk kez olan bir şeydi. Birlikte *gördük*! Nagual ve Genaro'nun yaptığı gibi."

La Gorda'nın binmesi için arabanın kapısını açtığımda o gün yaşadığımız deneyim tüm gücüyle etkisini gösterdi. O ana kadar tümüyle duyarsızdım, içime bir ağırlık çökmüştü. Şimdiyse, duyduğum coşku, la Gorda'nın biraz önceki heyecanı kadar yoğundu. Sokaklarda koşmak ve bağırmak istiyordum. Yatıştırma sırası la Gorda'ya gelmişti. Yere çömeldi ve baldırlarımı okşadı. Çok garip, hemen sakinleşmiştim. Konuşmakta güçlük çektiğimi ayrımsadım. Düşüncelerim, söze dökemeyeceğim bir hızla akıyordu zihnimde. Evinin bulunduğu kente hemen dönmek istemiyordum. Yapacak daha çok şey varmış gibi geliyordu. Yine de, ne istediğimi tam olarak açıklayamıyordum. Oldukça isteksiz olan la Gorda'yı kent merkezine doğru sürükleyerek götürdüm, ama o saatte oralarda boş bank yoktu. Çok acıkmış olduğumdan, onu bir

restorana doğru çektim. Bir şey yiyemeyeceğini sanıyordu ama garson yiyecekleri getirdiğinde benim kadar acıkmış olduğunu anladı. Yemek bizi tümüyle rahatlatmıştı.

O gece daha geç bir saatte gidip bankta oturduk. Oraya oturabilene dek bize olanlar konusunda ona herhangi bir şey söylemekten kaçındım. La Gorda başlarda konuşmak istemiyordu. Benliğim alışılmadık bir coşku içindeydi. Don Juan'la birlikte olduğum zamanlarda da buna benzer anlar yaşamıştım, ama bunlar genellikle sanrılandırıcı bitkilerin etkisiyle ortaya çıkardı.

Sözlerime *gördüklerimi* la Gorda'ya anlatmakla başladım. O saydam yumurtaların beni en fazla etkileyen yanı devinimleriydi. Yürümüyorlardı, yerde oldukları halde yüzercesine deviniyorlardı. Devinimleri hoş görünmüyordu. Sırıkla yürürmüşçesine, kazık gibi ve silkinerek ilerliyorlardı. Devinim halindeyken yumurta biçimleri ufalıyor, yuvarlaklaşıyordu; sıçrarcasına, silkinircesine, hızla bir aşağı bir yukarı sallanıyorlardı. Sonuçta yarattıkları etki, son derece rahatsız edici sinirsel bir ürpermeydi. Televizyondaki hızlandırılmış görüntülere benziyorlardı en çok.

Kafamı karıştıran bir başka şey de bacaklarının olmamasıydı. Bir zamanlar dansçıların buz üzerinde askerlerin hareketlerini taklit ettikleri bir bale gösterisi izlemiştim; askerlere benzeyebilmek için yerlere kadar inen bol tünikler giymişlerdi. Ayaklarını görebilmek olanaksızdı, bu nedenle de buz üzerinde akıp gidiyormuş gibi bir etki yaratıyorlardı. Önümden geçen saydam yumurtalar da kaba yüzeyli bir zemin üzerinde kayıyormuş gibi bir izlenim bırakıyorlardı. Saydamlıkları, belli belirsiz bir aşağı bir yukarı deviniyordu, ama bu bile beni rahatsız etmeye yetiyordu. Yumurtaların devinimleri yavaşladığında, biçimleri de uzuyordu. Bazıları o denli uzun ve katı görünüyorlardı ki, insanın aklına tahta ikonaları getiriyorlardı.

Saydam yumurtaların daha da rahatsız edici bir diğer özelliği de, hiçbirinde göz bulunmamasıydı. Canlıların göz-

lerininin bizleri böylesine çektiğinin o zamana dek ayırdına varmamıştım. Saydam yumurtalar tümüyle canlıydılar ve beni büyük bir merakla gözlüyorlardı. İne çıka silkindiklerini, yaklaşıp eğilerek beni seyrettiklerini görüyordum, ama gözleri yoktu.

Bu saydam yumurtaların çoğunun üzerinde, tam orta bölümlerinin altında siyah noktalar bulunuyordu. Bazılarındaysa yoktu bu büyük noktalar. La Gorda bana, üreme faaliyetinin erkeklerin ve kadınların bedenlerini etkilediğini ve bunun sonucunda midenin hemen alt kısmında bir deliğin ortaya çıktığını söylemişti. Ancak bu saydam yumurtaların üzerindeki noktalar bana tam olarak birer delik gibi görünmemişti. Bu bölgeler saydam değildi ama derin de değildi. Üzerinde siyah noktalar bulunan yumurtalar daha yaşlı, daha yorgun görünüyorlardı; yumurta biçimlerinin üst kısımları aşınmış gibiydi, gövdelerinin diğer bölümlerindeki parlaklıkla karşılaştırıldıklarında mat görünüyorlardı. Öte yandan, üzerinde siyah noktalar bulunmayan yumurtalar, göz kamaştırıcı parlaklıktaydılar. Bunların tehlikeli oldukları düşüncesine kapıldım. Canlı ve güçlüydüler, enerji ve beyazlık yüklüydüler.

La Gorda bana, başımı onunkine yasladığım an *rüya görmeyi* andıran bir ruh durumuna girdiğini söyledi. Uyanıkmış ama yerinden kıpırdayamıyormuş. İnsanların çevremizde dönüp durduklarının farkındaymış. Daha sonra bunların saydam baloncuklara, en sonunda da yumurta biçimli yaratıklara dönüştüğünü *görmüş*. Benim de *görüyo*r olduğumu bilmiyormuş. İlk başta onu kolladığımı sanıyormuş, ama, başımın yarattığı basınç çok artınca benim de görüyor olmam gerektiğine kanaat getirmiş. Zihninde olup bitenler hakkında ancak, toparlanıp, uyuyor görünmesinden yararlanarak onu okşamaya çalışan adamı yakaladığım zaman bir fikir sahibi olabilmiştim.

Görsülerimizin birbirinden farkı, onun "kökler" adını verdiği, aslan kuyruğunu andıran ince telcikler aracılığıyla

erkeklerle kadınları birbirinden ayırabilmesiydi; bunlar, cinsel organların bulundukları bölgeden içeriye doğru uzuyorlardı. Bu köklerin yaşamın kaynağı olduğunu söyledi. Cenin, büyümesini gerçekleştirebilmek amacıyla kendisini bu besleyici kökçüklerden birine bağlıyarak onu iyice emiyor, geride yalnızca bir delik bırakıyormuş. Öte yandan, erkeklerin kısa, incecik telcikleri varmış; bunlar canlılarmış ve bedenlerinin saydam kütlesinden bağımsız bir biçimde yüzüyorlarmış.

Ona, bunları birlikte *görmemizin* nedeninin ne olabileceğini sordum. Herhangi bir yorumda bulunmaktan kaçındı, ama tahminlerimi sürdürmem konusunda beni teşvik etti. Aklıma ilk geleni açıkça belirttim: Bu işte duyguların rolü olabilirdi.

Aynı gün akşamüstü, la Gorda'yla birlikte don Juan'ın en sevdiği bankta oturup, onun sevdiği şiiri okudum. Çok duygulanmıştım. Duygularım, böyle bir yoğunluğa bedenimi hazırlamış olmalıydı. *Rüya görmeyle* birlikte tam bir sessizlik durumuna geçmeyi de öğrenmiştim. Zihnimdeki dinmek bilmez konuşmaları susturarak, tıpkı bir kozanın içinden gizlice dışarıyı seyrediyormuş gibi kalabiliyordum. Böyle bir durumda ya bilincim üzerinde az da olsa sahip olduğum kontrolü tümüyle bırakıyor ve bir *rüyaya* dalıyor ya da o kontrolü sürdüyor, edilgen, düşüncelerden arınmış, arzulardan sıyrılmış bir duruma geçiyordum. Bununla birlikte, bunların önemli birer etken olduğunu sanmıyordum. Bence bu süreçte katalizör işlevini la Gorda görüyordu. *Görmek* için gerekli koşulların gerçekleşmesine yol açan unsurun, ona olan duygularımdan kaynaklandığına inanıyordum.

Düşüncelerimi ona söylediğimde, la Gorda mahcup bir biçimde güldü.

"Sana katılmıyorum," dedi. "Bence, bedenin anımsamaya başladı."

"Bununla ne demek istiyorsun Gorda?" diye sordum.

Uzun bir sessizlik oldu. Ya söylemek istemediği bir şeyi söyleyebilmek için kendi kendisiyle mücadele ediyordu, ya

da umutsuzca doğru sözcükleri bulmak için uğraşıyordu.

"Bildiğim birçok şey var," dedi; "yine de neyi bildiğimi bilemiyorum. O kadar çok şeyi anımsıyorum ki, sonuçta bir bakıyorum, belleğimde hiçbir şey yok. Sanırım sen de aynı açmazların içindesin."

Ona böyle bir şeyin farkında olmadığımdan emin olması gerektiğini söyledim ama bana inanmak istemiyordu.

"Bazen senin gerçekten bir şey bilmediğine inanıyorum," dedi. "Bazen de bizlerle dalga geçtiğini düşünüyorum. Nagual bana kendisinin de bilmediğini söylerdi. Senin hakkında söylemiş olduğu birçok şeyi şimdi anımsamaya başlıyorum."

"Bedenimin anımsamaya başlıyor olması ne demek?" diye sordum ısrarla.

"Bunu bana sorma," dedi gülümseyerek. "Neyi anımsaman gerektiğini ya da bu anımsamanın nasıl olduğunu bilemem. Ben şahsen böyle bir şeyi hiç yaşamadım. Bu kadarını biliyorum."

"Çömezler arasında bana bunu söyleyebilecek herhangi biri var mı?"

"Hiç kimse yok," dedi. "Sanırım ben bir haberciyim, sana şu an ancak mesajın yarısını iletebilen bir haberci."

Ayağa kalktı ve onu evine götürmemi rica etti. O anda bulunduğumuz yerden ayrılamayacak denli heyecanlıydım. Önerim üzerine kent merkezinde gezindik. Sonunda başka bir banka oturduk.

"Bu kadar rahatlıkla *birlikte görebilmemiz* sana garip gelmiyor mu?" diye sordu.

Zihninden neler geçtiğini anlayamıyordum. Yanıt vermeden önce tereddüt ettim.

"Sana daha önce de *birlikte gördüğümüzü* sandığımı söylersem yanıtın ne olurdu?" diye sordu bu defa, sözcüklerini büyük bir özenle seçiyordu.

Ne demek istediğini kavrayamadım. Aynı soruyu bir kez

daha sordu. Yine anlayamamıştım.

"Ne zaman *birlikte görmüş* olabiliriz?" diye sordum. "Sorun hiçbir anlam ifade etmiyor."

"İşte mesele de bu," diye yanıt verdi. "Bilmiyorum, ama yine de içimde seninle *birlikte gördüğümüze* dair bir his var.

Aniden ürperdim ve ayağa kalktım. Bir kez daha o kentte kapıldığım duyguları anımsadım. La Gorda bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı, ama cümlenin yarısına gelmeden sustu. Şaşırmış bir şekilde bana baktı, elini dudaklarıma yasladı, daha sonra beni arabaya doğru sürükleyerek götürdü.

Gece boyunca araba kullandım. Konuşmak, olanları değerlendirmek istiyordum, ama o, sanki olası bir tartışmayı önlemek istercesine uykuya daldı. Elbette haklıydı. İkimiz arasında, bir ruh durumunu gereğinden fazla değerlendirerek dağıtmanın yol açacağı tehlikenin farkında olan oydu.

Eve vardığımızda arabadan inerken, Oaxaca'da başımıza gelenler konusunda hiçbir şey söylememememiz gerektiğini belirtti.

"O da neden, Gorda?" diye sordum.

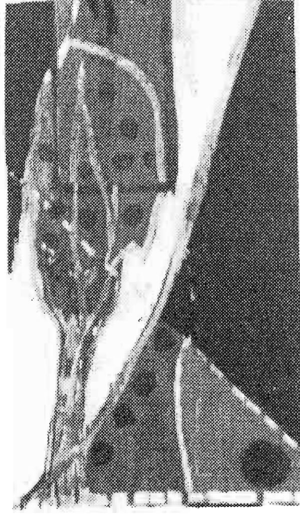
"Gücümüzü harcamamızı istemiyorum," diye yanıt verdi. "Büyücünün yöntemidir bu: kazandıklarını asla harcamayacaksın."

"Ancak bunun hakkında hiç konuşmazsak, bize gerçekte neler olduğunu hiçbir zaman bilemeyiz ki," diye karşı çıktım.

"En az dokuz gün sessiz olmamız gerekiyor," dedi.

"Yalnızca kendi aramızda bile konuşamaz mıyız?" diye sordum.

"Özellikle bunu yapmamalıyız," dedi. Savunmasız durumdayız. Kendimizi zamanın iyileştirici gücüne bırakmamız gerekiyor."

Aynı gece hepimiz yeniden toplandığımızda, "Neler olduğunu söyler misiniz bize?" diye sordu Nestor. "Siz ikiniz neredeydiniz dün?"

La Gorda'nın olup bitenler hakkında hiç kimseye bir şey söylemememiz gerektiği konusundaki uyarısı aklımdan uçup gitmişti. Onlara yakınlardaki kente gittiğimizi ve orada son derece gizemli bir ev gördüğümüzü anlattım.

Orada bulunan herkes bir anda irkildi. Bir dalgalanma oldu, birbirlerine baktılar, daha sonra da, bir açıklama yapmasını istermişçesine, bakışlarını la Gorda'ya çevirdiler.

"Nasıl bir evdi bu?" diye sordu Nestor.

La Gorda ağzımı açmama fısat vermeden atıldı. Telaşlı, neredeyse tutarsız bir biçimde konuşmaya başladı. Aklına estiği gibi konuştuğu düpedüz ortadaydı. Hattta konuşurken araya Mazatec dilinde sözcükler ve deyişler bile katıyordu. Bana fırlattığı kaçamak bakışlarında artık dilimi tutmam gerektiğini belirten sessiz bir yalvarma okunuyordu sanki.

"Ya *gördüğün rüya*, Nagual?" diye sordu bana, en sonunda bir yolunu bulup kurtulan birinin rahatlayışı içinde. "Yaptığın her şeyi bilmek isteriz. Bunu bize anlatmanın bizim için son derece önemli olduğunu düşünüyorum."

Elinden geldiğince kayıtsız davranmaya çalışarak kulağıma eğildi ve Oaxaca'da yaşadıklarımızdan sonra, onlara *gördüğüm rüyayla* ilgili her şeyi anlatmam gerektiğini söyledi.

"Bu sizin için neden bu kadar önemli?" diye sordum yüksek sesle.

"Sanırım sona çok yaklaştık," dedi la Gorda ciddi bir ses tonuyla. "Bize söyleyeceğin ya da yapacağın her şey artık bizim için son derece önem taşıyor."

Onlara gerçek *rüyam* olduğuna inandığım olayları anlatmaya başladım. Don Juan bana deneyimlerin üzerinde gerektiğinden fazla durmanın hiçbir yarar sağlamayacağını söylemişti. Bana pratik bir yol öğretmişti; söylediğine göre, aynı görsünün üç kez tekrarlanması halinde çok dikkatli olmam gerekiyormuş; yoksa, bunun ikinci dikkati kurma yolunda acemice bir girişimcinin ilk basamağı atlamasından öte bir anlamı olmazmış.

Bir kez *rüyamda* sıçrayarak uyandığımı ve yataktan düştüğümü görmüştüm, ama bir de bakmıştım ki bedenimin hâlâ yatakta uyuyor. Kendimi uyurken izledim, *rüyada* olduğumu anlayacak ölçüde özdenetime sahiptim. Don Juan'ın ani sarsıntılara ve şaşkınlığa uğramamam için verdiği öğütlerine uyarak ihtiyatlı davrandım. Don Juan, *rüya görücünün* serinkanlı olması gerektiğini söylerdi. *Rüya görücü*, uyuyan bedeniyle uğraşmayı bırakıp, odadan dışarı çıkmalıymış. Nasıl olduğunu anlayamadan birdenbire kendimi odanın dışında bulmuştum. Kendimi orada bulmamın bir anda gerçekleştiğinden eminim. Dışarda, oda kapısının önünde ayakta durduğumda fark ettiğim ilk şey, holün ve yukarı çıkan merdivenin devasa boyutlarda olduklarıydı. Gerçek yaşamda son derece sıradan olan bu yapıların bana böylesine büyük görün-

meleri beni gerçekten ürkütmüştü o gece; hol, bir kilometreden daha uzun görünüyordu ve merdivenin on altı basamağı vardı.

Algıladığım bu devasa uzaklıklar içinde nasıl yol alacağımı bilemiyordum. Ne yapacağımı bilemez bir halde kalakalmıştım, daha sonra bir şeyler beni harekete geçirmişti. Ancak yürümüyordum. Adımlarımı hissetmiyordum. Birdenbire kendimi merdivenin parmaklıklarına tutunurken bulmuştum. Ellerimi ve kollarımın dirseklerime kadar olan bölümünü görebiliyordum, ama onları hissedemiyordum. Anladığım kadarıyla kendi kas sistemimden tümüyle farklı bir güçle tutunuyordum parmaklıklara. Merdivenlerden aşağı inmeye çalıştığımda da aynı şey olmuştu. Nasıl yürüyebileceğimi bilmiyordum. Tek bir adım bile atamıyordum. Sanki bacaklarım birbirine yapışmış gibiydi. Eğildiğimde bacaklarımı görebiliyordum, ama onları ne ileriye ne yana ne de yukarı doğru oynatabiliyordum. En üst basamakta kaskatı kesilmiş gibi duruyordum. Kendimi hacıyatmaz gibi hissediyordum.

Yürüyebilmek için olağanüstü bir çaba harcadım ve hantal bir top gibi basamaklardan aşağı doğru zıpladım. Zemin kata inebilene kadar canım çıktı, halimi başka türlü anlatamam, görsümü sürdürebilmek, onun olağan bir rüyanın kaypak imgeleri içinde çözülüp gitmesini engelleyebilmek için özel bir özen göstermem gerekiyordu.

Dış kapıya ulaşabildiğimde, kapıyı açamadım. Bütün çabalarım boşunaydı; o anda odamdan, kapı açıkmış gibi kayarak süzüldüğümü anımsadım. Yapmam gereken tek şey o kayma duyumunu yeniden anımsamaktı, bunu yaptığım gibi kendimi sokakta buldum. Sokak karanlık görünüyordu— kurşuni, göz gözü görmez bir karanlık—İlk anda dikkatimi çeken şey, tam önümde, göz hizamda uzanan devasa bir ışık havuzu oldu. Bunun bir sokak lambası olabileceği sonucuna vardım; bu sonuca algı yolu ile değil, fikir yürüterek varmıştım, çünkü tam köşede, altı metre yükseklikte bir sokak lam-

basının bulunduğunu biliyordum. O anda, herhangi bir nesnenin yukarıda mı aşağıda mı, sağda mı solda mı olduğunu kestirebilecek halde olmadığımı anladım. Çevremdeki her şey burnumun dibindeymiş gibi görünüyordu. Algılarımı, gündelik yaşamdaki gibi düzenleyebilecek herhangi bir düzenekten yoksundum. Her şey orada, tam önümde uzanıyordu, ve ben görüntüleri zihnimde normal haliyle algılayabilme becerisinden yoksundum.

Şaşkınlık içinde sokakta öylece durdum; ta ki havada yükseldiğimi hissedinceye kadar. Elektrik direğine tutundum. Esen şiddetli bir rüzgâr beni yukarı kaldırıyordu. Direk üzerinde sokağın adını iyice görebilene kadar yükseldim: Ashton.

Aylar sonra, kendimi bir kez daha *rüyada*, uyuyan bedenime bakarken bulduğumda, artık neler yapmam gerektiğini biliyordum. Olağan *rüya* sırasında, bu süreç içinde gerekli olan tek unsurun istenç olduğunu öğrenmiştim artık; bedenin cismaniliğinin herhangi bir önemi yoktu. Bu, *rüya görenin* devimini ağırlaştıran bir anıydı yalnızca. Hiç vakit kaybetmeden kayarak odadan dışarı çıktım, çünkü hareket etmek için kapıyı açmak ya da yürümek gibi eylemlerde bulunmam gerekmiyordu. Hol ve merdiven bu kez, ilk görüşümde olduğu gibi devasa değildiler. Kolaylıkla, kayarak dışarı çıktım ve istencimle üç blok öteye ilerledim. Işıkların son derece rahatsız edici görüntüler oluşturmaya devam ettiklerinin farkına vardım. Gözlerimi onlara diktiğimde, ölçülemeyecek boyutlarda ışık havuzları oluşturuyorlardı. *Rüyanın* diğer unsurlarıysa kolayca denetim altına alınabiliyordu. Binalar olağanüstü ölçüde büyüktüler, ama garipsemiyordum. Ne yapacağımı düşünmeye koyuldum. Daha sonra, oldukça rastlantısal bir biçimde, nesnelerin üzerine gözlerimi dikmeden, her zamanki gibi onlara yalnızca göz ucuyla bakacak olursam, algılarımı düzene sokabileceğimi ayrımsadım. Diğer bir deyişle, don Juan'ın öğütlerini harfiyen yerine getirecek ve *rüyamı* olduğu gibi kabullenecek olursam, gündelik yaşamımın

tanıdık algılarından yararlanabilecektim. Kısa bir süre sonra görünüm, tam olarak tanıdık olmasa bile, denetim altına alınabilir bir nitelik kazandı.

Benzer bir *rüyayı* bir sonraki görüşümde sokağın köşesinde yer alan, en sevdiğim kafeye gittim. Bu yeri seçmemin nedeni, sabahın çok erken saatlerinde oraya gitmeyi alışkanlık haline getirmiş olmamdı. O saatte orada, gece vardiyasında çalışan garson kızları gördüm; tezgâhın kenarında bir grup insan yemek yiyordu ve sağda, tezgâhın en ucunda tuhaf bir tip vardı, her gün Los Angeles Üniversitesi'nin çevresinde turlarken gördüğüm bir adam. Bana gerçekten bakan tek kişi bu adam oldu. İçeriye girdiğim an varlığımı hissetmiş gibiydi. Döndü ve gözünü bana dikti.

Aynı adamı birkaç gün sonra, sabah erkenden, uyanık olduğum bir saatte bir kez daha gördüm. Yüzüme baktı ve sanki beni tanıdı. Onunla konuşmama fırsat vermeden, dehşete düşmüş gibi koşarak uzaklaştı.

Aynı kafeye bir kez daha geldim, ama bu kez *rüyamın* seyri değişmişti. Caddenin karşı tarafından restoranı izlemeye koyulmuştum ki, görüntü değişti. Artık tanıdık binaları görmüyordum. Bunun yerine eski çağlardan bir manzarayla karşı karşıyaydım. Gece de değildi. Güneş pırıl pırıl parlıyordu ve önümde uzanan gür yeşilliğin bürüdüğü bir vadiye bakıyordum. Bataklık gibi bir yerdi burası ve her yanı koyu yeşil renkli, kamışa benzer bitkiler kaplamıştı. Yanımda, iki buçuk üç metre yüksekliğinde düz bir kaya parçası vardı. Üzerinde kocaman, kılıç gibi sivri dişli bir kaplan oturuyordu. Taş kesilmiştim. Uzun bir süre gözlerimizi dikip birbirimize baktık. Hayvan olağanüstü büyüktü, ama görünümü ürkütücü değildi. Muhteşem bir başı, koyu bal rengi gözleri, kocaman pençeleri, devasa bir göğüs kafesi vardı. Beni en çok etkileyen, kürkünün rengi oldu. Tüm bedeni koyu kahve, neredeyse çikolata rengindeydi. Kürkünün rengi bana kavrulmuş kahve çekirdeklerini anımsattı, ama daha parlaktı; şaşırtıcı derecede uzun, kirli ya da karışık olmayan, tüyleri var-

dı. Bir pumanın, bir kurdun ya da bir kutup ayısının postuna benzemiyordu. Daha önce hiç görmediğim bir şeydi.

O günden sonra, düzenli bir biçimde aynı kaplanı görür oldum. Ortam kimi zaman bulutlu ve serindi. Vadiye yağmur yağdığını görüyordum; yoğun, bereketli yağmurlar. Kimi zaman da vadi ışığa boğulmuş oluyordu. Kılıç gibi keskin dişli başka kaplanlar da görüyordum sık sık. Onların kendilerine özgü gümbürdeyen kükremelerini işitiyordum—bu sesler içimi fena halde bulandırıyordu.

Kaplan bana hiç dokunmadı. Üç beş metre uzaklıktan bakışıyorduk. Ne yapmaya çalıştığını anlıyordum. Bana özel bir nefes alma biçimi gösteriyordu. Sonunda *rüyamda* belli bir noktaya ulaştım; nefesimi kaplanınkine benzetmede o denli başarılı oldum ki bir kaplana dönüşmeye başladığımı hissettim. Çömezlere, *rüya görmemin* somut bir sonucu olarak bedenimin daha güçlü kaslara kavuştuğunu söyledim.

Öykümü dinledikten sonra Nestor, şaşkınlık içinde, onların *rüyalarının* benimkinden son derece farklı olduğunu belirtti. Hepsinin ayrı ayrı görevleri oluyordu *rüyalarında.* Nestor'un görevi insan bedenine musallat olan hastalıklar için sağaltım yöntemleri bulmaktı; Benigno'nun görevi insanı ilgilendiren her konuda çıkarımlar, öngörüler, çözümler geliştirmekti; Pablito'nunkiyse inşa etmenin yollarını araştırmaktı. Nestor, tıbbi bitkilerle uğraşmasının bu görevlerden kaynaklandığını söyledi. Benigno'nun kehanet gücü, Pablito'nun da marangozluk becerisi vardı. Nestor, o güne değin *rüyalarını* ancak yüzeysel olarak algılayabildiklerini ve bu konuda aktarabilecekleri somut hiçbir şeyin bulunmadığını söyledi.

"Bizim çok ilerlemiş olduğumuzu sanıyor olabilirsin," diye devam etti, "oysa değiliz. Bizim ve kadınların yerine her şeyi yapan Genaro ile Nagual'dı. Biz kendi başımıza bir şey yapabilmiş değiliz henüz."

"Anladığım kadarıyla Nagual seni farklı biçimde yetiştirmiş," dedi Benigno ağır ağır ve dikkatle. "Sen bir kaplan-

dın ve yine bir kaplana dönüşeceksin. Nagual'a da böyle oldu. O bir kargaydı ve yine bir kargaya dönüştü."

"Mesele, artık böyle bir kaplanın olmaması," dedi Nestor. "Böyle bir durumda ne olacağını hiçbirimiz bilmiyoruz."

Başını çevirerek orada bulunan herkesi kastettiğini belirtti.

"Ben ne olacağını biliyorum," dedi la Gorda. "Nagual don Juan Matus bu duruma *hayalet rüyası* derdi. Hiddetli ve yok edici olmadığımız için hiçbirimizin *hayalet rüyası* görmediğimizi söylemişti. Bunu kendisi de hiç deneyimlemedi. Söylediğine göre; her kim ki böyle rüyalar görür, hayaletlerin yardımını ve dostluğunu almaya da yazgılıdır.

"Bu ne anlama geliyor, Gorda?" diye sordum.

"Senin bizler gibi olmadığın anlamına geliyor," dedi sıkıntılı bir sesle.

La Gorda çok huzursuz görünüyordu. Ayağa kalktı ve odanın içinde üç dört volta attıktan sonra tekrar oturdu.

Ortalığı bir sessizlik kapladı. Josefina anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. O da çok gergin görünüyordu. La Gorda ona sarıldı ve eliyle sırtını okşayarak yatıştırmaya çalıştı.

"Josefina sana Eligio hakkında bir şeyler söylemek istiyor," dedi bana.

Herkes tek bir söz söylemeden, meraklı gözlerle Josefina'ya baktı.

La Gorda sözlerini sürdürdü, "Eligio dünyasını değiştirmesine karşın hâlâ içimizden biri. Josefina da sürekli konuşuyor onunla."

Diğerleri birdenbire kulak kesildiler. Önce birbirlerine, sonra bana baktılar.

"*Rüyada* buluşuyorlardı," dedi la Gorda duygusal bir ses tonuyla.

Josefina içini çekti. Sinir krizi geçiriyor gibiydi. Tüm bedenini bir titreme kaplamıştı. Pablito yerde onun üzerine uzandı ve diyaframından derin derin nefes alırken onu da

kendisiyle birlikte nefes almaya zorladı.

"Ne yapıyor?" diye sordum la Gorda'ya.

"Ne mi yapıyor! Görmüyor musun?" diye yanıt verdi sert bir sesle.

Fısıldayarak onun Josefina'yı rahatlatmak istediğinin farkında olduğumu, ama bu yöntemi daha önce görmediğimi söyledim. La Gorda, Josefina'ya enerji vermek üzere Pablito'nun, erkeklerin enerjilerinin yoğunlaştığı bedeninin orta bölümünü, Josefina'nın rahminin, yani kadınların enerji depoladıkları bölgenin üzerine yerleştirdiğini anlattı.

Josefina doğrularak bana gülümsedi. Tümüyle rahatlamış görünüyordu.

"Eligio'yla sürekli buluşuyorum," dedi. "Her gün bekliyor beni."

"Nasıl olur da bunu bize söylemezsin?" diye çıkıştı Pablito.

"Bana söyledi," diye araya girdi la Gorda ve Eligio'nun aramızda bulunmasının hepimiz için ne anlama geldiği konusunda uzun bir nutuk çekti. Eligio'nun sözlerini açıklamak için benden bir işaret beklediğini sözlerine ekledi.

"Lafı dolandırıp durma, kadın!" diye bağırdı Pablito. "Bize onun ne söylediğini anlat."

"Sana söylenmedi ki!" diye bağırdı la Gorda.

"Kime peki?" diye sordu Pablito.

"Nagual'a," diye bağırdı la Gorda, parmağıyla beni göstererek.

La Gorda, sesini yükselttiği için özür diledi. Eligio'nun söylediklerinin son derece karmaşık ve gizemli olduğunu, kendisinin bu söylenenleri bir türlü toparlayamadığını belirtti.

"Sadece dinledim onu. Yapabildiğim tek şey bu oldu: onu dinlemek," diye devam etti.

"Yani sen de mi buluşuyorsun Eligio'yla?" diye sordu Pablito. Sesinde, öfke ve merak birbirine karışıyordu.

"Evet, öyle," diye yanıt verdi la Gorda fısıldar gibi. "Bu konuda konuşamazdım çünkü onu beklemem gerekiyordu."

Beni gösterdi ve sonra da her iki eliyle itti beni. Bir an için dengemi yitirdim ve yana doğru sendeledim.

"Ne oluyor? Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Pablito öfke içinde. Kızılderililer aşklarını böyle mi gösterirler?"

La Gorda'ya döndüm. Susmam için dudaklarıyla bana bir işaret verdi.

"Eligio, senin Nagual olduğunu, ama bize göre olmadığını söylüyor," dedi Josefina.

Odaya bir ölüm sessizliği çöktü. Josefina'nın söylediğine bir anlam veremiyordum. Birilerinin bunu açıklaması gerekiyordu.

"Rahatladın mı şimdi?" diyerek dürttü beni la Gorda.

Onlara öyle ya da böyle herhangi bir fikrimin olmadığını söyledim. Tıpkı parmağı ağzında kalan çocuklara benziyorlardı. La Gorda, utancından yerin dibine geçmiş gibiydi.

Nestor ayağa kalktı ve la Gorda'ya döndü. Ona Mazatec dilinde bir şeyler söyledi. Sesinde buyurgan, azarlayıcı bir ton vardı.

İspanyolca olarak, "Bize bildiğin her şeyi anlat, Gorda," diye sürdürdü konuşmasını. "Böylesine önemli bir şeyi kendine saklamaya, bizimle eğlenmeye hakkın yok."

La Gorda hiddetle karşı çıktı söylenenlere. Bildiklerini kendisine sakladığını, çünkü Eligio'nun kendisinden böyle istediğini belirtti. Josefina onaylarcasına başını salladı.

"Eligio bunları sana mı yoksa Josefina'ya mı söyledi?" diye sordu Pablito.

"İkimiz birlikteydik," dedi la Gorda fısıltıyla.

"Yani sen ve Josefina *birlikte rüya görüyordunuz*!" diye haykırdı Pablito, afallayarak.

Sesindeki büyük şaşkınlık, ötekiler arasında yayılan şok dalgasıyla uyum içindeydi.

"Eligio ikinize tam olarak ne söyledi?" diye sordu Pabli-

to, kendisine gelir gibi olduğunda.

"Nagual'a sol yanını anımsayabilmesinde yardımcı olmam gerektiğini söyledi," dedi la Gorda.

"Sen neden söz ettiğini anlıyor musun?" diye sordu bana Nestor.

Anlamama olanak yoktu. Onlara, bunu ancak kendilerinin bilebileceğini söyledim. Ancak kimseden çıt çıkmıyordu.

"Eligio Josefina'ya şu anda anımsayamadığı başka şeyler de söylemişti," dedi la Gorda. "Yani gerçekten kötü durumdayız. Eligio senin kesinlikle Nagual olduğunu ve bize yardım etmen gerektiğini, ama bize göre olmadığını söyledi. Bizi gitmemiz gereken yere ancak sol yanını anımsadıktan sonra götürebilecekmişsin."

Nestor babacan bir tavırla Josefina'ya döndü ve Eligio'nun söylediklerini anımsatmaya çalıştı ona. Bu sözlerin ne anlama geldiğini anımsamam konusunda beni zorlamamıştı, çünkü hiçbir şey anlamamıştım.

Josefina, üzerinde büyük bir baskı varmış gibi yüzünü buruşturdu ve kaşlarını çattı. O anda buruşmuş bir bez bebeğe benziyordu. Büyülenmişçesine onu izledim.

"Yapamıyorum," dedi sonunda. "Benimle konuşurken neden söz ettiğini anlıyordum, ama şu anda bunları söyleyebilecek durumda değilim. Bir türlü anımsayamıyorum."

"Hiçbir şey mi hatırlamıyorsun?" diye sordu Nestor. "Tek bir sözcük bile mi?"

Dilini dışarı çıkarttı, başını iki yana doğru salladı ve o anda bir çığlık attı.

"Hayır, yapamıyorum," dedi, kısa bir süre sonra.

"Ne tür *rüyalar görüyorsun*, Josefina?" diye sordum.

"Bildiğim tek tür *rüyayı*," diye yanıt verdi ters ters.

"Kendi *rüyamı* nasıl gördüğümü anlattım," dedim. "Şimdi de sen anlat."

"Gözlerimi kapattığımda o duvarı görüyorum," dedi. "Sisten bir duvar sanki. Eligio beni orada bekliyor. Beni du-

varın ötesine geçiriyor ve sanırım bana bir şeyler gösteriyor. Ne olduğunu bilmiyorum, ama birlikte birtakım şeyler yapıyoruz. Daha sonra beni duvarın önüne geri getiriyor ve bırakıyor. Döndüğüm gibi de gördüklerimi unutuyorum."

"La Gorda'yla birlikte gitmeyi nasıl başardınız?" diye sordum.

"Eligio bana onu da getirmemi söyledi," dedi. "İkimiz birlikte la Gorda'yı bekledik ve o kendi *rüyasına* girdiğinde onu kaptık, o duvarın arka tarafına çektik. İki kez yaptık bunu."

"Nasıl kaptınız onu?" diye sordum.

"Bilmiyorum!" diye yanıt verdi Josefina. "Ama seni de bekleyeceğim ve rüya gördüğünde seni de kapıp götüreceğim, bunu o zaman öğreneceksin."

"Herhangi birini kapıp götürebilir misin?"

"Elbette," dedi gülümseyerek. "Ancak bunu yapmam, çünkü erkimi boşa harcamış olurum. La Gorda'yı, Eligio onun benden daha mantıklı olduğunu, bu nedenle de söyleyeceklerini ona anlatmak istediğini söylediği için kapıp götürmüştüm."

"O halde Eligio sana da aynı şeyleri söylemiş olmalı, Gorda" dedi Nestor, alışık olmadığım bir sertlikte.

La Gorda olağandışı bir tavırla başını eğdi, ağzının iki kıyısı açıldı, omuzlarını silkti ve ellerini başının üzerine doğru kaldırdı.

"Josefina biraz önce sana olanları anlattı," dedi. Benim anımsayabilmem olanaksız. Eligio farklı bir hızda konuşuyor. O konuşuyor, ama benim bedenim onun söylediklerini anlayamıyor. Hayır, hayır. Bedenim anımsayamıyor maalesef. Nagual'ın anımsayacağını ve bizleri gitmemiz gereken yere götüreceğini söylediğini biliyorum. Bana başka bir şey söyleyemedi, çünkü anlatacak çok şey vardı, oysa zamanımız çok dardı. Kim olduğunu anımsayamadığım birinin özellikle beni beklediğini söyledi."

"Tüm söyledikleri bunlar mıydı?" diye diretti Nestor.

"Onu ikinci kez gördüğümde, bana eğer gitmemiz gereken yere varmak istiyorsak, hepimizin eninde sonunda sol yanımızı anımsamak zorunda olduğumuzu söyledi. Ancak ilk önce onun anımsaması gerekiyor."

Parmağı ile beni gösterdi ve daha önce de yaptığı gibi beni itti. Darbenin şiddetinden bir top gibi öne yuvarlandım.

"Neden yapıyorsun bunu, Gorda?" diye sordum, biraz sinirlenmiştim.

"Anımsaman için sana yardımcı olmaya çalışıyorum," dedi." Nagual Juan Matus bana, arada bir seni sarsmak için böyle itmek gerektiğini söylemişti."

La Gorda, hiç beklemediğim bir anda bana sarıldı.

"Yardım et bize, Nagual," diye yalvardı. "Eğer yardım etmezsen mahvoluruz."

"Gözlerimden yaşlar boşanmak üzereydi. Bulundukları açmazdan dolayı değildi bu; içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyordum. Onunla birlikte o kente gittiğimizden bu yana içimdeki bu kıpırtı dışarı çıkmak istercesine sürekli büyüyordu.

La Gorda'nın yalvarmaları kalbimi parçalıyordu. O anda yüksek tansiyondan kaynaklandığını tahmin ettiğim bir krize daha yakalandım. Tüm bedenimi soğuk bir ter kapladı ve daha sonra midemde kasılmalar başladı. La Gorda büyük bir şefkatle baktı bana.

Bir bulguyu açıklamadan önce beklenmesi gerektiği konusundaki ilkesine sıkı sıkıya bağlı olan la Gorda, Oaxaca'daki *birlikte görmemiz* üzerine konuşmaya hiç yanaşmadı. Günler boyu uzak durdu ve tamamen ilgisiz davrandı. Hastalığım konusunda bile tek bir söz etmedi. Diğer kadınlar da. Don Juan, içimizdekileri dışa vurmak için en uygun zamanı beklemek gerektiğini vurgulardı hep. La Gorda'nın neden böyle davrandığını anlayabiliyordum, ama beklemek ko-

nusundaki ısrarını rahatsız edici buluyordum ve beklentilerimize ters düştüğünü düşünüyordum. Onlarla çok uzun bir süre birlikte kalamayacaktım, bu nedenle hepimizin bir araya gelip bütün bildiklerimizi paylaşmamız gerektiğini söyledim. Kararından vazgeçmeye niyeti yoktu.

"Beklememiz gerekiyor," dedi. Bir çözüm bulabilmeleri için bedenlerimize bir şans tanımalıyız. Görevimiz anımsamaktır, zihinlerimizle değil, bedenlerimizle anımsamak. Bunu herkes bilir."

Meraklı gözlerle bana baktı. Sanki, benim de görevi anladığıma dair bir işaret arıyordu. Onların arasına dışarıdan katıldığımı, şaşkın bir halde bulunduğumu hissettim. Ben yalnızdım, oysa onlar birbirlerine destek olabiliyorlardı.

"Bu, savaşçıların sessizliği," dedi gülerek ve gönül alıcı bir tonla ekledi, "Bu sessizlik başka konularda da konuşamayız anlamına gelmiyor."

"Belki de insan biçiminin yitirilmesi konusundaki tartışmalarımıza geri dönebiliriz," dedim.

Gözlerinde rahatsız olduğunu belli eden bir ifade belirdi. Ona, benim için her zaman, özellikle kavramlar söz konusu olduğunda, anlamın açıklığa kavuşturulmasının önemli olduğunu anlattım uzun uzun.

"Bilmek istediğin tam olarak nedir?" diye sordu.

"Bana söylemek isteyebileceğin her şey," dedim.

"Nagual bana, insan biçiminin yitirilmesinin özgürlük getirdiğini söylemişti," dedi. "Buna inanıyorum. Ancak bu özgürlüğü duyumsayabilmiş değilim, yani şimdilik."

Bir anlık sessizlik oldu. Kuşkusuz söylediklerine tepkimi ölçüyordu.

"Ne tür bir özgürlük bu Gorda?" diye sordum.

"Kendini anımsayabilme özgürlüğü," dedi. "Nagual, insan biçiminin yitirilmesinin bir yaya benzediğini söylemişti. Kişiye anımsayabilme özgürlüğü verir ve bu da kişiyi daha özgür kılar."

"Sen neden hissedemedin bu özgürlüğü?" diye sordum.

Ağzında dilini şaklattı, omuz silkti. Ya aklı karışmıştı, ya da daha fazla konuşmak istemiyordu.

"Sana bağlanmış durumdayım," dedi. "Anımsayabilmek için insan biçimini yitirmedikçe, benim özgürlüğün ne olduğunu bilebilmem olanaksız. Fakat belki de sen anımsayamadan insan biçimini yitiremeyeceksin. Kaldı ki, bizim bu konu üzerinde konuşmamamız gerekiyor. Neden Genarolar'ın yanına gitmiyorsun?"

Çocuğuna dışarı çıkıp oynamasını söyleyen bir anne edasıyla söylemişti bunları. Ancak, bu tavrına hiç kırılmadım. Oysa, bunları söyleyen bir başkası olsaydı tavrını kolaylıkla küstahlık ya da küçümseme diye yorumlayabilirdim. Onunla birlikte olmaktan zevk alıyordum, fark da buydu.

Pablito, Nestor ve Benigno'yu Genaro'nun evinde tuhaf bir oyun oynarken buldum. Pablito, yerden bir buçuk metre yükseklikte, koltuk altlarından uzanarak göğsünü kavrayan deri kayışa benzer bir şey içinde, havada asılı duruyordu. Bedenini kavrayan kayış, kalın deri bir yeleğe benziyordu. Daha dikkatli baktığımda, Pablito'nun aslında kayışın üzerinden tıpkı üzengi gibi ilmikler halinde aşağı doğru inen kalın şeritlerin üzerinde, ayakta durduğunu fark ettim. Çaprazlamasına durarak çatıya destek sağlayan, kalın yuvarlak bir sütunun üzerine geçirilmiş iki halatla odanın ortasından aşağı doğru asılıydı. Halatların her biri Pablito'nun omuzları üzerinden, metal birer halkayla kayışa bağlanmıştı.

Nestor ile Benigno birer halata asılmışlardı. Yüz yüze dikiliyor, kavramış oldukları halatları yukarı doğru çekerek Pablito'nun havada asılı kalmasını sağlıyorlardı. Pablito, yerden yukarı doğru yükselen, rahatça tutabileceği aralıklarla konmuş, ince uzun iki direği sıkı sıkı tutuyordu. Nestor Pablito'nun solunda, Benigno'ysa sağındaydı.

Oyun şiddetli bir rekabet içeriyordu—halatı çekenlerle havada asılı duran kişi arasında süren acımasız bir savaş.

Odaya girdiğimde duyabildiğim tek ses, Nestor'la Be-

nigno'nun derin derin solumaları oldu. Kol ve boyun kasları harcadıkları yoğun güçten dolayı şişmişti.

Pablito, her ikisini de izliyor, bir birine bir diğerine çeviriyordu gözlerini. Üçü de kendilerini oynadıkları oyuna öylesine kaptırmışlardı ki, benim varlığımı fark etmediler bile; ya da fark etmiş olsalar bile, beni selamlamak için konsantrasyonlarını bozacak halde değillerdi.

Nestor'la Benigno, tam bir sessizlik içinde on on beş dakika kadar birbirlerine baktılar. Daha sonra Nestor, ipi bırakıyormuş gibi yaptı. Benigno yutmadı bu numarayı, ama Pablito kandı. Sol eli direği daha sıkı kavradı ve daha sıkı tutunmak için direğin üzerinde duran ayaklarını daha sağlam bastı. Benigno, hamle yapmak için Pablito'nun elini gevşettiği ana kadar bekledi ve tam o anda halatı tüm gücüyle çekti.

Benigno'nun çekişi, Pablito'yla Nestor'u gafil avlamıştı. Benigno tüm ağırlığıyla halata asıldı. Nestor etkisiz duruma geldi. Pablito dengesini yeniden sağlayabilmek için tüm gücüyle uğraştı ama nafile. Benigno oyunu kazanmıştı.

Pablito kayışlardan çıktı ve yanıma geldi. Ona oynadıkları bu olağandışı oyun üzerine sorular sordum. Her nedense konuşmak istemedi. Aletleri kaldırdıktan sonra Nestor'la Benigno da yanımıza geldiler. Nestor, oyunun Pablito tarafından tasarlandığını söyledi. Belirttiğine göre Pablito, *rüyanın* yapısını bulduktan sonra bunu bir oyun biçiminde tasarlamıştı. Önceleri iki kişinin birden, aynı zamanda kaslarını güçlendirmesi için kullanılan bir araçmış. Ancak, daha sonra Benigno'nun *rüyası* onlara oyuna nasıl girileceğini göstermiş. Buna göre, oyuna katılan her üç kişi önce kaslarını gerginleştiriyor ardından, kimi zaman saatler süren bir hazırlık sürecine girerek, görsel yetilerini keskinleştiriyordu.

"Benigno bu sürecin bedenlerimizin anımsamasına yardımcı olduğunu düşünüyor," diye sürdürdü konuşmasını Nestor. "Örneğin Gorda, oyunu gerçekten çok tuhaf bir biçimde oynuyor. Hangi konumda olursa olsun sonunda kaza-

nan mutlaka o oluyor. Benigno, onun bedeninin anımsayabildiği için kazandığını düşünüyor."

Aralarında bir sessizlik yasasının bulunup bulunmadığını sordum. Güldüler. Pablito, Gorda'nın Nagual Matus'a özendiğini söyledi. En anlamsız ayrıntılara kadar büyük bir özenle taklit ediyormuş onu.

"Yani, geçen gece olanlar üzerine konuşabilir miyiz?" diye sordum. Gerçekten şaşırmıştım, çünkü la Gorda şiddetle buna karşı çıkıyordu.

"Bizim için fark etmez," dedi Pablito. "Nagual sensin!"

"Benigno burada tuhaf, gerçekten çok tuhaf bir şey anımsadı," dedi Nestor, bana bakmadan.

"Ben kendimce bunun karmakarışık bir rüya olduğuna inanıyorum," dedi Benigno. "Ancak Nestor böyle olmadığını düşünüyor."

Sabırsızlık içinde bekledim. Bir baş işaretiyle devam etmelerini belirttim.

"Geçen gün senin ona, yumuşak toprakta iz sürmeyi öğrettiğini anımsadı," dedi Nestor.

Söyledikleri o kadar saçma geliyordu ki gülmek istedim, ama üçü de yalvaran gözlerle baktılar bana.

"Saçma bu," dedim.

"Her neyse, benim de böyle bir anımın olduğunu anlatmam gerekiyor sana," dedi Nestor. "Beni kayalık bir yere götürdün ve nasıl gizlenileceğini gösterdin. Benimki karmakarışık bir rüya değildi. Uyanıktım. Bir gün Benigno'yla birlikte yürüyor, bitki arıyorduk. Birdenbire senin bana öğrettiklerini anımsadım ve tıpkı öğrettiğin biçimde gizlendim, Benigno'nun ödü koptu, aklını başından aldım."

"Ben mi sana öğretmişim? Nasıl? Ne zaman?" diye sordum.

Sinirlenmeye başlamıştım ama şaka yapıyor gibi bir halleri yoktu.

"Ne zaman? İşte sorun da bu," dedi Nestor. "Ne zaman

olduğunu çıkartamıyoruz. Ancak Benigno ve ben, öğretenin sen olduğunu biliyoruz."

Bir ağırlığın altında ezildiğimi hissediyordum. Nefes almakta zorlandım. Yine hastalanmaktan korktum. O anda, la Gorda'yla *birlikte gördüklerimizi* onlara anlatmaya karar verdim. Bu konuda konuşmak, beni rahatlattı. Öykümü bitirdiğimde yeniden kendime hâkim olabilmiştim.

"Nagual Juan Matus bizlerin, az da olsa, açılmamızı sağladı," dedi Nestor. "Hepimiz biraz *görebiliyoruz*. Çocuk sahibi olanların bedenlerindeki delikleri *görebiliyoruz*, ayrıca kimi zaman insanları çevreleyen belli belirsiz ışıltıyı da fark edebiliyoruz. Sen hiç *göremediğine* göre, öyle anlaşılıyor ki, Nagual seni, kendi kendini açabilmen için, tümüyle kapalı bırakmış. La Gorda'ya yardım ettiğine göre o, ya içten gelen bir biçimde *görüyor* ya da yalnızca senin sırtından geçiniyor.

Onlara Oaxaca'da olup bitenin rastlantısal olabileceğini anlattım. Pablito, hep birlikte Genaro'nun en sevdiği kayalıklara giderek orada kafa kafaya verip oturmamız gerektiğini söyledi. Ötekiler de bu fikri epey parlak buldular. Bence sakıncası yoktu. Orada uzunca kaldık, ama hiçbir şey olmadı. Yine de oldukça rahatlamıştık.

Kayaların üzerinde oturduğumuz sırada onlara, la Gorda'nın don Juan'la Genaro olduğunu sandığı adamlardan söz ettim. Oturdukları yerden kayarak indiler ve beni çekiştirerek la Gorda'nın evine götürdüler. İçlerinde en heyecanlısı Nestor'du. Tutarsız davranıyordu. Davranışlarından tek anlayabildiğim, benden bu tür bir işaret gelmesini bekliyor olduklarıydı.

La Gorda bizi kapıda bekliyordu. Onlara neler anlattığımı biliyordu.

Ona herhangi bir şey söylememize fırsat bırakmadan "Yalnızca bedenime zaman tanımak istemiştim," dedi. "Kesinlikle emin olmam gerekiyordu ve şimdi bundan eminim. Onlar, Nagual'la Genaro'ydu."

"O barakalarda ne vardı?" diye sordu Nestor.

"Barakalara girmemişlerdi," dedi la Gorda. "Tarlalara doğru, doğuya yürümüşlerdi. Bu kente doğru."

Onları sakinleştirmek istiyormuş gibi davranıyordu. Kalmalarını söyledi; istemediler. Çeşitli gerekçeler belirterek gittiler. La Gorda'dan tavrından rahatsız oldukları anlaşılıyordu. La Gorda çok öfkelenmiş görünüyordu. Onun bu öfkesinden neredeyse haz alıyordum ve bu tür bir ruh hali bana oldukça yabancıydı. Huzursuz bir insanın varlığı beni her zaman sinirlendirirdi, la Gorda'nın gizemli ayrıcalığı dışında.

Öğleden sonra la Gorda'nın odasında toplanmıştık. Şaşkın görünüyorlardı. Gözlerini yere dikmiş, sessizce oturuyorlardı. La Gorda, konuşmayı denedi. Boş durmadığını, her şeyi ölçüp biçtiğini ve birtakım sonuçlara vardığını söyledi.

"Sorun iki artı ikiyi bir araya getirmek değil," dedi Nestor. "Burada bedenle anımsayabilme görevinden söz ediyoruz."

Nestor'un söylediklerini onaylar gibi başlarını salladılar. Öyle görünüyordu ki, konuyu önceden aralarında görüşmüşler, la Gorda'yla beni dışlamışlardı.

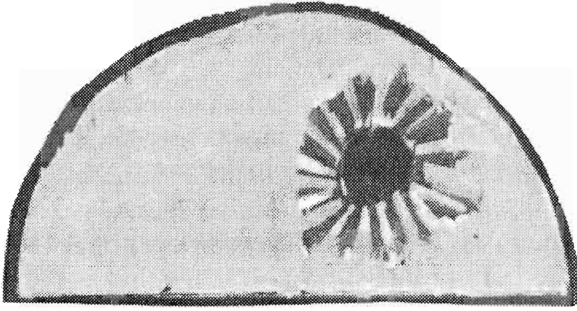
"Lydia da bir şeyler anımsıyor," diye sürdürdü konuşmasını Nestor. "Önceleri kendi budalalığının eseri sanıyordu, ama benim anımsadıklarımı duyduğunda, bize bu Nagual'ın onu gözlerinin sağaltımı için bir sağaltıcıya götürdüğünü ve onu orada bıraktığını söyledi."

La Gorda'yla ben, Lydia'ya döndük. Utanmışçasına başını eğdi. Sanki bu anı, ona çok acı veriyordu. Nagual onu bulduğunda, gözlerinin bulaşıcı bir hastalığa yakalanmış olduğunu ve göremediğini anlattı. Biri onu arabayla çok uzakta bulunan bir sağaltıcıya götürmüş, sağaltıcı gözlerini iyileştirmiş. Hep bunu yapanın don Juan olduğunu sanmış, ama sesimi duyar duymaz bunun ben olduğumu anlamış. Böyle bir anının tutarsızlığı onu, beni ilk gördüğü andan başlayarak derin bir acıya sürüklemiş.

"Kulaklarım bana yalan söylemez," dedi uzun bir sessizlikten sonra Lydia. "Beni oraya götüren sendin."

"Bu olanaksız!" diye bağırdım.

Bedenimi denetleyemediğim bir titreme sarmıştı. İkircikli bir duyguya kapılmıştım. Belki de, benliğimin diğer bölümünü denetim altında tutmakta başarısız olan aklım, geri çekilerek izleyici olmayı yeğlemişti. Benliğimin bir bölümü titremeler içindeyken öbür bölümü bir kenara çekilmiş, onu izliyordu.

"Ne oluyor bize Gorda?" diye sordum, diğerleri evlerine gittikten sonra.

"Bedenlerimiz anımsıyor. Ancak neyi anımsadıklarını bir türlü çıkaramıyorum," dedi.

"Lydia, Nestor ve Benigno'nun anılarına inanıyor musun?"

"Elbette. Onlar çok ciddi insanlardır. Laf olsun diye böyle şeyler söylemezler."

"Ama söyledikleri olanaksız. Bana inanıyorsun, değil mi Gorda?"

"Senin anımsamadığına inanıyorum, ama ..."

Sözünü bitirmedi. Yanıma geldi ve kulağıma eğilerek, fısıldayarak konuşmaya başladı. Nagual Juan Matus'a zamanı gelinceye dek kimseye anlatmayacağına dair söz verdiği bir şey olduğunu söyledi. Bu, ancak başka çıkış yolu olmadığında kullanılacak bir kozmuş. Heyecan dolu bir sesle, benim Josefina'yı Pablito'yla birlikte yaşamak üzere Tula'ya

götürmem sonucu oluşan yeni yaşam düzenlerini Nagual'ın öngörmüş olduğunu fısıldadı. Bu örgütlenmenin doğal düzenini sürdürebilirsek, bir grup olarak başarabilme konusunda az da olsa bir şansımız varmış. La Gorda'nın açıklamasına göre, çiftlere bölünerek canlı bir organizma oluşturmuşuz. Biz bir yılan, bir çıngıraklı yılanmışız. Yılan dört bölümden oluşuyormuş, erkek ve dişi olarak da uzunlamasına ikiye bölünmüş. Söylediğine göre onunla ben, yılanın ilk kısmını, başını oluşturuyormuşuz. Bu, yılanın soğuk, hesapçı, zehirli bölümüymüş. Nestor'la Lydia'nın oluşturduğu ikinci kısım, yılanın metin ve erdemli kalbiymiş. Üçüncüsü Pablito'yla Josefina'nın oluşturduğu karın bölgesiymiş: değişken, tutarsız, güvenilmez bölüm. Dördüncü bölümü, çıngırağın yer aldığı kuyruğu ise, anadilleri Tzotzil dilinde saatlerce çıngırdayan Benigno'yla Rosa oluşturuyormuş.

Kulağıma fısıldamak için eğilen la Gorda bedenini dikleştirdi ve sırtıma hafifçe vurdu.

"Eligio, aklıma nihayet gelen bir söz söylemişti," diye sürdürdü konuşmasını: "Josefina, onun 'patika' sözcüğünü defalarca söylemiş olduğu konusunda benimle aynı kanıda. Bu patikayı arayacağız!"

Ardından, herhangi bir soru sormama fırsat vermeden, bir süre uyuyacağını ve daha sonra bir yolculuğa çıkmak üzere herkesi toplayacağını söyledi.

Gece yarısından önce yola çıktık ve parlak ay ışığı altında yürüdük. Öbürleri, başta böyle bir yolculuğa çıkma konusunda isteksiz davrandılar, ama la Gorda, oldukça başarılı bir biçimde, onlara don Juan'ın sözünü ettiği yılan betimlemesini kısaca anlattı. Yola çıkmadan önce Lydia, yolculuğun uzayabileceğini söyleyerek yanımıza erzak almamızı önerdi. La Gorda, yolculuğun mahiyetine ilişkin hiçbir fikrimizin bulunmadığını söyleyerek, Lydia'nn önerisini geçiştirdi. Nagual Juan Matus'un ona bir zamanlar bir patikanın ağzını göstermiş olduğunu, ilk fırsatta bu noktaya ulaşıp yolun erkinin

bize kendisini göstermesini beklemenin en doğrusu olacağını belirtti. La Gorda, bu patikanın sıradan bir yol olmadığını, toprak üzerinde uzanan doğal bir hat olduğunu ve Nagual'ın dediğine göre onu takip edip onunla bütünleşebilirsek, bu yolun bize güç ve bilgi vereceğini ekledi.

İki kişinin ortaklaşa idaresinde yola koyulduk. La Gorda bizi motive ediyor, Nestor bölgenin coğrafi özelliklerini tanıyordu. La Gorda bizi dağlarda bir yere getirdi. Nestor idareyi ele aldı ve ardından bir patikayı işaret etti. Dizilişimiz gayet açıktı; baştaki önderlik ediyor, ötekiler bir yılanın yapısına uygun biçimde onu izliyordu: kalp, bağırsaklar ve kuyruk. Erkekler kadınların sağındaydı. Her çift, kendi önündeki çiftin bir buçuk metre ardından geliyordu.

Olabildiğince sessiz ve hızlı bir biçimde yürüyorduk. Zaman zaman köpek havlamaları duyuluyordu; dağ yollarında yükseklere tırmandıkça, yalnızca ağustosböceklerinin sesleri duyulur oldu. Uzunca bir süre yürüdük. La Gorda aniden durdu ve koluma yapıştı. Eliyle önümüzdeki bir yeri işaret etti. Yaklaşık yirmi otuz metre uzakta, yolun tam ortasında boyu iki buçuk metreye yaklaşan kocaman bir adam karaltısı vardı. Birbirimize sokularak sıkı sıkıya kenetlendik. Gözlerimiz o karanlık şekilde, donup kaldık. Karaltı yerinden kıpırdamadı. Bir süre sonra Nestor tek başına ona doğru birkaç adım attı. Karaltı ancak o zaman hareket etti. Bize doğru geldi. Devasa bedenine karşın oldukça çevikti.

Nestor koşarak geri geldi. Nestor yanımıza geldiği an, adam da durdu. Bu defa, la Gorda korkusuzca ilerledi. Adam da bize doğru bir adım attı. Yürümeyi sürdürdüğümüz takdirde, kuşkusuz, dev adamla çarpışacaktık. Bu yaratık her ne ise, bizden kat kat güçlüydü. Bunu kanıtlamasına fırsat vermeden inisiyatifi ele aldım, herkesi gerisingeri ve hızla oradan uzaklaştırdım.

La Gorda'nın evine tam bir sessizlik içinde döndük. Oraya varmamız saatler sürdü. Son derece yorulmuştuk. Odaya oturup rahat bir nefes almıştık ki, la Gorda konuşma-

ya başladı.

"Lanetlendik biz," dedi bana. "İlerlememizi istemedin. Yolda gördüğümüz şey dostlarından biriydi. Öyle değil mi? Onları çağırdığında gizlendikleri yerden dışarı çıkıyorlar."

Yanıt vermedim. Karşı çıkmamın anlamı yoktu. Geçmişte don Juan'la don Genaro'nun birlikte bana birtakım dolaplar çevirdiklerine inandığım sayısız durum hatırladım. Don Juan karanlıkta benimle konuşurken don Genaro'nun beni korkutmak için kılık değiştirdiğini düşünürdüm ve don Juan beni korkutanın bir dost olduğunu ısrarla söylerdi. Farkında olmadığımız birtakım dostların ya da varlıkların serbestçe dolaşıyor olmaları, benim için inanması güç bir düşünceydi. Ancak daha sonra, don Juan'ın anlattığı dostların gerçekten var olduklarını yaşayarak keşfetmiştim; söyledikleri gibi bunlar, dünyada serbestçe dolaşan varlıklardı.

Pek sık hissetmediğim buyurganca bir patlamayla ayağa fırladım ve la Gorda'yla ötekilere bir önerim bulunduğunu, bunu onaylama ya da reddetme konusunda özgür olacaklarını söyledim. Eğer kendilerini buradan ayrılmaya hazır hissediyorlarsa, ben de onları götürme sorumluluğunu üstlenmeye hazır olduğumu belirttim. Ancak, hazır değillerse, onlar için başka herhangi bir sorumluluk üstlenmeyecektim.

Hepsinde bir iyimserlik ve güven duygusunun uyandığını hissettim. Hiç kimse bir şey söylemedi. Önerimi kendi kendilerine ölçüp biçiyormuş gibi sessizce bana baktılar.

"Eşyalarınızı toplamanız ne kadar sürer?" diye sordum.

"Eşyamız yok," dedi la Gorda. "Olduğumuz gibi gideceğiz. Hatta gerekiyorsa şu an bile yola çıkabiliriz. Ancak, üç gün daha bekleyebilirsek, bizim için daha uygun olacaktır."

"Evleriniz ne olacak?" diye sordum.

"Soledad ilgilenir," dedi.

Onu son gördüğümden bu yana doña Soledad'ın adından ilk kez söz ediliyordu. O kadar meraklanmıştım ki, o anın heyecanını unutuverdim. Oturdum. La Gorda, doña Sole-

dad'la ilgili sorularıma yanıt vermekte tereddüt ediyordu. Sözü Nestor aldı ve doña Soledad'ın bu civarda olduğunu, ama hiçbirinin onun neler yaptığı konusunda fikri olmadığını söyledi. Birbirlerinin evlerine göz kulak olma konusunda aralarında anlaşmışlar ve doña Soledad onlara haber vermeden gelip gidiyormuş. Doña Soledad onların eninde sonunda oradan ayrılacaklarını biliyormuş ve mülklerinin gerektiği biçimde elden çıkartılmasıyla ilgili sorumlulukları o üstlenecekmiş

"Nasıl haber vereceksiniz ona?" diye sordum.

"Bu, la Gorda'nın işi," dedi Nestor. "Biz onun nerede olduğunu bilmiyoruz."

"Doña Soledad nerede, Gorda?" diye sordum.

"Ben nereden bileyim?" diye atıldı la Gorda.

"Ama onu çağıran sensin," dedi Nestor.

La Gorda bana baktı. Kayıtsız bir bakıştı bu, ama beni ürpertti. Bu bakışı tanıyordum ama nereden? Bedenimin derinliklerinde bir kıpırtı hissettim; karnım daha önce hiç hissetmediğim bir biçimde sertleşmişti. Diyaframım yukarı doğru bir basınç yapıyordu sanki. Uzansam mı uzanmasam mı diye düşünmeye başlamıştım ki birdenbire ayakta buldum kendimi.

"La Gorda bilmiyor," dedim. Onun nerede olduğunu yalnızca ben biliyorum."

Herkes büyük bir şaşkınlığa düşmüştü—belki de herkesten fazla ben—, ama böyle bir şey söylemiştim; onun nerede olduğunu bildiğimden hiç şüphem yoktu. Bu, bilincimi yarıp geçen bir anlık parlama gibiydi. Kıraç, son derece dik zirveleri olan dağlık bir alan gördüm; engebeli, ıssız ve soğuk bir bölge. Kendime geldiğimde, bu manzarayı bir filmde görmüş olabileceğimi, ve bu insanlarla birlikte olmanın yarattığı baskının kafamı karıştırdığını düşündüm.

Böylesine münasebetsiz, ama kasıtlı olmayan bir tavırla onları şaşırttığım için özür diledim. Yeniden oturdum.

"Yani, bunu neden söylediğini bilmediğini mi iddia ediyorsun?" diye sordu Nestor.

Sözlerini özenle seçmişti. Bu durumda söylenmesi gereken, en azından benim söyleyeceğim söz: "Yani, onun nerede olduğunu bilmiyorsun aslında," olurdu. Anlayamadığım bir duyguya kapılmış olduğumu söyledim. Onlara gördüğüm manzarayı anlattım ve doña Soledad'ın orada bulunduğuna neredeyse kesin gözüyle baktığımı söyledim.

"Bu bize sık sık olur," dedi Nestor.

La Gorda'ya döndüm, o da başını salladı. Ondan bunu açıklamasını istedim.

"Böyle çılgınca, karmakarışık şeyler bizim de aklımıza gelir," dedi. "Lydia'ya, Rosa'ya ya da Josefina'ya sorabilirsin."

Yeni yaşam düzenlerine geçtiklerinden bu yana, Lydia, Rosa ve Josefina benimle fazla konuşmamışlardı. Genellikle söyledikleri havadan sudan şeylerdi.

Lydia bakışlarını kaçırdı. Zaman zaman başka şeyleri de anımsadığına ilişkin birşeyler mırıldandı.

"Bazen senden gerçekten nefret ediyorum," dedi bana. "Bize budala numarası yaptığını düşünüyorum. Sonra, senin bizim yüzümüzden çok kötü hastalandığını anımsıyorum. O sen değil miydin yoksa?"

"Elbette oydu," dedi Rosa. "Ben de bazı şeyler anımsıyorum. Bana çok nazik davranan bir kadını anımsıyorum. Bedenimi nasıl temiz tutacağımı öğretmişti, sonra ilk kez saçlarımı bu Nagual kesti. O, saçımı keserken kadın beni tutuyordu, korkmuştum çünkü. O kadın beni severdi, her zaman kucaklardı. Çok uzun boyluydu. Beni kucakladığında başımı göğsüne yaslardım. Bana şefkat gösteren tek insandı o. Onun için seve seve ölüme gidebilirdim."

"Kimdi o kadın, Rosa?" diye sordu la Gorda, soluğu kesilircesine.

Rosa, çenesinin üzüntü ve küçümseme yüklü bir devini-

miyle beni imledi.

"O biliyor," dedi.

Hepsi, bir yanıt beklercesine gözlerini bana diktiler. Öfke içinde Rosa'ya bağırdım ve ciddi bir suçlama anlamına gelen bu tür ifadeler kullanmaya hiç hakkı olmadığını söyledim. Onlara hiç yalan söylememiştim.

Rosa, öfkelenmeme şaşırmadı. Sakin bir sesle, kadının, hastalığım geçtikten sonra geri geleceğimi söylediğini açıkladı. Rosa, kadının bana baktığını, sağaltımım için bana yardımcı olduğunu anlamış; işte bu yüzden de, artık iyileşmiş göründüğüme göre, onun kim ve nerede olduğunu bilmem gerekiyormuş.

"Nasıl bir hastalığa yakalanmıştım, Rosa?" diye sordum.

"Hastalanmıştın, çünkü dünyana sahip çıkamıyordun," dedi kendinden emin. "Sanırım çok uzun bir süre önce birisi bana senin bize göre biri olmadığını söylemişti, tıpkı *rüyada* Eligio'nun la Gorda'ya söylediği gibi. Bu yüzden bizi terk ettin ve Lydia seni hiç affetmedi; senden ölene dek nefret edecek."

Lydia karşı çıkarak, benimle ilgili duygularının Rosa'nın anlattıklarıyla hiçbir ilgisinin bulunmadığını söyledi. Yalnızca, çabuk sinirlenen bir yapısı varmış ve benim budalalıklarıma kolayca öfkeleniyormuş.

Josefina'ya onun da beni anımsayıp anımsamadığını sordum.

"Elbette anımsıyorum," dedi gülümseyerek. "Ancak beni bilirsin, aklım havadadır biraz. Bana güvenilmez. Sağım solum hiç belli olmaz."

La Gorda, Josefina'dan anımsadıklarını anlatmasını istedi. Josefina, herhangi bir şey söylememek konusunda kararlıydı, birbirleriyle ileri geri atıştılar; en sonunda Josefina bana döndü.

"Anımsamaya ilişkin bu kadar konuşmanın ne yararı var? Bunların hepsi laf," dedi. "Hiçbirinin değeri yok."

Josefina'nın bu sözlerine hepimiz katılmıştık. Artık söylenecek bir şey kalmamıştı. Birkaç dakika süren bir sessizlikten sonra hepsi kalkarak gitmeye hazırlandılar.

"Bana güzel giysiler aldığını anımsıyorum," dedi Josefina birden. Bir dükkânda merdivenlerden yuvarlanmıştım, anımsamıyor musun? Neredeyse bacağımı kırıyordum ve sen beni kucağında taşımıştın."

Herkes yeniden oturdu ve pür dikkat Josefina'ya baktılar.

"Bir de çılgın bir kadın anımsıyorum," diye sürdürdü. "Beni dövmek istemişti ve sen öfkelenip araya girinceye kadar beni kovalayıp durmuştu."

Sabrım taşmak üzereydi. Odada bulunan herkes dikkatle Josefina'yı dinlemeye koyulmuştu ki, bize kendisini ciddiye almamamız gerektiğini, çünkü aklı havada bir insan olduğunu söyledi. Haklıydı da. Anımsadıkları, bana abuk sabuk şeyler gibi geliyordu.

"Senin neden hastalandığını da biliyorum," diye devam etti. "Oradaydım. Ancak neresi olduğunu anımsamıyorum. Seni bu aptal Gorda'yı bulman için o sisten duvarın ötesine götürdüler. Sanırım kaybolmuştu. Geri dönememiştin. Seni geri getirdiklerinde ölmek üzereydin."

Bize anlattığı düşleri, boğucu bir sessizlik izledi. Herhangi bir soru sormaya cesaretim yoktu.

"Onun neden oraya gitmiş olabileceğini ya da onu kimin geri getirdiğini anımsayamıyorum," diye devam etti Josefina. "Hastalandığını ve artık beni tanıyamadığını anımsıyorum. Bu aptal Gorda, birkaç ay önce eve ilk geldiğinde seni daha önce hiç görmemiş olduğuna yemin etti. Oysa ben seni hemen tanıdım. Senin hastalanan Nagual olduğunu anımsadım. Sana bir şey söyleyeyim mi? Sanırım bu kadınlar kendilerini zorlamak istemiyorlar. Adamlar da, özellikle bu aptal Pablito. Oysa, orada olduklarına göre, onların da anımsamaları gerekiyor."

"Nerede olduğumuzu anımsıyor musun?" diye sordum.

"Hayır, anımsayamıyorum," dedi Josefina. "Ama beni oraya götürürsen anımsayabilirim. Hepimiz sendeliyorduk orada, bize sarhoş diyorlardı. En az sersemlemiş durumda olan bendim de bu yüzden çok iyi anımsıyorum".

"Bize kim sarhoş dedi?" diye sordum.

"Sana değil, yalnızca bize," diye yanıt verdi Josefina. "Kim olduğunu bilmiyorum. Sanırım Nagual Juan Matus'tu."

Onlara baktım, herkes gözlerini benden kaçırdı.

"Bir sona doğru yaklaşıyoruz," diye mırıldandı Nestor kendi kendine konuşurcasına. "Kendi sonumuzla yüz yüzeyiz."

Gözlerinden yaşlar boşanmak üzereydi.

"Sonumuz geldiği için mutlu ve gururlu olmam gerekir," diye sürdürdü. "Yine de hüzün duyuyorum. Bunu açıklayabilir misin, Nagual?"

Birdenbire herkes hüzünlendi. Dik başlı Lydia bile hüzünlü görünüyordu.

"Ne oluyor size böyle?" diye sordum neşeli bir sesle. "Hangi sondan söz ediyorsunuz?

"Sanırım herkes hangi sondan söz ettiğimizi biliyor," dedi Nestor. "Son günlerde tuhaf duygular kaplıyor içimi. Bizi bir şeyler çağırıyor ve biz, yapmamız gerektiği gibi, her şeyi oluruna bırakmıyoruz. Sıkı sıkıya sarılıyoruz."

Pablito yiğitçe bir jestle içlerinde herhangi bir şeye yapışıp kalmayan tek kişinin la Gorda olduğunu söyledi. Diğerlerinin umutsuz derecede bencil kişiler olduklarını düşünüyordu.

"Nagual Juan Matus gitme zamanımız geldiğinde bir işaret alacağımızı söylemişti," dedi Nestor. "Gerçekten sevdiğimiz bir şey gelecek ve bizi alacakmış."

"Bunun büyük bir şey olması gerekmiyormuş," diye ekledi Benigno. "Sevdiğimiz herhangi bir şey olabileceğini söylemişti."

"Benim için bu işaret, asla sahip olamadığım kurşun askerler biçiminde olacak," dedi Nestor bana. "Bir bölük süvari atlarıyla gelip beni alacak. Senin için ne olabilir bu?"

Don Juan'ın bana bir zamanlar ölümün akla gelebilecek herhangi bir şeyin arkasında gizlenebileceğini, hatta bunun, not aldığım defterin üzerindeki bir mürekkep lekesi bile olabileceğini söylediğini anımsadım. Ona, bir gün Los Angeles'de Hollywood Bulvarı'nda yürürken, bir trompetin eski, budala bir ezgiyi çaldığını anımsadığımı söylemiştim. Müzik, yolun karşısındaki bir plakçı dükkânından geliyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir ses duymamıştım. Ezgi tüm benliğimi kaplamıştı. Kaldırımın kenarına oturmuştum. Trompetin akıcı sesi doğrudan beynime akıyordu. Onu tam sağ şakağımın üzerinde duyabiliyordum. Müziğin sesi beni gevşeterek esrikleştirmişti. Bittiğinde, yaşadığım o deneyimi bir kez daha yaşayamayacığımı hissettim; hemen dükkâna koşarak o plağı ve onu çalabileceğim stereo bir müzik setini satın almayı düşündüysem de bundan vazgeçtim.

Don Juan, bunun insanların yazgılarını denetleyen güçler tarafından bana verilmiş bir işaret olduğunu söylemişti. Bu dünyayı—herhangi bir biçimde—terk etmenin zamanı geldiğinde, o trompetten gelen aynı sesi, aynı budalaca ezgiyi ve aynı eşsiz trompetçiyi duyacakmışım.

Ertesi gün, onlar için koşuşturmayla geçen bir gündü. Yapacak bir sürü işleri vardı. La Gorda, tüm yaptıklarının kişisel işler olduğunu ve kimseden yardım almadan kendileri tarafından yapılmaları gerektiğini söyledi. Tek başıma kalmaya itirazım olmadı. Benim de yapmam gereken bir sürü şey vardı. Zihnimi son derece rahatsız eden yakınlardaki o kente gittim. Doğruca la Gorda'yı ve beni büyüleyen o eve yöneldim; kapıyı çaldım. Bir bayan açtı. Ona çocukluğumda o evde yaşamış olduğuma ilişkin bir masal uydurdum ve evi görmek istediğimi belirttim. Kadın çok cana yakın davrandı ve beni içeri aldı. Ortalığın dağınıklığı için özür diledi, oysa

her taraf derli topluydu.

Evin içinde yığınla anı gizliydi. Oradaydılar, onları hissediyordum, ama hiçbir şey anımsayamıyordum.

Ertesi gün, la Gorda şafak sökerken ayrıldı; bütün gün dışarıda olacağını tahmin ediyordum, ancak öğle üzeri geri döndü. Çok sinirli görünüyordu.

"Soledad geri döndü ve seninle görüşmek istiyor," dedi duygusuz bir sesle.

Herhangi bir açıklamada bulunmadan beni doña Soledad'ın evine götürdü. Doña Soledad, kapının önünde karşıladı beni. Onu son gördüğümden daha genç ve güçlü görünüyordu. Yıllar önce tanımış olduğum kadına benzerliği pek azdı.

La Gorda ağlamamak için kendini zor tutuyor gibiydi. Yaşadığımız gerginlikler, ruh durumunda tümüyle anlayabileceğim bir değişiklik yaratmıştı. Bir şey söylemeden gitti.

Doña Soledad bana konuşmak için çok az vaktinin olduğunu ve bunun her dakikasını kullanmak istediğini söyledi. Tuhaf bir biçimde saygılı davranıyordu. Söylediği her sözde bir nezaket vardı.

Ona bir soru sormak için sözünü kesmek istedim. Onun nerede olduğunu merak ediyordum. Son derece zarif bir biçimde bu isteğimi önledi. Sözlerini büyük bir özenle seçtiğini ve zamanı çok kısıtlı olduğu için ancak söylenmesi gerekenleri söyleyebileceğini belirtti.

Bana gereğinden fazla uzun gibi gelen bir süre gözlerimin içine baktı. Aynı zaman süresi içinde benimle konuşabilir, bazı sorularıma yanıt verebilirdi. Daha sonra, sessizliğini bozdu ve bana tümüyle anlamsız gelen birtakım sözler söyledi. Paralel çizgileri aştığımız ilk gün, kendisinden bunu istemiş olduğum için bana saldırdığını, bu saldırısının etkili ve amacına uygun olduğunu umduğunu söyledi. İçimden ona bağırmak, ondan böyle bir şeyi asla istememiş olduğumu

söylemek geliyordu. Paralel çizgilerin ne olduğunu bilmiyordum, anlattıkları bana tümüyle anlamsız geliyordu. Eliyle dudaklarımı bastırdı. Gayri ihtiyari geri çekildim. Üzülmüş görünüyordu. Birbirimizle konuşabilmemizin olanaksız olduğunu, çünkü o an iki paralel çizgi üzerinde bulunduğumuzu ve bu çizgiyi aşabilmeye ikimizin de gücünün yetmeyeceğini söyledi; o anki ruh durumunu ancak gözleriyle anlatabilecekmiş.

Herhangi bir neden olmamasına rağmen, gevşediğimi hissettim, içim rahat etmişti. Yanaklarımdan aşağı gözyaşları dökülüyordu. Daha sonra, bir an için olağanüstü bir duygu benliğimi ele geçirdi; kısa bir andı bu, ama yine de, bilincimi, ya da kişiliğimi, ben olduğuna inandığım, hissettiğim varlığımı, temelinden sarsmaya yetecek denli uzun sürdü. O kısa zaman süresi içinde, gerek amaç, gerekse mizaç yönünden birbirimize çok yaklaştığımızı fark ettim. Durumlarımız birbirine benziyordu. Bunun çetin bir savaşım olduğunu, ama bu savaşımın henüz bitmediğini bilmesini istiyordum. Savaşım asla bitmeyecekti. O ise, bana veda ediyordu; çünkü, kusursuz bir savaşçı olarak yollarımızın bir daha karşılaşmayacağını biliyordu. Yolun sonuna varmıştık. Yitirilmiş bir bağlılık, bir kan bağı duygusu, benliğimin derinlerinden, karanlık bir köşesinden dalga dalga yayıldı. Bu ani ışık, bedenimden yükselen bir elektrik enerjisi gibiydi. Onu kucakladım; dudaklarım hareket ediyor, benim için anlam taşımayan sözler söylüyordu. Gözleri parladı. O da anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyordu. Kesin olarak hissedebildiğim tek duygu, paralel çizgileri aşmış olmamın somut bir anlam taşımadığıydı. İçimde, derinlerden yukarıya doğru yükselen bir acı vardı. Açıklayamadığım bir güç, benliğimi ikiye bölüyordu. Nefes alamadığımı hissettim ve her şey karardı.

Birinin beni hareket ettirdiğini, hafifçe sarstığını hissettim. La Gorda'nın yüzü belirginleşti. Doña Soledad'ın yatağına uzanmıştım ve la Gorda başucumda oturuyordu. Yalnızdık.

"Nerede o?" diye sordum.

"Gitti," diye yanıt verdi la Gorda.

La Gorda'ya her şeyi anlatmak istedim. Beni susturdu. Kapıyı açtı. Tüm çömezler dışarıda, beni bekliyorlardı. En parlak giysilerini giymişlerdi. La Gorda, sahip oldukları her şeyi parçalayıp attıklarını söyledi. Vakit akşamüstüydü. Saatlerdir uyumuştum. Hiç konuşmadan, arabamı önünde park ettiğim la Gorda'nın evine doğru yürüdük. Pazar gezintisine çıkan çocuklar gibi, arabanın içine doluştular.

Arabaya binmeden önce, ayakta vadiye uzun uzun baktım. Bedenim yavaşça döndü ve kendi istenci, amacı doğrultusunda tam bir daire çizdi. Bulunduğumuz yerin ruhunu yakaladığımı hissettim. Bu duyguyu içimde tutmak istiyordum, çünkü hayatım boyunca buraları bir daha göremeyeceğimden emindim.

Ötekiler bu deneyimi daha önceden yaşamış olmalıydılar. Hüzünlü değildiler, birbirleriyle konuşuyor, şakalaşıyorlardı.

Arabayı çalıştırdım ve yola koyulduk. Yol üzerindeki son dönemece ulaştığımızda, güneş batıyordu. La Gorda durmam için bana seslendi. Arabadan indi ve yol kenarında uzanan küçük bir tepeye doğru koştu. Kollarını tepeye doğru uzatarak derin bir soluk aldı.

Dağlardan aşağı yolculuk tuhaf bir biçimde kısa ve tümüyle olaysız geçti. Herkes sessizdi. La Gorda'yı konuşturmaya çalıştım ama konuşmamakta kararlıydı. Dağların tahakküm edici olduğunu, kendilerini sahiplendiğini, enerjilerini harcayacak olurlarsa, dağların onları asla bırakmayacağını söyledi.

Dağları aşıp düzlüklere ulaştığımızda canlandılar, özellikle de la Gorda. Tüm benliğini bir enerji kaplamıştı. Ondan herhangi bir istekte bulunmamama rağmen, bilgi vermek konusunda gönüllü bile davrandı. Açıklamalarından birine göre, ki bunu Soleded da onaylıyordu, Nagual Juan Matus ona,

benliğimizin bir başka yüzünün daha olduğunu söylemişti. Bu sözleri duyar duymaz, diğerleri de sorularıyla ve yorumlarıyla lafa karıştılar. Mantıksal yönden gerçek olması olanaksız birtakım olaylara ilişkin karmakarışık anılarından söz ettiler. Bazıları beni ancak birkaç ay önce tanımış olduklarına göre, geçmişin derinliklerinde olup biten olaylarla ilgili anılarında beni anımsıyor olmaları, onların kavrama sınırlarının ötesinde bir olguydu.

Onlara, bunun üzerine, doña Soledad'la karşılaşmamı anlattım. Onu yıllardan beri çok yakından tanıyor olduğum duygusuna nasıl kapıldığımı ve paralel çizgiler adını verdiği sınırları aştığımdan neredeyse emin olduğumu söyledim. Açıklamalarıma tepkileri karışık oldu; anlaşılan bu terimi daha önce duymuşlardı, ama ne anlama geldiğini kavrayabildiklerini sanmıyordum. Benim için terim, yalnızca bir mecazdı. Ancak, onlar için de aynı anlama geldiğinden emin değildim.

Oaxaca şehrine yaklaştığımızda, la Gorda'nın don Juan'la don Genaro'nun kaybolduklarını söylediği yeri görmek istediler. Arabayı hemen o bölgeye doğru sürdüm. Geldiğimizde, arabadan fırladılar ve etrafı araştırmaya koyuldular; büyük bir dikkatle ipucu arıyorlardı. La Gorda, don Juan'la don Genaro'nun gittiklerine inandığı yönü onlara gösterdi.

"Korkunç bir hata yaptın, Gorda," diye bağırdı Nestor. "Orası doğu değil, kuzey."

La Gorda karşı çıktı ve düşüncesini savundu. Kadınlar ona arka çıktılar, Pablito da onlara katıldı. Benigno, tarafsız görünüyordu; yanıtı benden beklermiş gibi ısrarla yüzüme baktı, ben de beklediği yanıtı verdim. Arabada bulunan Oaxaca şehir haritasını alarak onlara gösterdim. La Gorda'nın gösterdiği yön, gerçekten de kuzeydi.

Nestor yorumda bulunarak en baştan beri, yaşadıkları şehirden ayrılmalarının vaktinden önce ya da zoraki gerçekleştiği kanısında olmadığını söyledi; zamanlama doğruydu. Diğerleriyse böyle hissetmiyorlardı ve bu kararsızlıklarının

altında la Gorda'nın hatalı değerlendirmesi yatıyordu. La Gorda gibi onlar da Nagual'ın yaşadıkları kenti gösterdiğine; yani bulundukları yerde kalmalarını söylediğine inanmışlardı. Olanları kısaca düşündükten sonra onlara, son tahlilde hatanın bende olduğunu söyledim. Suçlanması gereken biri varsa o da bendim, çünkü harita bende olmasına rağmen, zamanında onu kullanmayı akıl edememiştim.

Daha sonra onlara, adamlardan birinin, yani bir an don Genaro olduğunu sandığım kişinin, bize başıyla bir işaret yaptığını söylemeyi unuttuğumu anlattım. La Gorda'nın gözleri gerçek bir şaşkınlık, hatta telaş içinde iri iri açıldı. Kendisinin böyle bir işaretin ayrımına varmadığını söyledi. İşaret yalnızca banaydı.

"Tamam işte!" diye bağırdı Nestor. "Yazgılarımız mühürlendi!"

Konuşmak için diğerlerine döndü. Herkes bir ağızdan konuşuyordu. Onları sakinleştirmek için elleriyle birtakım hareketler yaptı.

"Umarım yola çıkmadan önce hepiniz de hiç geri dönmeyecekmiş gibi yapmanız gereken her şeyi yapmışınızdır," dedi. "Zira asla geri dönmeyeceğiz."

"Bize doğruyu söylüyorsun değil mi?" diye sordu bana Lydia, öfkeli bir bakışla. Diğerleri de yanıt bekliyormuşcasına gözlerini bana diktiler.

Böyle bir şeyi uydurmam için bir nedenim olmadığını söyledim. O adamın bana başıyla işaret vermesi benim için önemli değildi. Kaldı ki, o iki adamın don Juan'la don Genaro olduklarına ikna olmuş bile değildim.

"Çok kurnazsın," dedi Lydia. "Tüm bunları kuzu gibi peşinden gitmemizi sağlamak için söylüyor da olabilirsin."

"Dur bir dakika," dedi la Gorda. "Bu Nagual, dediğin gibi, kurnaz olabilir ama böyle bir şeyi asla yapmaz."

Yeniden hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Araya girmek ve gördüğüm şeyin benim için fark etmediğini hay-

kırmaya çalıştım.

Nestor çok kibar bir biçimde, Genaro'nun vadiden ayrılmanın zamanı geldiğinde bunu bir şekilde onlara başının bir devinimiyle belirteceğini söylemiş olduğunu açıkladı. Sözü alıp, eğer bu olaydan dolayı yazgıları mühürlendiyse, benim yazgımın da onlarınkiyle birlikte mühürlendiğini söylediğimde sakinleştiler; hep birlikte kuzeye gidecektik.

Daha sonra Nestor bizi kalabileceğimiz bir yere, şehirde işi olduğu zamanlar kalmış olduğu bir pansiyona, götürdü. Keyifleri yerine gelmişti, öyle ki, rahatımı kaçıracak ölçüde neşeliydiler. ydia bile bana sarılarak beni böylesine zor durumlarda bıraktığı için özür diledi. La Gorda'ya inandığını, bu nedenle de bağlarını etkin bir biçimde kopartmadığını söyledi. Josefina'yla Rosa'nın içi içine sığmıyordu ve defalarca sırtımı okşadılar. La Gorda'yla konuşmak, onunla neler yapmamız gerektiğini tartışmak istiyordum. Ancak o gece onunla yalnız kalabilmemize olanak yoktu.

Nestor, Pablito ve Benigno sabah erkenden işlerini yapmak üzere ayrıldılar. Lydia, Rosa ve Josefina da alışverişe çıktılar. La Gorda, yeni giysiler alacağını, ona yardımcı olmamı istediğini söyledi. Kendisini akışkan bir savaşçı gibi hissedebilmesi için ona tam bir özgüven sağlayabilecek bir giysi arıyordu ve giysilerini benim seçmemi istiyordu. Ona yalnızca elbise bulmakla kalmadım, ayakkabılar, naylon çoraplar ve iç çamaşırları da dahil olmak üzere, tüm kıyafetlerini baştan aşağı yeniledim.

Birlikte yürüyüşe çıktık. İki turist gibi şehir merkezinde dolandık, yerel giysileri içindeki Kızılderilileri seyrettik. Biçimsiz bir savaşçı olarak, zarif giysileri içinde son derece rahat görünüyordu. Çok alımlıydı. Sanki hep bu şekilde giyiniyormuş gibiydi. Ama ben onu bu halde görmeye alışamamıştım.

La Gorda'ya sormak istediğim tüm soruların zihnimden dökülüp boşalması gerekiyordu, oysa bu soruları sözlere dö-

nüştürmek o anda bana olanaksız gibi geliyordu. Ne soracağımı bilemiyordum. Son derece ciddi bir sesle yeni görünümünün hoşuma gittiğini söyledim. Tam bir ağırbaşlılıkla, bende bu sevecence duyguyu uyandıranın, sınırları aşmışlık olduğunu söyledi.

"Dün gece bazı sınırları aştık," dedi. "Soledad bana ne beklemem gerektiğini söylemişti, bu nedenle ben hazırlıklıydım. Oysa sen değildin."

Yavaş ve yumuşak bir sesle bir gece önce sevecenliğin sınırlarını aştığımızı anlattı. Bir çocukla, ya da bir yabancıyla konuşuyormuşçasına, hecelerin üstüne basa basa konuşuyordu. Ancak, kendimi anlattıklarına veremiyordum. Kaldığımız pansiyona geri döndük. Dinlenmek istiyordum ama yeniden dışarı çıkmak zorunda kaldım. Bir şey bulamayan Lydia, Rosa ve Josefina benden la Gorda'nın giysilerine benzer bir şeyler bulmamı istiyorlardı.

Öğleden sonra pansiyona geri dönmüş, küçük kız kardeşleri hayran hayran seyrediyordum. Rosa, topuklu ayakkabılarıyla yürümekte zorlanıyordu. Ayaklarıyla ilgili şakalar yapıyorduk ki, yavaşça kapı açıldı ve Nestor içeri girdi, olağanüstü görünüyordu. Üzerinde lacivert bir takım elbise, açık pembe bir gömlek, mavi bir kravat vardı. Saçları özenle taranmıştı ve fönlenmiş gibi hafif kabarıktı. Kadınlara baktı, kadınlar da ona. Ardından Pablito girdi ve onu Benigno izledi. İkisi de müthiş şıktılar. Ayakkabıları pırıl pırıldı, takım elbiseleri onlar için ısmarlama dikilmiş gibiydi.

Herkesin şehirli giysilerine bu denli çabuk alışmalarına çok şaşırmıştım. Bana don Juan'ı hatırlatıyorlardı. Genaroları şehirli giysileri içinde gördüğümde don Juan'ı takım elbiseyle ilk gördüğüm anda duyduğum şaşkınlığın aynısını duymuştum, ama değişimlerini hemen benimseyebildim. Öte yandan, kadınların değişimine şaşırmamıştım, ama bir nedenle buna alışamamıştım da.

Genaroların kendilerine böylesine uyan giysiler bulabilmelerinde bir büyücü şansının onlara yardım ettiğini düşünü-

yordum. Şanslarının yaver gitmesi konusunda düşündüklerimi duyunca güldüler. Nestor, bir terzinin bu giysileri onlar için aylar öncesinden hazırlamış olduğunu söyledi.

"Hepimizin birer takım elbisesi var," dedi bana. "Deri valizlerimiz bile var. Dağlardaki günlerimizin sona erdiğini biliyorduk. Gitmeye hazırız şimdi! Elbette, önce bize nereye gideceğimizi söylemen gerekiyor. Bir de burada ne kadar kalacağımızı."

İşiyle ilgili olarak kapatması gereken bazı hesaplarının bulunduğunu, bunun için zamana gereksinimi olduğunu söyledi. La Gorda araya girerek tam bir buyurganlık ve kesinlikle, o gece oradan ayrılacağımızı, erkin bize izin vereceği kadar uzaklara gideceğimizi söyledi; sonuç olarak, akşam oluncaya kadar işlerini halletmeleri gerekiyordu. Nestor'la Pablito tereddüt içinde kapının önünde durdular. Onayımı almak istiyormuş gibi bana baktılar. En azından onlara karşı dürüst davranmam gerektiğini düşünüyordum; ama tam, kesin olarak ne yapmamız gerektiğinden emin olmadığımı onlara söylemek üzereydim ki, la Gorda sözümü kesti.

"Gün batımında Nagual'ın her zaman oturduğu bankta buluşacacağız," dedi. "Yola oradan çıkacağız. Yaşamımız boyunca asla buraya dönmeyeceğimizi bilerek, burada yapmamız gereken ya da yapmak istediğimiz her şeyi o zamana kadar bitirmiş olmamız gerekiyor."

Herkes gittikten sonra la Gorda'yla yalnız kalmıştık. Ani ve beceriksiz bir hareketle, kucağıma oturdu. O kadar hafifti ki, kalça adalelerimi kastığımda ince bedenini sallayabiliyordum. Saçlarına tuhaf bir parfüm kokusu sinmişti. Şaka yollu, parfümünün kokusunun dayanılmaz olduğunu söyledim. Gülüyor ve kucağımda sallanıyordu ki, nereden geldiğini bilmediğim bir duygu, bir anı zihnime yerleşiverdi. Birdenbire kucağımda bir başka Gorda'nın oturuyordu, benim tanıdığım Gorda'nın iki katı irilikte, şişman bir Gorda. Yüzü yuvarlaktı ve saçındaki parfüm kokusuyla ilgili olarak ona takılıyordum. Ona göz kulak oluyormuşum gibi bir şey hissettim.

Bu yapay anının etkisiyle ayağa kalktım. La Gorda gürültüyle yere düştü. Ona neyi 'anımsadığımı' anlattım. Onu şişman haliyle yalnızca bir kez gördüğümü ve bunun çok kısa bir süre içinde gerçekleştiğini, yüz hatlarının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrimin olmadığını, yine de bu konuda bir görsümün bulunduğunu söyledim.

Herhangi bir yorumda bulunmadı. Giysilerini çıkarttı ve yeniden eski giysilerini giydi.

"Bunun için hazır değilim," dedi, yeni giysileri göstererek. "Özgür olabilmemizden önce yapmamız gereken bir şey daha bulunuyor. Nagual Juan Matus'un talimatlarına göre, hepimizin toplanarak onun seçmiş olduğu bir erk noktasında oturmamız gerekiyor."

"Nerede bu nokta?"

"Civardaki dağların birinde. Kapıya benzer bir yer. Nagual, o noktada doğal bir çatlağın bulunduğunu söylemişti. Dünya üzerinde birtakım erk noktalarının bulunduğunu söylerdi; eğer biçimsizsen, deliklerin içinden geçerek bilinmeyene, başka bir dünyaya geçebilirmişsin. O dünyayla bu içinde yaşadığımız dünya, iki paralel çizgi oluştururmuş. Olasılıkla hepimiz şu ya da bu zamanda o iki çizginin ötesine geçirilmişizdir, ama bizler bunu anımsamayız. Eligio o öteki dünyada yaşıyor. Kimi zaman *rüya görme* yoluyla o dünyaya ulaşabiliyoruz. Josefina, elbette içimizde en iyi *rüya görücü*. O çizgileri her gün geçiyor o, ama aklı havada olması onu ilgisiz, hatta budala bir duruma getiriyor. Eligio, benim ondan daha akıllı olduğumu düşünerek, o çizgileri aşabilmeme yardımcı olmaya çalıştı ama benim de onun kadar budala olduğum anlaşıldı. Eligio bizlerden sol yanımızı anımsamamamızı istiyor. Soledad bana sol yanın şu anda içinde yaşadığımız dünyaya paralel olduğunu söylemişti. Bu nedenle, madem Eligio bizim anımsamamızı istiyor, demek ki bizler daha önce orada bulunmuşuz. Üstelik *rüyada* da değil. Bundan dolayı, zaman zaman tuhaf şeyler anımsıyoruz.

Varsayımları göz önüne alındığında, vardığı sonuçlar

mantıklı görünüyordu. Neden söz ettiğini anlıyordum; bu zaman zaman istenmeden gelen anılar, gündelik yaşamın gerçekliğini altüst ediyordu, oysa bizler bu düşlerin gerçekleştikleri zamanı, yaşamlarımızın hangi döneminde gerçekleşmiş olabileceğini bulamıyorduk.

La Gorda yatağa uzandı. Gözlerinde kaygılı bir ifade vardı.

"Beni rahatsız eden, o erk noktasını bulmak için ne yapmak zorunda olduğumuzu bilmememiz," dedi. "Orayı bulmadan yolculuğa çıkmamız söz konusu olamaz".

"Beni endişelendiren de, sizleri nereye götürmem gerektiğini ve sizlerle ne yapacağımı bilmemem," dedim.

"Soledad bana sınıra varıncaya kadar kuzeye gideceğimizi söylemişti," dedi la Gorda. "Bazılarımız daha da kuzeye gidecek belki de. Ancak sen bizimle birlikte tüm o yolu gelmeyeceksin. Senin yazgın farklı."

La Gorda bir an daldı. Düşüncelerini toparlamak için çaba harcıyormuş gibi kaşlarını çatmıştı.

"Soledad yazgımı yerine getirmem için benimle geleceğini söylemişti," dedi. "İçimizde senden sorumlu olan tek kişi benim."

Telaşım olduğu gibi yüzüme yayılmış olmalı, la Gorda gülümsedi.

"Soledad ayrıca, bana senin tıkandığını söylemişti," diye devam etti. "Zaman zaman, Nagual olduğunda, düzeliyorsun ama. Soledad senin diğer zamanlarda, birkaç saniye aklı başına geldikten sonra eski çılgınlığına geri dönen kaçığın teki olduğunu söylemişti."

Doña Soledad uygun bir benzetme yapmıştı, anlayabileceğim türde bir benzetmeydi bu. Paralel çizgileri geçtiğime inandığım an, olasılıkla ona göre aklımın başımda olduğu bir andı. Oysa benim ölçülerime göre aynı an, kendimden en fazla uzaklaştığım andı. Doña Soledad'la ben, hiç şüphe yok ki farklı iki düşünce çizgisinde bulunuyorduk.

"Başka neler söyledi?" diye sordum.

"Anımsamak için kendimi zorlamam gerektiğini söyledi," dedi la Gorda. "Anılarımı bilinç düzeyine çıkartmak için çok uğraştı; bu nedenle sana ayıracak zamanı yoktu."

La Gorda ayağa kalktı; gitmeye hazırdı. Birlikte şehirde bir yürüyüşe çıktık. Çok mutlu görünüyordu. Bir yerden diğerine gidiyor, önüne çıkan her şeyi seyre dalıyor, gözleriyle dünyanın tadını çıkarıyordu. Bu benzetmeyi bana don Juan söylemişti. Dediğine göre bir savaşçı ne beklediğini bilir ve beklerken gözleriyle dünyanın tadını çıkarır. Ona göre bir savaşçının nihai başarısı sevinçti. O gün Oaxaca'da, la Gorda, don Juan'ın öğretilerini harfi harfine yerine getiriyordu.

Öğleden sonra geç bir saatte, gün batımından önce, don Juan'ın bankına oturduk. İlk gelenler Benigno, Pablito ve Josefina oldu. Birkaç dakika sonra, diğerleri de bize katıldı. Pablito, Josefina'yla Lydia'nın arasına oturdu ve kollarıyla onlara sarıldı. Eski giysilerini giymişlerdi. La Gorda ayağa kalkarak onlara erk noktasından söz etti.

Nestor ona güldü ve diğerleri de onunla birlikte güldüler.

"Bir daha asla bize patroniçelik taslamana izin vermeyeceğiz," dedi Nestor. "Sana bağlı değiliz artık. Dün gece sınırları aştık."

La Gorda istifini bozmadı ama diğerleri öfkelenmişlerdi. Araya girmek zorunda kaldım. Yüksek sesle, bir gece önce geçmiş olduğumuz sınırlar hakkında daha çok şey bilmek istediğimi söyledim. Nestor bunun yalnızca onları ilgilendirdiğini söyledi. La Gorda itiraz etti. Anlaşılan kavga çıkmak üzereydi. Nestor'u bir köşeye çektim ve sınırlar hakkında bilgi vermesi için onu zorladım.

"Duygularımız her şeyin çevresinde sınırlar yaratır," dedi. "Bir şeyi ne denli çok seversek, sınırlar da o denli güçlü olur. Şimdilerde evimizi seviyorduk; oradan ayrılmadan önce duygularımızı yukarı doğru çekmemiz gerekiyordu. Evi-

mize duyduğumuz duygular vadimizden batıya, dağların tepesine doğru yükseldi. Sınır burasıydı, daha sonra o dağların tepesini aştığımızda, asla geri dönmeyeceğimizi bildiğimiz için, sınırları koparttık."

"Ama ben de geri dönmeyeceğimi biliyordum," dedim.

"Sen o dağları bizim sevdiğimiz gibi sevmiyordun," diye yanıt verdi Nestor.

"Bunu göreceğiz," dedi la Gorda gizemli bir şekilde.

Pablito ayağa kalktı ve eliyle la Gorda'yı göstererek, "Bizler onun etkisi altındaydık," dedi. "Bizi gırtlağımızdan yakalamıştı. Şimdi anlıyorum ona uymakla ne büyük budalalık ettiğimizi. Dökülmüş süt için ağlamaya değmez, ama bir daha dökülmesine asla izin vermeyeceğiz."

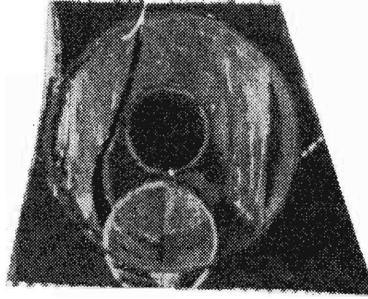
Lydia'yla Josefina Nestor ve Pablito'ya katıldılar. Benigno'yla Rosa'ysa, bu tartışma onları artık hiç ilgilendirmiyormuş gibi baktılar.

Tam o anda yeniden kesin ve otoriter bir tavır takındım. Bilinçli herhangi bir istence bağlı olmayan bir hareketle ayağa kalktım, bundan böyle grubun tüm sorumluluğunu yükleneceğimi, la Gorda'yı da yorumlarda bulunmak ya da kendi fikirlerini tek çözüm olarak sunmak yükümlülüğünden kurtaracağımı söyledim. Konuşmam bittiğinde, gösterdiğim cesarete şaşırmıştım. La Gorda da dahil olmak üzere herkes çok memnun görünüyordu.

Gösterdiğim patlamanın ardındaki güç, önce burnumdaki solunum yollarının açılmaya başladığına ilişkin bedensel bir duyum oldu ve bunun ardından, don Juan'ın ne demek istediğini, özgür olmadan önce ziyaret etmemiz gereken yerin nerede olduğunu kesinlikle bildiğimi hissettim. Burnumdaki solunum yolları açılınca, kafama takılan bir ev görsüledim.

Nereye gitmemiz gerektiğini onlara söyledim. Talimatlarımı herhangi bir tartışmada, hatta yorumda bulunmadan kabul ettiler. Pansiyonu boşalttık ve akşam yemeği için dışarı çıktık. Daha sonra, saat on bire kadar şehir meydanında gezindik. Arabayı bulunduğumuz yere getirdim, gürültüyle içe-

ri doldular ve yola koyulduk. La Gorda bana eşlik etmek üzere uyanık kaldı, diğerleri uyudular. Daha sonra Nestor direksiyona geçti ve la Gorda'yla ben uykuya daldık.

Şafakla birlikte kente vardık. Orada direksiyona ben geçtim ve arabayı eve doğru sürdüm. Eve varmamıza birkaç blok kalmıştı ki, la Gorda durmamızı istedi. Arabadan indi ve kaldırımda yürümeye başladı. Diğerleri de birer birer arabadan indiler. La Gorda'nın ardından gittiler. Pablito yanıma gelerek arabayı bir blok ötedeki meydanda park etmem gerektiğini söyledi. Söylediğini yaptım.

La Gorda'yı köşeyi dönerken gördüğüm an, kendisini iyi hissetmediğini anladım. Yüzü olağanüstü solgundu. Bana yaklaşarak kilisedeki sabah ayinine katılacağını söyledi. Lydia da onunla birlikte gitmek istiyordu. İkisi birlikte meydanı geçtiler ve kiliseye gittiler.

Pablito, Nestor ve Benigno daha önce görmediğim ölçüde ciddiydiler. Rosa ürkmüştü, ağzı açılmış, gözlerini kırpmadan sabit bir bir bakışla eve doğru bakıyordu. Yalnızca Josefina gülümsüyordu. Sırtıma dostça vurdu.

"Başardın işte seni hergele!" diye bağırdı. "O namussuz-

ların canına okudun."

Katıla katıla güldü.

"Doğru yerde miyiz, Josefina?" diye sordum.

"Elbette," dedi. "La Gorda hep kiliseye giderdi. O zamanlar hiç aksatmazdı.

"Şuradaki evi anımsıyor musun?" diye sordum.

"Orası Silvio Manuel'in evi," diye yanıt verdi.

O adı duyar duymaz hepimiz yerimizden sıçradık. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Bu adı daha önce kesinlikle duymamıştım, ama işitir işitmez irkildim. Silvio Manuel son derece az rastlanan bir isimdi; tınısı da çok akıcıydı.

Genarolar'la Rosa da benim kadar sarsılmışlardı. Hissettiklerimi düşününce, benim de yüzüm onlarınki kadar sararmış olmalıydı.

"Silvio Manuel kim?" diye sorabildim en sonunda Josefina'ya.

"Şimdi yakaladın beni işte," dedi. "bilmiyorum kim olduğunu."

Aklı bir karış havada birisi olduğunu ve söylediklerinin ciddiye alınmaması gerektiğini yineledi. Nestor, anımsadığı her şeyi bizlere anlatması için ona yalvardı.

Josefina düşünmeye çalıştı, ama o baskı altında kendinden istenenleri yapabilecek biri değildi. Ondan böyle bir şey istenmemiş olsaydı, bunda daha başarılı olabileceğini biliyordum. Bir fırın, ya da yemek yiyebileceğimiz bir yer bulmayı önerdim.

"O evde fazla bir şey yapmama izin vermemişlerdi, anımsadığım tek şey bu," dedi Josefina birden.

Bir şey arıyormuş ya da alışmaya çalışıyormuş gibi döndü.

"Burada bir şey eksik!" diye bağırdı. "Burası tam olarak böyle değildi."

Ona yardımcı olacağını düşündüğüm, örneğin bazı evle-

rin eksik, ya da boyanmış mı olduğu, yeni bazı evlerin mi inşa edildiği gibi bazı sorular sordum. Ancak Josefina, değişikliğin nereden kaynaklandığını anımsıyamıyordu.

Fırına doğru yürüdük ve tatlı çörekler satın aldık. La Gorda'yla Lydia'yı beklemek üzere meydana geri dönüyorduk ki, Josefina aklına bir şey gelmiş gibi eliyle alnına vurdu.

"Neyin eksik olduğunu biliyorum!" diye bağırdı. O sersem sisten duvar! O zaman buradaydı. Şimdi gitmiş."

Hep bir ağızdan, ona duvar hakkında sorular sorduk, ama Josefina, sanki biz orada yokmuşuz gibi konuşmasını sürdürdü.

"Ta yukarılara, gökyüzüne kadar uzanan sisten bir duvardı," dedi. "Tam buradaydı. Ne zaman başımı çevirsem, onu görüyordum. Beni delirtmişti. Evet öyle, allahın belası! O duvar beni delirtmeden önce ben böyle terelelli değildim. Gözlerim açıkken de kapalıyken de görüyordum onu. Duvarın peşimden geldiğini sanıyordum."

Josefina bir an durgunlaştı. Gözlerinde umutsuz bir bakış belirdi. Bu bakışı bunalımdaki insanların yüzlerinde de görmüştüm. Telaşla ona çöreğini yemesini söyledim. Hemen sakinleşti ve çöreğini yemeye başladı.

"Tüm bu olanlar hakkında ne düşünüyorsun, Nestor?" diye sordum

"Korkuyorum," dedi sessizce

"Herhangi bir şey anımsıyor musun?" diye sordum.

Olumusuz anlamda başını salladı. Aynı soruyu Pablito'yla Benigno'ya da yönelttim. Onlar da hayır dercesine başlarını salladılar.

"Ya sen, Rosa?" diye sordum.

Rosa, ona seslendiğimi duyunca yerinden sıçradı. Dili tutulmuş gibiydi. Gözlerini elinde tuttuğu çöreğe dikmiş, onunla ne yapacağını bilmiyormuş gibi bakıyordu.

"Elbette anımsıyor," dedi Josefina gülerek, "ama ödü

koptu. Görmuyor musun, ödü bokuna karışacak neredeyse"

Kendi sözleri Josefina'ya çok komik gelmiş olmalı ki, gülmekten yerlere yattı, bu arada da çöreğini yere düşürdü. Eğilip aldı, üzerindeki tozları silkeledikten sonra yedi.

"Deliler her şeyi yer," dedi ve sırtıma vurdu.

Nestor'la Benigno, Josefina'nın soytarılıklarından rahatsız olmuş görünüyorlardı. Pablito'nunsa hoşuna gitmişti. Hayran hayran bakıyordu Josefina'ya.

"Haydi eve gidelim," diye ısrar etti Josefina. "Orada sizlere anlatacağım bir sürü şey olacak."

La Gorda'yla Lydia'yı beklememiz gerektiğini söyledim; ayrıca, orada oturan o sevimli bayanı rahatsız etmek için de çok erken bir saatti. Pablito, marangozluk yaptığı dönemlerde bu kente gelip gittiğini, yolculara yiyecek veren bir ailenin yaşadığı bir ev bildiğini söyledi. Josefina beklemek istemiyordu. Ona göre, ya eve gitmeliydik, ya da yemek yemeye. Ben kahvaltı etmeyi önerdim ve Rosa'ya kiliseye giderek la Gorda'yla Lydia'yı almasını söyledim, ama Benigno centilmelik ederek onları beklemeye gönüllü olduğunu, onlarla birlikte kahvaltı edilen yere geleceklerini söyledi. Anlaşılan evin yerini o da biliyordu.

Pablito bizi doğrudan doğruya o eve götürmedi. Bunun yerine, önerim üzerine kentte uzun bir tur attık. Kentin öteki ucunda incelemek istediğim eski bir köprü vardı. La Gorda'yla birlikte buraya geldiğimiz gün köprüyü arabadan görmüştüm. Sömürge döneminden kalmışa benziyordu. Köprüye gittik ve birdenbire yolun tam ortasında durdum. Orada dikilen bir adama köprünün tarihi olup olmadığını sordum. Bana elli yaşında olduğunu, tüm yaşamı boyunca o köprünün orada bulunduğunu söyledi. Köprünün yalnızca beni büyülemiş olduğunu sanıyordum, ama diğerlerine baktığımda, onların da etkilendiklerini fark ettim. Heyecandan Nestor ve Rosa'nın kalbi güm güm atıyordu. Pablito Josefina'ya tutunuyordu, Josefina da bana.

"Hiçbir şey anımsıyor musun Rosa?" diye sordum.

"O iblis, Silvio Manuel bu köprünün diğer yakasında," dedi ve aşağı yukarı on metre ötedeki köprünün diğer ucunu gösterdi.

Rosa'nın gözlerinin içine baktım. Olumlarcasına başını salladı ve fısıldayarak bir zamanlar büyük bir korku içinde bu köprüyü geçtiğini, köprünün diğer yakasında bir şeyin onu parçalamak üzere beklediğini söyledi.

İki adamdan hayır yoktu. Şaşkın şaşkın yüzüme baktılar. Her ikisi de, nedensiz bir korkuya kapıldıklarını söylediler. Doğrusu ben de onlar gibi hissediyordum. Dünyanın tüm paralarını bana verecek olsalar bile, köprüyü geçmeye cesaret edemezdim. Neden böyle korktuğumu da bilmiyordum.

"Başka ne anımsıyorsun, Josefina?" diye sordum.

"Şu anda bedenim çok korkmuş durumda," dedi. "Başka bir şey anımsamıyorum. O iblis Silvio Manuel her zaman karanlığın içindedir. Rosa'ya sor istersen."

Bir baş hareketiyle Rosa'dan konuşmasını istedim. Başını olumlar gibi üç dört kez salladı ama sesi çıkmıyordu. Yaşadığım gerginlik hiç istemediğim bir duyguydu, ama o ölçüde de gerçekti. Hepimiz köprünün ortasında duruyor, Josefina'nın işaret ettiği yöne doğru bir adım bile atamıyorduk. En sonunda Josefina insiyatifi ele aldı ve geri döndü. Kent merkezine döndük. Daha sonra Pablito bizi büyük bir eve götürdü. La Gorda, Lydia ve Benigno bizden önce gelmişler, yemeğe başlamışlar, bizim için yemek bile ısmarlamışlardı. Ben aç değildim. Pablito, Nestor ve Rosa afallamışlardı; Josefina büyük bir iştahla yedi yemeğini. Masada sıkıcı bir sessizlik hâkimdi. Sohbet etmeye çalıştığımda masadakiler bakışlarını benden kaçırdılar.

Kahvaltıdan sonra eve doğru yürüdük. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Kapıyı çaldım ve kapıyı açan bayana arkadaşlarıma evi göstermek istediğimi anlattım. Bir an duraksadı. La Gorda onu rahatsız ettiğimiz için özür diledi ve biraz para verdi.

Josefina bizi doğruca evin arka tarafına götürdü. Daha

önce geldiğimde evin bu bölümünü görmemiştim. Odalarla çevrelenmiş parke taşlı bir avlu vardı. Büyük tarım araçları, üzeri örtülü koridorlarda depolanmışlardı. Ortalığın böyle dağınık olmadığı zamanlarda bu avluyu görmüşüm gibi bir duygu vardı içimde. Her bir yanda ikişer oda olmak üzere avlunun çevresinde toplam sekiz oda bulunuyordu. Nestor, Pablito ve Benigno oracıkta düşüp bayılacaklarmış gibi görünüyorlardı. La Gorda terden sırılsıklam olmuştu. Josefina'yla birlikte duvarların birindeki bir oyuğa oturdu, bu sırada Lydia'yla Rosa, odaların birine girdiler. Birdenbire Nestor sanki bir şey bulmak istermiş gibi başka bir odaya daldı. Ardından da Pablito'yla Benigno.

Bayanla yalnız kalmıştık. Onunla konuşmak, sorular sormak, Silvio Manuel'i tanıyıp tanımadığını öğrenmek istedim, ama kendimde konuşabilecek gücü bulamıyordum. Midem düğümlenmişti. Ellerimden ter boşanıyordu. İçimi daraltan, gizli bir hüzün duygusu, orada bulunmayan, sözlere dökülemeyen bir şeye duyduğum özlemdendi.

Artık dayanamıyordum. Tam bayana veda ederek çekip gidecektim ki, la Gorda içeri girdi ve yanıma geldi. Avlunun dışında bir hole açılan geniş bir odada toplanmamız gerektiğini fısıldadı. Oda, bulunduğumuz yerden görülebiliyordu. Odaya doğru yürüdük ve içeri girdik. Çok geniş, boş bir odaydı, yüksek kirişli bir tavanı vardı, içerisi karanlıktı ama havadardı.

La Gorda herkesi odaya çağırdı. Kadın odaya girmedi, bize bakmakla yetindi. Herkes tam olarak nereye oturacağını biliyordu. Genarolar, kapının sağ tarafına, odanın bir yanına, küçük kız kardeşler de sol tarafa, odanın diğer yanına oturdular. Duvara yakın oturmuşlardı. Bense, la Gorda'nın yanına oturmak istememe rağmen, odanın ortasında bir yere oturdum. Burası benim için ayrılmış gibiydi. Nedenini bilmiyordum ama, sanki gizli bir güç oturacağımız yerleri bizim için önceden belirlemiş gibiydi.

Orada oturduğum sırada tuhaf duygular dalga dalga ben-

liğimi kapladı. Edilgin ve gevşemiş bir haldeydim. Kendimi, yabancı hüzün ve özlem duygularının yansıtıldığı bir sinema perdesi gibi hissettim. Ancak, kesin bir anı olarak ayrımına varabildiğim hiçbir şey yoktu. Bir saati aşkın bir süre odada oturduk. Sonuna doğru, beni denetleyemediğim gözyaşlarına boğan o doğaüstü hüznün kaynağını gün ışığına çıkartmak üzereydim. Ancak o anda, tıpkı ilk oturduğumuzda olduğu gibi istençdışı bir hareketle ayağa kalktık ve evden ayrıldık. Bayana teşekkür etmeyi ya da veda etmeyi bile akıl etmemiştik.

Meydanda toplandık. La Gorda sözü alarak biçimsiz olduğu için grubun sorumluluğunun hâlâ onda olduğunu, bu kanıya Silvio Manuel'in evinde ulaştığı sonuçlardan vardığını söyledi. La Gorda bizim yorumlarımızı bekliyordu. Diğerlerinin sessizliğine tahammül edemiyordum. En sonunda bir şeyler söyleme gereğini hissettim.

"Evde vardığın sonuçlar nelerdi la Gorda?" diye sordum.

"Sanırım bu sonuçların neler olduğunu hepimiz biliyoruz," dedi tepeden bakan bir ses tonuyla.

"Biz bilmiyoruz," dedim. "henüz hiç kimse bir şey söylemedi.

"Konuşmamız şart değil, biliyoruz," dedi la Gorda.

Böylesine önemli bir konuyu bu şekilde geçiştiremeyeceğimi söyledim. Neler hissettiğimiz hakkında konuşmamız gerekiyordu. Tüm bu yaşananlardan bana kalan, benliğimi yiyip bitiren bir hüzün ve derin bir acı olmuştu.

"Nagual Juan Matus haklıydı," dedi la Gorda. "Özgür olabilmek o erk noktasında oturmamız gerekiyordu. Ben artık özgürüm. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama, oraya oturduğum an, üzerimden bir yük kalktı."

Üç kadın ona katıldıklarını belirttiler. Üç adamsa onu onaylamadılar. Nestor, birtakım gerçek yüzleri anımsamanın eşiğine geldiğini, ama, görüsünü netleştirebilmek için ne denli uğraşırsa uğraşsın, bir şeylerin onu engellediğini söyle-

di. Deneyimlediği tek duyum, kendini hâlâ bu dünyada yaşıyor olarak bulmanın yarattığı derin hüzün ve özlem duygusuydu. Pablito'yla Benigno da aşağı yukarı aynı şeyleri söylediler.

"Ne demek istediğimi anladın mı, Gorda?" diye sordum.

Canı sıkılmış gibi göründü; daha önce hiç görmediğim kadar kibirliydi. Yoksa daha önce de, bir yerlerde onun bu şekilde davrandığını görmüş müydüm? Gruba bağıra çağıra bir şeyler anlatmaya koyuldu. Ne söylediğine dikkat edemiyordum. Netlik kazanmayan ama çıkartmama ramak kalan bir anıya dalmıştım. Bu anının sürebilmesi için sanki la Gorda'dan sürekli bir akım sağlamam gerekiyordu. esinin tınısı, öfkesi üzerinde sabitleşmiştim. Sakinleştiğini hissettiğim an, ona bağırarak kaba olduğunu söyledim. Gerçekten sinirlendi. Bir süre onu seyrettim. Başka bir zamanda, başka bir Gorda'yı anımsıyordum; göğsümü yumruklayan, öfkeli, şişman bir Gorda. Onun öfkeli haline güldüğümü, bir çocuk gibi onunla eğlendiğimi anımsıyordum. Bu anı, la Gorda sesini kestiğinde sona erdi. Ne yaptığımın farkına varmış gibiydi.

Hepsine birden seslenerek tehlikeli bir durumda olduğumuzu söyledim—bilinmeyen bir gücün tehditi altındaydık.

"O güç bizi tehdit etmiyor," dedi la Gorda kuru bir sesle. "Bize çarptı bile. Ve bence onun ne olduğunu biliyorsun."

"Bilmiyorum ve sanırım bunu diğer erkekler adına da söyleyebilirim," dedim.

Genarolar başlarını sallayarak beni onayladılar.

"Bu evde sol yanımızı yaşadığımız sırada oturuyorduk," diye açıkladı la Gorda. "Duvardaki oyuğun içinde oturur ağlardım. Zira ne yapmam gerekiğine karar veremezdim bir türlü. Sanırım bu gün o odada biraz daha kalsaydım, hepsini anımsayabilecektim. Ancak, bir güç beni odadan dışarı itti. Odada başka insanların bulunduğu zamanlarda da orada oturduğumu anımsıyorum. Ancak yüzlerini anımsamıyorum. Yine de, bugün orada oturduğumda birtakım gerçekler zihnimde netleşti. Ben biçimsizim. İyi ya da kötü, her şey beni

buluyor. Örneğin ben, eski küstahlığımı ve düşüncelere dalıp gitme isteğimi yeniden kazandım. Ama, başka şeyler de edindim, iyi şeyler."

"Ben de öyle," dedi Lydia ince bir sesle.

"İyi şeyler nedir?" diye sordum.

"Sanırım senden nefret etmekte haksızım," dedi Lydia. "Nefretim rahatlamamı engelliyormuş. Bunu bana o odada söylediler, oradaki kadınlar ve adamlar."

"Hangi kadınlar ve adamlar?" diye sordu Nestor korku dolu bir sesle.

"Onlar oradayken ben de oradaydım, tek bildiğim bu," dedi Lydia. "Sen de oradaydın. Hepimiz oradaydık."

"Kimdi o adamlar ve kadınlar, Lydia?" diye sordum.

"Onlar oradayken ben de oradaydım, tek bildiğim bu," diye tekrar etti Lydia.

"Ya sen, Gorda?" diye sordum.

"Sana söylemiştim, herhangi bir yüz ya da özel bir şey anımsamıyorum," dedi "Ancak bir şeyi bildiğim kesin. O evde ne yaptıysak, hep sol yanımızda yaşıyorken yaptık. Paralel çizgileri aştık, ya da biri aşmamızı sağladı. Sahip olduğumuz tuhaf anılar o zamandan, o dünyadan geliyor."

Konuşmaksızın, hep birlikte, meydandan ayrıldık ve köprüye yöneldik. La Gorda'yla Lydia önden koşuyorlardı. Köprüye vardığımızda, onları daha önce durduğumuz yerde bulduk.

"Silvio Manuel karanlığın ta kendisi," diye fısıldadı la Gorda, gözlerini köprünün diğer yakasından ayırmadan.

Lydia titriyordu. O da benimle konuşmaya çalışıyordu ama ağzında geveledikleri duyamıyordum.

Herkesi köprüden uzaklaştırdım. O köprü hakkında bildiklerimizi bir araya getirebilirsek, içinde bulunduğumuz açmazı belki anlayabiliriz diye düşünüyordum.

Köprüden birkaç metre ötede yere oturduk. Çevrede çok sayıda insan dolaşıyordu, ama kimsenin bize aldırdığı yoktu.

"Silvio Manuel kim, Gorda?" diye sordum.

"Bu adı bugüne kadar hiç duymamıştım," dedi. "Bu adamı tanımıyorum, ama onu biliyorum. Adını duyduğumda dalga dalga bir şeyler vuruyor bilincime. Josefina evde olduğumuz sırada onun adını söyledi bana. O andan itibaren, tıpkı Josefina gibi benim de zihnime, dilimin ucuna sözler takılmaya başladı. Günün birinde Josefina'ya benzeyeceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Neden Silvio Manuel'in karanlığın kendisi olduğunu söyledin?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Yine de burada bulunan herkes bunun doğru olduğunu biliyor."

La Gorda kadınları konuşmaya zorladı. Hiçbiri tek bir söz söylemediler. Ben Rosa'ya döndüm. Üç dört kez bir şey söylemek ister gibi davranmıştı. Onu bizleri bekletip durmakla suçladım. Ufak tefek bedeni kasıldı.

"Köprüyü geçtik ve Silvio Manuel bizi köprünün diğer yakasında bekliyordu," dedi zor işitilir bir sesle. "Ben en arkadaydım. Diğerlerini parçaladığında onların çığlıklarını duydum. Kaçmak istedim ama iblis Silvio Manuel köprünün iki ucunu da tutmuştu. Kaçacak yer yoktu."

La Gorda, Lydia ve Josefina, Rosa'nın anlattıklarını onayladılar. Onlara bunun yalnızca kapıldıkları bir duygu mu, yoksa gerçekten yaşadıkları bir olayın anbean anımsanışı mı olduğunu sordum. La Gorda kendi açısından olayın tıpkı Rosa'nın açıkladığı gibi, anbean bir anımsayış biçiminde gerçekleştiğini söyledi. Diğer iki kadın da onunla hemfikirdiler.

Yüksek sesle, köprünün çevresinde yaşayan insanlara neler olabileceğini düşündüm. Eğer kadınlar Rosa'nın belirttiği gibi bağırdılarsa, çevreden gelip geçenlerin mutlaka onları duymuş olmaları gerekirdi; çığlıklar ortalığı birbirine katmış olurdu. Bir an için, tüm kentin gizli bir komplo içinde bulunduğunu hissettim. Tüm bedenim ürperdi. Nestor'a döndüm ve korkumu tüm boyutlarıyla açık açık anlattım ona.

Nestor, Nagual Juan Matus'la Genaro'nun gerçekten üstün birer savaşçı olduklarını ve bundan dolayı da münzevi bir yaşam sürdürdüklerini söyledi. İnsanlarla bire bir ilişki kuruyorlardı. Tüm kentin, hatta köprünün civarında yaşayan insanların onlarla gizli bir anlaşma içinde bulunmaları olanaksızdı. Nestor'un söylediğine göre böyle bir şeyin olabilmesi için, tüm bu insanların birer savaşçı olmaları gerekiyordu ki, bu da çok ufak bir olasılıktı.

Josefina çevremde dolaşmaya, küçümser bir bakışla beni tepeden tırnağa süzmeye başladı.

"Gerçekten çok küstahlık ediyorsun," dedi. "Bizzat kendin burada olmana rağmen hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyorsun. Bizi sen getirdin buraya! Bizi zorla bu köprüye sen sürükledin!"

Kadınların bakışlarında tehditkâr bir ifade belirdi. Yardım ister gibi Nestor'a baktım.

"Hiçbir şey anımsamıyorum," dedi. "Burası bana ürküntü veriyor, tek bildiğim bu."

Nestor'a dönmek, benim oldukça işime gelmişti. Kadınlar bu kez ona yüklendiler.

"Elbette anımsıyorsun" diye bağırdı Josefina. "Hepimiz oradaydık. Ne salak şeysin sen!"

Sorularım için rahat bir ortam gerekiyordu. Onları köprüden uzaklaştırdım. Hareket etmeyi tercih eden kişilerdi, bu nedenle de onların da benim gibi sorunları oturmak yerine gezinerek tartışmayı daha dinlendirici bulacaklarını düşündüm.

Yürümeye başladığımızda kadınların öfkeleri başladığı gibi çabucak kayboldu. Lydia'yla Josefina daha da konuşkan oldular. Defalarca, Silvio Manuel'in insanda korku uyandırdığını belirttiler. Bununla birlikte hiçbiri bedensel bir acı duymuş olduklarını anımsamıyorlardı; tek anımsadıkları korkudan dizlerinin bağının çözüldüğüydü. Rosa tek bir söz söylemiyor, ama jestleriyle diğerlerinin söylediklerini onaylıyordu. Onlara, köprüyü gece mi geçmeye çalıştıklarını sor-

dum. Lydia'yla Josefina gündüz olduğunu söylediler. Rosa boğazını temizledi ve gece olduğunu fısıldadı. La Gorda olayın alacakaranlıkta, güneş doğarken ya da doğmasına yakın bir zamanda yaşandığını belirterek bu tutarsızlığı açıklığa kavuşturdu.

Kısa bir sokağın sonuna ulaştık ve gayri ihtiyari köprü yönüne doğru geri döndük.

"Bu yalınlığın ta kendisi," dedi birdenbire La Gorda, sanki o anda aklına gelmiş gibi. "Paralel çizgileri aşıyorduk, ya da daha doğrusu, Silvio Manuel bizim paralel çizgileri aşmamızı sağlıyordu. O köprü bir erk noktası, bu dünya üzerinde bir delik, diğerine açılan bir kapıydı. Ve biz bunu geçiyorduk. Bu noktayı geçmek bizlere acı vermiş olmalı, çünkü bedenim korkuyor. Silvio Manuel bizleri köprünün diğer yakasında bekliyordu. Yüzünü hiçbirimiz anımsayamaz, çünkü Silvio Manuel karanlığın kendisidir ve yüzünü asla göstermez. Yalnızca onun gözlerini görebiliriz."

"Tek bir göz," dedi Rosa sessizce ve uzaklara baktı.

"Burada bulunan herkes, sen de dahil olmak üzere," dedi La Gorda bana bakarak, "Silvio Manuel'in yüzünün karanlıkta olduğunu biliyor. Kişi ancak onun sesini işitebilir, yumuşak, öksürük gibi bir ses."

La Gorda konuşmasını kesti ve beni dikkatle incelemeye başladı. Bakışları rahatsız etti beni. Gözlerinde ihtiyatlı bir ifade vardı. Bildiği bir şeyi gizlediği duygusuna kapıldım. Ona bunu sordum. Beni yalanladı, ama nedensiz birtakım duygulara kapıldığını kabul etti. Israr ettim ve kadınlardan köprünün öte yakasında olup bitenleri anımsamalarını istedim. Kadınların tek anımsadıkları, diğerlerinin çığlıklarını duyduklarıydı.

Genarolar tartışmalara katılmadılar. Nestor'a olup bitenler hakkında herhangi bir bilgisinin bulunup bulunmadığını sordum. Ciddi bir sesle tüm bu olanların onun kavrayış yeteneğinin ötesinde olduğunu söyledi.

Onları köprüye geri gitmeye ve toplu halde köprüyü

geçmeye zorladım. Adamlar bu öneriyi hemen kabul ettiler, ama kadınlar karşı çıktılar. Aklıma gelen tüm gerekçeleri sayıp döktükten sonra, en sonunda Lydia, Rosa ve Josefina'yı ite kaka yürümeye razı ettim. La Gorda isteksizdi ama köprüyü geçme düşüncesi yine de onu cezbediyordu. Kadınlarla birlikte, bana herhangi bir yardımda bulunmadan yürümeye başladı, Genarolar da onunla birlikte; küçük kız kardeşleri zorla yürütme çabalarıma sinirli sinirli gülüyorlardı, ama bana yardımcı olmak için parmaklarını dahi kıpırdatmadılar. Daha önce durduğumuz yere kadar yürüdük. Birdenbire kendimi üç kadını bir arada tutamayacak kadar güçsüz hissettim. Yardım etmesi için la Gorda'ya seslendim. İsteksiz bir biçimde Lydia'yı tutmaya çalıştığı sırada grup dağıldı ve la Gorda dışında hepsi oradan uzaklaşarak koca adımlarla, nefes nefese kendilerini sokağa attılar. La Gorda ve ben, köprüye yapışmış gibi kıpırdamadan olduğumuz yerde kalakaldık, ileriye gidemiyor, geri çekilmek zorunda kaldığımız için de kendi kendimize öfkeleniyorduk.

La Gorda kulağıma eğilerek korkmamam gerektiğini, çünkü gerçekte köprünün diğer yakasında onları bekleyenin ben olduğumu fısıldadı. Benim Silvio Manuel'in yardımcısı olduğumu bildiğini, ama bunu onlara açıklamaya cesaret edemediğimi de ekledi.

O anda bir öfke dalgası bedenimi sarstı. La Gorda'nın bu tür yorumlarda bulunmaya, böyle duygulara kapılmaya hiç hakkının olmadığını düşündüm. Onu saçlarından yakaladım ve bedenini büktüm. Öfkeden çıldırmak üzereyken kendime gelebildim ve durdum. Özür dileyerek onu kucakladım. Sakin olmam gerektiğini düşündüm. Ona, lider konumunda bulunmamın sinirlerimi bozmaya başladığını söyledim; ilerledikçe gerginliğim giderek daha da yoğunlaşıyordu. Bana katılmadığını söyledi. Israrla, Silvio Manuel'le benim birbirimize son derece yakın olduğumuzu, ve efendim bana hatırlatılınca, buna öfkeli bir tepki gösterdiğimi belirtti. Benim gözetimim altına verilmiş olduğu için şanslı olduğunu; yok-

sa, onu köprüden aşağı atabileceğimi söyledi.

Geri döndük. Diğerleri sağ salim köprüden uzaklaşmış, korkulu gözlerle bize bakıyorlardı. Zamanın durduğunu hissettim. Ortalıkta hiç kimse görünmüyordu. Köprü üzerinde neredeyse beş dakikaya yakın bir süre durmamıza rağmen ne köprüden geçen ne de ortalıkta gezinen tek bir kişi bile görünmemişti. Sonra birdenbire günün yoğun bir saatinde herhangi bir işlek yolda karşılaşabileceğimiz biçimde çevremizi insanlar sardı.

Tek bir kelime konuşmadan, şehir meydanına döndük. Tehlikeli biçimde zayıftık. Kentte biraz daha kalmak konusunda hafif bir istek duyuyordum, ama arabayla doğuya, Atlantik kıyısına doğru yol aldık. Nestor'la ben sırayla direksiyona geçiyorduk. Veracruz'a kadar yolda yalnızca yemek yemek ve benzin almak için durduk. Veracruz, bizler için tarafsız bölgeydi. La Gorda böyle bilmedikleri bir şehrin eski giysilerinden kurtulmak için uygun bir yer olduğunu söyledi. Bir otele yerleştik ve orada eski giysilerini çıkartarak parçaladılar. Yeni bir şehirde bulunmanın verdiği heyecan, moralleri ve kendilerini iyi hissetmeleri açısından çok yararlı oldu.

Bir sonraki durağımız Mexico City oldu. Bir zamanlar don Juan'la birlikte kaldığımız Alameda Parkı yakınlarında bir otele yerleştik. İki gün boyunca tam birer turist gibi yaşadık. Olabildiğince çok sayıda turistik yer gezdik. Kadınlar tek kelimeyle başdöndürücü görünüyorlardı. Benigno bir rehin dükkanından fotoğraf makinesi satın aldı. Makineye film koymadan dört yüz yirmi beş fotoğraf çekti. Bir yerde duvarlardaki mozaikleri hayranlıkla seyrederken, yanıma gelen bir güvenlik görevlisi bana bu harika görünüşlü yabancı bayanların hangi ülkeden geldiklerini sordu. Beni turist rehberi sanmıştı. Sri Lanka'dan geldiklerini söyledim. Söylediğime inandı ve Meksikalılara bu kadar benzemelerine hayret etti.

Ertesi gün saat onda, don Juan'ın beni bir zamanlar içeri ittiği havayolu bürosuna gittik. Beni itişiyle havayolu büro-

sunun bir kapısından girmiş diğerinden çıkmıştım. Ancak dışarı çıktığımda kendimi, olmam gereken yerde, arka sokakta değil, en az iki kilometre ötede bir pazar meydanında bulmuş, çevremdeki insanları seyre dalmıştım.

La Gorda, havayolu bürosunun da, köprü gibi, bir erk noktası, bir paralel çizgiden diğerine geçilen bir kapı olduğunu düşündüğünü söyledi. Yorumuna göre Nagual beni o açıklıktan içeri itmişti ama ben iki dünya arasında, iki paralel çizgi arasında sıkışıp kalmıştım; bu nedenle de pazar meydanındaki hareketliliği, onun bir parçası olmadan seyretmeye koyulmuştum. Nagual'ın beni iterek öte yakaya geçirmeyi amaçladığını, ama benim istencimin onun bu girişimini engellediğini ve sonuçta benim de geldiğim çizgide, bu dünyada kaldığımı söyledi.

Havayolu bürosundan pazar yerine, oradan da don Juan'la benim bürodaki geçirdiğim deneyimden sonra birlikte oturduğumuz Alameda Parkı'na yürüdük. Don Juan'la birlikte birçok kez o parka gitmiştik. Neler yapmamız gerektiğini tartışabilmemiz için en uygun yerin orası olduğuna inanıyordum.

Bulunduğumuz yerin erkinin bundan sonraki adımımızın ne olması gerektiği konusunda bir karar verebilmesi için yaptıklarımızı gözden geçirmeyi amaçlıyordum. Köprüyü geçmek konusundaki yoğun çabamızdan sonra, yol arkadaşlarımı bir grup halinde bir arada tutabilmenin bir yolunu düşünmeye çalışmış, ama bunda başarılı olamamamıştım. Önümüze çıkan taş basamakların üzerine oturduk ve konuşmama benim için bilgilerin sözcülerle ayrılmaz bir bütünlük oluşturduğuna duyduğum inancı dile getirmekle başladım. Onlara, bir olay ya da deneyimin bir kavram biçiminde sözlere dönüştürülmedikçe, silinip yitmeye mahkûm olduğunu açıkladım; bu nedenle de durumumuz hakkında tek tek bir değerlendirmede bulunmalarını isiyordum.

İlk söz alan Pablito oldu. Bunu oldukça tuhaf buldum, çünkü şu ana değin olağanüstü sessiz kalmıştı. Özür dileye-

rek söyleyeceklerinin, herhangi bir anımsamadan ya da bir duygudan kaynaklanmadığını, yalnızca bildiklerinden çıkardığı bir sonuçtan ibaret olduğumu belirtti. Kadınların köprüde olup bitenler hakkında söylediklerinin kendisi için anlaşılmaz bir yanı yokmuş. Pablito'ya göre bu, köprünün sağ yakası olan *tonaldan*, sol yakası olan *naguala* doğru olan çekimle ilgiliymiş. Burada herkesi korkutan, bir başkasının denetimi ele geçirmesi ve bu geçiş için onları zorlamasıymış. O sırada Silvio Manuel'e yardım edenin ben olduğunu kabullenmesi de zor değilmiş. Benim daha iki gün önce aynı şeyi yaptığımı, köprüde herkesi itekledigimi gördüğünü de bunun kanıtı olarak belirtti. Ancak o gün, bana yardım edebilecek hiç kimse, onları köprünün öte yakasına çekmek üzere bir Silvio Manuel yokmuş.

Konuyu değiştirmeye çalıştım ve onlara, bizim deneyimlediğimi türdeki unutma vakalarına amnezi adı verildiğini anlatmaya koyuldum. Amnezi üzerine bilgilerim, durumumuzu aydınlatacak ölçüde değildi, ama beni sanki bir emir verilmişçesine bir şeyi unutabilmenin olanaklı olmadığına inandırabilecek ölçüde sağlamdı. Onlara birinin, olasılıkla don Juan'ın, bizlerin şu anda anımsama gücümüzle ulaşamadığımız bir şeyler yapmış olması gerektiğini söyledim. Bunun ne olduğunu tam olarak ortaya çıkartmaya çalışıyordum.

Pablito benim, Sivio Manuel'le gizli bir anlaşma içinde bulunan kişinin ben olup olmadığımı çıkartabilmemin çok önemli olduğu konusunda ısrar ediyordu. Bu noktada, Lydia'yla Josefina'nın paralel çizgileri geçmek konusunda onları zorlayarak üstlendiğim rolden kendisine söz ettiklerini belirtti. Bu konuyu tartışmak beni oldukça rahatsız etti. Doña Soledad'la konuştuğum güne değin paralel çizgileri hiç duymadığımı söyledim; ama, bu düşünceyi derhal benimsemek konusunda da herhangi bir tedirginlik hissetmemiştim. Onlara, bir anda zihnimde bir ışığın çaktığını ve birden onun neden söz ettiğini kavrayıverdiğimi söyledim. Onu anımsadığım an, bu paralel çizgileri kendimin de geçtiğim düşünce-

sine bile inandım. La Gorda dışında hepsi, paralel çizgileri ilk kez ben onlara söz ettiğimde duymuşlardı. La Gorda'ysa paralel çizgileri, benden çok kısa bir süre önce doña Soledad'dan öğrenmiş.

Pablito, Silvio Manuel'le aramdaki ilişkiden söz etmeyi denedi. Onu engelledim. Hepimizin köprüde diğer yakaya geçmek üzere uğraştığımız sırada kendimin—ve olasılıkla da hepimizin—olağan olmayan bir gerçeklik durumuna girdiğimizin ayrımına o anda varamadığımı söyledim. Bu değişimin ayrımına ama köprüde bizden başka kimsenin bulunmadığını fark edince varabilmiştim. Orada yalnızca biz, sekizimiz bulunuyorduk. Güneşli bir gündü, ama birdenbire gökyüzü bulutlanmış, sabahın ortasında parlayan gün ışığı alacakaranlığa dönüşmüştü. Ben kendi korkularım ve kişisel yorumlarıma öylesine gömülmüş olmalıyım ki, bu ürküntü verici değişimi başta fark edememiştim. Geriye döndüğümüzde, diğer insanların etrafta dolaştıklarını gördüm. Peki, biz köprüyü geçmeye çalışırken neredeydi bu insanlar?

La Gorda ve ötekiler hiçbir şey fark etmemişlerdi—gerçekte onlara anlatmamdan önce herhangi bir değişikliğin ayrımına varmamışlardı. Hepsi birden huzursuzluk ve korku karışımı bir ifadeye yüzüme baktılar. Pablito yine atıldı ve beni yapmak istemedikleri bir şey için onları zorlamakla suçladı. Bunun ne olduğunu söylemiyordu, ama sözlerinin altında yatan ima diğerlerinin de onu desteklemeleri için yeterli oldu. Birdenbire önümde öfkeli bir büyücü grubu oluşmuştu. Onlara, köprüde yaşadığımız ve bizi içine alan böylesine tuhaf bir deneyimi her açıdan incelemek zorunda olduğumu açıklayabilmek hayli zamanımı aldı. En sonunda sakinleşebildiler, ama bunun nedeni, anlattıklarıma inanmalarından çok, duygusal açıdan yorulmuş olmalarıydı. La Gorda da dahil olmak üzere tümü de, şidetle Pablito'dan yanaydılar.

Nestor farklı bir açıdan yaklaştı. Benim, olasılıkla kendi eylemlerinin kapsamının tam olarak ayrımında olmayan gö-

nülsüz bir temsilci olduğumu öne sürdü. Diğerleri gibi benim onları yanlış yola sürüklemek üzere görevlendirilmiş olduğuma inanamıyormuş. Onları bilerek yıkıma doğru sürüklediğimin farkında olmadığımı hissediyormuş, ama yaptığım, tam olarak buymuş. Ona göre paralel çizgileri aşmanın iki yolu varmış, bu yollardan biri, kişinin bu çizgileri bir başkasının, diğeriyse, kendi erkiyle aşabilmesiymiş. Silvio Manuel, paralel çizgileri geçmelerini sağlamak için onları öylesine korkutmuş ki, bazıları bunu yaptıklarını bile anımsamıyorlarmış. Onlara düşen görev, kendi güçleriyle köprüyü aşabilmekmiş; benim görevimse, onlara engel olmak.

Daha sonra sözü Benigno alarak, don Juan'ın erkek çömezlerine yaptığı son şeyin, kendimizi bir uçuruma atmamızı sağlayarak paralel çizgileri geçmemize yardımcı olmak olduğunu söyledi. Benigno, köprüyü geçme konusunda daha şimdiden bir hayli bilgiye sahip olduğumuzu, ama bunu bir kez daha başarmak için doğru zamanın henüz gelmediğine inanıyordu. Köprüde ileri doğru bir adım daha atamamışlardı, çünkü henüz bunun zamanı gelmemiş. Bu nedenle de, karşıya geçirmeye zorlamakla onları yok etmeye çalıştığımı düşünmekte haklılarmış. Düşüncesine göre, kesin bir bilinç durumunda çizgileri aşmak, atacakları son adım anlamına gelecekmiş ve böyle bir adım ancak yeryüzünden yok olmaya hazır olduklarında gerçekleşebilecekmiş.

Daha sonra Lydia geldi karşıma. Herhangi bir değerlendirmede bulunmadı ama, efelenerek, onu ilk kez köprüye nasıl sürüklediğimi anımsamamı istedi. Kaba bir biçimde benim Nagual Juan Matus'un değil, Silvio Manuel'in çömezi olduğumu; Silvio Manuel'le benim birbirimizin bedenlerimize girdiğimizi söyledi.

La Gorda'yla köprüde yaşadığıma benzeyen bir öfke krizine daha kapıldım. Kendime tam zamanında hâkim oldum. Sakin olmalıydım. Kendi kendime defalarca beni analizlerin ilgilendirdiğini söyledim.

Lydia'ya, bana bu şekilde sataşmanın yararsız olduğunu

belirttim. Susmak bilmiyordu. Silvio Manuel'in benim efendim olduğunu, bu nedenle de benim onların bir parçası olamayacağımı söyledi bağırarak. Rosa ona katılarak, olduğum her şeyi bana Silvio Manuel'in verdiğini söyledi.

Rosa'ya doğru sözcükleri kullandığından emin olup olmadığını sordum. Ona, sahip olduğum her şeyi Silvio Manuel'in verdiğini söylemiş olması gerektiğini söyledim. Kullandığı sözcüklerin doğru olduğunu öne sürdü. Bana olduğum her şeyi Silvio Manuel vermiş. La Gorda bile ona destekleyerek ciddi biçimde hastalandığım, tüm gücümün tükendiği, içimdeki her şeyin eriyip gittiği bir zamanı anımsadığını söyledi; işte o zaman, Silvio Manuel duruma müdahale etmiş ve bedenime yeni bir yaşam pompalamış. La Gorda'ya göre, sonuçlarla uğraşacağıma,gerçek kökenlerimi bilmemin daha yerinde olurmuş. Ona göre, bugüne değin bana yardım eden kişinin Nagual Juan Matus olduğu varsayımından yararlanmışım. Nagual üzerinde sabitleşmemin nedeninin onun sözcüklere duyduğu düşkünlükmüş. Öte yandan Silvio Manuel, sessiz karanlıkmış. Onun izinden gitmek için paralel çizgileri aşmam gerekiyormuş. Oysa Nagual Juan Matus'un izinden gidebilmem için yapmam gereken tek şey onun hakkında konuşmakmış.

Sözleri benim için saçmalıktan öte hiçbir anlam ifade etmiyordu. Konuya denk düştüğüne inandığım bir yorumda bulunmaya hazırlanıyordum ki, birdenbire kafam karmakarışık oldu. Belirtmek istediğim konunun ne olduğunu çıkartamıyordum, oysa iki saniye önce tüm açıklığıyla zihnimde duruyordu. Bunun yerine, tuhaf bir anı zihnime musallat oldu. Bu, herhangi bir konuya ilişkin bir duygu değil, gerçekten yaşanmış bir olayla ilgili yoğun bir anıydı. Bir zamanlar don Juan ve yüzünü şu an çıkartamadığım bir adamla birlikte olduğumu anımsıyordum. Üçümüz birlikte, sanırım hayata ilişkin bir konu üzerinde konuşuyorduk. Sağda, üç dört metre ilerde akılalmaz bir biçimde, sarımsı bir sis duvarı uzanıyor, anlayabildiğim kadarıyla, dünyayı ikiye bölüyordu. Yer-

den başlıyarak gökyüzüne, sonsuzluğa doğru yükseliyordu. Nirengi noktalarının yardımıyla yönümü belirlediğimi ve sisten duvarın ekseninin doğudan batıya doğru uzandığını fark ettiğimi anımsadım. O çizginin kuzeyine doğru uzanan her şey, bildiğim dünyaya aitti. Don Juan'a çizginin güneyindeki dünyada ne olduğunu sordum. Don Juan beni birkaç derece döndürdü ve başımı çevirdikçe sisten duvarın da benimle birlikte hareket ettiğini gördüm. Dünya, benim zihnimin kavrayamayacağı bir düzeyde ikiye bölünmüştü. Bölünme gerçek görünüyordu, ama sınır, somut bir düzlemde yer almıyordu; demek ki sınır içimdeydi. Ya da öyle miydi gerçekten?

Bu anının bir boyutu daha bulunuyordu. Öteki adam, dünyayı ikiye bölmenin büyük bir başarı olduğunu söylemişti, ama bir savaşçının bu duvarın dönüşünü durdurabilecek zihin berraklığı ve denetim gücüne sahip olması daha da büyük bir başarıymış. Duvarın içimizde olmadığını söylemişti; hiç şüphesiz bu ayrım dış dünyadaymış, dünyayı ikiye bölüyormuş ve başımızı hareket ettirdiğimizde, sağ şakağımıza yapışmış gibi bizimle birlikte dönüyormuş. Duvarın dönmesini önleyebilmek büyük bir başarıymış ve böyle bir başarıyı elde etmek savaşçıya istediği an duvarı aşabilme gücünü sağlıyormuş.

Çömezlere biraz önce anımsadığım olayı anlattığımda, kadınlar öteki adamın Silvio Manuel olduğundan kesinlikle emin olduklarını söylediler. Sisten duvar konusunda bir uzman olan Josefina, Eligio'nun diğerlerine karşı üstünlüğünün duvarı hareket etmeden durmasını sağlayabilme, böylelikle istediği an duvarın içinde geçebilme yeteneği olduğunu söyledi. *Rüya* sırasında sisten duvarı delip geçmenin daha kolay olduğunu, çünkü böyle bir durumda duvarın hareket etmediğini de ekledi.

La Gorda, belki de kendisine acı veren bir dizi anıdan etkilenmiş gibi görünüyordu. Düşündüklerini söze dökebilene kadar kıvrandı durdu. Sonra da benim Silvio Manuel'in

yardımcısı olduğumdan artık hiç şüphesinin olmadığını belirtti. Bizzat Nagual, dikkatli olmadığı takdirde onu esir alacağım konusunda uyarmış. Soledad bile onu uyarmış, bana dikkat etmesini, çünkü ruhumun insanları esir aldığımı ve onları emrimde uşak olarak kullandığımı söylemiş—ki bu, ancak Silvio Manuel'in yapabileceği bir şeymiş. Silvio Manuel beni esir almış ve buna karşılık ben de, yakınıma gelen herkesi esir alıyormuşum. Kendisinin de, Silvio Manuel'in evindeki o odada oturduğu ana değin büyümün etkisi altında yaşadığını, ama o an, birdenbire omuzları üzerinden bir yükün kalktığını hissettiğini söyledi.

La Gorda'nın sözlerinin etkisiyle ayağa kalktım ve sendeledim. Midemde bir bir boşluk hissediyordum. Hangi durumda olursa olsun, bana destek olacağı konusunda ona güvenebileceğimden emindim. İhanete uğradığımı hissettim. Onlara gerçekte ne hissettiklerimi anlatmanın uygun olacağını düşündüm, ama birdenbire kendime geldim. Bunun yerine onlara, bir savaşçı olarak tam bir tarafsızlık içinde bir sonuca vardığımı, don Juan'ın yaşamımın akışını değiştirmesinin altında yatan nedenin, bana daha iyi bir yaşam sağlayabilmek olduğunu söyledim. Bana yaptıklarını defalarca değerlendirmiştim ve hepsinde vardığım sonuç aynıydı. O, bana özgürlüğümü sağlamıştı. enim de bildiğim tek şey, yakınımdakilere sağlayabileceğim tek şey, ancak özgürlük olabilirdi.

Nestor, beni desteklediğini belirten bir hareket yaptı ve bana karşı duydukları düşmanlığa bir son vermeleri için kadınları uyardı. Bana baktığında gözlerinde, anlamaya çalışan ama anlayamayan birinin ifadesi okunuyordu. Bana, onlara ait, gerçekten garip bir kuşa benzediğimi söyledi. Sevecenliğin ve tekdüzeliğin sınırlarını aşabilmek için bir an benim varlığıma gereksinim duymuşlardı. Şimdiyse özgürdüler ve onlara engel olacak hiçbir şey yoktu. Benimle birlikte kalmaları hiç şüphe yok ki hoşmuş, ama bu, onlar için ölümcül olacakmış.

Çok duygulanmışa benziyordu. Yanıma geldi ve elini

omuzuma koydu. Bu dünya üzerinde bir daha hiç karşılaşmayacağımızı hissettiğini; küçük insanlar gibi tartışarak, şikayet ederek, birbirimizi suçlarak ayrılmamızdan üzüntü duyduğunu söyledi. Benimle, kendi adına değil, diğerlerinin adına konuştuğunu belirten Nestor, aralarından ayrılmam gerektiğini, çünkü artık bir arada bulunmamızın olanak dışı olduğunu düşünüyordu. La Gorda'nın birlikte oluşturduğumuz yılan betimlemesini en başta kendisine gülünç gelmiş. Şimdiyse fikrini değiştirmiş, bu düşünce artık ona gülünç gelmiyormuş. Bir grup olarak başarılı olabilmemiz için son şansımızmış bu.

Don Juan bana yazgımı alçak gönüllülük içinde kabul etmeyi öğretmişti.

"Bi savaşçının yazgısının akışı değişmez," demişti bana bir seferinde. "Çetin olan, onun bu katı sınırlar içinde nereye varabileceği, kusursuzluğunu ne ölçüde koruyabileceğidir. Eğer yolunun üzerinde engellerle karşılaşırsa, savaşçı kendi kusursuzluğu içinde bu engelleri yenmek üzere onlarla savaşır. Eğer yolunun üzerine dayanılmaz güçlükler ve acılar çıkarsa, yazgısının çizdiği yolu saçının bir teli kadar bile değiştiremez."

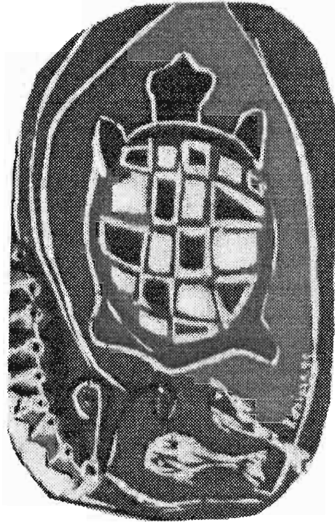
Atacağımız bir sonraki adımın bize bulunduğumuz yerin erkinin işaret etmesine ilişkin olarak en başta vermiş olduğum kararın doğru olduğunu düşündüm. Ayağa kalktım. Ötekiler başlarını çevirdiler. La Gorda yanıma geldi ve hiçbir şey olmamış gibi oradan ayrılmam gerektiğini, kendisinin de daha sonra bana yetişeceğini ve eşlik edeceğini söyledi. Öfkelenmiştim. Bana katılması için hiçbir neden bulunmadığını söylemek istedim. O da diğerlerine katılmayı seçmişti. İhanete uğradığımı hissettim. Neler hissettiğimi anlamış gibiydi. Sakin bir sesle bana, küçük insanlar olarak değil, birer savaşçı olarak yazgılarımızın emirlerini birlikte yerine getirmemiz gerektiğini söyledi.

Bölüm İki

*

Rüya Görme Sanatı

Birkaç ay sonra, grubun diğer üyelerinin Meksika'nın çeşitli bölgelerine yerleşmelerine yardım etmesinin ardından, la Gorda Arizona'ya taşındı. Böylece, çömezlik deneyimimizin en tuhaf ve en sürükleyici kısmının bilinmezliklerini çözmeğe başladık. Başlangıçta ilişkilerimiz hayli gergindi. Alameda Parkı'nda birbirimizden ayrılırken ona karşı hissettiğim duygulardan kendimi kurtarabilmek benim için oldukça zordu. Diğerlerindense hiç haberim yoktu. Nerede olduklarını bilmesine rağmen, la Gorda bana hiçbir şey söylemedi. Onların neler yaptıklarını öğrenmemin gereksiz olduğunu düşünüyordu.

Görünürde La Gorda'yla aramızda hiçbir sorun yokmuş gibi görünüyordu. Yine de, bana karşı ötekilerin tarafını tutmuş olmasını kendime bir türlü yediremiyordum. Bu duyguyu asla belli etmemiştim, yine de hissediyordum. Hiçbir şey olmamış gibi ona yardımcı oluyor ve elimden geleni yapıyordum, fakat kusursuzluk bunu gerektirdiği için böyle dav-

ranıyordum. Bu benim görevimdi; yerine getirmek için seve seve ölüme gidebilirdim. Kendimi, modern kent yaşamının karmaşası içinde ona yol göstermeye, onu eğitmeye adadım; İngilizce öğrenmeye bile başlamıştı. İnanılmaz bir ilerleme gösteriyordu.

Üç ay hızla geçti. Ancak, Los Angeles'da bulunduğum bir gün, sabahın erken saatlerinde başımda dayanılmaz bir basınçla uyandım. Bu bir baş ağrısı değildi; daha ziyade kulaklarımda çok yoğun bir ağırlık hissediyordum. Aynı ağırlığı gözkapaklarımda ve damağımda da hissediyordum. Ateşimin yükseldiğinin fark ettim, ama ateş yalnızca kafamın içindeydi. Takatsız bir biçimde yerimden doğrulmaya çalıştım. Bir kriz geçiriyor olduğumu sandım. Aklıma ilk gelen, yardım istemek oldu, ama her nasılsa kendime gelebildim ve sakinleşmeye çalıştım. Bir süre sonra, başımdaki basınç hafiflemeye başladı, ama bu kez boğazımın üzerinde düğümlenmişti. Nefes alamadığımı hissediyordum, bir süre tıkanır gibi oldum ve öksürdüm; daha sonra basınç yavaş yavaş göğsüme, kasıklarıma, bacaklarıma doğru ilerledi, sonunda bedenimi terk etti.

Bana olanlar her ne ise, yaklaşık iki saat sürmüştü. Bu iki işkence saati boyunca sanki bir şey bedenimin içinde aşağılara doğru ilerliyor, dışarı çıkmaya çalışıyordu. Bu şeyin içimde bir halı gibi yuvarlandığını hissediyordum. O sırada bunu bedenimin boşluğu içinde hareket eden bir kabarcığa da benzetmiştim. Ancak bu imgenin yerine birincisini yeğledim, çünkü katlanarak büyüdüğünü hissediyordum. Tıpkı kıvrılan bir halı gibi giderek ağırlaşıyor, aşağılara doğru indikçe daha acı verici oluyordu. Acının dayanılmaz hale geldiği iki bölge, dizlerim ve ayaklarım, özellikle sağ ayağım oldu. Acı ve basınç bütünüyle kaybolduktan sonra bile otuz beş dakika boyunca sağ ayağım sıcaklığını korudu.

La Gorda, anlattıklarımı dinledikten sonra, insan biçimimi bu kez kesinlikle yitirdiğimi, kalkanlarımın tümünü, hiç

değilse büyük bir bölümünü indirdiğimi söyledi. Haklıydı da. Nasıl olduğunu bilmeden, hatta neler olup bittiğinin farkına varmadan, bana son derece yabancı gelen bir konumda bulmuştum kendimi. Yabancılaşmış, ilgisizleşmiştim. La Gorda'nın bana yapmış oldukları artık umurumda değildi. Bana yaptığı saygısızlığı affettiğim için değil; sanki herhangi bir ihanet hiç olmamış gibiydi. İçimde la Gorda'ya ya da herhangi birine yönelik, açık ya da gizli, kin kalmamıştı. Hissettiğim, istençli bir ilgisizlik ya da uyuşukluk değildi; bir yabancılaşma, hatta bir yalnızlık isteği bile değildi. Daha çok, garip bir uzaklaşma duygusu, yaşadığım anın derinliklerine dalabilme ve bunun dışında hiçbir şey düşünmeme yeteneğiydi bu. İnsanların yaptıkları beni etkilemiyordu, çünkü artık hiçbir beklentim kalmamıştı. Tuhaf bir huzur duygusu, yaşamımın başat gücü haline gelmişti. Bir savaşçının yaşamındaki kavramlardan birini —yansızlığı— uyguladığımı hissediyordum. La Gorda, kavramı yalnızca uygulamanın ötesine geçtiğimi söylüyordu; ona göre bu kavramı yaşıyordum.

Don Juan'la böyle bir şeyi tam olarak gerçekleştirebilme olasılığım üzerine uzun uzun tartışmıştık. Bana yansızlığın bilgelik anlamına gelmediğini söylemişti, ama yine de yansızlık bir avantajmış, çünkü savaşçıya belli durumları yeniden değerlendirebilmesi, konumları yeniden gözden geçirebilmesi için bir anlık da olsa bir duraklama fırsatı veriyormuş. Bununla birlikte, belirttiğine göre, bir savaşçının bu fazladan anı amacına uygun ve doğru biçimde kullanabilmesi için tüm yaşamı boyunca hiçbir şeye boyun eğmeden mücadele etmesi gerekiyormuş.

Böyle bir duyguyu deneyimleyeceğim konusunda umudum yoktu. Anladığım kadarıyla, kendiliğinden gelişen bir duygu değildi bu. Bunun sağlayacağı yararlar üzerine düşünmek, ya da nasıl ortaya çıkabileceğine ilişkin olasılıklar üzerine akıl yürütmek de bir sonuç vermeyecekti. Don Juan'ı tanıdığım yıllar boyunca, dünyayla aramdaki bağlarda sürekli

bir azalma hissetmiştim, ama bu süreç entelektüel düzlemde gerçekleşmişti; gündelik yaşamımdaysa, insan biçimimi yitirdiğim ana değin herhangi bir değişim yaşamamıştım.

La Gorda'yla, insan biçiminin yitirilmesi kavramının, bir çömezin eğitim sürecinde belirli bir eşiğe ulaştığında, onu kuşatan bedensel bir duruma bağlı olduğu görüşü üzerinde tartıştık. Böyle de olsa, tuhaftır, la Gorda'yla benim için insan biçiminin yitirilmesinin nihai sonucu, yalnızca peşinden koşulan ve kutsanan yansızlık duyumunun elde edilmesi değil, aynı zamanda o kolay kolay yakalanamayan anımsamanın da gerçekleştirilmesi olmuştu. Ve bu durumda aklın payı çok küçüktü.

Bir gece, la Gorda'yla bir film üzerine konuşuyorduk. Açık saçık bir film izlemişti ve film hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Filmi hiç beğenmemişti. Bu tür şeylerin kişiyi zayıflattığını, bir savaşçı olmanın, Nagual Juan Matus gibi tam bir cinsel perhiz içinde disiplinli bir yaşam sürdürmeyi gerektirdiğini söyledi.

Ona don Juan'ın kadınlardan hoşlandığını, bakir olmadığını bildiğimi, bunun da güzel bir şey olduğunu söyledim.

"Delisin sen!" diye bağırdı, sesinden eğlendiği anlaşılıyordu. "Nagual kusursuz bir savaşçıydı. O, şehvetin ağlarına hiçbir zaman yakalanmadı."

Neden don Juan'ın bakir olmadığını düşündüğümü merak etti. Ona, çömezliğimin başlarında Arizona'da yaşadığımız bir olaydan söz ettim. Bir gün, oldukça yorucu bir yürüyüşten sonra don Juan'ın evinde dinleniyordum. Don Juan tuhaf bir biçimde sinirli görünüyordu. Sık sık kapıdan dışarı bakmak üzere yerinden kalkıyordu. Birisini bekliyor gibiydi. Daha sonra aniden bana bir arabanın yoldaki dönemece ulaştığını ve eve doğru geldiğini söyledi. Gelen kişi, bir kız, bir arkadaşıymış ve ona battaniye getirmiş. Don Juan'ın utandığını o güne değin hiç görmemiştim ve onun ne yapacağını bilemez derecede rahatsız görünce son derece üzüldüm. Kızı görmemi istemediğini düşündüm. Ona gizlenebileceğimi

söyledim, ama odada gizlenebileceğim bir yer yoktu. Bunun üzerine, yere uzanmamı söyledi ve üzerime bir hasır serdi. Dışarıda bir arabanın durduğunu duydum, hasırın deliklerinden, kapının önünde ayakta duran bir kız görünüyordu. İnce, uzun boylu, çok genç bir kız. Çok güzel olduğunu düşündüm. Don Juan, alçak, sevecen bir sesle ona bir şey söylüyordu. Daha sonra dönerek eliyle beni gösterdi.

"Carlos hasırın altında gizleniyor," demişti yüksek sesle. "Ona selam ver."

Kız son derece dostça bir ifade ile bana el sallamış, merhaba demişti. Kendimi budala gibi hissetmiş, beni böylesine utandırıcı bir duruma soktuğu için don Juan'a öfkelenmiştim. Açıkça, böyle davranarak kendi gerginliğini hafifletmeye çalışıyor, ya da daha da kötüsü, benim önümde kıza hava atıyordu.

Kız gidince öfke içinde ondan bir açıklama istedim. İçtenlikle, kendini engelleyemediğini, çünkü ayaklarımın gördüğünü ve ne yapacağını bilemediğini söyledi. Bunu duyduğumda, çevirdiği dolabın ne olduğunu tam olarak anlamıştım; genç arkadaşıyla bana hava atıyordu. Ayaklarımın görünmesi olanaksızdı, çünkü dizlerimi kalçamın altında doğru çekmiştim. Biliyormuş gibi gülümsedim ve don Juan bana kadınlardan, özellikle de o kızdan hoşlandığını itiraf etmek zorunda kaldı.

O olay hiç aklımdan çıkmamıştı. Don Juan'sa bu konudan bir daha hiç söz etmedi. Ne zaman konuyu açsam, beni hep susturuyordu. O kızı düşünmek benim için neredeyse bir saplantı halini almıştı. Bir gün, kitaplarımı okuduktan sonra beni arayacağını umuyordum.

La Gorda çok tedirgin oldu. Ben konuşurken odanın içinde aşağı yukarı yürüyordu. Ağlamak üzereydi. Tehlikeli olabileceğini düşündüğüm çeşit çeşit dolambaçlı ilişki ağları geldi aklıma. La Gorda'nın bencil olduğunu ve başka bir kadın tarafından tehdit edilen bir kadın gibi davrandığını düşündüm.

"Kıskandın mı, Gorda?" diye sordum.

"Aptallaşma," dedi öfkeyle. "Ben biçimsiz bir savaşçıyım. Kıskançlık ya da sahiplenme duyguları kalmadı bende."

Genaroların bana 'la Gorda Nagual'ın kadınıdır' dediklerini söyledim. Güçlükle duyulan bir sesle konuşmaya başladı.

"Sanırım öyleydim," dedi ve yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle yatağının üzerine oturdu. "Öyle olduğumu sanıyordum. Ancak nasıl olduğunu bilmiyorum. Nagual Juan Matus'un senin için anlamı neyse, benim için de öyleydi. O, bir erkek değildi. O Nagualdı. Cinsellikle ilgilenmezdi."

Ona don Juan'ın o kızdan hoşlandığını anlattığından emin olması gerektiğini söyledim.

"Onunla yattığını söyledi mi?" diye sordu la Gorda.

"Hayır, söylemedi, ama anlattıklarından böyle olduğu rahatça anlaşılıyordu," dedim.

"Nagual'ın senin gibi olmasını isterdin, değil mi?" diye sordu küçümser bir ifadeyle. "Nagual kusursuz bir savaşçıydı."

Haklı olduğumu ve düşüncemi sorgulamaya gerek olmadığını düşünüyordum. Salt la Gorda'yı eğlendirmek için, genç kadının don Juan'ın metresi değil de, çömezi olabileceğini söyledim.

Uzun bir sessizlik oldu. Söylediklerim beni de rahatsız etmişti. O ana değin bu hiç aklıma gelmemişti. Kafamı bir önyargıya takmıştım ve başka bir olasılığı aklıma bile getirmemiştim.

La Gorda genç kadını betimlememi istedi. Bunu yapamadım. Yüzüne dikkatle bakmamıştım. Yüz hatlarına dikkat edemeyecek ölçüde öfkeliydim ve utanmıştım. O da bu uygunsuz durumdan rahatsız olmuş, aceleyle evden çıkmıştı.

La Gorda, nedense genç kadının Nagual'ın yaşamında çok önem taşıyan bir insan olduğunu düşündüğünü söyledi. Bunun üzerine, don Juan'ın tanıdığımız dostları üzerine ko-

nuşmaya başladık. Ona don Juan'ın zaman zaman beni de götürdüğü peyote törenlerini, orada gördüğüm herkesi ayrıntılı olarak betimledim. Hiçbirini tanımıyordu. O zaman, don Juan'la ilişkisi bulunan tanıdığım insanların sayısının onun tanıdıklarından daha çok olabileceğinin farkına vardım. Ancak söylemiş olduğum bir şey onun, genç bir kadının Nagual'la Genaro'nun da bulunduğu küçük beyaz bir arabayı kullanırken gördüğü bir anısını canlandırdı. Genç kadın, iki adamı la Gorda'nın evine bırakmış, gitmeden önce la Gorda'nın yüzüne bakmış. La Gorda genç kadının Nagual'la Genaro'yo arabasına alan herhangi biri olduğunu düşünmüş. La Gorda'nın anlattıklarını dinlerken, don Juan'ın evinde gizlendiğim hasırın altından kalktığımda dışarıda beyaz bir volkswagen'in gözden kaybolduğunu gördüğümü anımsadım.

Ona, don Juan'ın görmüş olduğum bir diğer dostundan daha söz ettim. Bu, kuzey Meksika'da bir kasabanın pazar yerinde bana peyote veren bir adamdı. Bu adam da yıllarca zihnimden çıkmamıştı. Adı Vicente'ydi. Bu adı duyar duymaz la Gorda'nın bedeni sanki bir sinirine dokunmuşum gibi irkildi. Sesi tizleşti. Benden adamın adını bir kez daha söylememi ve onu betimlememi istedi. Bir kez daha, herhangi bir betimlemede bulunamıyordum. Adamı on yılı aşkın bir süre önce yalnızca bir kez, birkaç dakikalığına görebilmiştim.

La Gorda'yla birlikte gergin bir dönem geçiriyorduk. Birbirimize değil, bizi tutsak eden şey ne ise, ona kızıyorduk.

Eksiksiz biçimde anımsamalarımızı hızlandıran son olay, üşütüp ateşlendiğim bir gün ortaya çıktı. Yatağımda yatıyor, arada sırada uykuya dalıyor, yeniden uyanıyordum. Zihnimde çeşitli amaçsız düşünceler geziniyordu. Bütün gün kafama eski bir Meksika şarkısının ezgisi takılmıştı. Bir an, düşümde birinin bu şarkıyı gitarla seslendirdiğini gördüm. Ezginin tekdüzeliğinden şikayet ettim ve protesto ettiğim in-

san, gitarı karnıma doğru fırlattı. Gitarın bana çarpmasını önlemek için geriye doğru sıçradım, kafam duvara çarptı ve uyandım. Gördüğüm düşü anımsamıyordum ama ezgi aklımdan çıkmıyordu. Gitarın sesini unutamıyordum; beynimin içinde çalıp duruyordu. Yarı uyanık, ezgiyi dinlemeye koyuldum. Bir *rüyaya* giriyor gibiydim. Gözlerimin önünde eksiksiz ve ayrıntılı bir *rüya* görüntüsü belirdi. Bu görüntüde yanıma genç bir kadın oturmuştu. Yüz hatlarını tüm ayrıntılarıyla seçebiliyordum. Kim olduğunu bilmiyordum, ama onu görmek beni çok şaşırtmıştı. Bir anda tamamen uyanmıştım. O yüzün bende yarattığı tedirginlik öylesine yoğun olmuştu ki, yerimden kalktım ve odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye koyuldum. Bedenimden ter boşanıyordu, odadan dışarı çıkmaya korkuyordum. La Gorda'dan da yardım isteyemezdim çünkü Josefina'yı görmek üzere birkaç günlüğüne Meksika'ya gitmişti. Karın bölgemi güçlendirmek üzere belime bir çarşaf bağladım. Çarşaf, dalgalar halinde bedenimin içinde akıp giden sinirli enerjiyi dindirmeme yardımcı oluyordu.

Odanın içinde aşağı yukarı gezindikçe, zihnimdeki görüntü dağılmaya başladı. Ancak benim arzu ettiğim gibi huzurlu bir unutuşa değil, karmaşık, eksiksiz bir anımsayışa dönüştü. Bir zamanlar, bir tahıl ambarında üst üste yığılmış arpa, buğday çuvallarının üzerinde oturduğumu anımsıyordum. Genç bir kadın, aklıma takılan o Meksika şarkısını söylüyor ve gitar çalıyordu. Gitar çalışıyla dalga geçince gitarın sapıyla kaburgalarımı dürtmüştü. Orada benimle birlikte oturan başkaları da vardı, la Gorda ve iki adam daha. Adamları iyi tanıyordum, ama genç kadını çıkartamamıştım. Anımsamaya çalıştım, ama durum umutsuz görünüyordu.

Her yanımı soğuk ter kaplamış halde yeniden yatağıma uzandım. Sırılsıklam olmuş pijamalarımı çıkartmadan önce kısa bir süre dinlenmek istemiştim. Başımı yüksek bir yastığın üzerine koyduğumda, zihnim biraz daha açıldı ve gitarı çalanın kim olduğunu anımsadım. O, Nagual kadındı; la

Gorda ve benim için yeryüzündeki en önemli insan. O, Nagual adamın dişi benzeriydi; onun eşi ya da kadını değil, karşılığıydı. Gerçek bir liderin berraklığına ve yetkesine sahipti. Bir kadın olarak, bizleri besliyordu.

Belleğimi daha fazla zorlamaya cesaret edemedim. Tam anlamıyla anımsamaya dayanamayacağımı seziyordum. Anlaşılmaz duygulara kapıldım. Onun en saf, en yansız ve en derin sevecenliğin kişileşmiş biçimi olduğunu biliyordum. La Gorda'nın ve benim Nagual kadını hayattaki her şeyden daha çok sevdiğimizi söylemek yalan olmazdı. Bize ne olmuştu da onu böyle unutabilmiştik?

O gece yatağımda yatarken öylesine huzursuzlaşmıştım ki yaşamımdan kaygılanmaya başlamıştım. Bir şarkı mırıldandım ve bu şarkı benim için yönlendiri bir güç oldu. Ancak biraz olsun sakinleşebildiğimde kendi kendime defalarca tekrar ettiğim sözcüklerin de o gece zihnimde beliren bir anı olduklarını anımsadım; bu sözler bir formül, biraz önce deneyimlemiş olduğum gibi bir zihin kargaşasından beni çekip çıkartan büyülü sözlerdiler.

Yazgımı yöneten güce teslim oldum.
Hiçbir şeye yapışıp kalmayacağım, böylece, savunacağım hiçbir şey olmayacak.
Zihnimde hiçbir düşünce olmayacak, böylece görebileceğim.
Hiç korkum olmayacak, böylece kendi kendimi anımsayacağım.

Formülün, o zaman ne anlama geldiğini çıkaramadığım bir dizesi daha vardı.

Yansız ve rahat,
Bir ok gibi fırlayıp Kartal'ı aşacağım özgür olmak için.

Hasta ve ateşler içinde olmam, bir tampon işlevini gör-

müş; yapmış olduğum şeyin, ya da hiçbir şey yapmamış olduğuma göre, bana olan şeyin ana etkisini saptırmış olabilirdi.

La Gorda'yla ilgili bulanık anılarım, ya da orta Meksika'daki o evde yaşamış olduğuma ilişkin önsezi bir anlamda hayatımın gidişatını ciddi biçimde değiştirmişti, ama Nagual kadını anımsamanın yanında bunlar hiçbir şey sayılmazdı. Hiçbir şey! Bunun nedeni, anıların geri getirdiği duygular değil, daha çok onu unutmuş olmamdı; ve bu, kişinin bir adı ya da bir ezgiyi unutmak gibi değildi. O açığa çıkma anından önce zihnimde onunla ilgili hiçbir anı bulunmuyordu. Daha sonra, bana bir şey oldu, ya da üzerimden bir şey kalktı ve kendimi, yaşamıma o ana kadar giren en önemli, ama daha önce hiç karşılaşmadığım insanı anımsıyor buldum.

La Gorda'ya anımsayışımı anlatabilmek için, iki gün daha geri dönmesini beklemek zorunda kaldım. Nagual kadını anlatır anlatmaz la Gorda da onu anımsadı; farkındalığı bir şekilde bana bağlıydı.

"Beyaz arabada gördüğüm kız Nagual kadındı!" diye bağırdı la Gorda. "Bana geri dönmüştü ve ben onu anımsayamamıştım."

Sözlerini duyuyor, ne anlama geldiğini kavrıyordum ama dikkatimi onun sözlerine vermem bir hayli zamanımı aldı. Dikkatim dağılmıştı; sanki gözlerimin önüne bir ışık yerleştirilmiş, daha sonra da giderek kısılmıştı. Bu ışığın kısılmasını engelleyemezsem öleceğimi düşünüyordum. Birdenbire bir kasılma hissettim ve benliğimin birbirinden ayrılan iki bölümünü bir araya getirdiğimi anladım; don Juan'ın evinde gördüğüm genç kadının Nagual kadın olduğunun ayrımına varmıştım.

O anda yaşadığım duygusal çalkantılardan kurtulmama la Gorda yardım edemezdi. Çalkantılı bir ruh hali içindeydi. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Nagual kadını anımsamanın yarattığı duygusal şok onu gerçekten sarsmıştı.

"Onu nasıl unutabildim?" diyerek içini çekti.

Yüzünü bana döndüğünde gözlerinde bir şüphe parıltısı sezdim.

"Onun varlığı hakkında hiçbir fikrin yoktu, değil mi?" diye sordu.

Başka bir durumda, bana sorduğu sorunun küstahça, hakaret yüklü bir soru olduğunu düşünebilirdim, ama ben de aynı şeyleri onun için düşünüyordum. Anlattıklarından fazlasını bildiğini düşünüyordum.

"Hayır, yoktu," dedim. "Ya senin? Senin haberin var mıydı ondan?"

Yüzüme öyle masum ve şaşırmış bir ifade ile baktı ki, şüphelerim bir anda silindi.

"Hayır," diye yanıt verdi. "Bugüne değin bilmiyordum. O ve Nagual Juan Matus'la Oaxaca'daki meydanda, bankta oturduğumuzu şimdi anımsıyorum. Bunu yaptığımı da onun yüzünü de anımsıyordum, ama tüm bunların bir düş olduğunu sanıyordum hep. Her şeyi hem biliyor, hem de bilmiyordum. Peki neden bunun bir düş olduğunu düşündüm?

Bir an paniğe kapılmıştım. Daha sonra kusursuz bir biçimde ayrımına varmaya başladım ki, o konuştukça bilincimde bir yerde bir kanal açılıyordu. Birdenbire, benim de don Juan ve Nagual kadınla birlikte o bankta oturmuş olduğumu anladım. O anda onlarla her birlikte oluşumda deneyimlediğim bir duyguyu anımsadım. Bu, hayal bile edilemeyen bir bedensel hoşnutluk, mutluluk, eksizliklik duyumuydu. Don Juan ve Nagual kadının kusursuz birer varlık olduklarını ve onlarla birlikte olmanın benim için gerçekten büyük bir şans olduğunu düşündüm. O bankta dünyanın en mükemmel varlıklarıyla yan yana oturmakla, belki de insani duygularımın özüne varmıştım. Bir keresinde don Juan'a, yaşadığım bu duyguyu saf, bozulmamış, kesintisiz saklayabilmek için ölmeye hazır olduğumu tüm kalbimle söylemiştim.

La Gorda'ya bu anımı anlattım. Bana ne demek istediğimi anladığını söyledi. Bir an için sessiz kaldık ve daha sonra, anımsayışımızın yarattığı duygusal yoğunluk bizi tehlike-

li bir hüzün, hatta umarsızlığa itti. Ağlamamak için duygularımı güçlükle denetleyebildim. La Gorda, yüzünü koluyla örtmüş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Bir süre sonra sakinleştik. La Gorda gözlerimin içine bakıyordu. Ne düşündüğünü biliyordum. Gözlerinden sorununu okuyabiliyordum. Bunlar, günlerdir benim de zihnime takılan sorulardı. Nagual kadın kimdi? Onunla nerede karşılaşmıştık? Nereden geliyordu? Diğerleri de onu tanıyorlar mıydı?

Tam bunları sormak üzereydim ki, la Gorda bana engel oldu.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi ve bu soruyu bana yöneltti. "Bunun yanıtını senden bekliyordum. Nedenini bilmiyorum, ama neyin ne olduğunu senin anlatabileceğini düşünüyorum."

O yanıtı benden bekliyordu, bense ondan. Durumumuzun tersliğine güldük. Ondan Nagual kadın hakkında tüm bildiklerini anlatmasını istedim. La Gorda iki üç kez birşeyler söyleme girişiminde bulundu, ama düşüncelerini bir türlü toparlayamıyordu.

"Nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum," dedi. "Tek bildiğim şey, onu sevmiş olduğum."

Ona, benim de aynı duyguları paylaştığımı söyledim. Nagual kadını her anımsadığımda, ilahi bir hüzün beni pençesine alıyordu. Konuşurken, bedenim sarsılmaya başlamıştı.

"Sen ve ben onu seviyorduk," dedi la Gorda. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum, ama onun bize sahip olduğunu biliyorum."

Bu sözlerini bana açıklaması için onu zorladım. Bunu neden söylediğini bilemiyordu. Sinirli bir tonda konuşuyor, duygularını değerlendiriyordu. Karın boşluğumda bir çarpıntı hissettim. La Gorda'yı konuşması, söyleyeceği bir şey yoksa daha önce söylediklerini tekrar etmesi, susmaması için zorladım. O konuştukça sesi, farklı bir zaman boyutuna ge

çebilmem için bir kanal işlevini görüyordu. Sanki kanım damarlarımda olağanüstü bir basınçla, süratle akıyordu. Her yanım karıncalanmaya başlamıştı ve o anda çok net bir anı canlandı. Bedenimde, Nagual kadının, Nagual'ı tamamlayan varlık olduğunu hissettim. O, Nagual'a huzur, mükemmellik, güven, kurtuluş duygusu sağlıyordu.

La Gorda'ya Nagual kadının don Juan'ın ortağı olduğunu sezdiğimi söyledim. La Gorda şaşkınlıkla yüzüme baktı. Hayır der gibi yavaşça başını salladı.

"Onun Nagual Matus'la hiçbir ilgisi yoktu, seni şaşkın," dedi sert bir ifadeyle. "O senin içindi. Bu yüzden sen ve ben ona aittik."

La Gorda'yla bakıştık. Kendisine de mantıksız gelen düşünceleri istemeden dile getirdiğinden emindim.

"O senin içindi de ne demek la Gorda?" diye sordum uzun bir sessizlikten sonra.

"O, senin ortağındı," dedi. "Siz ikiniz bir ekiptiniz. Ben onun himayesi altındaydım. Ve o, bir gün geri vermem koşuluyla seni bana emanet etti."

La Gorda'ya tüm bildiklerini bana anlatması için yalvardım, ama başka hiçbir şey bilmiyordu sanırım. Gücümün tükendiğini hissettim.

"Nereye gitmiş olabilir?" dedi la Gorda birdenbire. "Bunu tahmin edemiyorum. Nagual'la değil, seninle birlikteydi. Şu anda burada, aramızda olabilir."

Bir kez daha bir şüphe ve korku krizine girdi. Beni, Nagual kadını Los Angeles'da gizliyor olmakla suçladı. Korkularını biraz olsun hafifletmeğe çalıştım. Şaşkınlıkla, la Gorda'yla karşımda bir çocuk varmış gibi konuşmaya başladığımı fark ettim. Beni dikkatle dinliyor gibi görünüyordu; oysa boş boş bakıyordu ve bana aldırmıyordu. Sanırım la Gorda, benim gibi sesimi bir kanal olarak kullanıyordu. Bunun farkında olduğunu da biliyordum. Konumuzun sınırları içinde söyleyebileceklerim tükeninceye kadar konuştum. Bu arada başka bir şey oldu ve kendimi, yarı yarıya kendi anlattıkları-

mı dinler buldum. La Gorda'yla istencimin dışında konuşuyordum. İçimde o ana değin biriken sözcükler, şimdi özgürlüklerine kavuşmuşlar, anlaşılamaz derecede saçmalaşmışlardı. Bir şey beni durduruncaya değin konuştum, konuştum. Don Juan'ın, Oaxaca'daki o bankta Nagual kadına ve bana, varlığı onun için, bir insanın dostluğundan umut edeceği ya da bekleyebileceği her şeyin toplandığı özel bir insandan söz ettiğini anımsadım. Bu kişi, bir kadındı ve Nagual kadın benim için ne anlama geliyorsa, onun için de bu kişi aynı anlama geliyordu. Nasıl Nagual kadın beni terk ettiyse, o da don Juan'ı aynı şekilde terk etmişti. Don Juan'ın kadına olan duyguları değişmemişti ve bazı şiirlerin onda uyandırdığı hüzün, bu duyguları içimde yeniden alevlendiriyordu.

Bana şiir kitaplarını getiren kişinin de Nagual kadın olduğunu anımsadım. Arabasının bagajında ciltler dolusu şiir kitabı bulunurdu. Don Juan'a şiir okumam için beni teşvik eden o olmuştu. Birdenbire, Nagual kadınla birlikte o bankta oturuşumuza ilişkin anı öylesine yoğunlaştı ki, gayri ihtiyari derin bir soluk aldım, göğsüm şişti. Şimdiye değin duymuş olduğum duygulardan daha güçlü, boğucu bir yitiriş duygusu benliğimi kapladı. Sağ omuzumun üzerinde duyduğum şiddetli bir acının etkisiyle öne doğru eğildim. Bildiğimi hissettiğim, benliğimin bir bölümünün serbest bırakmak istemediği bir anı daha vardı.

Zihnimi rahatlatmanın tek yolu olarak mantıksal kalkanımdan geride kalanlarla ilgilenmeye başladım. Kendi kendime defalarca, la Gorda'yla benim birbirinden kesinlikle farklı iki ayrı düzlemde yol aldığımızı söyledim. Anımsadıkları, benim anımsadıklarımdan çok daha fazlaydı, ama araştırma yetisinden yoksundu. Diğerleri, ya da kendisi hakkında araştırmalarda bulunacak biçimde eğitilmemişti. Ancak, aslında benim de ondan daha iyi olmadığım düşüncesi kafama takıldı. Ben de hâlâ, don Juan'ın bir zamanlar olduğumu söylediği kadar beceriksizdim. Don Juan'a şiir okuduğumu hiç unutmamıştım ama İspanyol şiiriyle ilgili bir kitabımın

olmadığı, ya da böyle bir kitabı hiçbir zaman arabamda bulundurmadığım gerçeğini incelemeyi akıl edememiştim.

Daldığım düşüncelerden beni la Gorda çekip çıkarttı. Kendinden geçmek üzereydi. Bağırarak, Nagual kadının çok yakınımızda bir yerlerde bulunduğunu hissettiğini söylüyordu. Birbirimizi bulmak üzere biz nasıl terk edildiysek, Nagual kadın da bizi bulmak üzere terk edilmiş. Uslamlamasının gücü karşısında neredeyse ikna olmuştum. Ne var ki, içimde bir ses, bunun böyle olmadığını söylüyordu. Bu ses, bilinç düzlemine çıkartmaya cesaret edemediğim, içimde yatan o anıydı.

La Gorda'yla tartışmak istedim ama bunun için bir neden yoktu, mantıksal kalkanım ve kullanacağım sözcükler, Nagual kadını anımsayışımın etkisini azaltmakta yetersiz kalacaklardı. Bu anının bende yarattığı etki, ölüm korkusundan bile daha sarsıcı olmuştu.

"Nagual kadının gemisi bir yerlerde battı," dedi la Gorda zayıf bir sesle. "Sanırım ıssız bir yerde yapayalnız bir halde ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapmıyoruz.

"Hayır! Hayır!" diye bağırdım. "O artık burada değil."

Bunu neden söylediğimi tam olarak bilmiyordum, ama, doğru olduğunu biliyordum. Bir an, akıl almaz bir hüznün derinliklerine gömüldük. İlk kez, benliğimin tanıdığım bölümünde var olan anıları içinde gerçek, sınırsız bir üzünç, ürküntü verici bir eksiklik hissettim. İçimde bir yerlerde kabuk bağlayan bir yara yeniden açılmıştı. Geçmişte olduğu gibi bilmenin ve gizemin oluşturduğu bir örtünün arkasına sığınamazdım. Bilmemek, benim için bir mutluluktu. Bir an için, tehlikeli bir biçimde umutsuzluğa doğru sürüklendiğimi hissettim. La Gorda engelledi bunu.

"Savaşçı, özgürlüğü arayan insandır," diye fısıldadı kulağıma. "Hüzün özgürlük değildir. Bundan kendimizi kurtarmalıyız."

Yansızlık duygusuna sahip olmak, don Juan'ın da belirttiği gibi, yaşanılan durumları yeniden değerlendirebilmek

için bir anlığına ara vermeyi içerir. Üzüntümün derinliliklerinde onun ne demek istediğini anlamıştım. Yansızlığa sahiptim; bu zamanı doğru biçimde kullanabilmek için uğraş vermek bana kalmıştı.

İstencimin bunda herhangi bir rol oynayıp oynamadığından emin değildim, ama birdenbire duyduğum o derin üzüntü dağılıverdi. Ruh durumumun böylesine süratli ve kesin bir biçimde değişimi beni telaşlandırmıştı.

"İşte şimdi benim bulunduğum yere geldin!" diye atıldı la Gorda ona olanları anlattığımda. "Aradan geçen tüm bu yıllara rağmen, biçimsizliği nasıl kullanacağımı hâlâ öğrenemedim. Bir anda bir duygudan diğerine umutsuzca sürüklenip durdum. Biçimsiz olduğumdan için, küçük kız kardeşlere yardım edebiliyordum, ama aynı zamanda da, onların insafına kalmıştım. Onlar, beni bir aşırılıktan diğerine sürükleyebilecek güce sahiptiler.

"Sorun benin insan biçimimi senden önce yitirmemden kaynaklanıyor. Sen ve ben biçimlerimizi aynı anda yitirmiş olsaydık, birbirimize yardımcı olabilirdik; böyle olduğu için ruh durumum, anımsayabildiğimden daha süratli bir biçimde inişler çıkışlar yaşıyordu."

Biçimsiz olması konusunda öne sürdüğü savların bana hep düzmece göründüğünü itiraf etmek zorundayım. Benim anlayışıma göre insan biçiminin yitirilmesi zorunlu olarak eşsüremli bir süreci, kişilikte bir tutarlılığı da kapsaması gerekirdi, oysa bu manik depresif duygusal yapısının ışığında, onun böyle bir konuma ulaşabilmesi olanak dışı görünüyordu. Bu açıdan, ona oldukça kaba davranmış ve haksızlık etmiştim. İnsan biçimini yitirmiş birisi olarak bulunduğum konumda biçimsiz olmanın en azından ılımlı ve dengeli bir kişilik yapısına zarar verdiğini düşünüyordum. Burada otomatik duygusal bir güç sözkonusu değildi. Yansızlığın bir özelliği olan kişinin kendi uğraşının içine gömülebilme kapasitesi, doğal olarak, onun yaptığı her şeyi kapsar. Biçimsiz olmanın sağladığı yarar, verilen kısa bir aradır, ama bunun için

gerekli olan özdisipline ve cesarete sahip olunması koşuluyla.

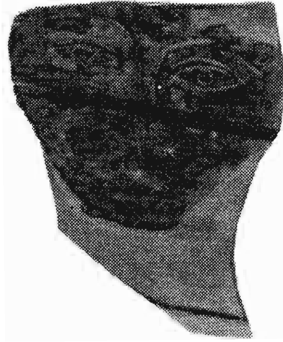
En sonunda la Gorda'nın geçmişteki davranışları bana anlaşılır görünmeye başlamıştı. O, yıllardır biçimsizdi ama gerekli özdisipline sahip olamamıştı. Bu yüzden de ruh durumundaki ani değişikliklerin ve eylemleriyle amaçları arasında var olan inanılmaz derecedeki tutarsızlıkların esiri oluyordu.

Nagual kadını ilk anımsayışımızdan sonra la Gorda'yla ben, tüm gücümüzü topladık ve daha fazla anımsayabilmek için günlerce uğraştık, ama anılar tükenmiş gibiydi. Şahsen ben, anımsamaya başlamadan önceki durumuma geri dönmüştüm. İçimde yığınla anının daha gömülü olduğunu sezmekteydim, ama bunlara ulaşamıyordum. Zihnim bomboştu ve diğer herhangi bir anıya ilişkin en ufak bir çağrışıma bile ulaşamıyordum.

La Gorda'yla birlikte karışıklık ve şüphelerle dolu korkunç bir döneme girmiştik. Bizim durumumuzda biçimsizlik, akla gelebilecek en kötü güvensizlik duyguları tarafından kemirilmek anlamına geliyordu. Kendimizi don Juan'ın ellerinde birer kobay gibi hissediyorduk. Bizim için o, tanımıdığımızı sandımız, oysa gerçekte hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir insandı. Şüphelerimiz ve korkularımızla birbirimizi dolduruyorduk. Elbette, tartışmalarımızın başlıca konusunu Nagual kadın oluşturuyordu. Dikkatimizi onun üzerinde odakladığımızda, anılarımız öylesine keskinleşiyordu ki, nasıl olup da onu unutmuş olduğumuzu bir türlü açıklayamıyorduk. Bu durum da, don Juan'ın gerçekte bize ne yapmış olabileceği konusunda sonu gelmeyen kurgulamalara yol açıyordu. Bu varsayımlar sonuçta kullanılmış olduğumuz duygusuna kolayca kapılmamıza neden oluyordu.

Don Juan'ın bizi kendi amaçları için kullanmış olduğunu, bizleri umutsuz, kendi kendimizi tanıyamaz bir hale getirdiğini düşündükçe büyük bir öfkeye kapılıyorduk.

Öfkemiz dindiğinde, üzerimize bir korku sindi—çünkü don Juan'ın bize daha da kötü şeyler yapmış olabileceği düşüncesinin yarattığı dehşet duygusuyla yüzyüze gelmiştik.

Bir gün, la Gorda'ya, sıkıntılarımızı az da olsa dindirebilmek üzere, birlikte bir *rüyaya* dalmayı önerdim. Bu öneriyi dile getirdiğim an, günlerdir beni rahat bırakmayan iç sıkıntısından değişimi arzulama yoluyla büyük ölçüde kurtulabileceğimin bilincine varmıştım. Net bir şekilde anlamıştım ki, la Gorda ile aramızdaki sorun, farkında olmadan, sanki başka seçenek yokmuşçasına korku ve güvensizlik duyguları üzerinde odaklanmamızdan kaynaklanıyordu; oysa tüm deneyimlerimiz boyunca dikkatimizi tam aksi yönde, yaşadıklarımızın gizemi, olağanüstülüğü üzerinde yoğunlaştırmamız seçeneği, biz farkında olmasak da, her zaman var olmuştu.

La Gorda'ya kavradıklarımdan söz ettim. Hiç karşı çıkmadan benimle aynı fikirde olduğunu söyledi. Birdenbire canlanmış, sıkıntısı bir anda silinip gitmişti.

"Ne tür bir *rüya* görmeliyiz sence?" diye sordu.

"Kaç tür *rüya* vardır? diye sordum.

"Birlikte rüya görebiliriz," diye yanıt verdi. "Bedenim

bizim bunu daha önce önce yapmış olduğumuzu söylüyor. Topluca *rüyaya* dalmıştık. Bu bizim için çocuk oyuncağı olacak, tıpkı *birlikte görmek* gibi."

"Ancak *birlikte rüya görme* için gerekli yöntemin ne olduğunu bilmiyoruz daha," dedim.

"*Birlikte görmenin* de nasıl olduğunu bilmiyorduk, ama yine de *gördük*. diye yanıt verdi. "Eğer denersek başaracağımızdan eminim, çünkü bir savaşçı aşama aşama ilerlemez. Önemli olan kişisel erktir sadece. Ve şu anda biz buna sahibiz.

"İki farklı yerden başlamalıyız *rüyalarımıza*, bu iki yer birbirinden olabildiğince uzakta olmalı. *Rüyaya* ilk giren diğerini bekleyecek. Birbirimizi bulduğumuz an, kol kola gireceğiz ve birlikte derinliklere dalacağız."

Rüyaya önce ben girecek olursam onu nasıl bekleyeceğimi bilmediğimi söyledim. Burada neyin olup bittiğini o da tam olarak açıklayamıyordu, ama söylediğine göre, diğer *rüya göreni* beklemeye Josefina 'kapmak' adını veriyordu. La Gorda, Josefina tarafından iki kez 'kapılmıştı'.

"Josefina bu eyleme 'kapmak' adını veriyordu, çünkü burada birimizin, diğerini kolundan yakalaması gerekiyor," dedi la Gorda.

Daha sonra bana bu kapmanın nasıl yapıldığını göstermek üzere, sağ önkolunu benimkiyle kenetledi, öyle ki, her ikimiz de birbirimizin dirseklerinin altındaki bölümü sıkı sıkıya kavramıştık.

Bunu *rüya* sırasında nasıl yapabileceğiz?" diye sordum.

Bence, *rüya*, akla gelebilecek en özel durumdu.

"Nasıl olacağını bilmiyorum, ama seni kapacağım," dedi la Gorda. "Sanırım bedenim bunun nasıl olacağını biliyor. Bununla birlikte, konuştukça daha da zorlaşır bu iş."

Rüya görmeye, birbirinden uzak iki yerde başladık. *Rüyaya* giriş önceden düzenlenmesi olanaksız bir süreç olduğu için, sadece yatıp uzanma zamanı üzerinde bir karara var-

mıştık. Benim la Gorda'yı beklemek zorunda kalabileceğim olasılığı bende büyük bir kaygı uyandırıyor, alışkın olduğum biçimde kolayca *rüyaya* girmemi engelliyordu. Huzursuzluk içinde geçen on on beş dakikadan sonra, *dingin uyanıklık* adını verdiğim bir duruma ulaşabildim.

Yıllar önce, *rüya görme* konusunda belli bir deneyim kazandığımda, don Juan'a *rüya görmenin* ortak birtakım aşamaların bulunup bulunmadığını sormuştum. Bana, son tahlilde her *rüya görenin* farklı olduğunu söylemişti. Ancak la Gorda'yla konuştukça, kişilerin *rüya görme* sürecinde birtakım benzerliklerin bulunduğunu keşfetmiştim ve bunlara bağlı olarak *rüya görmenin* farklı aşamaları üzerine sınıflandırıcı bir dizge geliştirmeye çalışmıştım.

Dingin uyanıklık ilk aşamaydı. Bu, kişinin algılarının uyku durumuna geçtiği, ama kendisinin henüz bilinçli olduğu aşamaydı. Kişisel deneyimlerimde bu aşamaya her girişimde, tıpkı gözkapakları sıkı sıkıya kapalı birinin güneşe baktığında gördüğü gibi, akışkan kırmızımsı bir ışık algılıyordum.

Rüya görmenin ikinci aşamasına *dinamik uyanıklık* adını veriyordum. Bu durumda, kırmızı ışık, tıpkı bir sis bulutunun dağıldığı gibi dağılıyor ve kişi, durağan bir görünüme, değişik unsurlardan oluşan bir tabloya bakıyordu. Bu durumda kişi, üç boyutlu bir resim, donuk bir görüntü—bir manzara, bir yol, bir ev, bir kişi, herhangi bir şey görüyordu.

Üçüncü aşamaya ben, *edilgen tanıklık* adı veriyordum. Bu aşamada *rüya görücü* artık dünyanın donuk bir görüntüsünü değil, olayları gözlemliyor, tanıklık ediyordu. Burada, görsel ve işitsel duyumların başatlığı, *rüya görmenin* bu aşamasını öncelikle gözlerin ve kulakların yaşadığı bir olgu durumuna getiriyordu.

Dördüncü aşama, olayların içine sürüklenilen aşamaydı. Bu aşamada *rüya görücü*, etkin olmaya, girişimlerde bulunmaya, zamanını iyi kullanmaya zorlanıyordu. Bu duruma *dinamik insiyatif* adını veriyordum.

La Gorda'nın beni bekleme konusundaki önerisi *birlikte rüya görmemizin* ikinci ve üçüncü aşamalarıyla ilgiliydi. *Dinamik uyanıklık* adını verdiğim ikinci aşamaya girdiğimde, don Juan ve aralarında şişman Gorda'nın da bulunduğu çeşitli kişilerin yer aldığı bir *rüya* sahnesiyle karşılaştım. Ne olduğunu anlamaya fırsat kalmadan birinin kuvvetle kolumu çektiğini hissettim ve 'gerçek' Gorda'nın yanımda olduğunu anladım. Sol tarafımdaydı ve sağ önkolumu sol eliyle sıkı sıkıya kavramıştı. Elimi önkoluna doğru kaldırdığını rahatlıkla hissediyordum, böylece birbirimizi önkollarını kavramıştık. Daha sonra, kendimi rüyanın üçüncü aşaması olan *edilgen tanıklık* durumunda buldum. Don Juan bana, la Gorda'yla bakmamı ve onu özümden bir parça gibi—gözüm gibi—korumam gerektiğini söylüyordu.

Onun sözcüklerle böyle oynaması bana büyük keyif verdi. Orada onunla ve diğerleriyle birlikte bulunmak bani olağanüstü mutlu ediyordu. Don Juan açıklamalarını sürdürerek, bencilliğimi kullanabilmemin ve yararlı bir duruma getirmenin olanak dışı olmadığını söyledi.

Orada toplanan insanlar arasında genel bir samimiyet hâkimdi. Don Juan'ın bana söylediklerine gülüyorlar, ama dalga geçmiyorlardı. Don Juan, bencilliği, en rahat, gündelik yaşamımızda yaptıklarımızla yararlı bir duruma getirebileceğimizi; benim yaptığım her işte başarılı olduğumu, çünkü kimsenin beni mahvetmek gibi bir arzusunun olmadığını ve tek başıma bir ok gibi süzülmenin benim için çok zor bir iş olmayacağını söyledi. Bununla birlikte, la Gorda'nın gözetimi bana verilecek olursa, bağımsız etkinliğim parçalara bölünecek ve hayatta kalabilmek için kendime duyduğum bencil ilgiyi, la Gorda'yı da kapsayacak biçimde, genişletmem gerekecekmiş. Don Juan üzerine basa basa, ancak la Gorda'ya yardım ederek esas görevimin yerine getirilmesine ilişkin ipuçlarını bulabileceğimi söylüyordu.

La Gorda şişman kollarıyla boynuma sarıldı. Don Juan susmak zorunda kaldı. O kadar gülüyordu ki, sözlerini ta-

mamlayamadı. Herkes kahkahalarla gülüyordu.

Hem la Gorda'dan rahatsız olmuş hem de utanmıştım. Kendimi kurtarmaya çalıştım, ama kollarını sıkı sıkı boynuma sarmıştı. Don Juan durmamı belirten bir el hareketi yaptı. Şu anki utancımın, içimdeki utancın yanında bir hiç olduğunu söyledi.

Kahkaha sesleri kulakları sağır edecek ölçüde yükselmişti. Kendimi çok mutlu hissediyordum ama nasıl davranmam gerektiğini bilmediğim için, La Gorda'yla uğraşmak zorunda kalmak beni rahatsız ediyordu.

O anda *rüyamda* bakış açım birdenbire değişiverdi—daha doğrusu, bir şey beni bu sahneden çekip çıkarttı ve kendimi etrafı seyrederken buldum. Kuzey Meksika'da bir evdeydik; dikildiğim yerden çevremi kısmen görebildiğim için nerede olduğumu anlayabilmiştim. Uzaktan dağları görebiliyordum. Arka tarafta, üstü örtülü bir avludaydık. İnsanlardan bazıları birtakım iri iskemlelere oturmuşlardı; bununla birlikte çoğu, ya ayakta duruyorlardı, ya da yere oturmuşlardı. Orada bulunan herkesi tanıyordum. On altı kişiydiler. La Gorda benim yanımda ayakta duruyor, don Juan'a bakıyordu.

Aynı anda iki farklı duyguyu birden yaşayabileceğimin ayrımına vardım. Ya *rüya görme* sahnesine geri dönerek uzun süredir yitirdiğim bir duyguya yeniden kavuştuğumu hissedecektim, ya da şu andaki ruh halimin yarattığı sahnelere tanıklık edecektim. *Rüya* sahnesine geri döndüğümde, kendimi güvende ve korunaklı hissediyordum; içinde bulunduğum ruh durumuyla tanıklığımı sürdürdüğümdeyse kendimi yitik, emniyetsiz, acı içinde hissediyordum. İçinde bulunduğum ruh durumundan hoşlanmadım, bu nedenle de *rüya* sahnesine geri döndüm.

Şişman Gorda, sesi tüm kahkahalara rağmen duyulacak bir biçimde, onun kocası olup olmayacağımı soruyordu. Bir anlık sessizlik oldu. Don Juan, ona ne söyleyeceğini hesaplıyor gibi görünüyordu. Daha sonra eliyle başını okşadı ve be-

nim adıma konuşabileceğini, kocası olmaktan büyük mutluluk duyacağımı söyledi. Herkes bağıra çağıra gülüyordu. Ben de onlarla birlikte güldüm. Bedenim gerçek bir haz duygusuyla kasıldı ama benim la Gorda'yı aşağılamak gibi bir niyetim yoktu. Onun bir soytarı, ya da bir budala olduğunu düşünmüyordum. O bir çocuktu. Don Juan bana dönerek, bana ne yaparsa yapsın, la Gorda'ya değer vermem gerektiğini, onunla ilişkilerim sayesinde bedenimi eğiterek, en zorlayıcı durumlarla karşılaştırdığımda bile rahat davranabilme yetisini kazanmam gerektiğini söyledi. Ardından tüm topluluğa seslenerek, la Gorda'yla ilişki kurmak türünden en yoğun gerginlik koşulları altında başarılı olduktan sonra, normal koşullar altında kusursuz olmanın çok daha kolay olduğunu belirtti. Konuşmasını sürdüren don Juan, benim durumlar ne olursa olsun la Gorda'ya öfkelenemeyeceğimi, çünkü onun gerçek velinimetim olduğunu; ancak onun aracılığıyla bencilliğimi yararlı bir duruma getirebileceğimi söyledi.

Gördüğüm *rüyaya* öylesine dalmıştım ki, bir *rüya görücü* olduğunu bile unutmuştum. *Rüyada* olduğumu kolumun üzerinde hissettiğim ani bir baskı hatırlattı. Yanımda la Gorda'nın varlığını hissediyor, ama onu görmüyordum. Orada yalnızca kolumun üzerinde bir dokunuş, tensel bir temas olarak vardı. Dikkatimi bu duyum üzerinde odakladım; tenimin üzerinde sıkı bir kavrayış gibiydi. Daha sonra la Gorda tamamen somutlaştı; üst üste bindirilmiş film kareleri gibiydi—bir filmdeki görüntü hileleri gibi. *Rüya* sahnesi dağıldı. Artık, la Gorda ve ben, önkollarımız birbirine kenetlenmiş, birbirimize bakıyorduk.

Birlikte, bir kez daha şahit olduğumuz *rüya* sahnesine baktık. O anda, ikimizin de aynı şeyleri gördüğümüzden en ufak bir şüphem kalmamıştı. Şimdi, don Juan la Gorda'ya bir şeyler söylüyordu, ama onu duyamıyordum. Dikkatim *rüya görmenin* üçüncü aşaması olan *edilgen tanıklıkla*, ikinci aşaması olan *dinamik uyanıklık* arasında gidip geliyordu. Bir an için don Juan, şişman la Gorda ve diğer on altı kişiyle bir-

likte oluyordum, bir an sonra ise, şu anki Gorda ile donuk bir sahneyi izliyor oluyordum.

Daha sonra bedenimde hissettiğim yoğun ve ani bir sarsıntı beni farklı bir dikkat boyutuna getirdi: Kuru bir odun parçasının çatırtısına benzeyen bir ses duydum. Küçük bir patlama sesiydi bu, ama bana eklemlerin olağanüstü yüksek sesle çatırdaması gibi gelmişti. Kendimi *rüyanın* birinci aşaması olan *dingin uyanıklık* durumunda buldum. Uyuyordum ama tümüyle bilinçliydim. Bu sakinlik veren durumda olabildiğince uzun süre kalmaya çalıştım, ama bir diğer sarsıntı beni o an uyandırdı. Birdenbire, la Gorda'yla *birlikte rüya gördüğümüzün* ayrımına vardım.

Onunla konuşmak konusunda çok istekliydim. O da aynı şeyi istiyordu. Birbirimize doğru koştuk ve konuşmaya daldık. Sakinleştiğimde ondan, *birlikte gördüğümüz rüya* sırasında neler yaşadığını tüm ayrıntılarıyla bana anlatmasını istedim.

"Seni uzun süre bekledim," diye başladı. "Benliğimin bir bölümü, seni yitirdiğimi hissediyordu, ama diğer bölümüm sinirlerinin bozuk olduğunu, sorunlarının bulunduğunu söylüyordu, bu nedenle de, bekledim."

"Nerede bekledin, Gorda?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdi. "O kırmızımsı ışıktan uzaklaşmıştım ama hiçbir şey göremiyordum. Hiçbir şey göremiyor, el yordamıyla ilerliyordum. Belki de hâlâ o kırmızımsı ışığın içindeydim, ama ışık kırmızı değildi. Bulunduğum yer şeftali rengi hafif bir ışığa bürünmüştü. Daha sonra gözlerimi açtığımda karşımdaydın. Gitmeye hazır görünüyordun, bu nedenle seni kolundan tuttum. Daha sonra etrafıma bakınınca Nagual Juan Matus'u, seni, kendimi ve diğerlerini gördüm. Vicente'nin evindeydik. Sen olduğundan daha gençtin ve ben şişmandım."

Vicente'nin evinden söz etmesi bende birdenbire bir anıyı canlandırdı ve bu anımı la Gorda'ya anlatmaya başladım. Bir gün kuzey Meksika'da Zacatecas şehrinden geçerken,

içimden don Juan'ın eski dostlarından biri olan Vicente'ye uğramak gelmişti. Bunu yaparken, farkında olmadan dünyanın dışında bir bölgeye girdiğimi anlamamıştım, çünkü don Juan beni hiçbir zaman onunla tanıştırmamıştı. Nagual kadın gibi, Vicente de başka bir alana, farklı bir dünyaya aitti. Ona bu ziyaretten söz edince, la Gorda sarsıldı, ki bu boşuna değildi; onu çok iyi tanıyorduk; ona don Juan kadar, belki daha da fazla yakındık. Ne var ki, Nagual kadın gibi, onu da unutmuştuk.

Bu noktada, la Gorda'yla büyük bir fikir ayrılığına düştük. Vicente, Genaro ve Silvio Manuel'in don Juan'ın dostları, onun yandaşları olduklarını birlikte anımsıyorduk. Birbirlerine bağlanmışlardı. La Gorda'nın ve benim anımsayamadığımız, onları neyin bir araya getirdiğiydi. Vicente Kızılderili değildi, gençliğinde eczacılık yapmıştı. Grubun bilginiydi ve hepsini sağlıklı tutan bir sağaltıcıydı. Bitkibilime tutkuyla bağlıydı. Onun bitkiler hakkında hayattaki en bilgili insan olduğundan hiç şüphem yoktu. La Gorda ve ben, don Juan da dahil olmak üzere herkese tıbbi bitkiler hakkında bildikleri her şeyi Vicente'nin öğrettiğini biliyorduk. Nestor'la özel bir olarak ilgileniyordu ve hepimiz Nestor'un bir gün onun gibi olacağını düşünüyorduk.

"Vicente'yi anımsamak beni kendi hakkımda düşünmeye zorluyor," dedi la Gorda. "Ne kadar tahammül edilmez bir kadın olduğum geliyor aklıma. Bir kadının başına gelebilecek en kötü şey, çocuk sahibi olduğu, bedeninde delikler bulunduğu halde küçük bir kız gibi davranmasıdır. Benim sorumum da buydu. Şirin olmak istiyordum, ama boştum. Kendi kendimi rezil etmeme izin verdiler, gerçek bir ahmak olmam için beni teşvik ettiler."

"Kim onlar, Gorda?" diye sordum.

"Nagual, Vicente ve sana böylesine ahmakça davrandığım sırada Vicente'nin evinde bulunan herkes,"

La Gorda'yla birlikte bir şeyin farkına varmıştık. Onun tahammül edilmez tavırlarıyla uğraşmak için beni kurban

seçmişlerdi. O, herkese bulaşmaya uğraşmıştı ama hiç kimse onun saçmalıklarına katlanamıştı.

"Vicente bana tahammül ederdi," dedi la Gorda. "Benimle oynardı. Hatta ona amca derdim. Silvio Manuel ise bir seferinde ona amca dediğimde o pençeye benzer elleriyle beni öyle bir tutmuştu ki, neredeyse kollarım kopacaktı."

Dikkatimizi Silvio Manuel üzerinde yoğunlaştırmaya çalıştık, ama neye benzediğini anımsayamadık. Varlığını anılarımızda hissediyorduk ama o bir kişi değil, yalnızca bir duyguydu.

Rüya sahnesi söz konusu olduğu sürece, bunun geçmişte belli bir zaman ve belli bir mekân içinde gerçekten yaşanmış bir olayın aslına sadık bir sureti olduğunu anımsayabiliyorduk; ama bunun ne zaman olduğunu anımsayabilmek bizler için henüz olanaksızdı. Bununla birlikte, ben insanlarla ilişkilerimdeki güçlüklere karşı kendimi eğitebilmek üzere la Gorda'yla ilgilendiğimi anımsıyordum. Güç toplumsal koşullarda kendimi rahat hissettiğim bir ruh durumunu içselleştirmek benim için bir zorunluluktu ve hiç kimse bu konuda la Gorda'dan daha iyi bir eğitmen olamazdı. Şişman Gorda'yla ilgili belli belirsiz anılarımın nedeni buydu, çünkü don Juan'ın emirlerini harfi harfine yerine getirmiştim.

La Gorda, *rüya görme* sahnesindeki ruh durumundan hoşnut olmadığını belirtti. O, yalnızca izlemeyi tercih ediyordi, ama ben, onu tiksindiren eski duygularını anımsayabilmesi için onu zorladım. Rahatsızlığı öylesine artmıştı ki, ona böylesine itici gelen bu durumdan kurtulmak için elime sıkıca yapıştı.

Ertesi gün tekrar *birlikte rüya görmeyi* kararlaştırdık. O, yatak odasındaydı, ben çalışma odamdaydım, ama hiçbir şey olmadı. Yalnızca *rüyaya* girebilmek için harcadığımız güç bile bizi bitkin bırakmaya yetmişti. İlk denememizde elde ettiğimiz başarıyı yinelemek üzere haftalarca uğraştık, ama nafileydi. Uğradığımız her başarısızlık bizi daha öfkeli ve daha hırslı yapıyordu.

İçine düştüğümüz açmaz karşısında, birlikte *rüya görme* girişimlerimizi bir süre için ertelemeye, rüya görme sürecini, bu sürecin kavramlarını, yöntemlerini daha yakından incelemeye karar verdim. La Gorda başta bu kararıma karşı çıktı. Ona göre, rüya görme üzerine bildiklerimizi gözden geçirmek üzüntülerimize ve hırslarımıza teslim olmanın bir başka yoluydu. Başarılı olmasak bile, girişimlerimizi sürdürmemizi yeğliyordu. Israr ettim ve sonuçta teslim olarak benim görüşümü kabul etti.

Bir gece birlikte oturduk ve sakin sakin rüya görme konusunda bildiklerimizi tartışmaya başladık. Kısa sürede, don Juan'ın özellikle vurguladığı birtakım anahtar kavramların bulunduğu açıkça ortaya çıktı.

Birincisi, eylemin kendisiydi. Kişinin uykuya daldığında, düşlerinin unsurları, özellikleri ya da üzerinde henüz sahip bulunduğu bilinç tortusu üzerinde odaklanmayla varılan benzersiz bir farkındalık durumu olarak başlıyor gibi görünüyordu.

Don Juan'ın ikinci dikkat adını verdiği bilinç tortusu, *yapmama* uygulamalarıyla harekete geçiriliyor ve durduruluyordu. *Rüya görmenin* ortaya çıkmasında başlıca yardımın zihinsel dinginliğin sağlanması olduğunu kabul ettik; don Juan bu duruma 'içsel söyleşinin sona erdirilmesi' ya da kendi kendine konuşmanın *yapmaması* adını veriyordu. Bu durum üzerinde ustalık kazabilmem için don Juan bana, gözlerim ufuk çizgisinin tam üzerinde, millerce yol yürütmüştü. Yöntemi iki yönden etkiliydi. Yıllarca süren denemelerden sonra içsel söyleşilerimi sona erdirmeme yardımcı olmuş, dikkatimi eğitmişti. Don Juan beni uzun süre çevresel görüm üzerinde yoğunlaşma konusunda zorlayarak, dikkatimi tek bir etkinlik üzerinde yoğunlaştırabilme yeteneğimi geliştirmişti.

Daha sonra, dikkatimi denetim altında tutmayı başarıp belirli bir iş üzerinde yoğunlaşarak saatlerce çalışmayı başardığımda—bunu daha önce asla becerememiştim—bana *rüyaya* girmenin en iyi yolunun dikkati göğüs kafesinin ucun-

da, midenin üst bölgesi üzerinde yoğunlaştırmak olduğunu söylemişti. Belirttiğine göre *rüya görmek* için gerekli olan dikkat bedenin bu bölgesinden kaynaklanıyormuş. *Rüyaya* doğru ilerleme ve arayış için gerekli olan enerji, göbek deliğinin dört beş santim üzerinde yer alan bölgeden yayılıyormuş. O, bu enerjiye istenç ya da seçme, bir araya getirme gücü adını veriyordu. Kadında ise, *rüya görme* için gereken dikkat de enerji de rahimdeymiş.

"Bir kadının *rüyalarının* rahminden geldiğinden hiç şüphe yok, çünkü kadın bedeninin merkezi rahimdir," dedi la Gorda. "Benim durumumda, bir *rüyaya* başlamak ya da onu sona erdirmek için yapmam gereken tek şey dikkatimi rahmin üzerinde odaklamaktır. Bunu rahmimin içinde hissetmeyi öğrendim. Bir an kırmızımsı bir parıltı görüyorum ve dalıp gidiyorum."

"O kırmızımsı parıltıyı görmen ne kadar sürüyor?" diye sordum.

"Bir kaç saniye. Dikkatimi rahim üzerinde odaklamamla *rüyaya* dalıp gitmem bir oluyor," diye devam etti. "Kadınları hiç uğraştırmaz bu. Bir kadın için en zor olan, nasıl başlanacağını öğrenmektir; içsel söyleşimi susturup dikkatimi rahmin üzerinde yoğunlaştırabilmek birkaç yılımı aldı. Belki de bir kadının her zaman kendisini kışkırtacak birine gereksinim duymasının nedeni bu.

"Nagual, bedenimin o bölgesini hissedebilmem için göbeğimin üzerine soğuk, ıslak çakıl taşları ya da bir ağırlık yerleştirirdi; bana bir kurşun parçası bulmuştu bu iş için. Gözlerimi kapatmamı, dikkatimi o nokta üzerinde odaklamamı söylerdi. Her seferinde uykuya dalardım. Ancak bu onu rahatsız etmezdi. Dikkati rahmin üzerinde odaklaştığı sürece kişinin ne yaptığı önemli değilmiş. En sonunda, üzerine hiçbir şey yerleştirilmeden de o nokta üzerinde yoğunlaşmayı öğrendim ve bir gün tek başıma *rüyaya* dalmayı başardım. Göbeğimde, Nagual'ın birçok kez ağırlığı yerleştirmiş olduğu noktayı hissediyordum, sonra birdenbire her zaman oldu-

ğu gibi uykuya daldım ama bir şey tam rahmime doğru beni çekiyordu. Kırmızımsı parıltıyı gördüm ve daha sonra görebileceğin en güzel rüyaya daldım. Ancak, gördüklerimi don Juan'a anlatmaya çalıştığımda bunun sıradan bir rüya olmadığını anladım. Ona rüyamın ne olduğunu anlatabilmem olanaklı değildi; kendimi mutlu ve güçlü hissediyordum. Bunun üzerine, bana tüm bunların bir *rüya* olduğunu söyledi.

"O günden sonra bir daha hiç üzerime ağırlık koymadı. Herhangi bir müdahale olmadan *rüya* görebiliyordum. Zaman zaman bana gördüklerimi kendisine anlattırır, sonra da talimatlar verirdi. *Rüya görmeyle* yönlendirme bu olmalı.

La Gorda'nın dediğine göre don Juan kendisine, dikkati sabit durumda kalmaya zorladığı sürece her şeyin *rüya görmeye* yardımcı olan bir *yapmama* olabileceğini söylemişti. Örneğin don Juan, kendisiyle birlikte diğer çömezler yapraklara ve kayalara bakmalarını söylemiş, Pablito'yu kendi *yapmama* yöntemini geliştirmesi için teşvik etmişti. Pablito işe, geri geri yürüme *yapmamasıyla* başlamıştı. Yönünü belirleyebilmek, bir şeye çarpmamak için arada bir sağına soluna göz atıyordu. Ona dikiz aynası kullanmasını önerdim. O da bu fikrimden yola çıkarak, kendine üzerinde yüzünden on iki santim uzaklıkta, göz hizasının beş santim altında iki aynayı tutan bir bölümün eklendiği tahta bir miğfer yaptı. İki ayna, onun önünü görmesini engellemiyorlardı ve bir yan açı oluşturacak biçimde konumlandırıldıkları için de, arkasını tam olarak görebilmesini sağlıyorlardı. Pablito, 360 derecelik bir bakış açısına sahip olmakla övünüyordu. Bu buluşun yardımıyla Pablito, canı istediği zaman herhangi bir mesafeyi geri geri kat edebiliyordu.

Kişinin *rüya görmek* için kendisi için belirlemiş olduğu konum da çok önemli bir konuydu.

"Bunu Nagual bana daha önce neden söylemedi bilmiyorum," dedi la Gorda, "ama bir kadın için başlangıçta en uygun konum dikkati *rüya görme* üzerinde odaklandıktan sonra bedeninin yere düşmesini sağlayacak biçimde bağdaş

kurmasıdır. Nagual bana bunu başladıktan neredeyse bir yıl sonra söylemişti. Şimdi, o pozisyonda bir an kalıyorum, rahmimi hissediyorum ve hemen *rüya görmeye* başlıyorum.

Başlangıçta, la Gorda gibi ben de, yere uzanarak *rüya görüyordum.* Ancak bir gün don Juan bana, en iyi sonuçları elde edebilmek için ayak tabanlarımı bitiştirerek, kalçalarım yere değecek biçimde yumuşak, ince bir hasır örtünün üzerine oturmam gerektiğini söyledi. Kalça eklemlerimin esnek oldukların için, bundan olabildiğince yararlanabileceğimi, kalçalarımı hasır örtü üzerinde tam anlamıyla düzleştirebileceğimi belirtti. Bu konumda *rüyaya* girecek olursam, bedenimin yana doğru kaymasını ya da düşmesini önleyebileceğimi, buna karşılık da gövdemin öne doğru eğileceğini ve alnımın ayaklarıma değebileceğini ekledi.

Büyük önem taşıyan bir diğer konu da *rüya görmenin* zamanlamasıydı. Don Juan bize, *rüya görme* için en uygun zamanın gecenin geç saatleri ya da sabahın erken saatleri olduğunu belirtmişti. Bu saatleri tercih etmesini büyücünün bilgilerinin kılgısal uygulanması adını verdiği süreçle açıklıyordu. Söylediğine göre, sosyal bir ortamda *rüya gören* kişinin, tek başına ve her türlü müdahaleden uzak kalabileceği koşulları sağlaması gerekiyormuş. Müdahale derken belirtmek istediği, diğer insanların varlıkları değil, onların dikkatleriyle ilgiliymiş. Don Juan'a göre, dünyadan kaçmak ve gizlenmek anlamsızdı. Ona göre kişi terk edilmiş, ıssız bir yerde bile olsa, diğer *rüya görücülerin* dikkatleri bize müdahalede bulunmayı sürdürürmüş, çünkü birinci dikkatlerinin sabitleştirilmesi engellenemezmiş. İnsan bulunduğu yerde ancak, birlikte olduğu kişilerin büyük bir bölümü uykuya daldığında birinci dikkatin sabitleştirilmesinden kısa bir süre için kendini kurtarabilirmiş. Bu saatler çevremizdeki insanların birinci dikkatlerinin uykuya daldığı zamanmış.

Bu sözlerinden sonra don Juan, ikinci dikkati tanımlamaya girişti. Don Juan'ın açıklamasına göre, kişinin *rüyasının* başında gerek duyduğu dikkati, *rüya boyunca* belirli bir

nesne üzerinde durması gerekiyormuş. Ancak dikkatimizi hareketsiz duruma getirerek olağan bir düşü gerçek bir *rüyaya* dönüştürebilirmişiz.

Don Juan ayrıca, *rüya* sırasında gündelik yaşamımızda kullandığımız dikkat mekanizmalarını aynen kullanmamız gerektiğini, birinci dikkatimize, algıların şekilsiz ve karmakarışık ortamını farkındalığın düzenli dünyasına dönüştürebilmek üzere büyük bir güç kullanarak, dünya üzerindeki nesneler üzerinde odaklanmanın öğretildiğini açıkladı.

Don Juan bizlere, ikinci dikkatin şans getirici işlevinin bulunduğunu da açıkladı. Ne denli çok uygulanırsa, arzu edilen sonucu elde etme olasılığı da o denli yüksek olurmuş. Ancak, bu da genelde dikkatin bir işleviymiş ve gündelik yaşamımızda öylesine kanıksanmış ki, bunu fark edemiyormuşuz bile; bir olayla karşı karşıya geldiğimizde, bunu bir kaza ya da tesadüf eseri olarak görürüz ve bu olayın bizim onun öyle olmasını istediğimiz için ortaya çıktığını aklımıza getirmezmişiz.

İkinci dikkat üzerine konuşmalarımız, diğer bir önemli konuyu, *rüya gören bedeni* gündeme getirdi. Don Juan, la Gorda'yı bu konuya yönlendirebilmek için ikinci dikkatini mümkün olduğu ölçüde sabit bir biçimde *rüya* sırasında uçuyor olma duygusunun unsurları üzerinde odaklama görevini vermişti.

"*Rüya* sırasında uçmasını nasıl öğrendin?" diye sordum la Gorda'ya. "Bunu sana öğreten oldu mu?"

"Bu dünyada bunu bana Nagual Juan Matus öğretti," diye yanıt verdi. "*Rüyadaysa*, yüzünü asla göremediğim biri bana yol gösterdi. Bu, yalnızca bana ne yapmam gerektiğini söyleyen bir sesti. Nagual bana *rüya* sırasında uçmayı öğrenme görevini vermişti, ses ise bana bunun nasıl yapılacağını öğretti. Olağan bedenimden, yani elinle tutabileceğin bedenimden *rüya gören bedenime* geçebilmeyi kendi kendime öğrenebilmek yıllarımı aldı."

"Bunu bana anlatmalısın, Gorda," dedim.

"Sen *rüyanda* bedeninden uzaklaştığını gördüğünde *rüya gören bedenine* geçmeyi öğreniyordun," diyerek devam etti. "Ancak, bana sorarsan Nagual sana özellikle herhangi bir görev vermedi, bu nedenle de sen bildiğin yolda devam ettin. Oysa bana, *rüya gören bedenimi* kullanma görevi verilmişti. Küçük kız kardeşlerin de görevleri buydu. Bana gelince, bir kez düşümde bir uçurtma gibi uçtuğumu görmüştüm. Nagual'a bunu anlattım, çünkü havada süzülüyor olma duygusundan çok hoşlanmıştım. Sözlerimi çok ciddiye aldı ve bunu benim için bir görev durumuna getirdi. *Rüya görmeye* başladığı an, kişinin anımsadıklarının artık bir düş değil, *rüya* olduğunu söyledi.

"Böylece *rüyada* uçmanın yollarını bulmaya çalıştım. Ancak, gerekli koşulları sağlayamıyordum. *Rüyamı* etkilemeye çalıştım, ama bu işleri daha da zorlaştırdı. En sonunda Nagual benden, kendimi zorlamaya son vermemi, bunun kendi kendine ortaya çıkmasını beklememi istedi. Yavaş yavaş, *rüyamda* uçmaya başladım. Bu, hep bir kadın sesi olduğunu düşündüğüm bir sesin bana ne yapmam gerektiğini söylemeye başlamasından sonra gerçekleşti.

"Kusursuz biçimde uçmaya başladıktan sonra, Nagual bana *rüyamda* uçtuğum sırada yaptığım her şeyi uyanıkken de yapmam gerektiğini söyledi. Kılıç dişli kaplan sana nefes almayı gösterdiğinde senin de böyle bir fırsatın olmuştu. Ancak sen *rüyanda* asla bir kaplana dönüşmedin, bu nedenle de uyanıkken bunu gerektiği biçimde gerçekleştirebilmeyi başaramadın. Oysa ben, *rüyamda* uçmasını öğrendim. Dikkatimi *rüya gören bedenim* üzerinde odaklayarak, uyanıkken bir uçurtma gibi uçabiliyordum. Sana bir seferinde göstermiştim, zira *rüya gören bedenimi* kullanmayı öğrendiğimi görmeni istiyordum ama sen olan bitenin farkında değildin."

Havada gerçek bir uçurtma gibi aşağı yukarı sallanarak beni korkuttuğu günden bahsediyordu. Bu olay bana çok saçma gelmiş, akla mantığa sığdıramamıştım. Bu tür olaylarla karşı karşıya geldiğimde bunları genellikle aşırı stres ko-

şulları altında oluşan algılar olarak değerlendiririm. Yoğun stres anlarında, algıların duyu organları tarafından büyük ölçüde çarpıtılabilieceğine inanırım. Bu açıklamam hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmuyordu, yine de mantığımı rahatlatmama yardımcı oluyordu.

La Gorda'ya *rüya gören bedene* dönüş adını verdiği süreçte, salt uçmanın yinelenmesinin ötesinde başka birtakım gerçeklerin de bulunması gerektiğini söyledim.

Yanıt vermeden önce bir süre düşündü.

"Nagual sana da söylemiş olmalı," dedi, "bu dönüşün gerçekleşmesinde asıl önemli olan, tüm ağırlığın ikinci dikkat üzerinde yoğunlaşmasıdır. Nagual, dünyayı oluşturan şeyin dikkat olduğunu söylemişti; elbette ki haklıydı. O, dikkatin üstadıydı. Sanırım, *rüya gören bedenime* dönüş için gereksinim duyacağım tek şeyin dikkatimi uçma üzerinde odaklamam olduğunu keşfetme işini bana bıraktı. Burada önemli olan dikkati *rüyaya* yöneltmek, uçma sırasında yaptığım her şeyi gözlemlemekti. İkinci dikkatimi bu yolla eğitebildim. Bir kez somutlaştıktan sonra, dikkati hafifçe de olsa ayrıntılar ve uçma duygusu üzerinde odaklamak daha yoğun biçimde uçuş *rüyasını* ortaya çıkartıyordu ve *rüya görme* artık benim için sıradan bir iş oluncaya değin havada süzülüyordum.

"Böylece, uçma konusunda ikinci dikkatim keskinleşti. Nagual bana *rüya gören bedenime* dönüş görevini verdiğinde, uyanık durumda ikinci dikkatimi harekete geçirmem gerektiğini kastediyordu bence. Birinci dikkat, yani, dünyayı oluşturan dikkat, tam olarak aşılamaz; ama, eğer ikinci dikkat yeterince yoğunlaştırılmışsa, bir süreliğine yerini ikinci dikkate bırakabilir. Doğal olarak *rüya görmek* ikinci dikkatin bir tür yoğunlaştırılmasıdır. Yani, diyebilirim ki, *rüya gören bedene* dönebilmek için uyanık durumda, bıkana dek *rüya görme* çalışması yapman gerekir."

"İstediğin an *rüya gören bedenine* dönebilir misin? diye sordum.

"Hayır, bu o kadar kolay değil," dedi la Gorda. "Uyanıkken uçmayla ilgili devinimleri ve duyumları yinelemeyi öğrendim, ama her istediğimde uçamıyorum. Daima *rüya gören bedenime* bir engel ortaya çıkıyor. Kimi zamanlar bu engelin zayıfladığını hissediyorum; böyle zamanlarda bedenim özgür kalıyor ve tıpkı *rüyada* olduğu gibi uçabiliyorum.

La Gorda'ya kendi deneyimimden söz ettim ve don Juan'ın ikinci dikkatimi eğitmek üzere bana üç görev verdiğini anlattım. Bu görevlerin birincisi, *rüya* sırasında ellerimi bulabilmekti. Daha sonra benden, bir bölge bulmamı, dikkatimi bu bölge üzerinde yoğunlaştırmamı ve daha sonra da gün içinde *rüya görerek* bu bölgeye ulaşıp ulaşamayacağımı saptamamı istemişti. Bana o alana tanıdığım birini, tercihen bir kadını yerleştirmemi önerdi. Bu kişinin iki görevi bulunuyordu: birincisi, rüya gördüğüm sırada gerçekten orada bulunduğumu kanıtlayabilecek kolayca ayrımına varılamayan değişimleri belirlemek, ikincisiyse, tam olarak ikinci dikkatimin başlayacağı ufak ayrıntıları seçmek.

Rüya görücünün bu konuda karşılaşacağı en ciddi sorun, gündelik yaşamın dikkati içinde kesinlikle ayrımına varılmayan ayrıntılar üzerinde ikinci dikkatin kesintisiz bir biçimde sabitleşmesi, böylelikle bunların geçerliliklerinin önünde neredeyse aşılamaz bir engelin oluşturulmasıydı. Kişinin *rüyada* görmeyi istediği şey, onun gündelik yaşamda üzerinde dikkatini sabitleştirmek istediği şey değildir.

Don Juan, kişinin ikinci dikkatini devinimsizleştirmeye yalnızca öğrenme döneminde çalıştığını belirtti. Bundan sonra, kişinin ikinci dikkatin karşı konulması neredeyse olanaksız çekimine karşı mücadele etmesi ve çevresindeki her şeye yalnızca öylesine bakması gerekiyordu. *Rüya* sırasında kişinin her şeyi olabildiğince kısa süre içinde gözlemesi gerekiyordu. Herhangi bir şey üzerinde odaklanıldığında, kişi denetimini yitiriyordu.

Don Juan'ın bana verdiği en son genel görev, bedenimden uzaklaşmaktı. Bunu ancak kısmen başarabilmiştim ve

tüm uğraşlarım içinde *rüya görme* konusunda elde ettiğim tek gerçek başarının bu olduğuna inanıyordum. Don Juan, gündelik yaşamın ait olduğu dünyayı *rüya* sırasında denetimim altında tutabilecek ölçüde *rüya görme* duygusunu kusursuzlaştırmamdan önce beni terk etti. Tam *rüya gördüğüm* zamanla gündelik yaşamımın yer aldığı dünyanın kaçınılmaz bir biçimde kesişeceklerini düşünüyordum ki, onun ayrılması, bunu engelledi.

İkinci dikkatin denetimini açıklayabilmek için, don Juan *istenç* kavramını geliştirmişti. Söylediğine göre *istenç*, bir enerji alanı olarak bedenin saydamlığı üzerinde çok büyük bir denetim oluşturulması; bir yetkinlik düzlemi veya bir savaşçının yaşamına belirli bir döneminde birdenbire ortaya çıkan bir varoluş durumu olarak tanımlanabilirmiş. Mutlak bir sessizlik anının ardından bedenin ortasından yayılan güç, bir anlık yoğun dehşet ya da derin üzüntü biçiminde deneyimleniyormuş; ama her durumda kişinin hissettiği, bir mutluluk anı değilmiş, çünkü mutluluk anının, savaşçının, bedenin saydamlığından yararlanarak sessizliğe dönüştürebilmesi için gerek duyduğu yoğunlaşma üzerinde zayıflatıcı bir etkisi bulunuyormuş.

"Nagual bana, bir insan için üzüntünün dehşet duygusu kadar güçlü olduğunu söylemişti," dedi la Gorda. "Üzüntü, bir savaşçının kanlı gözyaşları dökmesine neden olur. Her ikisi de bir sessizlik anı getirirler. Ya da, sessizlik kendiliğinden çıkar ortaya, çünkü savaşçı sessizliği elde edebilmek için yaşamı boyunca uğraşmıştır."

"Senin böyle bir sessizlik anını hissettiğin oldu mu hiç?" diye sordum.

"Elbette oldu, ama nasıl bir şey olduğunu anımsayamıyorum," dedi. "Bunu sen de ben de yaşadık ama ikimiz de hiçbir şey anımsamıyoruz. Nagual bunun bir karanlık an, içsel söyleşinin sustuğu andan bile daha sessiz bir an olduğunu söylemişti. Bu karanlık, bu sessizlik, ikinci dikkati yönlendirme, emir verebilme, harekete geçirme amacının ortaya

çıkmasına neden olur. Bu yüzden buna *istenç* adını veriyorum. Amaç ve etkisi *istenci* oluştururlar; Nagual bu ikisinin birbirlerine bağlı olduğunu söylemişti. Tüm bunları bana *rüyada* uçmayı öğrenmeye çalışırken anlatmıştı. Uçma amacı uçma duygusuyla sonuçlanır."

Ona bir gün *istenci* deneyimleme olasılığından umudumu kestiğimi söyledim.

"Deneyimleyeceksin," dedi la Gorda. "Sorun, ne senin ne de benim bize ne olduğunu fark edebilecek ölçüde güçlü bir kavrayışa sahip olmamamız. Biz kendi *istençlerimizi* hissedemiyoruz, çünkü onun, örneğin öfkelenmek gibi, her zaman yaptığımız ya da hissettiğimiz bir şey olması gerektiğine inanıyoruz. Oysa *istenç* çok sessizdir, fark edilemez. *İstenç* öteki benliğe aittir."

"Hangi öteki benlik, Gorda?" diye sordum.

"Neden söz ettiğimi biliyorsun," diye yanıt verdi kısaca. *Rüya gördüğümüzde* öteki benliğimizde yaşarız. Bugüne değin sayısız kez öteki benliğimize girdik, ama eksiksiz değiliz henüz."

Uzun bir sessizlik oldu. Henüz eksiksiz olmadığımızı söylemekle haklı olduğunu kabullendim. Sonsuz anlamları olan bir sanatın yeniyetme çömezleri olduğumuzu hissediyordum. Ancak daha sonra belki de la Gorda'nın başka bir şeyden söz ediyor olabileceği düşüncesi aklıma geldi. Bu mantıklı bir değerlendirme değildi. Karın boşluğunda karıncalanmaya benzer bir duygu hissettim ve onun belki de farklı bir şeyden söz ettiğini düşündüm. Hemen sonra, bu sorunun yanıtını hissettim. Zihnimde bir yığın farklı farklı düşünce belirdi. Her şeyin orada olduğunu biliyordum, önce göğüs kafesimin ucunda ve daha sonra zihnimde. Sorunum, bildiklerimi sözcüklere dönüştürecek denli süratli bir biçimde çözümleyememekti.

La Gorda bir yorum ya da davranışla düşünce sürecime müdahale etmedi. Ağzını bile açmadan bekliyordu. Bana öylesine içten bağlanmıştı ki, herhangi bir şey söylemesine ge-

rek kalmamıştı.

Uzunca bir süre daha daha bu birliktelik duygusunu yaşadık ve bu duygu ikimizi de sardı. La Gorda ve ben yavaş yavaş sakinleştik. En sonunda konuşmaya başladım. İkimizin de ortak olarak bildiği şeyleri yinelemem gerekmiyordu ama aramızdaki fikir alış verişini yeniden canlandırabilmek için, ona hangi yönlerden eksik olduğumuzu bildiğimi söyledim, ne var ki bildiklerimi dile getiremiyordum.

"Bildiğimiz bir çok şey var," dedi. "Ancak yine de, bunları kendi amaçlarımız için kullanamıyoruz. Çünkü bildiklerimizi nasıl ortaya çıkartabileceğimizi bilmiyorum. Sen bu baskıyı yeni yeni hissetmeye başladın. Bense yıllardır yaşıyorum bunu. Biliyorum, ama bilemiyorum. Çoğu zaman kendi içimde yolculuklara çıkıyorum ve bildiklerimi anlatmaya çalıştığımda tıpkı bir budala gibi davranıyorum."

Ne demek istediğini anlıyordum ve bunu yaşıyordum. *İstenç* ve onun öteki benlik adını verdiği kavram üzerine tümüyle kılgısal, apaçık şeyler biliyordum, ama ne bildiğim konusunda tek bir söz söyleyemiyordum; bunun nedeni konuşmaktan sıkılıyor ya da çekiniyor olmam değildi. Yalnızca, nereden başlayacağımı, bildiklerimi nasıl düzenleyeceğimi bilmiyordum.

"*İstenç* ikinci dikkat üzerinde öyle bir denetim oluşturur ki, ona öteki benlik adını veririz," dedi la Gorda uzun bir sessizlikten sonra. "Bütün uğraşmalarımıza rağmen, öteki benliğin ancak çok küçük bir parçasını bilebiliyoruz. Nagual, bilgimizi tamamlamayı bize bıraktı. Bu, bizim anımsama görevimiz."

Aklına bir şey gelmiş gibi avuç içiyle alnına vurdu.

"Aman Tanrım! Öteki benliği anımsıyoruz! diye bağırdı avazı çıktığı kadar, çıldırmış gibiydi. Daha sonra sakinleşti ve kısık bir sesle konuşmasını sürdürdü. "Şurası açık ki biz orada bulunduk ve bunu anımsamanın tek yolu da şimdi yaptığımız gibi *rüya gören bedenlerimizi*, *birlikte rüya gördüğümüz* sırada fırlatmamız.

"*Rüya gören bedenlerimizi* fırlatmak ne demek?

"Genaro'nun kendi *rüya gören bedenini* nasıl fırlattığını gözlerinle gördün," dedi. "Yavaş bir kurşun gibi yerinden fırlamıştı; gürültülü bir çatlayışla birlikte dünyevi bedene kendini bir yapışıyor bir çözüyordu. Nagual bana Genaro'nun *rüya gören bedeninin* normal yaşamımızda yapabildiğimiz her şeyi yapabildiğini söylemişti; seni sarsmak için aynı şekilde sessizce arkandan sana bir çok kez yaklaşmıştı. Nagual'la Genaro'nun neyin peşinde olduklarını şimdi anlıyorum. Senin anımsamanı istiyorlardı ve bunu gerçekleştirmek için gözlerinin önünde Genaro kendi *rüya gören bedenini* fırlatarak inanılmaz beceriler sergiliyordu. Ancak bir sonuç alamadılar."

"Onun *rüya gören bedeninin* içinde olduğunu asla anlayamadım," dedim.

"Bunu asla anlayamadın çünkü izlemiyordun," dedi. "Genaro, örneğin yemek yemek, içmek gibi *rüya gören bedenin* yapamayacağı şeyler yapmaya çalışarak bunu sana göstermeye çalıştı. Nagual bana, Genaro'nun sıçarak dağları titreteceğini söyleyerek seninle eğlendiğini söylemişti.

"Neden *rüya gören beden* bunları yapamaz?" diye sordum.

"*Rüya gören beden* yeme ya da içme niyetini denetleyemez de ondan," diye yanıt verdi.

"Bununla ne demek istiyorsun, Gorda?" diye sordum.

"Genaro'nun en büyük başarısı, *rüya* sırasında bedenin *niyetini* öğrenmiş olmasıydı," diye açıkladı. "O, senin başlamış olduğun işi bitirmişti. Tüm bedenini olabildiğince kusursuz bir biçimde *rüyaya* dönüştürebiliyordu. Ancak, *rüya gören bedenin niyeti* fiziksel bedenin *niyetinden* oldukça farklıdır. Örneğin, *rüya gören beden* bir duvarı aşabilir, çünkü uçup gitmenin *niyetini* bilir. Fiziksel beden, yemek yemenin *niyetini* bilir, ama ortada kaybolmanın *niyetinden* habersizdir. Genaro'nun fiziksel bedeni için bir duvarın içinden geçmesi, *rüya gören bedeninin* yemek yemesi kadar olanaksız-

dır."

La Gorda, söylediklerini tartıyormuş gibi bir süre için sustu. Ona herhangi bir soru sormadan önce biraz beklemek istiyordum.

"Genaro yalnızca *rüya gören bedenin niyeti* üzerinde ustalaşmıştı," dedi yumuşak bir sesle. "Öte yandan Silvio Manuel, *niyetin* en büyük üstadıydı. Yüzünü bir türlü çıkartamamamızın nedenini şimdi anlıyorum. Çünkü o, hiç kimseye benzemiyordu."

"Bunu nerden çıkartıyorsun Gorda?" diye sordum.

Ne demek istediğini bana anlatmaya çalıştı. Ama sözlerinde tutarlılık yoktu. Birdenbire gülümsedi. Gözleri parladı.

"Buldum!" diye bağırdı. Nagual bana Silvio Manuel'in *niyetin* üstadı olduğunu, çünkü onun daima öteki benliğinde yaşadığını söylemişti. O gerçek bir şefti. Nagual'ın yaptığı her şeyin ötesine geçebilmişti. Aslında, Nagual'ın senin sorumluluğunu üstlenmesini sağlayan da oydu."

La Gorda'nın söylediklerini duyduğumda büyük bir rahatsızlık hissettim. Midem bulandı ve bunu ondan gizleyebilmek için büyük bir çaba harcadım. Ona arkamı döndüm ve elimle ağzımı tıkadım. Bir an için sustu ve daha sonra içinde bulunduğum durumu görmezlikten gelmeye karar vermiş gibi bana doğru ilerledi. Konuşmasını sürdüreceği yerde bana bağırmaya başladı. Artık bizi mutsuz eden şeyleri açığa çıkartmanın zamanının geldiğini söyledi. Mexico City'de olanlardan sonra göstermiş olduğum öfkenin hesabını sordu. Ona olan hıncımın, diğer çömezlerle bana karşı birlik olmasından değil, maskemi düşürmek üzere onlara katılmasından kaynaklandığını öne sürdü. Ona içimde artık bu tür duyguların bulunmadığını söyledim. Ancak o bu konuda oldukça katıydı. Onlarla yüzleşmediğim sürece bu duyguların bir şekilde ortaya çıkacaklarını öne sürdü. Silvio Manuel'le aramdaki bağların meselenin en can alıcı noktasını oluşturduğu konusunda ısrarlıydı.

Bu savı duyduktan sonra ruh durumumda ortaya çıkan

değişikliklere inanılmazdı. İki farklı kişi olmuştum—biri öfkeden kudurmuş, ağzından köpükler saçan bir deli, diğeriyse sakin, gözlemci bir kişilik. Midemde müthiş acı veren bir kasılma hissettim ve hastalandım. Ancak kasılmaya neden olan, bulantı değil, katlanılması olanak dışı bir öfkeydi.

En sonunda sakinleştiğimde, davranışlarımdan utandım ve ileride benzeri olayların patlak vermesi olasılığı beni kaygılandırdı.

"Gerçek doğanı kabullendiğin zaman bu öfkeden kurtulacaksın," dedi la Gorda kayıtsız bir sesle.

Onunla tartışmak istedim, ama bunun yararsız olduğunu biliyordum. Kaldı ki, kapıldığım öfke krizi tüm enerjimi tüketmişti. Eğer la Gorda haklıysa, ne yapacağımı bilmez bir hale gelme düşüncesi beni güldürdü. Daha sonra, eğer Nagual kadını unutabilirsem, her şeyin mümkün olabileceğini düşündüm. Acı bir şey yemişim gibi boğazımda bir yanma hissettim. Tıpkı arkamda bana sessizce yaklaşan birini görmüş gibi bedenim ani bir telaşla sarsıldı ve o anda daha önce hiç farkına varmadığım bir şey hissettim. La Gorda haklıydı. Silvio Manuel benliğimi eline geçirmişti.

La Gorda bunu ona söylediğimde yüksek sesle güldü. Kendisinin de Silvio Manuel'le ilgili bir şey hatırladığını söyledi.

"Onu bir insan olarak, Nagual kadını anımsadığım gibi anımsamıyorum," diye devam etti, "ama Nagual'ın onun hakkında bana söylediklerini anımsıyorum."

"Sana ne söylemişti?" diye sordum.

"Silvio Manuel'in yeryüzündeyken Eligio gibi olduğunu söylemişti. Bir gün tek bir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş ve öteki dünyaya gitmiş. Yıllarca nerede olduğunu kimseler bilememiş; daha sonra bir gün geri dönmüş. Nagual, Silvio Manuel'in nerede olduğunu ya da neler yaptığını anımsamadığını söyledi, ama bedeni değişmiş. Dünyaya öteki benliğinde dönmüş."

"Nagual başka neler söyledi, Gorda?" diye sordum.

"Daha fazla bir şey anımsamıyorum," diye yanıt verdi. "Sanki bir sis tabakasının içinden bakıyordum."

Zihinlerimizi yeterince zorlayabilsek, Silvio Manuel'in kim olduğunu ortaya çıkarabileceğimizi hissediyordum. Bunu ona söyledim.

"Nagual *niyetin* her yerde varolduğunu söylemişti," dedi la Gorda birdenbire.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Yalnızca aklıma gelen şeyleri söylüyorum. Nagual ayrıca, dünyayı oluşturan şeyin *niyet* olduğunu söylemişti."

Bu sözleri daha önce de duyduğumu biliyordum. Don Juan'ın da bana aynı şeyi söylediğini, ama benim bunu unutmuş olduğumu düşündüm.

"Don Juan sana bunu ne zaman söyledi?" diye sordum.

"Ne zaman söylediğini anımsamıyorum," dedi. "Ancak bana insanların, bu bağlamda tüm canlı varlıkların *niyetin* esiri olduklarını söylemişti. Onun pençeleri arasındayız. Bize istediği her şeyi yaptırabiliyor. Bizi harekete geçiren güç o. Hatta bizi öldüren de o.

"Bununla birlikte, bir savaşçı olduğumuzda *niyetin* bizimle dost olacağını söylemişti. Bizi bir süreliğine özgür bırakır; kimi zaman, sanki bir süredir bizi bekliyormuş gibi gelir bizi bulurmuş. Don Juan bana kendisinin *niyetin* yalnızca bir dostu olduğunu söylemişti—oysa Silvio Manuel *niyetin* ustasıydı."

İçimde dolup taşan, dışarı çıkmaya çalışan gizli anılar vardı. Yüzeye ulaşmak üzereydiler. Bir an için yoğun bir düş kırıklığı yaşadım, daha sonra pes ettim. Silvio Manuel'le ilgili bilgileri ortaya çıkartmak artık beni ilgilendirmiyordu.

La Gorda ruh durumumda oluşan bu değişimi, Silvio Manuel'le ilgili anılarımızla yüzleşmeye henüz hazır olmadığımızın bir belirtisi olarak yorumladı.

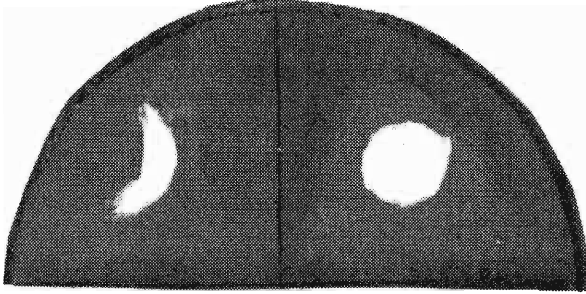
"Nagual kendi *niyetiyle* neler yapabileceğini hepimize

gösterdi," dedi birdenbire. "*Niyeti* çağırarak birtakım şeylerin görünmesini sağlayabiliyordu."

Bana, eğer uçmak istiyorsam, zihnimi uçma *niyeti* üzerinde toplamam gerektiğini söylemişti. Bana kendi zihnini uçma üzerinde nasıl topladığını gösterdi ve havada sıçrayarak, dev bir uçurtma gibi bir daire çizdi. Ya da elinde birtakım şeylerin belirmesini sağlayabiliyordu. Bir çok şeyin niyetini *bildiğini* ve *niyet* ederek bu şeyleri çağırabileceğini söylemişti. Onunla Silvio Manuel arasındaki fark, *niyetin* ustası olarak Silvio Manuel'in, her şeyin *niyetini* bilimesiydi.

Ona bu anlattıklarının daha fazla açıklama gerektirdiğini söyledim. Zihnindeki düşünceleri aktarabilmek için uygun sözcükler bulmaya çalışıyordu.

"Ben, *rüyalarımdaki* uçuşumda deneyimlediğim tüm duyguları yineleme yoluyla uçma *niyetini* öğrendim," dedi. Bu, yalnızca biriydi. Nagual kendi yaşamında yüzlerce şeyin *niyetini* öğrenmişti. Ancak Silvio Manuel, kaynağın kendisine gitti. Oradan *niyetin* özünü aldı. Herhangi bir şeyin *niyetini* öğrenmek zorunda değildi. Kendisi *niyetli* bir olmuştu. Bu defa da hiçbir arzusu kalmamıştı, çünkü *niyetin* kendine ait bir arzusu yoktur. Bu yüzden *isteny* konusunda Nagual'a bağımlı olmak zorundaydı. Diğer bir deyişle, Silvio Manuel, Nagual'ın istediği her şeyi yapabiliyordu. Silvio Manuel'in *niyetini* Nagual yönlendiriyordu. Ancak, Nagual'ın da hiçbir arzusu kalmadığı için, çoğunlukla hiçbir şey yapmadılar."

La Gorda'yla *rüya görme* üzerine sürdürdüğümüz konuşmalar, yalnızca *birlikte rüya görme* konusundaki açmazlarımızı çözdüğü için değil, aynı zamanda bu kavramları entelektüel bir düzleme oturtabildiğimiz için de son derece yararlı oldu. Bu konu üzerinde konuşmak bizleri meşgul ediyor; huzursuzluğumuzdan bir an için de olsa sıyrılmamızı sağlıyordu.

Dışarıda işimin olduğu bir gece la Gorda'yı bir telefon kulübesinden aradım. Bana bir mağazaya gittiğini ve orada benim, vitrindeki mankenlerin ardına saklanıyor olduğum duygusuna kapıldığını söyledi. Onunla eğlendiğimi düşünmüş ve bana müthiş öfkelenmiş. Beni yakalamak amacıyla mağazanın içinde koşuşturmuş. Daha sonra da, gerçekte, benim yanımda sık sık yaptığı bir şeyi huysuzluk nöbetine kapıldığını anımsıyor olduğunun farkına varmış.

Daha sonra, aynı anda bir kez daha *birlikte rüya görmenin* zamanının geldiği sonucuna vardık. Konuştukça, içimiz-

deki iyimserliğin yeniden canlanıyordu. Eve acele içinde gittim.

Birinci aşamaya, *dingin uyanıklık* durumuna kolayca ulaştım. Karın boşluğumdan dalga dalga ateşlerin yükseldiği, girişimimizden çok başarılı sonuçlar elde edeceğimiz düşüncesine dönüşen bedensel bir haz duydum. Fakat, ardından, bu düşüncenin yerini sinirli bir bekleyiş aldı. Düşüncelerimin göğsümün merkezinde hissettiğim sızıdan kaynaklandığını biliyordum. Dikkatimi burada odakladığım an, sızı kayboldu. Tıpkı açıp kapatabileceğim bir elektrik akımı gibiydi.

Sızı bir kez daha, bu kez öncekilerden çok daha şiddetli bir biçimde başladığında, kendimi la Gorda'yla yüz yüze buldum; bir köşeyi döner dönmez onunla çarpışmışım gibi. Onu izlemeye daldım. Öylesine gerçek ve öylesine oydu ki uzanıp ona dokunmak istedim. O an içimde, ona duyabileceğim en saf, en tinsel sevecenlik duyguları kabardı. Dindiremediğim hıçkırıklara boğuldum.

La Gorda bu ani düşkünlüğümü bastırabilmek için aceleyle kollarımızı birbirine kenetlemeye çalıştı ama kımıldayamıyordu. Çevremize bakındık. Görebilecek bir manzara filan yoktu. Birdenbire bir gerçeğin farkına vardım, ve la Gorda'ya birbirimizi izlemeye daldığımız için *rüya* sahnesini kaçırmış olduğumuzu söyledim. Onunla konuşurken, yeni bir durumun içinde bulunduğumuzu hisssettim. Kendi sesim beni ürkütmüştü. Tuhaf, sert, itici bir sesti bu. İrkildim.

La Gorda hiçbir şey kaçırmadığımızı, farklı bir şeyin ikinci dikkatimizi yakaladığını söyledi. Gülümseyerek, çıkardığı sese şaşırdığını belirten, dudaklarını şaklatır gibi bir hareket yaptı.

Rüyada konuşmak benim için yeni ve etkileyici bir şeydi, çünkü konuştuğumuzu *düşlemiyor*, gerçekten konuşuyorduk. Bu da, *rüyamda* merdivenden aşağı ilk inme çabalarıma benzeyen büyük bir çaba gerektiriyordu.

Ona sesimi komik bulup bulmadığını sordum. Başını

salladı ve yüksek sesle güldü. Gülerken çıkarttığı ses bana şaşkınlık veriyordu. Don Genaro da son derece tuhaf ve korkutucu sesler çıkartırdı; la Gorda'nın gülüşü de bu türdendi. Bir süre sonra, la Gorda'yla birlikte *rüya gören bedenlerimize* kendiliğimizden girdiğimizin ayrımına vardım.

Elini tutmak istedim. Denedim, ama kolumu yerinden kıpırdatamıyordum. Böyle bir durumda hareket etme konusunda belli bir deneyimim olduğu için, la Gorda'nın yanına gitmeyi istedim. Amacım onu kucaklamaktı, ama onun öylesine yaklaştım ki, bedenlerimiz birleşti. Bir birey olarak kendimin farkındaydım ama aynı zamanda, kendimi la Gorda'nın bir parçası gibi hissediyordum. Bu duygudan son derece hoşlandım.

Bir şey durumumuzu bozuncaya kadar, birbirimize kenetlenmiş bir biçimde kaldık. Etrafı incelemem gerektiği hissine kapıldım. Bakındığımda, bu bölgeyi daha önce de kesinlikle görmüş olduğum duygusuna kapıldım. Kum tepeciklerini andıran küçük, yuvarlak tümsekler arasındaydık. Görebildiğimiz kadarıyla her yanımız bu tümseklerle doluydu. Açık sarı renkli, kumtaşından, ya da pütürlü kükürt kabartılarından yapılmış gibi görünüyorlardı. Gökyüzü de aynı rekteydi ve son derece boğucu görünüyordu. Havada sarımsı bir sis tabakası ya da gökyüzünde belli noktalardan aşağılara doğru inen sarı renkli bir tür buhar vardı.

La Gorda'nın ve benim normal biçimde nefes aldığımızı fark ettim. Göğsüme dokunamıyordum ama soluk aldığımda göğsümün genişlediğini hissediyordum. Anlaşılan, sarı buhar tabakası bizim için zararlı değildi.

Birlikte hareket etmeye başladık. Yavaşça, dikkatli bir biçimde, yürür gibi ilerliyorduk. Kısa bir süre ilerledikten sonra bitkin düştüğümü hissettim, la Gorda da benimle aynı durumdaydı. Yüzeyin hemen üzerinde, kayar gibi ilerliyorduk ve öyle anlaşılıyordu ki, bu şekilde ilerlemek, ikinci dikkatimizi son derece yoruyordu; olağanüstü düzeyde bir yoğunlaşma gerektiriyordu çünkü. Normalde olduğu gibi yürü-

meye çalışmıyorduk, ama sonuç aynı oluyordu. Hareket etmek, aralıklarla enerji patlamaları gerektiriyordu. Amaçsızca, öylesine yürüyorduk, bu nedenle de sonunda durmak zorunda kaldık.

La Gorda bana bir şeyler söyledi. Sesi o denli kısıktı ki, zar zor duyulabiliyordu. Giderek ağırlaşan bölgelere doğru bilinçsiz bir halde ilerlediğimizi, o yöne doğru ilerlemeye devam edecek olursak basıncın giderek artacağını, sonuçta bizi öldüreceğini söylüyordu.

Hemen geri döndük ve geldiğimiz yöne doğru ilerledik, ama bitkinlik peşimizi bırakmadı. Her ikimiz de öylesine yorulmuştuk ki, artık ayakta duramıyorduk. Yere yıkıldığımız anda *rüya* konumuna geri döndük.

O anda ben çalışma odamda uyandım, la Gorda yatak odasında.

Uyandıktan sonra ona söylediğim ilk şey bulunduğumuz o boş, ıssız bölgeyi daha önce birkaç kez gördüğüm oldu. Bu manzaranın en azından iki farklı yönünü görmüştüm; biri tümüyle düz bir alan, diğeriyse kum tepeciklerine benzeyen çıkıntıların kapladığı diğer bölge. Konuşmamı sürdürürken, aynı görsüyü yaşayıp yaşamıdığımızı sormayı bile gereksiz bulduğumu fark ettim. Durdum ve ona duyduğum coşkuya kapılarak kendimi kaybettiğimi söyledim: sanki bir tatil yolculuğuna çıkmıştım ve bu yolculukla ilgili notlarımı onun notları ile karşılaştırmak istiyor gibi davranmıştım.

"Böyle bir konuşma için hayli geç oldu," dedi içini çekerek, "ama eğer seni mutlu edecekse, neler gördüğümüzü anlatırım."

Büyük bir sabırla, gördüğümüz, söylediğimiz, yaptığımız her şeyi anlattı. Kendisinin de daha önce o ıssız bölgede bulunduğunu, oranın tümüyle ıssız bir yer olduğunu, bildiğimiz dünyayla diğer dünya arasında bir yer olduğunu bildiğini söyledi.

"Burası, paralel çizgiler arasındaki dünyadır," diye devam etti. "Buraya *rüyada* ulaşabiliriz. Ancak, bu dünyayı

terk ederek diğer dünyaya, paralel çizgilerin ötesindeki dünyaya ulaşabilmek için, bu alanı tüm bedenimizle aşmamız gerekir."

O ıssız bölgeye tüm bedenlerimizle girme düşüncesi aklıma gelince tüm bedenim irkildi.

"Sen ve ben oraya tüm bedenlerimizle girdik," diye devam etti la Gorda. Bunu anımsamıyor musun?"

Don Juan'ın gözetimi altında o bölgeyi iki kez görmüş olmamın dışında bir şey anımsamıyordum. İki seferinde de o deneyimi zihnimden silip atmıştım, çünkü bu manzarayı sanrılandırıcı bitkilerin etkisi altındayken görmüştüm. Zihnimde değerlendirerek, bu görüngüyü duygularımın etkileşimiyle oluşan deneyimler, kişisel görsüler olarak nitelendirmiştim. Aynı sahneyi farklı koşullar altında gördüğümü anımsamıyordum.

"Sen ve ben bedenlerimizle ne zaman gittik oraya?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Orada daha önce de bulunduğunu bana söylediğinde orayla ilgili belli belirsiz bir anı uyandı zihnimde. Sanırım şimdi, anımsamaya başladığım olayları tamamlamak üzere bana yardım etme sırası sende. Henüz düşüncelerimi toparlayamıyorum, ama Silvio Manuel'in Nagual kadını, seni ve beni yanına alarak o terk edilmiş bölgeye götürdüğünü anımsıyorum. Ne var ki, bizi neden oraya götürdüğünü bilmiyorum. *Rüyada* da değildik hem."

Anlattıklarının bundan sonrasını duyamadım. Zihnim, şu ana değin açıklığa kavuşamamış bir şeylere yönelmişti. Kafamın içinde amaçsızca dolaşan düşüncelerimi düzene sokabilmek için uğraşıyordum. Bir an için yıllar öncesine, içsel söyleşimi henüz susturamadığım yıllara geri döndüğümü hissettim. Daha sonra sis kaybolmaya başladı. Düşüncelerim, benim bilinçli yönlendirmem olmaksızın, bir düzene girmeyi başardılar ve bunun sonucunda, bir zamanlar deneyimlediğim karmakarışık anımsayış parıltıları sırasında kısmen de olsa anımsayabildiğim bir olayla ilgili bir anı tüm

boyutlarıyla ortaya çıktı. La Gorda haklıydı, bir zamanlar don Juan bizi, olasılıkla dinsel inaklardan esinlenerek "araf" adını verdiği bir bölgeye götürmüştü. Ayrıca la Gorda'nın bu sırada *rüyada* olmadığımızı söylemekte haklı olduğunu da biliyordum.

Don Juan o gün, Silvio Manuel'in önerisi üzerine, Nagual kadın, la Gorda ve beni bir araya getirmişti. Don Juan bana, orada toplanmamızdaki amacın, kendi kendime, ama nasıl olduğunu bilmeksizin, en yoğun dikkat biçiminin yer aldığı, bilincin erişilmesi zor, özel bir bölümüne ulaşmış olmamdan kaynaklandığını söyledi. Don Juan'ın sol sol taraf adını verdiği o bölgeye daha önce ulaşmıştım, ama bu çok kısa sürmüştü ve onun gözetimi altında gerçekleşmişti. Bu deneyimin belli başlı özelliklerinden biri, don Juan'la ilişkisi bulunan bizler için taşıdığı en büyük değer, don Juan'ın kimi zaman 'sis duvarı' adını verdiği sarımsı bir buhardan oluşan, devasa bir duvarın varlığını algılayışımız olmuştu. Bu sisten duvar her zaman sağ tarafımda yer alıyor, ufuk çizgisinden sonsuzluğa doğru uzanıyordu. Sisten duvar, başımı çevirdikçe ya sağa ya da sola doğru dönüyor, hiçbir zaman yüzümü ona çeviremiyordum.

O gün, gerek don Juan, gerekse Silvio Manuel bana sis duvarından söz etmişlerdi. Silvio Manuel'in, konuşmasını bitirdikten sonra, tıpkı bir kedi yavrusuymuş gibi la Gorda'yı ensesinden yakalayarak onunla birlikte sis kümesinin ötesine geçtiğini anımsıyorum. Gözden yitişlerini bir anlığına da olsa görebilmiştim, çünkü don Juan bu arada bir yolunu bulup beni duvarın karşısına getirmişti. Beni ensemden kavramamış, sise doğru itmişti; bir an içinde kendimi o bomboş manzaraya bakarken bulmuştum. Don Juan, Silvio Manuel, Nagual kadın ve la Gorda da oradaydılar. Ne yaptıkları beni hiç ilgilendirmiyordu. Son derece tatsız ve bunaltıcı bir baskı—bir tür bitkinlik hissediyor, nefes almakta zorlanıyor, çıldıracak gibi oluyordum. Boğucu, sarı renkli, alçak tavanlı bir mağaranın içinde olduğumu ayrımsadım. Basıncın bedenim-

de yarattığı etki öylesine yoğunlaşmıştı ki, artık nefes alamaz hale gelmiştim. Sanki tüm bedensel işlevlerim durmuştu; bedenimin hiçbir bölümünü hissedemiyordum. Yine de, hareket edebiliyor, yürüyebiliyor, kollarımı uzatabiliyor, başımı döndürebiliyordum. Ellerimi kalçalarımın üzerine koymuştum. Kalçalarımda, hatta avuçlarımda hiçbir şey hissetmiyordum. Bacaklarım ve kollarım yerli yerindeydiler ama dokunulabilir bir varlıkları yoktu.

Korkuyla Nagul kadının koluna yapıştım ve dengesini bozdum. Ancak, onu çeken benim kaslarımın gücüm değildi. Kaslarımda ya da iskelet yapımda var olan bir güç değildi bu, bedenimin tam merkezinden kaynaklanıyordu.

Bu gücü bir kez daha denemek üzere, la Gorda'yı yakaladım. O hızla tutununca, sendeledi. Daha sonra, onları sarsan enerjinin, onlara vantuz gibi yapışan sopamsı bir çıkıntıdan kaynaklandığını ayrımsadım. Çıkıntı, bedenimin ortasına yerleştirilmişti.

Tüm bunlar bir an içinde olup bitmişti. Hemen ardından, kendimi tekrar acı ve korku içinde başladığım noktada buldum. Sessizce, yardım ister gibi Silvio Manuel'e baktım. Bakışlarıma karşılık veriş biçiminden kaybolduğumu anladım. Gözleri soğuk ve ifadesizdi. Don Juan bana arkasını döndü ve kavrayabilmenin ötesinde bedensel bir dehşet duygusu içinde derinlerden gelen bir titremeyle sarsıldım. Damarlarımdaki kanın kaynadığını hissediyordum, bunun nedeni hissettiğim aşırı sıcak değil, içimden gelen ve patlama noktasına ulaşan bir basınç duygusuydu.

Don Juan rahatlamamı ve kendimi ölümüme terk etmemi buyurdu. Ölünceye kadar orada kalmam gerektiğini, olağanüstü bir çaba göstererek korkumu kabullenecek olursam huzur içinde ölebileceğimi, mücadeleye girişecek olursam can çekişerek öleceğimi söyledi.

O güne değin benimle çok az konuşan Silvio Manuel, bu kez konuşmaya başladı ve kapıldığım dehşet duygusunu kabullenebilmem için gerekli olan enerjinin bedenimin ortasın-

da yer aldığını, başarılı olmanın tek yolunun tartışmadan kabullenmekte, ümidi kesmeden teslim olmakta yattığını belirtti.

Nagual kadın ve la Gorda son derece sakindiler. Orada ölmekte olan tek kişi bendim. Silvio Manuel, enerjimi bu şekilde harcarsam, sonumum çok daha çabuk geleceğini, kendimi şimdiden ölü kabul etmem gerektiğini söyledi. Don Juan, kendisini izlemeleri için Nagual kadına ve la Gorda'ya işaret etti. Bana arkalarını döndüler. Ne yaptıklarını göremedim. Tüm bedenimde güçlü bir titreşim hissediyordum. Bunlar ölüm hırıltılarıydı; mücadelem sona ermişti. Artık önemsemiyordum. Beni öldürmekte olan aşılamaz dehşet duygusuna teslim oldum. Bedenim, bedenin olarak gördüğüm biçim, kendini ölümüne teslim etmişti. Dehşet duygusunu kabullenirken, belki de def ederken, ince bir buharın—kükürt sarısı çevrenin içinden yükselen beyazımsı bir salgının—bedenimi terk ettiğini ayrımsadım.

Don Juan geri dönerek yanıma geldi ve merakla beni inceledi. Silvio Manuel uzaklaşarak la Gorda'yı bir kez daha ensesinden yakaladı. Onu gözlerimin önünde dev bir bez bebek gibi sis duvarının içine doğru savurdu. Daha sonra kendisi de sisin içinde gözden kayboldu.

Nagual kadın beni sisin içine çağıran bir işaret yaptı. Ona doğru ilerledim, ama ona ulaşmamdan önce, don Juan beni şiddetle itti ve yoğun sis tabakasının dışına doğru sürüklendim. Sendelememiştim, ama sis duvarından dışarı doğru kaydım ve gündelik dünyaya doğru baş aşağı yuvarlandım.

Bunu ona anlattığımda, la Gorda olanları tamamıyle anımsadı. Daha sonra kendisi de birtakım ayrıntılar ekledi.

"Nagual kadın ve ben senin yaşamınla ilgili herhangi bir korku duymamıştık," dedi. Nagual bize, sahip olduklarından kurtulman için zorlanman gerektiğini söylemişti, ama bu yeni bir şey değil. Bütün erkek savaşçının korkutularak bu şekilde zorlanması gerekir.

"Silvio Manuel beni o güne değin üç kez duvarın ötesine geçirmişti ve böylelikle nasıl rahat davranabileceğimi öğrenmiştim. Benim rahat davrandığımı gördüğünde, bundan etkileneceğini söylemişti, öyle de oldu. Direnmeyi bıraktın ve rahatladın."

"Rahatlamayı öğrenmek senin için de zor oldu mu?"

"Hayır, bu bir kadın için çocuk oyuncağı gibidir," dedi." Bizim avantajımız bu. Ancak tek sorun, sis duvarının ötesine taşınmamız gerekmesi. Bunu tek başımıza yapamıyoruz."

"Neden, Gorda?" diye sordum.

"Duvarı aşabilmek için kişinin çok ağır olması gerekiyor, oysa kadınlar hafiftir," dedi. "Hem de çok hafif."

"Ya Nagual kadın? Onu kimse taşımıyordu," dedim.

"Nagual kadın özeldi," diye yanıt verdi la Gorda. "O her şeyi tek başına yapabiliyordu. Beni oraya götürebiliyordu, seni de. Hatta o ıssız bölgeyi tek başına aşabiliyordu. Nagual bunun, bilinmeyen içinde yolculuk yapan tüm gezginler için bir zorunluluk olduğunu söylemişti."

"Nagual kadın neden benimle oraya gitti?" diye sordum.

"Silvio Manual sana destek olmamız için bizi yanına aldı," dedi. Seni desteklemek için iki kadın ve iki erkeğin korumasına gerek duyduğunu düşünüyordu. Orada dolaşan ve pusuya yatan yaratıklardan korunman gerekiyormuş. O ıssız bölgede karşımıza dostlar çıkar kimi zaman. Daha acımasız yaratıklar da."

"Seni de korudular mı?" diye sordum.

"Benim korunmaya gereksinimim yok," dedi. "Ben bir kadınım. Bunlardan etkilenmem. Ancak hepimiz senin dehşetli bir açmaza girdiğini düşündük. Sen Nagual'dın, üstelik son derece budala bir Nagual. Bu acımasız dostlardan—ifritler de diyebiliriz— birinin seni öldürebileceğini, ya da parçalayabileceğini düşündük. Silvio Manuel bize böyle söylemişti. Seni dört yanından desteklemek için bizi yanına aldı. Ancak, işin en komik tarafı, ne Nagual, ne de Silvio Manuel

bize gerek duymadığını bilmiyorlardı. Uzun bir süre, enerjini yitirinceye kadar yürümen planlanmıştı. Daha sonra Silvio Manuel, sana dostları gösterecek ve peşinden gitmelerini işaret ederek seni korkutacaktı. O ve Nagual sana azar azar yardım etmeyi planlıyorlardı. Kural böyledir. Ancak işler aksadı. Oraya girdiğin gibi aklını yitirdin. Daha bir adım bile atmadan ölmeye başladın. Ölümüne korkuyordun, oysa daha dostları görmemiştin bile.

Silvio Manuel bana, ne yapacağını bilemediğini söyledi, bu nedenle kulağına eğildi ve söylemesi gereken en son şeyi olanları kabullenmeni, ümidi kesmeden teslim olmanı fısıldadı. Hiç kimsenin yardımına gerek duymaksızın kendi kendine sakinleştin ve planlamış oldukları şeylerin hiçbirini yapmak zorunda kalmadılar. Nagual ve Silvio Manuel'in bizi oradan çıkartmak dışında yapacakları hiçbir şey kalmamıştı."

La Gorda'ya dünyaya geri döndüğümde yanımda birinin olduğunu ve ayağa kalkmama yardım ettiğini söyledim. Anımsayabildiğim tek olay buydu.

"Silvio Manuel'in evindeydik," dedi. "Şimdi o ev hakkında birçok ayrınıyı anımsayabiliyorum. Kim olduğunu bilmediğim biri bana, Silvio Manuel'in bu evi bulduğunu ve bir erk noktası üzerinde inşa edilmiş olduğun için evi satın aldığını söylemişti. Ancak bir başkası, Silvio Manuel'in evi bulduğunu, ev hoşuna gittiği için onu satın aldığını ve erk noktasını daha sonra eve getirdiğini söyledi. Ben de eve erk noktasını getirenin Silvio Manuel olduğunu düşünüyorum. Bence kendisi ve arkadaşları orada yaşadıkları sürece o evde erk noktasını bulunduran, onun kusursuzluğuydu.

"Onların o evden ayrılma zamanı geldiğinde, o noktanın sahip olduğu erk de onlarla birlikte kayboldu ve ev Silvio Manuel'in onu bulmadan önceki durumuna; sıradan haline geri döndü."

La Gorda konuşmasını sürdürdükçe, zihnim giderek aydınlanıyordu, ama yine de, o evde beni böylesine üzen ola-

yın ne olabileceğini ortaya çıkartmış değildim. Nedenini bilmememe rağmen, bunun Nagual kadınla bir ilişkisinin bulunduğundan emindim. Neredeydi Nagual kadın?

La Gorda'ya bu sorumu yönelttiğimde, bana bir yanıt vermedi. Uzun bir sessizlik oldu. Kahvaltı hazırlamak için izin isteyerek yanımdan ayrıldı; henüz sabahın erken saatleriydi. Beni acı dolu, sıkıntılı kalbimle baş başa bıraktı. Geri gelmesi için ona seslendim. Öfkelendi ve mutfaktaki tabak çanağı yere fırlattı. Neden böyle yaptığını biliyordum.

Bir diğer *birlikte rüya görme* seansımızda ikinci dikkatin dolambaçları içinde daha da derinlere daldık. Bu olay, birkaç gün sonra oldu. La Gorda ve ben, durup dururken, kendimizi birlikte ayakta dururken bulduk. Yararsızca, üç ya da dört kez kollarımızı birbirine kenetlemeye çalıştı. Benimle konuştu, ama ne söylediğini anlayamıyordum. Bununla birlikte, yeniden *rüya gören bedenlerimize* döndüğümüzü anlatmaya çalıştığını biliyordum. Tüm devinimlerimizin bedenlerimizin ortasından kaynaklanması gerektiği konusunda beni uyarıyordu.

Son girişimimizde, incelemek üzere herhangi bir *rüya* sahnesiyle karşılaşmamıştık, ama, yaklaşık bir yılı aşan bir süredir neredeyse her gün *rüyalarımda* karşılaştığım bir bölgeyi ayrımsadım: burası, kılıç dişli kaplanın vadisiydi.

Birkaç metre yürüdük; bu kez devinimlerimiz sarsakça ya da gürültülü değildi. Gerçekten, yürüyüşümüzü göbeğimizden kaynaklanan güç yönlendiriyordu ve herhangi bir kas gücü söz konusu değildi. Yalnızca deneyimsizliğim yüzünden zorlanıyordum; yaşamında ilk kez bisiklete binen biri gibi hissediyordum kendimi. Kısa bir süre içinde yorularak tempomu yitirdim, tereddüt içindeydim ve kendimden emin değildim. Durduk, La Gorda'nın temposu da düşmüştü.

Çevremizi incelemeye koyulduk. Her şey, şüpheye yer bırakmayan bir biçimde gerçek görünüyordu, hiç değilse gözlerimize. Tuhaf bitkilerle kaplı engebeli bir arazideydik.

Gözüme çarpan acayip bitkileri tanıyamıyordum. Bir buçuk iki metre uzuğunlunda bodur ağaçlara benziyorlardı. Üzerlerinde kalın ve düz, sarımsı açık yeşil renkte birkaç yaprak ve çok büyük, son derece güzel görünümlü, uçları altın renkli bir tabakayla çevrili koyu kahverengi çiçekler bulunuyordu. Bitkinin gövdesi odunumsu değildi, hafif ve esnekti, kamışa benziyordu; yüzeyleri uzun, korkunç görünümlü iğnemsi dikenlerle kaplıydı. Yerlerdeki birtakım kurumuş bitkiler bana gövdelerin boş oldukları izlenimini uyandırdı.

Yer çok karanlıktı ve ıslak görünüyordu. Eğilerek yere dokunmak istedim, ama hareket edemedim. La Gorda bana bedenimin ortasını kullanmamı işaret etti. Bunu yaptığımda, yere değebilmek için eğilmeme gerek kalmamıştı; içimde duyarga gibi hissedebilen bir şey vardı. Ancak ne hissettiğimi söyleyebilmem olanaksız. Başka şeylerden ayırabileceğim elle tutulur bir özelliği yoktu. Yere dokunduğumda bunun toprak olduğunu hissettim; bunu dokunma duyumla değil, içsel bir görüşle kavramıştım. Daha sonra entelektüel bir açmaza düştüm. Nasıl oluyordu da *rüya görme* görsel yetilerimin bir ürünü olarak ortaya çıkıyordu? Bunun nedeni, gündelik yaşamımda görselliğin başat bir rol oynaması olabilir miydi? Bu sorular çok gereksizdi. Çünkü yanıt bulabilecek durumda değildim, bu sorgulamalarımın yarattığı tek etki ikinci dikkatimin zayıflaması oldu.

La Gorda, daldığım derin düşüncelerden çıkabilmem için bana şiddetle vurdu. Bedenime bir darbenin indiğini hissettim; içimde şiddetli bir sarsıntı duydum. Eliyle önümüzü gösterdi. Kılıç dişli kaplan, onu her zaman gördüğüm yerde, o kaya parçasının üzerinde oturuyordu. Kaya parçasına, aramızda on metre kalıncaya kadar yaklaştık, kaplanı görebilmek için başımızı kaldırmamız gerekiyordu. Durduk. Kaplan ayağa kalktı. Büyüklüğü, özellikle iriliği insana şaşkınlık veriyordu.

La Gorda'nın sessizce kaplanın arkasına geçerek tepenin diğer yakasına geçmemizi istediğini biliyordum. Ona bunun

tehlikeli olabileceğini anlatmak istedim, ama fikrimi ona nasıl aktaracağımı bilemiyordum. Kaplan öfkelenmiş görünüyordu, hareketlenmişti. Üzerimize atlayacakmışçasına arka ayaklarının üzerinde doğruldu. Dehşet içinde kalmıştım.

La Gorda bana dönerek gülümsedi. Paniğe kapılmamamı, kaplanın yalnızca ruhani bir imge olduğunu söylemeye çalıştığını anladım. Bir baş hareketiyle yola devam etmem için beni yüreklendirdi. Ancak, kaplanın, aklın almayacağı bir düzlemde, var olduğunu olduğunu biliyordum, bu belki gündelik yaşamımızın görüngüsel düzleminde yer almıyordu ama kaplan yine de gerçekti. La Gorda'yla *birlikte rüyada* olduğumuz için, dünyanın gerçekliğini yitirmiştik. O anda, biz de kaplanla aynı düzlemdeydik: bizim varoluşumuz da ruhani bir varoluş biçimiydi.

La Gorda'nın bitip tükenmeyen ısrarları üzerine bir adım daha attık. Kaplan, üzerinde durduğu kaya parçasından atladı. Dev gövdesinin havada hızla savrularak bana doğru geldiğini gördüm. Artık *rüyada* olduğum duyumunu yitirmiştim—bana göre kaplan gerçekti ve beni parçalayacaktı. Işıklar, görüntüler ve o güne değin gördüğüm en yoğun renklerin oluşturduğu bir imgeler sağanağı çevremde dönüp durmaya başladı. Çalışma odamda uyandım.

Birlikte rüya görmek konusunda tam bir yetkinliğe kavuştuktan sonra, tam bir yansızlığa kavuştuğumuzdan ve artık telaşlanmamayı başardığımızdan emin oldum. Bu, amaçlı bir çabanın sonucu değildi. Bizleri karşılık ummadan, kusursuz bir biçimde hareket edebilmemiz konusunda güdülendiren gizli bir dürtü vardı. Sonraki seanslarımız da hızımız ve bu kez *rüya görmenin* ikinci aşamasına, *dinamik uyanıklığa* kolayca girebilmemizin dışında, birincisine benziyordu.

Birlikte rüya görme konusunda öylesine bir yetkinliğe ulaşmıştık ki, bunu her gece başarıyla yinelebiliyorduk. Böyle bir amacımız olmamasına rağmen, *birlikte rüya görme* seanslarımız kendiliğinden üç alan üzerinde odaklanıyordu:

kum tepecikleri, kılıç dişli kaplanın yaşadığı bölgenin doğal yapısı ve en önemlisi, geçmişin unutulan olayları.

La Gorda'nın ve benim önemli roller oynadığımız olaylarla ilgili sahnelerle karşılaştığımızda, la Gorda kollarını benimkilerle kenetlemekte herhangi bir güçlükle karşılaşmıyordu. Bu eylem bana usdışı bir güvenlik duygusu veriyordu. La Gorda bu eylemin, ikinci dikkatin yarattığı yoğun yalnızlık duygusunun uzaklaştırılmasına duyduğumuz gereksinimi karşıladığını belirtti. Kollarımızı kenetlemek, bir nesnellik duyumu yaratıyor, böylelikle de, tek tek her sahnede gerçekleşenleri gözlemleyebiliyormuşuz. Kimi zaman olayların bir parçası olmaya zorlanıyorduk. Kimi zamansa, tümüyle nesnel birer gözlemci konumundaydık ve olup bitenleri bir sinema perdesinden izlermiş gibi izliyorduk.

Kum tepeciklerini ya da kaplanın yaşadığı doğal ortamı ziyaret ettiğimizde, kollarımızı birbirine kenetleyemiyorduk. Böyle anlarda, hiçbir olay diğerinin aynı değildi. Devinimlerimizi hiçbir zaman önceden tasarlayamıyorduk, ama ilk kez karşılaştığımız durumlara karşı kendiliğinden birtakım tepkiler geliştiriyorduk.

La Gorda'ya göre, *birlikte gördüğümüz rüyaların* büyük bir bölümü üç kategoride toplanıyordu. Birincisi ve bugüne değin en önemli bölümü oluşturan grup, birlikte yaşamış olduğumuz olayların yeniden canlanmasından oluşuyordu. İkincisi, benim tek başıma 'yaşadığım' olayların birlikte gözden geçirilmesiydi—kılıç dişli kaplanın ülkesi bu kategoriye dahildi. Üçüncüsüyse, ziyaretimiz sırasında gördüğümüz biçimiyle, var olan bir bölgeye yaptığımız gerçek yolculuklardan oluşuyordu. La Gorda o sarı tepeciklerin var olduklarını, bu alana yolculuk eden savaşçılara her zaman böyle göründüklerini öne sürdü.

Bir konuyu onunla tartışmak istedim. Hem o, hem de ben, unutmuş olduğumuz, ama yine de gerçekte tanıdığımız birtakım kişilerle, şu an kavrayamadığımız nedenlerle, gizemli ilişkilere girmiştik. Öte yandan, kılıç dişli kaplan be-

nim kendi rüyamın eseriydi. Bu ikisinin aynı kategori içinde yer almalarını anlayamıyordum.

La Gorda yanıtını daha düşüncelerimi söylemeden verdi. Sanki gerçekten zihnimin içine girmiş, bir metni okur gibi düşüncelerimi okuyabilmişti.

"Onlar aynı sınıfa dahil," dedi ve sinirli bir biçimde güldü. "Neden unuttuğumuzu, ya da nasıl oluyor da bunları şimdi anımsadığımızı açıklayamıyoruz. Hiçbir şeyi açıklayamıyoruz. Kılıç dişli kaplan oralarda bir yerde. Nerede olduğunu asla bilemeyeceğiz. Ancak, kendi zihnimizde yarattığımız tutarsızlıklarla neden uğraşalım? Birinin gerçek, diğerinin rüya olduğunu söylemek öteki benlik için hiçbir anlam ifade etmez."

La Gorda'yla ben, *birlikte rüya görmeyi* gizli anıların düşlenemeyen dünyasına ulaşmak için kullanıyorduk. Bizim için *birlikte rüya görmek*, gündelik yaşamımızdaki anılarımızdan çıkarsayamadığımız olayları anımsamamız için bir yoldu. Bu olayları uyanık olduğumuz saatler içinde gözden geçirerek daha ayrıntılı birtakım anılara da ulaşabiliyorduk. Bu yöntemle, içimizde derinlerde gömülü kalmış bi yığın rüyayı bilincin ışığına çıkartmıştık. Geçmişte yaşadıklarımızı bir nebze olsun anlayabilmek için iki yıl boyunca olağanüstü çaba ve yoğun dikkat harcamıştık.

Don Juan bize insanların ikiye ayrıldığını söylemişti. Sağ yan—buna *tonal* adını veriyordu, us tarafından kavranabilen her şeyi kendi sınırlarına alırmış. Öte yandan *nagual* adını verdiği diğer yan betimlenemez özelliklerin yer aldığı bir bölgeymiş ve bu bölge sözcüklerin kapsamı içinde belirleyemezmişiz. Sol yan, kavrayış adını verdiğimiz süreç bedenin tümü içinde oluşursa belki kavranabilirmiş; bu bölgenin kavramsallaştırmaya olan direnci de buradan kaynaklanırmış.

Don Juan bize ayrıca en yalınından en karmaşık ve şaşırtıcı olanına kadar, büyücülüğe ilişkin tüm yetilerin, olasılıkların ve somut başarıların, insan bedeninin kendisinde yat-

tığını açıklamıştı.

La Gorda, benliğimizi iki bölümden oluştuğu ve her şeyin bedenimizde olup bittiği kavramlarından yola çıkarak, anılarımızla ilgili bir açıklama geliştirdi. Nagual Juan Matus'la ilişkide bulunduğumuz iki yıl süresince zamanımızın, sağ yanımızda *tonal* dediğimiz olağan bilinç düzleminin bulunduğu birinci dikkatle, sol yanımızda yüksek bilinç düzleminin yer aldığı *nagual,* ya da ikinci dikkat arasında bölündüğüne inanıyordu.

La Gorda, Nagual Juan Matus'un *rüya* aracılığıyla ikinci dikkat üzerinde özdenetimin sağlamamıza ve bu yolla öteki benliğimize ulaşmamıza çabaladığını düşünüyordu. O, doğrudan ikinci dikkatimizle bağlantı kurmamızı sağlamıştı, ama bunu bedenlerimizi kullanarak gerçekleştiriyorduk. La Gorda, sırtından iterek ya da masaj yaparak onu bilincin bir yönünden ötekine geçmeye zorladığını anımsıyordu. Kimi zaman da, sağ omuzuna üzerine ya da çevresine sert bir darbe indirdiğini söyledi. Bu darbe, La Gorda'nın olağanüstü berrak bir zihin durumuna girmesini sağlıyormuş. La Gorda'ya göre böyle bir durumda her şey bir ivme kazanıyormuş, ama dünya üzerinde hiçbir şey değişiyormuş.

Benzer bir durumu benim de yaşadığımı anımsadığımda, la Gorda'nın bana bu olayı anlatmasından bu yana haftalar geçmişti. Durup dururken don Juan sırtıma bir yumruk indirirdi. Bu darbeyi hep, iki omuzumun birleştiği noktada, omurgamın üzerinde hissederdim. Bunu olağanüstü bir zihin berraklığı izlerdi. Dünya aynı olurdu, ama görüntü netleşirdi. Her şey, tek başına dururdu. Belki de don Juan'ın darbesiyle uslamlama yetilerim uyuşuyor, böylelikle algılarıma müdahale edemiyorlardı.

Daha sonra, ya tam olarak belirleyemediğim bir süre bu durumda kalırdım, ya da don Juan sırtımda aynı noktaya bir darbe daha indirerek beni normal bilinç düzeyime geri getirirdi. Beni ne iter, ne de sırtıma masaj yapardı. Her zaman doğrudan, sert bir darbe indirirdi—bu, bir yumruk darbesi

gibi değil, bunun yerine, bir an için nefesimi kesen yumuşak bir şaplak biçiminde olurdu. Yeniden olağan şekilde nefes alabilmek için yutkunmam, derin derin soluklanmam gerekirdi.

La Gorda da aynı şeyleri yaşadığını belirtti: Nagual'ın darbesiyle ciğerlerindeki tüm hava boşalıyormuş ve tekrar soluklanabilmek için çok derin bir biçimde nefes alması gerekiyormuş. La Gorda, nefes almanın en önemli unsur olduğuna inanıyordu. Görüşüne göre, bilincinde tüm o değişikliği yaratan unsur, darbeyi yedikten sonra ciğerlerinden içeri doğru soluk ladığı havaymış, ama nefes almanın algılayış biçimini ve bilincini ne şekilde değiştirdiğini açıklayamıyordu. Ayrıca, normal bilincine geri dönmek üzere hiçbir zaman sırtına darbe vurulmamış; o hep bu dönüşümü kendi kendine yaşamış, ama bunun nedenini de açıklayamıyordu.

Anlattıkları bana hiç de yabancı gelmemişti. Çocukluğumda, hatta yetişkin bir adam olarak, arada sırada esen rüzgârın beni yere devirdiği olmuştu. Ancak, don Juan'ın darbesinin etkisi, nefesimi kesmekle birlikte, hiç böyle değildi. Herhangi bir acı sözkonu değildi; bunun yerine darbe, tarif edilemez bir duruma yaratıyordu. Bu duyumu anlatabilmenin tek yolu, içimi kuruttuğunu belirtmek olabilir. Sırtıma inen darbeler sanki ciğerlerimi kurutuyor ve çevremdeki her şeyin bir sis tabakasının ardında gizlenmesine neden oluyordu. Daha sonra, la Gorda'nın da açıkladığı gibi, Nagual'ın darbesiyle bulanıklaşan her şey, ben nefes aldıkça kristalize bir berraklığa bürünüyordu; nefes alışım bir katalizör, bu zihin açıklığının en önemli unsuru gibiydi.

Aynı şeyler, gündelik yaşamın bilincine geri dönüş süreci içinde de yineleniyordu. Hava ciğerlerimden dışarı fışkırıyor, seyrettiğim dünya yeniden bir sis perdesine bulanıyor, daha sonra, ciğerlerimi havayla doldurduğumda, çevremdeki her şey yeniden berraklaşıyordu.

Bu yüksek bilinç durumlarının bir diğer özelliği de, kişisel etkileşimin kıyaslanamaz ölçüde zenginleşmesiydi. Bu

zenginleşmeyi bedenlerimiz, bir ivme duyumu şeklinde kavrıyorlardı. ağ ve sol yanlarımız arasındaki gidiş-gelişler, gündelik yaşamımızdaki eylemler ve etkileşimler süreci içinde sağ yanımızda gereğinden fazla enerji tükettiğimizin farkına varmamızı sağlıyordu. Öte yandan, sol yanımızın, tutumluluğa ve ivmeye gereksinimi vardı.

La Gorda bu ivmenin gerçekte ne olduğunu açıklayamıyordu ve ben de aynı durumdaydım. Yapabildiğim en iyi açıklama, sol yanımla olayların anlamını kesin ve dolaysız bir biçimde kavrayabildiğimi belirtmek oluyordu. Yaptıklarımız her yönüyle nedensiz ve hazırlıksızdı. Önce hareket ediyor, sonra dinleniyordum; hiç düşünmeden ilerliyor ve geri dönüyordum. La Gorda ve benim ivmeden anladığımız buydu.

La Gorda ve ben bir zaman sonra, sol yanımızdaki algı zenginliğinin edim sonrası farkına varma sonucu olduğunu fark ettik. Etkileşimimiz, onu anımsayabilme kapasitemizin ışığında zenginleşiyordu. İşte o anda, o yüksek bilinç durumlarında her şeyi tek bir yığın, ayrıştırılması olanak dışı ayrıntılardan meydana gelen hacimli tek bir kütle biçiminde algıladığımızın farkına vardık. Bu her şeyi bir anda algılayabilme yetisine *yoğunluk* adını verdik. Yıllar boyu, bu deneyim yığınlarını oluşturan ayrı parçacıkları inceleyebilmenin olanak dışı olduğunu düşünüyorduk; bu parçacıkların us yönünden herhangi bir anlam oluşturacak bir süreklilik içinde bir sentezini oluşturmaya çalışmıştık. Bu tür sentezler oluşturamadığımız için, anımsayamıyorduk. Anımsama yetisinden yoksun oluşumuz, gerçekte algılarımıza yönelik anılarımızı bir temele oturtamamızdan kaynaklanıyordu. Deyim yerindeyse, anılarımızı herhangi bir temele oturtamıyor, onları bir düzene sokamıyorduk. Deneyimlerimiz bizim için oradaydılar, ama onlara ulaşabilmemiz olanaksızdı, çünkü bir *yoğunluk* duvarı tarafından engellenmişlerdi.

Bu durumda anımsama görevi, benliğimizin sol yanıyla sağ yanını birleştirmek, bu birbirinden kesinlikle ayrı algıla-

ma biçimini tek bir bütün haline getirmekten başka bir şey değildi.

Yaşadığımız şeylerin, çok uzun sürmediğini hissettik. *Yoğunluk* terimleriyle algılama yetimiz yüzünden, uzun süreli zaman geçişlerini yalnızca bilinç dışımızda algılamış olabilirdik. La Gorda, eğer *yoğunluğu* doğru bir şekilde yeniden düzenleyebilirsek, bin yıldır yaşıyor olduğumuza içtenlikle inanabileceğimizi hissediyordu.

Anımsama görevimizde bize yardım etmek üzere don Juan'ın bize yardımı, yüksek bilinç düzleminde bulunduğumuz sırada bazı insanlarla ilişki kurmamızı sağlamak olmuştu. Olağan bilinç düzleminde bu kişilerle hiç karşılaşmamış olmamıza çok dikkat etmişti. Bu şekilde, anımsama için gerekli olan uygun koşulları sağlamıştı.

Anımsama süreci tamamlandıktan sonra, la Gorda ve ben çok garip bir zihin durumuna girmiştik. Don Juan ve onun dostlarıyla paylaşmış olduğumuz şeyler üzerine ayrıntılı bilgimiz vardı. Bu tür anılar, örneğin çocukluk yıllarıma ilişkin bir olayın anımsanışından farklıydılar; olayların anbean canlı bir biçimde anımsanışının ötesinde birtakım özellikleri vardı. Birtakım konuşmaları, onları dinliyormuş gibi kulaklarımızda yeniden oluşturmuştuk. Her ikimiz de yaşadıklarımı hakkında herhangi bir varsayımda bulunmayı gereksiz buluyorduk. Deneysel benliklerimizin bakış açısından anımsananlar, şu anda gerçekten olup bitiyordu. Anımsamanın mahiyeti böyleydi.

Bizi böylesine zorlayan sorulara en sonunda yanıt bulabiliyorduk. Nagual kadının kim olduğunu, aramızdaki yerinin, rolünün ne olduğunu anımsamıştık. Don Juan ve don Genaro'yla olağan bilinç düzleminde, don Juan ve diğer arkadaşlarıyla yüksek biliç düzleminde eşit sürelerle birlikte olduğumuzu, ayrımsamanın ötesinde, çıkarsayabildik. Bu ilişkilerin bir *yoğunluk* örtüsü altında gizlenen tüm ayrıntılarını anlayabilmiştik.

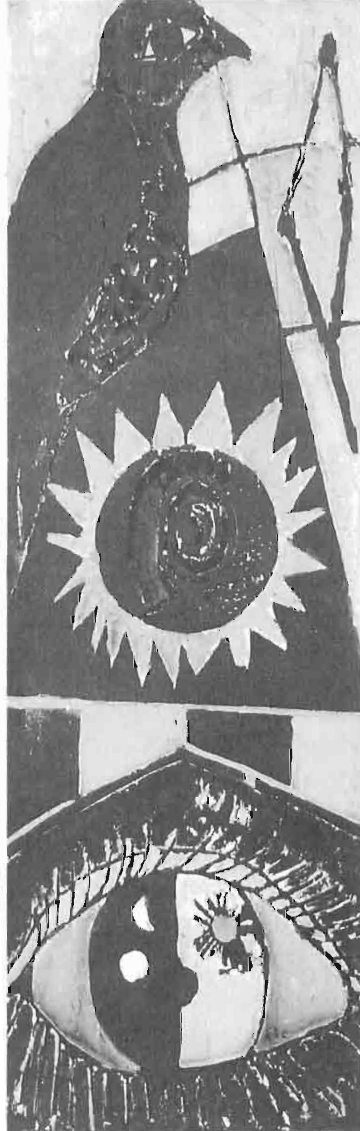
Elde ettiğimiz bulgular üzerine sürdürdüğümüz dikkatli

bir inceleme sonucunda, basit bir yöntemle kişiliklerimizin iki yanı arasında bir köprü oluşturabileceğimizi anladık. Daha sonra, başka konulara, eski soruların yerini alarak öncelik kazanan diğer sorulara yöneldik. Tüm merakımızı özetleyen üç konu, üç soru vardı. Don Juan kimdi ve arkadaşları kimlerdi? Bize gerçekten ne yapmışlardı? Ve hepsi birden nereye gitmişlerdi?

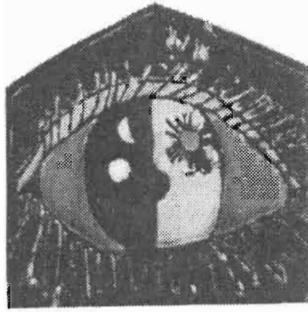
Bölüm Üç

*

Kartal'ın Armağanı

NAGUAL'IN KURALI

Don Juan, kendi geçmişi ve kişisel yaşamı üzerine bizlere bilgi verme konusunda son derece cimri davrandı. Bu suskunluğu, özünde, öğretici bir yöntemdi; kendisi için zaman, bir savaşçı olduğunda başlamış; bundan önce olup bitenler, onun için önem taşımıyordu.

La Gorda'yla benim onun yaşamının daha önceki yılları hakkında tüm bildiklerimiz, Arizona'da doğduğu ve ebeveylerinin Yaqui ve Yuma Kızılderililerinden olduklarıydı. Henüz bir bebekken, ebeveynleri onu da yanlarına alarak, Kuzey Meksika'daki Yaqui Kızılderililerinin yanına yerleşmişler. On yaşına geldiğinde, Yaqui savaşları patlak vermiş. Bu dönemde anası ölmüş, babası ise Meksika ordusu tarafından esir alınmış. Don Juan ve babası, ülkenin en güney ucunda bulunan Yucatan eyaletinde bir yeniden yerleşim merkezine gönderilmişler. Don Juan, orada büyümüş.

Don Juan bu dönemde yaşadıkları hakkında bize bilgi vermemişti. Bu konu hakkında bizlere herhangi bir açıkla-

mada bulunmanın gereksiz olduğuna inanıyordu. Bense tam aksini düşünüyordum. Yaşamının bu bölümüne önem vermemin nedeni, kişiliğinin ayırıcı özelliklerinin ve liderlik üzerinde böylesine durmasının, onun yaşamının bu döneminden kaynaklandığını düşünmemdi.

Ama, onun bizlerin ve diğer arkadaşlarının gözünde taşıdığı önemin gerçek nedeni, önemli de olsa, onun yaşamının bu bölümü değildi. Onun büyüklüğü, "kural"la olan rastlantısal ilişkisinden dolayıydı.

Kuralla ilişkili olmak, bir efsaneyi yaşıyor olmak şeklinde tanımlanabilir. Don Juan, bir efsaneyi yaşıyordu; onu eline geçiren ve Nagual durumuna getiren bir efsaneyi.

Don Juan'ın dediğine göre kural onu eline geçirdiğinde kendisi, o yıllarda aynı durumdaki binlerce kuzey Meksika'lı Yaqui Kızılderilisi gibi sürgünde yaşayan, öfkeli, kural tanımayan bir adammış. Bir gün işten sonra, diğer işçilerden biriyle para yüzünden ölümüne bir kavgaya tutuşmuş ve göğsünden tabancayla vurulmuş. Kendine geldiğinde, yaşlı bir Kızılderili'yi üzerine eğilmiş, göğsündeki ufak yarayı parmaklarıyla yokluyorken bulmuş. Kurşun, göğüs boşluğuna saplanmamış, ama kaburgalarından birinin yanında bir adaleye girmiş. Don Juan, şoktan, kan kaybından ve söylediğine göre, ölüm korkusundan, iki ya da üç kez bayılmış. Yaşlı Kızılderili kurşunu çıkartmış ve kalacak bir yeri olmayan don Juan'ı kendi evine götürerek bir aydan fazla bir süre bakımını üstlenmiş.

Yaşlı Kızılderili kibar, ama haşin bir adammış. Don Juan'ın oldukça güçlendiği ve neredeyse tümüyle iyileştiği bir gün, yaşlı adam sırtına güçlü bir darbe indirerek onu yüksek bilinçlilik durumuna getirmiş. Daha sonra, bir hazırlık aşamasına bile gerek duymadan, don Juan'a kuralın Nagual ve onun rolüne ilişkin bölümünü göstermiş.

Don Juan da, bana ve la Gorda'ya tam olarak aynı şeyi yaptı; bizlerin farklı bilinç düzlemlerine geçmemizi sağladı ve Nagual'ın kuralını şu şekilde açıkladı:

Tüm canlı varlıkların yazgısını yöneten güce Kartal adı verilir; bunun nedeni, bu gücün bir kartal olması, ya da kartala benzemesi değil, görücünün gözüne ölçülemeyecek derecede büyük, kara bir kartal olarak görünmesinden, sonsuza doğru yükselen bir kartal gibi dimdik durmasıdır.

Görücü, Kartal olan karanlığa baktığında, dört ışık parıltısı Kartal'ın neye benzediğini ortaya çıkartır. Bir şimşek çakışına benzeyen ilk parıltı, görücünün Kartal'ın bedeninin ana hatlarını ayrımsayabilmesine yardımcı olur. Bu ışıkta, bir kartalın tüylerine ve pençelerine benzeyen beyaz kümeler yer alır. İkinci şimşek ışıltısı, kanat çırpışlarını, bir kartalın kanatlarına benzeyen rüzgâr oluşturan siyahlığı görünür kılar. Üçüncü şimşek pırıltısıyla, görücü, yırtıcı, insana özgü olmayan bir göz ayrımsar. Dördüncü ve son ışıltıysa, Kartal'ın ne yaptığını gösterir.

Kartal, yeryüzünde yaşamış ve ölmüş, tıpkı onlara yaşamalarını sağlayan sahipleriyle buluşmak üzere, hiç durmaksızın ateşin çevresinde dönüp duran sinekler gibi, gagasına doğru akan tüm yaratıkların bilincini parçalayıp yutar. Kartal, bu küçük alevleri parçalara ayırır, onları deri parçasını tabaklayan bir sepici gibi dümdüz eder ve daha sonra yutar; çünkü bilinç Kartal'ın gıdasıdır.

Kartal, tüm yaşayan varlıkların yazgılarını yöneten güç, eşit biçimde ve aynı anda tüm bu canlı varlıkları yansımasıdır. Bu nedenle, bir insanın Kartal'a yakarması, ondan iyilik dilemesi, merhamet beklemesi söz konusu olamaz. Kartal'ın insan olan bölümü bütünü yerinden oynatamayacak denli önemsizdir.

Görücü, Kartal'ın isteklerini, onun yaptıklarına bakarak anlayabilir. Kartal, her ne kadar hiçbir canlının koşullarından etkilenmese de, her birine bir armağan bahşetmiştir. Kartal'ın istediği ve inandığı kişi, bilinç ateşini elinde bulundurma gücünü, ölüme ve yok olmaya karşı durma gücünü edinir. Bütün canlılara bahşedilmiştir bu güç, eğer isterse, özgürlüğün kapılarını açsın ve içine girsin diye. Özgürlük kapılarını gören görücüler ve bu kapıdan içeri girenler bilirler ki Kartal bu armağanı bilinci ölümsüzleştirmek için vermiştir.

Canlı varlıkları buna doğru yönlendirmek üzere Kartal, Nagu-

al'ı yaratmıştır. Nagual, kendisine kuralın açıklandığı çift bir varlıktır. İnsan, hayvan, bitki, ne biçimde olursa olsun, ikiliğinin gücüyle Nagual, o gizli geçiş yolunu bulmak üzere ilerler.

Nagual, erkek ve dişi olarak çiftler halinde oluşur. Çift bir erkek ve çift bir dişi, ancak kural tek tek her birine açıklandıktan, her biri kuralı tam olarak kavrayıp kabullendikten sonra Nagual olabilirler.

Nagual adam ya da Nagual kadın görücülere, dört bölmeden oluşan saydam bir yumurta olarak görünür. Sol ve sağ olmak üzere yalnızca iki yanı bulunan sıradan insandan farklı olarak, Nagual'ın, iki uzun parçaya bölünmüş bir sol yanı ve eşit biçimde ikiye bölünmüş bir sağ yanı vardır.

Kartal, Nagual adamı ve Nagual kadını önce görücü olarak yaratmış ve bunları görmek üzere hemen dünyaya göndermiştir. Daha sonra bunların yanına, iz sürücü dört kadın savaşçı, üç erkek savaşçıyla, beslemeleri, geliştirmeleri ve özgürlüğe doğru yönlendirmeleri için bir de erkek haberci göndermiştir.

Kadın savaşçılara dört ana yön adı verilir; bunlar, bir karenin dört köşesi, dört ana ruh hali, insan soyunda var olan dört kadın kişiliğini gösterirler.

Birincisi, doğudur. Ona düzen adı verilir. İyimser, iyi huylu, yumuşak, sürekli esen bir rüzgâr gibi kalıcıdır.

İkincisi, kuzeydir. Ona güç adı verilir. Becerikli, dürüst, açık sözlü, sert esen bir rüzgâr gibi azimlidir.

Üçüncüsü, batıdır. Ona duygu adı verilir. Saman altından su yürüten, vicdansız, kurnaz ve soğuk esen bir rüzgâr gibi sinsidir.

Dördüncüsü, güneydir. Ona gelişme adı verilir. Besleyip büyüten, dürüst, çekingen, sıcak esen bir rüzgâr gibi ılıktır.

Üç erkek savaşçı ve haberci, dört ana erkek faaliyetini ve mizacını temsil ederler.

Birinci tip, bilgi adamı, araştırıcı erkeği temsil eder; soylu, güvenilir ve ciddidir, koşullar ne olursa olsun, kendini görevini yerine getirmeye adamıştır.

İkinci tip, eylem adamıdır; son derece hareketlidir, güçlü bir

mizah anlayışı vardır, uçarı ve arkadaş canlısıdır.

Üçüncü tip, olayların gerisindeki örgütleyici, gizemli, bilinemeyen adamdır. Onun hakkında konuşulamaz, çünkü kendisi hakkında en ufak bir bir ipucu bile vermekten hoşlanmaz.

Dördüncü tip, habercidir. O yardımcıdır, az konuşan, karamsar bir adamdır ve doğru biçimde yönlendirildiğinde çok başarılı olabilir, ama tek başına ayakta durmayı beceremez.

Kolaylık sağlasın diye, Kartal, Nagual adama ve Nagual kadına, adam ve kadın tiplerinin her birinin saydam bedenine özgü birtakım özelliklerini göstermiştir.

Bilgi adamının üzerinde küçük bir tür girinti, karın boşluğunun üzerinde parlak bir çukurluk bulunur. Kimi adamlarda bu bölüm, yoğun bir saydamlık, kimi zaman da düz ve yansımasız bir ayna gibi parlak bir biçimde görünür.

Eylem adamında, istencin yer aldığı bölümde ipliksi uzantılar bulunur. İpliksi uzantıların sayısı birle beş arasında değişir, boylarıysa bir iplik görünümünden, iki buçuk metreye kadar uzunlukta kalın, kamçıya benzer dokunaçlara kadar çeşitlilik gösterir. Kimilerinde, bu iplikimsi uzantıların üçü dokunaç şeklini alacak biçimde gelişirler.

Olayların gerisindeki adamı belirleyen tek bir nitelik bulunmaz; buna karşın, genelde istençdışı bir biçimde ortaya çıkan bir yaratıcılık yeteneği, diğer görücülerin dikkatlerini etkin bir biçimde engelleyen bir güç patlaması, bu tipin başlıca ayırıcı özellikleridir. Bu tip bir adamla birlikte olduklarında görücüler, görme ediminden çok, dıştan gelen ayrıntıların içinde boğulurlar.

Yardımcının belirgin bir şekli yoktur. Görücülere, kusursuz bir saydam koza içinde parıldayan berrak bir ışıltı gibi görünür.

Öte yandan, dişilerin dünyasında, doğu, kendi saydamlığı içinde, solmuş küçük alanlara benzeyen, neredeyse gözle görülemez lekelerden tanınır.

Kuzeyin tüm bedeninden bir ışık yayılır; ateşi andıran kırmızımsı bir parıltı saçar.

Batının bedenini çok ince, saydam bir tabaka bir zarf gibi

kaplamıştır, bu tabaka nedeniyle batı, diğerlerinden daha koyu renkli görünür.

Güneyin yanar döner bir ışıltısı vardır; bir an yanar ve sonra matlaşır, daha sonra yine yanar.

Nagual adamla Nagual kadının saydam bedenlerinde iki farklı devinim bulunur. Sağ yanları dalgalanırken sol yanları dönenir.

Kişilik yönünden, Nagual adam destekleyicidir, kararlıdır ve sabittir. Nagual kadınsa mücadelecidir ama rahattır, her zaman tetiktedir ama gergin değildir. Her ikisi de kendi konumlarını dört ana tavır olarak temsil etmektedirler.

Kartalın Nagual adam ve Nagual kadına verdiği ilk emir, kendi başlarına, iz sürücülerin kopyaları olan, ama rüya görücüler arasından seçecekleri dört dişi savaşçı, dört yön bulmak olmuştur.

Rüya görücüler, görücülere, saça benzeyen telciklerle örtülü olarak görünürler. İz sürücüler de bu örtülere sahiptir ama, telcikler yerine, sayısız küçük yumrulardan oluşur onların örtüsü.

Sekiz dişi savaşçı, sağ ve sol gezegenler olarak adlandırılan iki takıma ayrılırlar. Sağ gezegen dört *iz sürücüden*, sol gezegense dört *rüya görücüden* oluşur. İki gezegenin bütün savaşçılarına Kartal tarafından kendi özel görevleri öğretilir: *İz sürücülere iz sürmek, rüya görücülere rüya görmek.*

Her iki gezegenden birer dişi savaşçı birlikte yaşarlar. Birbirlerine o kadar benzerler ki diğerleri için birer ayna gibidirler, ama sadece kusursuzluk sayesinde aynadan yansıyan çağrıları ve istekleri anlayabilirler.

Dört *iz sürücü* ya da dört savaşçı sadece zor görevleri gerçekleştirmek için bir araya gelirler; ve sadece çok özel koşullarda el ele tutuşmaları gerekir, çünkü birbirlerine dokundukları an bir bütün oluştururlar ki bu, ya hayati bir gereksinim karşısında ya da bu dünyadan ayrılma zamanı geldiğinde kullanılmalıdır.

Aynı yönün iki dişi savaşçısı birden erkeklerden birine bağlanmıştır. Böylece, gerektiği kadar savaşçı içeren dört aile oluşturulur.

Erkek savaşçılar ve ulak, bağımsız bireyler olarak görev ya-

pabilecekleri gibi, gerektiğinde bir bütün de oluşturabilirler.

Daha sonra, Nagual ve takımı üç ulak daha bulmakla yükümlü tutulur. Bunların erkek ya da kadın olabilirler, ama, erkek ulakların dördüncü tipten, yardımcı erkeklerden, kadınların güneyden olmaları gerekir.

Nagual adamın takımını özgürlüğe doğru götürebilmesini yardım etmesi yoldan çıkmasını engellemesi ve takıma yol göstermesi için, Kartal, Nagual kadını öteki dünyaya götürür.

Daha sonra, Nagual ve savaşçılarına unutmaları emredilir. Karanlığa dalarlar ve yeni görevler alırlar: kendilerini ve Kartal'ı anımsama görevi.

Unutma emri öylesine güçlüdür ki, herkes birbirinden ayrılır. Kim olduklarını anımsamazlar. Kartal, kendilerini yeniden anımsamayı başaracak olurlarsa, kendi bütünlüklerini anımsayacaklarını düşünür. Ancak böylelikle en son yolculuklarına çıkabilmeleri için gereken güce ve dayanıklılığa sahip olabileceklerdir.

Kendi bütünlüklerini yeniden kazandıktan sonra kendilerine verilecek olan en son görev, çift varlıklardan oluşan yeni bir çift bulmak ve kuralı açıklamak yoluyla onları yeni Nagual adam ve yeni Nagual kadına dönüştürmektir. Ve böylece en az katılımla ilk Nagual adam ve Nagual kadın meydana getirildikten sonra, bu yeni Nagual çifte, iz sürücü dört kadın savaşçı, üç erkek savaşçı ve bir ulak sağlanır.

İlk Nagual ve grubu geçidi aşmak üzere hazır olduklarında, ilk Nagual kadın yol göstermek üzere onları bekliyor olur. Daha sonra onlara, Nagual kadınla birlikte diğer dünyaya geçmeleri için emir verilir; Nagual kadın grubuna ışığıyla yol gösterecek, Nagual adamsa bu işlemi yinelemek üzere yeryüzünde kalacaktır.

Bu arada yeryüzünde, Nagual'ın liderliği altında en az on altı kişi olur: sekiz kadın savaşçı, Nagual da dahil olmak üzere dört erkek savaşçı ve dört ulak. Dünyayı terk etme anında, yeni Nagual kadın da onlara katılır ve sayı on yedi olur. Kendi kişisel gücü, gruba daha fazla savaşçı eklenmesine izin veriyorsa, dörder kişiden oluşan savaşçıların gruba eklenmeleri gerekir.

Don Juan'a kuralın insanlar tarafından nasıl bilindiğini sorduğumda bana kuralın sonsuz olduğunu ve bir savaşçının davranışlarının her yönünü kapsadığını söyledi. Kuralın yorumlanışı ve birikimi, çağlar boyunca tek görevleri Kartal'ı *görmek,* onun sonsuz akışkanlığını gözlemlemek olan görücülerin sorumluluğuymuş. Yaptıkları gözlemler sonucu görücüler, kişinin insanlığını içeren saydam kozanın kırılması koşuluyla, Kartal'da insanın belli belirsiz bir yansımasını bulabilirlermiş. Böyle bir durumda, Kartal'ın ödün vermez yargıları görücüler tarafından kavranabilir, doğru biçimde yorumlanabilir ve düzenli bir kural olarak bir araya getirilebilirmiş.

Don Juan, kuralın bir masal olmadığını, özgürlüğe geçmenin sonsuzluk kavramından genelde anlaşıldığı gibi—sonsuza değin yaşamak anlamında—sonsuz yaşam olmadığını belirtti. Kural, kişinin ölüm anında normal koşullarda terk ettiği bilinci muhafaza edebileceğini söylüyormuş. Don Juan, bu bilincin korumasının ne anlama geldiğini açıklayamıyordu, ya da belki de böyle bir bilinç onun kavrama yeteneğinin ötesindeydi. Velinimeti kendisine, geçiş anında kişinin üçüncü dikkate ulaştığını ve kendi bütünlüğü içinde bedeninin, bilgiyle canlandığını açıklamış. Bedende var olan tüm hücreler tek tek, aynı anda hem kendinin, hem de bedenin bütünlüğünün bilincine varıyormuş.

Velinimeti ayrıca don Juan'a bu tür bir bilincin bölmelere ayrılmış zihinlerimize anlamsız görüneceğini de belirtmiş. Bu nedenle, bir savaşçının mücadelesinin en can alıcı noktası, kuralda belirtildiği anlamda geçişin, üçüncü dikkate geçiş sürecinin savaşçı tarafından ayrımsanması değil, böyle bir bilincin en baştan var olduğunun kavranması olurmuş.

Don Juan, kuralın başlangıçta kendisi için, salt sözcükler dünyasında var olduğunu belirtti. Kuralın gerçek dünyaya nasıl uyarlanacağına aklı ermiyormuş. Bununla birlikte, velinimetinin etkin kılavuzluğu altında ve yoğun çalışmalarının sonucunda, kuralın özünü kavramayabilmeyi başarmış, onu bir efsane olarak değil, yararlı yönlendirmelerden oluşan bir

dizge olarak benimsemiş. O andan itibaren, üçüncü dikkatin gerçekliği ile baş edebilmek konusunda bir sorunla karşılaşmamış. Kendi yönteminde tek engel, kuralın dünya üzerinde gerçekten var olan bir açıklığı, bir geçit yolunu bulmasını sağlayabilecek bir yol gösterici olduğu düşüncesine duyduğu neredeyse kesin inançmış. Bir şekilde, savaşçının gelişiminin birinci aşamasına gereksizce saplanıp kalmış.

Sonuçta, bir lider ve bir öğretmen olarak Don Juan'ın görevi, çömezlere, özellikle de bana, kendi hatasını yinelememek üzere yol göstermek olmuştu. Onun en büyük başarısı bizlere, bir savaşçının gelişiminde var olan üç gelişim aşamasını hiçbirine takılıp kalmadan gösterebilmesiydi. Önce bizleri, kuralı bir yol gösterici olarak algılamamız için yönlendirmişti; daha sonra, kişinin en üstün bilince ulaşabileceğini, çünkü böyle bir bilincin var olduğunu anlamamızı sağlamıştı; daha sonra da, bilincin diğer yüzüne, gizli dünyasına açılan geçit yoluna ulaşabilmemiz için bize yol göstermişti.

Don Juan bize, birinci aşama olan, kuralın bir yol gösterici olarak kabul edilmesi düzlemine doğru yol göstermek üzere, Nagual ve onun rolüne ilişkin bölümü ele almış, bunun apaçık bazı gerçeklere karşılık geldiğini göstermişti. Bunu göstermek üzere, yüksek bilinç düzleminde bulunduğumuz sırada, kural tarafından betimlenen sekiz insan tipinin örneklerini oluşturan kendi grubunun üyeleriyle sınırsız etkileşimlere girmemizi sağladı. Bu ilişkiler sürdükçe, kuralın daha karmaşık ve kapsamlı yönlerinin de ayrımına varıyorduk; ta ki ilk başta bir efsane şeklinde kavramsallaştırdığımız, ama özünde bir yol gösterici olan bir dizgenin ağına yakalandığımızı anlayıncaya kadar.

Don Juan, buraya kadar geçirdiğimiz deneyimlerin kendi durumuyla özdeş olduğunu söyledi. Velinimeti de, birinci aşamayı geçmesine yardımcı olmak üzere, kendisine aynı şeyleri sunmuş. Bunu sağlamak için velinimeti, don Juan'ın da bize yaptığı gibi, bilincinin sol ve sağ yönleri arasında gidip gelmesini sağlamış. Bilincinin sol yanında onu, sekiz ka-

dın, üç erkek savaşçı, dört haberciden oluşan ve öngörüldüğü biçimde, kural tarafından betimlenen tiplerin en belirgin örneklerinden oluşan kendi grubunun üyeleriyle tanıştırmış. Bu kişileri tanımak ve onlarla etkileşime girmek don Juan'ı şaşkına çevirmiş. Yalnızca kuralı tam bir yol gösterici kabul etmekle kalmamış, aynı zamanda bilinmeyen olanaklarımızın boyutlarını kavramayı da başarmış.

Söylediğine göre, kendi grubunun tüm üyeleri toplanıncaya kadar geçen süre içinde, kendisini savaşçının yöntemine öylesine vermiş ki, gruptakilerin hiçbiri açıkça bir çaba göstermeksizin, velinimetinin grubundaki savaşçıların eksiksiz birer kopyaları olacağını sorgulamadan kabullenmiş. Don Juan'ın söylediğine göre, kişisel beğenilerinin, hoşnutsuzluklarının, ilişkilerinin ve diğer çoğu özelliklerinin benzerliği, bir öykünme sonucu değil; kuralın da belirttiği gibi aynı özellikleri ve becerilere sahip belirli insan gruplarına ait olmalarından kaynaklanıyordu. Aynı gruba ait bireyler arasındaki hemen hiç fark yokmuş.

Kendi velinimetinin savaşçılarıyla yaşadığı ilişkilerin sonuçlarını bana açıklamaya çalışırken don Juan, kuralı yorumlayış biçimleri ve kuralı bir yol gösterici olarak kabul etmeleri için diğer savaşçıları nasıl yönlendirdikleri, onları ne şekilde eğittikleri konularında velinimetiyle kendisi arasında var olan önemli farklılıklara değindi. Söylediğine göre—evrensel ve bireysel olmak üzere—iki tür yorum varmış. Evrensel yorumlar, Kartal'ın insanların eylemlerine aldırmadığını, bununla birlikte, insana özgürlüğüne ulaşabilmek üzere bir geçit yolu sağladığını öne sürermiş.

Öte yandan bireysel yorum, görücülerin evrensel yorumlardan öncül olarak yararlandıkları ve bu yöntemle vardıkları geçerli sonuçlardan oluşurmuş. Bu tür yoruma örnek olarak; Kartal'ın ilgisizliği yüzünden, özgürlüğe ulaşabilme şansımı, belki de kendi kararlılığımla, yükseltmem gerekiyor diyebilirmişiz.

Don Juan'a göre, çömezlerini yönlendirme konusunda

kendisinin ve velinimetinin uyguladıkları yöntemler birbirinden oldukça farklıydı. Don Juan, velinimetinin tarzının ciddiyet olduğunu belirtti; her şeyi baskıcı yöntemlerle yönetiyormuş ve Kartal konusunda karşılıksız yardımın söz konusu olamayacağına inandığı için, hiç kimseye doğrudan bir şey yapmamış. Bunun yerine, kişilerin kendi işlerini kendileri görebilmelerini sağlamaya uğraşmış. Kartal'ın armağanı olan özgürlüğü bir bağış olarak değil, fırsat elde etmek için bir fırsat olarak görüyormuş.

Velinimetinin yönteminin olumlu yönlerini takdir etmesine rağmen, don Juan ondan farklı düşünüyordu. Daha sonra kendi başına kaldığında, bu yöntemin boşuna zaman kaybı olduğunu bizzat *görmüş*. Ona göre, herkesi hazır bir durumla karşılaştırmak ve onları bu durumu kabullenmeye zorlamak, çömezlerin durumu kendi başlarına kabullenmeye hazır oluncaya kadar beklemekten daha kestirme bir yolmuş. Bana ve diğer çömezlere uyguladığı yöntem de bu oldu.

Liderlik yöntemindeki bu farkın don Juan üzerindeki en büyük etkisi, velinimetinin savaşçılarıyla kurduğu zorunlu etkileşim sırasında kendini hissettirmiş. Kuralın buyruğuna göre velinimetinin don Juan'a önce bir Nagual kadın, sonra da savaşçı grubunu oluşturmak üzere dört kadın ve dört erkek bulması gerekiyormuş. Velinimetiyse, don Juan'ın bir Nagual kadının sorumluluğunu üstlenebilecek kişisel erke sahip olmadığını *görmüş* ve bu yüzden, sıralamayı tersine çevirerek kendi grubundaki kadınlara, don Juan için önce dört kadın, sonra da dört erkek bulmalarını söylemiş.

Don Juan, sıralamanın bu şekilde tersine çevrilmesinin onu etkilediğini itiraf etti. Bu kadınların kullanımına sunulduğunu anlamış ve bu durumu zihninde cinsel kullanım şeklinde canlandırmış. Fakat bu beklentilerini velinimetine açması pek hayırlı olmamış onun için. Velinimeti derhal don Juan'ı kendi grubundaki kadınlarla ve erkeklerle bir araya getirmiş ve onlarla ilişki kurması için don Juan'ı orada bırakmış.

Don Juan için bu savaşçılarla karşılaşmak, yalnızca ona kasıtlı bir biçimde güçlükler yarattıkları için değil, aynı zamanda bu karşılaşmanın özünde son derece önemli bir buluşu ortaya çıkartmak üzere tasarlanmış olduğu için, gerçekten güç bir sınav olmuş.

Don Juan, tüm katılanlar aynı bilinç düzleminde bulunmadıkça, sol yan bilincinde ilişki kurulamayacağını belirtmişti. Bizlerin, onun savaşçılarıyla ilişkilerimizi sürdürmemiz dışında, sol yan bilincine girmemize izin vermemesinin nedeni buydu. Velinimetinin kendisi üzerinde uyguladığı yöntem de böyleymiş.

Don Juan, velinimetinin grubundaki üyelerle ilk kez karşılaşmasında olup bitenler hakkında bana kısaca bilgi verdi. Onun deneyimini, ne beklemem gerektiği konusunda bir örnek olabileceğimi düşünüyordu. Velinimetinin dünyasının olağanüstü düzenliymiş. Grubundaki üyeler, Meksika'nın her bölgesinden gelen Kızılderili savaşçılardan oluşuyormuş. Onunla karşılaştıklarında, güney Meksika'nın ücra, dağlık bir bölgesinde yaşıyorlarmış.

Evlerine varır varmaz, don Juan birbirine tıpatıp benzeyen iki kadınla karşılaşmış. O güne değin gördüğü en iri Kızılderili kadınlarmış bunlar. Asık suratlı ve sert tavırlıymışlar, ama yüz hatları çok sevimliymiş. Aralarında yürümeye çalıştığında onu kocaman göbeklerinin arasında yakalayıp kollarını sıkı sıkı kavradıktan sonra onu dövmeye başlamışlar. Daha sonra onu yere atıp üzerine oturmuşlar ve neredeyse kaburgalarını kıracaklarmış. On iki saati aşkın bir süre kımıldamasına izin vermemişler, bu arada velinimetiyle oracıkta sohbete dalmışlar; velinimeti tüm gece boyunca hiç durmadan konuşmak zorunda kalmış ve en sonunda sabahın ilerleyen saatlerinde kadınlar don Juan'ın ayağa kalkmasına izin vermişler. Söylediğine göre onu en çok korkutan şey, kadınların gözlerindeki kararlılık ifadesiymiş. İşinin bittiğini, kadınların sözlerini tutup, o ölünceye kadar üzerinden kalkmayacaklarına inanmaya başlamış.

Normalde, bir sonraki savaşçı grubuyla buluşmadan önce arada bir haftalık bir bekleme süresi bulunurmuş, ama velinimeti onu savaşçılarının arasına bırakıp gitmeyi planladığı için, don Juan vakit geçirmeksizin diğerleriyle buluşturulmuş. Bir gün içinde tüm savaşçılarla tanışmış ve tümü de ona pislikmiş gibi davranmışlar. Onun bu iş için uygun adam olmadığını, çok kaba ve fazlasıyla ahmak olduğunu, hem çok genç, hem de şimdiden bunamaya başladığını söylemişler. Velinimeti, onu zekice savunmuş, bu koşulları değiştirebileceklerini ve böylesine çetin bir uğraşın gerek kendileri, gerekse don Juan için büyük bir zevk sayılması gerektiğini öne sürmüş.

Don Juan, ilk izleniminde haklı çıktığını belirtmişti. O günden sonra onu bekleyen, yalnızca ağır iş ve güçlükler olmuş. Kadınlar, don Juan'ın ele avuca sığmayan biri olduğunu ve kendisine dört kadını yönetmek gibi karmaşık ve hassas bir görevi yerine getirmek konusunda güvenilemeyeceğini *görmüşler.* Aynı zamanda birer görücü oldukları için, kuralı kendilerince yorumlayarak, don Juan'ın önce erkek savaşçılarla, daha sonra dört kadınla birlikte olmasının daha yerinde olacağı kararına varmışlar. Don Juan, kadınların *görüşünün* doğru olduğunu söylemişti, çünkü, kadın savaşçılarla baş edebilmesi için bir Nagual'ın gücünün doruğunda olması gerekirmiş; böyle bir erk durumuysa, yüksek bir dinginlik ve insani duyguların en az yer aldığı bir denetim gücü gerektirirmiş ki, o aşamada onun için böyle bir durumu düşünmek bile söz konusu değilmiş.

Velinimeti, don Juan'ı tüm grup içinde en acımasız ve ödün vermez savaşçılar olan iki batılı kadının gözetimine vermiş. Don Juan, kural gereği batılı kadınların gözü dönmüş çılgınlar olduğunu, bunlara dikkat edilmesi gerektiğini söylemişti. Bu kadınlar, *rüya görme* ve *iz sürme* sonucu, sağ yanlarını, yani akıllarını yitirirlermiş. Bilinçlerinin sol yanı olağanüstü keskinleştiği için mantıkları kolayca uçup gidermiş. Bir kez ussal yanlarını yitirdikten sonra, eşsiz birer *rüya*

görücü ve *iz sürücü* olabilirlermiş, çünkü artık onları alıkoyabilecek herhangi bir ussal safra kalmazmış.

Don Juan bu kadınların onu kösnül duygularından kurtardıklarını anlattı. Zihni ödül ve kişisel doyum düşüncelerinden tümüyle arınıncaya değin, altı ay boyunca, zamanın büyük bir bölümünü, tütsülenen bir et parçası gibi, mutfağın tavanından sarkan deri bir kayışla havada asılarak geçirmiş.

Don Juan, deri kayışın bedensel olmayan bazı hastalıkların sağaltımı için olağanüstü yararlı bir düzenek olduğunu belirtmişti. Burada düşünülen, kişinin havada asıldığı nokta yerden ne denli yüksekteyse ve kişi yere değmeden ne denli uzun süre havada asılı kalırsa, gerçek anlamda arıtıcı bir etkinin gerçekleşme olasılığını da o denli yüksek olacağıymış.

Batılı savaşçılar tarafından arındırıldığı sırada, diğer kadınlar grubu için erkek ve kadın savaşçı arayışındaymışlar. Bunu başarmak yıllar sürmüş. Bu arada don Juan, velinimetinin tüm savaşçılarıyla tek başına etkileşime girmek zorunda bırakılmış. Bu savaşçıların varlıkları ve don Juan'ın onlarla temasları, öylesine ezici bir etki yaratıyormuş ki don Juan onlardan hiçbir zaman kurtulamayacağını düşünüyormuş. Bu süreç onun kuralın varlığına toptan ve harfi harfine bağlanmasıyla sonuçlanmış. Don Juan, öteki dünyaya ulaşan hakiki bir geçit yolunun varlığı üzerinde düşünerek çok zaman harcadığını belirtmişti. O, böyle bir uğraşı, her durumda önlenmesi gereken bir tuzak olarak görüyordu. Bu tuzağa düşmemi önlemek üzere, kendi grubunun üyeleriyle gerekli ilişkileri sürdürdüğüm sırada beni, la Gorda ya da diğer çömezlerden birinin koruması altında tutuyordu.

Benim durumumda, don Juan'ın savaşçılarıyla buluşmak, uzun bir sürecin nihai sonucuydu. Don Juan'la aramızdaki gündelik konuşmalarda bu konudan asla söz edilmezdi. Onların varlığını yalnızca bana zaman zaman bölümler halinde açıkladığı kuraldan yapmış olduğum çıkarsamalardan anlayabiliyordum. Daha sonra bana, onların gerçekten var olduklarını, en sonunla onlarla karşılaşacağımı söylemişti.

Birtakım genel yönergeler ve önerilerde bulunarak beni bu karşılaşmaya hazırlamıştı.

Beni ortak olarak yapılan bir hata, sol yan bilincinin gereğinden fazla abartılması, onun berraklığı ve gücü karşısında gözlerin körelmesi konusunda uyardı. Söylediğine göre, bireyin sol yan bilincinde olması, onun hemen o anda tüm budalalıklarından arındığı anlamına gelmiyordu—sol bilinçte olmak, yalnızca daha güçlü bir algılayabilme yetisi, daha çabuk bir biçimde kavrama ve öğrenme ve her şeyin ötesinde, daha geniş bir unutma yeteneğine sahip olma anlamına geliyordu.

Don Juan'ın kendi savaşçılarıyla buluşma zamanım yaklaştığında, bir yol gösterici olarak kullanmamı sağlamak üzere, bana kendi velinimetinin grubu hakkında biraz bilgi verdi. Dışarıdan bakan birine, kimi zaman velinimetinin dünyasının sanki dört ayrı aileden oluşuyormuş gibi görünebilirmiş. Birinci aile, güneyli kadınlar ve Nagual'ın habercisi tarafından; ikinci ev, doğulu kadınlar, araştırmacı ve bir erkek haberci; üçüncü ev, kuzeyli kadınlar, eylem adamı ve bir diğer erkek haberci; dördüncü evse, batılı kadınlar, olayların gerisindeki adam ve üçüncü erkek haberci tarafından kurulmuş.

Başka zamanlarda aynı dünya, gruplardan oluşmuş gibi görünebilirmiş. Bir grup, birbirlerine kesinlikle benzemeyen dört yaşça daha büyük adamdan oluşuyordu ve bunlar, don Juan'ın velinimetiyle onun üç erkek savaşçıymış. Bir ikinci grup, habercilerden oluşuyormuş ve bu dört adam birbirlerine çok benziyorlarmış. Üçüncü grup, birbirinin görünürde eşi, çift ikiz kadınlardan oluşuyormuş, bunlar güneyli ve doğulu kadınlarmış. Dördüncü grup ise görünürde kız kardeş iki çiftten oluşuyormuş ve bunlar kuzeyli ve batılı kadınlarmış.

Bu kadınların hiçbirinin aralarında akrabalık ilişkisi yokmuş. Birbirlerine benzemelerinin nedeni, don Juan'ın velinimetinin sahip olduğu olağanüstü güçmüş. Don Juan bu

kadınları iki mamuta benzetiyormuş, görünüşleri ürkütücüymüş, ama kendileri son derece dost canlısı ve sevecenmişler. Doğulu kadınlar çok güzel, genç ve espriliymişler, onları izlemek göze ve kulağa son derece hoş gelirmuş. Kuzeyli kadınlar, son derece kadınsıymış, kibirli ve oynakmışlar, yaşlanmaktan korkuyorlarmış ama aynı zamanda son derece açık sözlü ve sabırsızmışlar. Batılı kadınlarsa kimi zaman çılgın, kimi zamansa ciddiyetin ve çalışkanlığın doruğundaymışlar. Don Juan'ı en çok rahatsız edenler bunlarmış, çünkü, son derece ciddi, kibar ve yardımsever olmalarına karşın, her an kendilerini kaybedip gözü dönmüş birer çılgın gibi hareket edebilecekleri gerçeğini don Juan bir türlü anlayamıyormuş.

Öte yandan, erkekleri adlarını anmaya bile değir bulmuyordu don Juan. Bunlar hakkında kayda değer hiçbir özellik bulamadığını söylemişti. Kişilikleri, kadınların sahip oldukları kararlılığın şaşkınlık verici etkisi ve velinimetinin ezici gücü tarafından tümüyle ele geçirilmiş gibiymiş.

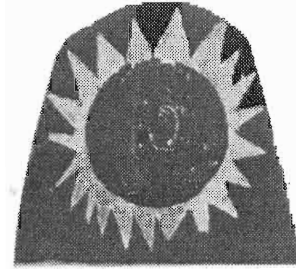
Kendi uyanışından söz ederken don Juan, velinimetinin dünyasına fırlatıldıktan sonra, çekinmeden yaşamanın ne denli kolay ve rahat olduğunun farkına varmış. Kendi hatasının, amaçlarını yaşamındaki sahip olabileceği tek değerli şey olarak görmek olduğunu anlamış. Tüm yaşamı boyunca bir serseri olarak yaşamış; bu nedenle hayattaki en büyük tutkusu, maddi zenginlikler elde etmek, adam olabilmekmiş. Bu konudaki hırsına ve başarısızlık karşısında yaşadığı derin üzüntüye kendini o denli kaptırmış ki, çevresindeki hiçbir şeyi incelemeye vakit bulamamış. Velinimetinin yanında yer almayı seve seve kabullenmiş, çünkü kendisine en sonunda adam olmasını sağlayabileceği bir fırsat sunulduğunun ayrımına varmış. En azından bir büyücü olmayı öğrenebileceğini düşünüyormuş. Velinimetinin dünyası içinde soğurulmanın, onun üzerinde İspanyol Fetihçilerinin Kızılderili kültürü üzerinde yaptığı etkiye benzer bir etki yaratacağını hissediyormuş. Bu, her şeyi yok edecekmiş, ama güçlü bir kendi

kendini inceleme sürecini zorla da olsa ortaya çıkartacakmış.

Tuhaftır, don Juan'ın savaşçı grubuyla karşılaşmaya hazırlanırken gösterdiğim tepki, hayranlık ya da korku değil, daha ziyade iki konuya karşı duyduğum önemsiz bir düşünsel meraktı. Bunlardan birincisi, dünya üzerinde dört tip kadın ve dört tip erkek bulunduğu yolundaki önermeydi. Bu konuda don Juan'la tartıştık ve insanlar arasındaki bireysel farklılıkların sahip olduğu kapsamın böylesine basit bir şemaya sığmayacak denli geniş olduğunu belirtmiştim. Benimle aynı düşünceyi paylaşmıyordu. Kuralın nihai olduğunu, herkesi kapsayamayacağını öne sürmüştü.

İkinci konuysa don Juan'ın bilgilerinin kültürel bağlamıydı. Bunu kendisi de bilmiyordu. Bunu, bir tür "Pan-Indianizm" düşüncesinin ürünü olarak görüyordu. Kökenleri üzerine geliştirdiği kurgulama şöyleydi: Bir zamanlar, İspanyolların Fetihlerinden önce Kızılderili dünyasında, ikinci dikkatin işleniş biçimi gücünü yitirmiş. Belki de yüzyılları aşan bir süre boyunca gücünü yitirmeye başladığı noktaya ulaşıncaya değin herhangi bir engellemeyle karşılaşmaksızın gelişimini sürdürmüş. Bu dönemde uygulamacıların denetime gereksinimleri yokmuş büyük olasılıkla, bu nedenle de, bir sınırlamanın bulunmadığı bir ortamda, giderek daha dolambaçlı bir nitelik kazanan ikinci dikkat, güçleneceği yerde zayıflamaya başlamış. Daha sonra İspanyol akıncılar gelip üstün teknolojileriyle Kızılderili dünyasını yerle bir etmişler.

Don Juan, bunların elinden yalnızca bir avuç savaşçının kurtulabildiğinden ve bilgilerini toparlayarak yollarını yeniden belirlediklerinden emindi. Don Juan'la velinimetinin ikinci dikkat üzerine bildikleri her şey, yeniden yapılandırılmış bir yoruma, en sert koşullarda ve yoğun baskı altında şekillenen, bu nedenle de içten birtakım sınırlamaları bulunan yeni bir yoruma dayanıyordu.

Don Juan, savaşçılarıyla ilk karşılaşmam için zamanın uygun olduğuna karar verdikten sonra, farklı bir bilinç düzlemine geçmemi sağlamış, daha sonra, savaşçıların benimle karşılaştıklarında yapacaklarının onu ilgilendirmediğini belirtmişti. Savaşçıların beni dövse bile onlara karışmayacakmış, beni öldürmenin dışında bana istedikleri her şeyi yapabilirlermiş. Topluluğundaki savaşçılar, velinimetinin topluluğunun kusursuz kopyalarıymış. Tek bir farkla; kadınların daha da öfkeli, erkeklerinse benzersiz ve son derece güçlüymüş. Bu nedenle, onlarla ilk karşılaşmam, göğüs göğüse bir

çarpışmaya benzeyebilecekti.

Bir yandan kendimi gergin hissediyor ve korkuyor, öte yandan da merak ediyordum. Zihnimde sonu gelmeyen tahminler hızla dolaşıyordu, bunların çoğu da savaşçıların neye benzeyebileceği konusundaydı.

Don Juan bana, kendi deneyiminde olduğu gibi ayrıntılı bir tören söylemini ezberlemem konusunda beni hazırlamak, ya da karşılaşmayı olabildiğince rastlantısal bir biçimde düzenlemek gibi iki seçeneğinin bulunduğunu belirtmişti. Hangi seçeneği benimseyeceği konusunda bir yora bekliyordu. Velinimeti de benzer bir şey yapmış, ancak o, don Juan'a yora kendisini göstermeden önce tören söylemini ezberlemesi için ısrar etmiş. Don Juan dört kadınla yatmakla ilgili cinsel fantazilerini ona açıkladığında, velinimeti bu açıklamayı yora kabul etmiş, tören söylemini boş vermiş.

Benim durumumdaysa, don Juan bana tören söylemini öğretmeden önce bir yora beklemişti. Bu yora, don Juan'la benim Arizona'da bir sınır kasabasından arabayla geçerken bir polisin beni durdurduğunda gelmişti. Polis beni ülkeye yasadışı yolla giren bir yabancı sanmıştı. Ancak ona sahte olduğundan şüphe ettiği pasaportumu ve diğer belgelerimi gösterdikten sonra yoluma devam etmeme izin vermişi. Tüm bu olay boyunca don Juan arabanın ön koltuğunda, yanımda oturuyordu ancak polis ona dönüp bakmamıştı bile. Tüm dikkatini benim üzerimde toplamıştı. Don Juan, bu olayın beklediği yora olduğunu düşünüyordu. Yorumuna göre dikkati kendi üzerimde toplamak benim için çok tehlikeli olurmuş ve vardığı sonuca göre, benim dünyamın tümüyle yalınlık ve dürüstlükten oluşması gerekiyormuş—ayrıntılı törenler ve gösteriş benim kişiliğime hiç uymuyormuş. Bununla birlikte, onun savaşçılarıyla tanıştığımda törensel davranış biçimleriyle ilgili az da olsa bazı bilgileri verdi bana. Onlara güneyden yaklaşmakla işe başlamalıymışım, zira erkin sonsuz bir akış içinde izlediği yön güneymiş. Yaşam gücü bize güneyden akar ve bunun etkisiyle bizler de kendi akışımızı

kuzeye doğru yönlendirirmişiz. Söylediğine göre bir Nagual'ın dünyasına açılan tek kapıya güneyden ulaşılıyormuş ve bu kapıyı iki kadın savaşçı oluşturuyormuş; bu kadınlar beni karşılarlar, eğer uygun görürlerse, içeri girmeme izin verirlermiş.

Don Juan beni Meksika'nın ortalarında bir şehrin eteklerinde bir eve götürdü. Eve güneyden yürüyerek yaklaştığımızda, birbirinden bir buçuk metre uzaklıkta yüz yüze ayakta duran iki kocaman Kızılderili kadın gördüm. Evin ana kapısından sekiz on metre ötede, sert toprak zemin üzerinde duruyorlardı. Kadınlar olağanüstü adaleli ve sert görünüyorlardı. Her ikisinin de kapkara, uzun saçları vardı ve saçlarını kalın birer örgüyle arkadan toplamışlardı. Kardeş gibi görünüyorlardı. Aşağı yukarı aynı boyda ve aynı ağırlıktaydılar—yaklaşık bir altmış boyunda ve yetmiş kilo ağırlığında olduklarını tahmin ettim. Biri çok esmerdi, neredeyse zenciye benziyordu, diğeri ise çok daha açık tenliydi. Meksika'nın orta bölgelerinde yaşayan tipik Kızılderili kadınlar gibi uzun, geniş etekli elbiseler giymişlerdi, ayaklarında el yapımı sandallar vardı.

Don Juan kadınların on metre önünde durmamı söyledi. Solumuzda duran kadına döndü ve yüzümü ona doğru döndürdü. Adının Cecilia olduğunu ve bir *rüya görücü* olduğunu söyledi. Daha sonra bir şey söylememe fırsat vermeden birdenbire döndü ve sağımızda duran diğer kadına dönmemi istedi. Bu kadının adı Delia'ydı ve bir *iz sürücüydü*. Kadınlar başlarıyla beni selamladılar. Bana ne gülümsemediler, ne el sıkıştılar, ne de memnun olduklarını belirten başka bir hareket yaptılar.

Don Juan, bir kapının iki yanında duran iki sütun gibi onların aralarından geçti. Birkaç adım attı ve kadınların beni içeri davet etmelerini bekliyormuş gibi döndü. Kadınlar kısa bir süre hareketsiz bir biçimle beni süzdüler. Daha sonra Cecilia, gerçek bir kapının eşiğinde duruyormuşum gibi bana içeri gelmemi söyledi.

Don Juan bana yolu göstermek üzere ilerledi. Ön kapıda bir adamla karşılaştık. Ufak tefek bir adamdı. İlk bakışta bana çok genç göründü, ancak daha dikkatli baktığımda elli yaşlarında olduğunu anladım. Bende yaşlı bir çocuk izlenimini uyandırdı. Ufak yapılı, oldukça zayıftı ancak kasları güçlüydü ve insanın içine işleyen koyu gözleri vardı. Küçük bir cine, bir gölgeye benziyordu. Don Juan adamı benimle tanıştırarak adının Emilito olduğunu, kendisini habercisi ve yardımcısı olduğunu, kendisi adına beni ağırlamakla görevlendirildiğini söyledi.

Emilito bana olabilecek en iyi ev sahibi gibi görünmüştü. Sıcak bir gülüşü vardı; küçük beyaz dişleri kusursuz biçimde düzgündü. Benimle el sıkıştı, daha doğrusu, kollarını bana doğru uzatarak iki elimi sıkı sıkı kavradı. Tüm davranışlarından bir hoşnutluk süzülüyordu; beni karşılamanın ona büyük bir haz verdiğine yemin edebilirdim. Sesi son derece yumuşaktı ve gözleri parlıyordu.

Geniş bir odaya girdik. İçerde bir kadın daha vardı. Don Juan, kadının adınının Teresa olduğunu söyledi. Cecilia ve Delia'nın habercisiydi. Çok az konuşuyordu, ancak samimiydi. Don Juan'ın peşinden evin arkasına, üzeri örtülü bir avluya geçtik. Ilık bir gündü. Avluda bir masanın çevresine oturduk ve sade bir akşam yemeğinden sonra, gece yarısını geçinceye kadar konuşmaya daldık.

Emilito bizi ağırlıyordu. Anlattığı egzotik öykülerle hepimizi etkiledi ve son derece eğlendirdi. Kadınlar giderek açıldılar. Emilito'yu büyük bir zevkle dinlediler. Kadınların kahkahalarını işitmek son derece zevkliydi. Olağanüstü ölçüde adeleli, açık sözlü ve iri yapılıydılar. Konuşmanın bir yerinde Emilito, Cecilia'yla Delia'nın onun için birer anne, Teresa'nın da bir kız evlat gibi olduklarını söylediğinde, kadınlar onu yakaladılar ve bir çocuk gibi havaya savurdular.

İki kadından Delia, daha mantıklı, daha gerçekçi gibi görünüyordu. Cecilia ise belki biraz daha soğuktu ama ruhsal yönden daha güçlü izlenimi uyandırıyordu. Bende daha

hoşgörüsüz, daha sabırsız izlenimini uyandırdı; Emilito'nun bazı öykülerinden sıkılmış gibi davrandı. Bununla birlikte, Emilito "Sonsuzluk Öyküleri" adını verdiği öykülerini anlattığı sırada kesinlikle can kulağıyla dinliyordu. Emilito, her öyküsünden önce, "Sevgili dostlar, bunu biliyor musunuz...?" sözleriyle bir sunuş yapıyordu. Anlattıkları arasında beni en fazla etkileyeni, evrende var olduklarını öne sürdüğü, insan olmayan ama insana en yakın canlı yaratıklara ilişkin öykü oldu. Bu yaratıkların devinim konusunda bir takıntıları bulunuyormuş ve kendi içlerinde ya da çevrelerindeki en hafif dalgalanmayı bile saptayabiliyorlarmış. Bu yaratıklar harekete karşı öylesine duyarlıymışlar ki, onlara bir küfür gibi geliyormuş. Devinim onlara büyük bir acı veriyormuş ve en büyük arzuları tam bir dinginliğe kavuşmakmış.

Emilito sonsuzlukla ilgili öykülerinin arasına akla hayale gelmeyecek, yakası açılmadık espriler serpiştiriyordu. Bir öykü anlatıcısı olarak sahip olduğu inanılmaz yeteneğinden dolayı, anlattığı öykülerden her birinin, bizlere bir şeyler öğretmek için yararlandığı birer eğretileme, birer alegori olduğunu anlamaya başlamıştım.

Don Juan, Emilito'nun yalnızca sonsuzluğa yaptığı yolculuklarda tanık olduğu olayları aktardığını söyledi. Bir habercinin rolü, tıpkı askeri operasyondaki bir keşif kolu gibi, Nagual'ın önünden ilerleyerek ona yol göstermekmiş. Emilito, ikinci dikkatin sınırlarına ulaşıyor ve tanık olduğu her ayrıntıyı diğerlerine aktarıyordu.

Don Juan'ın savaşçılarıyla ikinci karşılaşmam da tıpkı birincisi gibi ustaca tasarlanmış bir biçimde gerçekleşti. Bir gün don Juan farklı bilinç düzlemlerine geçmemi sağladı ve bana savaşçılarıyla ikinci kez buluşacağımı söyledi. Arabayla Kuzey Meksika'daki Zacatecas kentine doğru yola koyulduk. Sabahın erken saatlerinde kente vardık. Don Juan yalnızca burada mola vereceğimizi ve doğulu kadınlarla topluluğundaki araştırmacı savaşçıyla yapacağım ikinci resmi bu-

luşmamın gerçekleşeceği ertesi güne kadar burada dinlenebileceğimizi söyledi. Daha sonra buluşma yerlerinin nasıl seçildiğini ayrıntısıyla anlattı. Güneyli kadınlar ve haberciyle tam öğleden sonra buluştuğumuzu, zira kuralla ilgili kişisel bir yorumda bulunarak geceyi temsil etmek üzere tam o saati seçmiş olduğunu söyledi. Gerçekte güney geceydi—ılık, dostça, rahatlatıcı bir gece ve buna uygun olarak da, iki güneyli kadınla gece yarısında buluşmamız gerekiyordu. Bununla birlikte, bu bana uğursuzluk getirebilirdi, zira benim yönlenmem genelde ışığa, iyimserliğe doğruydu ve bu iyimserlik karanlığın gizemine doğru uyum içinde ilerliyordu. O gün yaptığımız şeyin de tam olarak bu olduğunu söyledi; birbirimizin dostluğundan zevk almış ve ortalık zifiri karanlık oluncaya değin konuşmuştuk. Gerçekten de ortalık karardığında neden fenerlerini yakmadıklarını merak etmiştim.

Don Juan, öte yandan, doğunun sabah, ışık olduğunu söyledi ve doğulu kadınlarla ertesi gün sabah saatlerinde buluşacağımızı söyledi.

Kahvaltıdan önce şehir meydanına gittik ve bir banka oturduk. Don Juan, o işlerini hallederken benim orada oturup onu beklememi istedi. Yanımdan ayrıldı ve kısa bir süre sonra, bir kadın gelerek bankın diğer ucuna oturdu. Kadına fazla dikkat etmedim ve bir gazete okumaya başladım. Kısa bir süre sonra sıraya bir kadın daha oturdu. Kalkıp bir başka banka oturmak istedim, ancak o an, don Juan'ın özellikle o bankta oturmam gerektiğini söylediğini anımsadım. Kadınlara arkamı döndüm, son derece sessiz oldukları için orda olduklarını unutmak üzereydim ki, bir adam yaklaşarak onları selamladı ve yüzü bana dönük olarak ayakta durdu. Aralarındaki konuşmalardan kadınların onu beklemekte olduklarını ayrımsadım. Adam, geç kaldığı için özür diledi. Oturmak istedi. Yana doğru kayarak ona yer açtım. Hararetli bir biçimde bana teşekkür etti ve rahatsız ettiği için özür diledi. Köyden geldiklerini, şehirde kaybolduklarını, bir seferinde Mexico City'e gittiklerinde de trafik yüzünden az daha ya-

şamlarından olacaklarını anlattı. Bana Zacatecas'da yaşayıp yaşamadığımı sordu. Ona hayır, dedim. Daha fazla konuşmaya niyetim yoktu ama gülümsemesi hoşuma gitti. Yaşlı bir adamdı ve yaşına uygun bir görünümü vardı. Kızılderili değildi. Küçük kırsal bir kasabadan gelen kibar görünümlü bir çiftçiye benziyordu. Üzerinde takım elbise, başında bir hasır şapka vardı. Yüz hatları son derece narin, cildi neredeyse saydamdı. Kemerli bir burnu, ufak bir ağzı ve kusursuz derecede bakımlı beyaz bir sakalı vardı. Son derece sağlıklı görünüyordu ancak hayli sıskaydı. Orta boyluydu ve sağlam bir yapısı vardı, ancak bitkin görünüyordu.

Ayağa kalkarak kendisini tanıttı. Adının Vicente Medrano olduğunu, iş için yalnızca bir günlüğüne kente geldiğini söyledi. Daha sonra iki kadını göstererek kız kardeşi olduklarını söyledi. Kadınlar ayağa kalkarak bize doğru döndüler. İkisi de çok zayıftı ve erkek kardeşlerinden daha esmerdiler. Aynı zamanda ondan çok daha genç görünüyorlardı. Tenlerinin adamın teni gibi olmadığını fark ettim. Kadınların ikisi de oldukça alımlıydı. Yüz hatları adamınki gibi ince, gözleri parlak, bakışları dostaneydi. Boyları yaklaşık bir altmış civarındaydı. Giysileri çok şıktı, ancak giymiş oldukları şallar, alçak ökçeli ayakkabılar ve kalın pamuklu çoraplar, onlara hali vakti yerinde çiftçi kadınları görünümü veriyordu. Kadınlardan daha büyük olanı elli yaşlarında, daha genç olanıysa kırk yaşlarında görünüyordu.

Adam beni onlarla tanıştırdı. Kadınlardan büyüğünün adı Carmela, daha genç olanın adı ise Hermelinda'ydı. Ayağa kalktım ve onlarla el sıkıştım. Çocuklarının olup olmadığını sordum. Bu soru benim için genellikle bir sohbeti başlatan soru olmuştur. Kadınlar güldüler ve birlikte ellerini karınları üzerinde gezdirerek ne denli ince yapılı olduklarını gösterdiler. Adam sakin bir sesle kız kardeşlerinin yaşlı birer kalık olduklarını, kendisinin de ihtiyar bir bekar olduğunu belirtti. Yarı şakacı bir tonla, ne yazık ki kız kardeşlerinin biraz fazla erkeksi olduklarını, bir kadını çekici kılan dişilikten

yoksun olduklarını, bu nedenle de koca bulamadıklarını itiraf etti.

Kadınların toplumumuzdaki ikincil konumlarını göz önüne aldığımızda, evelenmemekle daha iyi ettiklerini söyledim. Kadınlar bu söylediklerime karşı çıktılar; onların efendisi olmayı arzulayacak bir erkek bulmuş olsalardı, bu erkeğin hizmetçisi olmayı seve seve kabullenebileceklerini söylediler. Daha genç olanı, gerçek sorunun babalarının ona kadın gibi davranmayı öğretmemesi olduğunu söyledi. Bunun üzerine, adam içini çekerek babalarının son derece buyurgan olduğunu, ona maço bir erkek olmayı öğretmediğini, bu nedenle kendisinin de evlenebilmesini engellediğini söyledi. Üçü birden iç çektiler ve düşüncelere daldılar. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Uzun süren bir sessizlikten sonra adam, biraz daha otursam babalarıyla da tanışma şansımın olacağını, babalarının ilerleyen yaşına rağmen son derece hareketli biri olduğunu söyledi. Utangaç bir tavırla, babalarının onları kahvaltı etmeye götüreceğini, zira kendilerinin hiçbir zaman yanlarında para taşımadıklarını söyledi. Para kesesi her zaman babada olurmuş.

Hayretler içinde kalmıştım. Böylesine güçlü görünen bu insanlar gerçekte zayıf, bağımlı çocuklar gibiydiler. Onlara veda ederek oradan ayrılmak üzere yerimden kalktım. Adam ve kız kardeşleri kalmam için ısrar ettiler. Bana, kahvaltıda kendilerine eşlik edecek olursam, babalarının da çok hoşuna gideceğini söylediler. Babalarıyla tanışmayı istemiyordum, ancak bir yandan da merak ediyordum. Benim de birini bekliyor olduğumu söyledim. O anda kadınlar kıkırdadı ve yüksek sesle kahkaha atmaya başladılar. Adam da kendisini tutamayak gülmeye başladı. Kendimi budala gibi hissediyordum. Oradan bir an önce kaçıp gitmek istedim. O anda don Juan göründü ve bana yaptıkları numaranın farkına vardım. Hiç de komik değildi.

Hep birlikte yerimizden kalktık. Don Juan'ın bana bu

kadınların doğulu kadınlar, Carmela'nın *iz sürücü*, Hermelinda'nın *rüya görücü*, Vicente'ninse savaşçı, araştırmacı ve kendisinin en eski dostu olduğunu anlattığında, hâlâ gülüyorlardı.

Tam şehir meydanından ayrılıyorduk ki, aramıza bir adam daha katıldı, uzun boylu, kırk yaşlarında esmer bir Kızılderili'ydi bu. Levi's marka kot pantolon giymişti ve başında bir kovboy şapkası vardı. Son derece güçlü ve ağırbaşlı bir görünümü vardı. Don Juan adamı bana, Juan Tuma, Vicente'nin habercisi ve araştırma asistanı olarak tanıştırdı.

Birkaç blok ötede bulunan bir restorana doğru yürüdük. Kadınlar beni aralarına almışlardı. Carmelita, yaptıkları şakadan gücenmediğimi umduğunu, kendilerini doğrudan doğruya tanıtmak ya da benimle dalga geçmek gibi iki seçeneklerinin bulunduğunu, son derece züppe bir tavırla onlara arkamı dönüp başka bir banka gidip oturmayı arzuladığımı görünce, benimle dalga geçmeye karar verdiklerini açıkladı. Hermelita, kişinin her zaman alçak gönüllü davranması ve kendi kişiliği bile olsa, savunacak hiçbir şeye sahip olmaması gerektiğini ekledi; kişi, kendini savunmamalı, korumalıymış. Onları küçümseyerek ben kendimi korumamış, yalnızca savunmuştum.

Onlarla tartışmak istedim. Bana oynadıkları oyun karşısında gerçekten şaşkına dönmüştüm. Tartışmaya başladım, ancak belirtmek istediğim noktayı henüz açıklamama fırsat vermeden don Juan yanıma geldi. İki kadına benim bu kavgacı halime aldırmamaları gerektiğini, saydam varlıkların bu dünyada edindikleri gereksiz saçmalıklardan arınabilmelerinin çok uzun sürdüğünü söyledi.

Gittiğimiz restoranın sahibi Vicente'yi tanıyordu ve bizler için mükellef bir kahvaltı sofrası hazırlamıştı. Orada bulunan herkes çok neşeliydi, ancak ben zihnimi kaplayan düşüncelerden kendimi kurtaramıyordum. Daha sonra, don Juan'ın arzusu üzerine Juan Tuma yolculuklarından söz etmeğe başladı. Gerçeklerden söz eden bir adamdı. Aklımın almaya-

cağı olayları böylesine yalın biçimde anlatabilme yetisi karşısında büyülenmiştim. Anlattıkları arasında bana en ilginç geleni, dünyayı çaprazlama kestiği varsayılan ışın ya da enerji dalgalarıyla ilgili betimlemeler olmuştu. Anlattığına göre bu dalgalar, evrende var olan diğer şeyler gibi düzensiz bir akış izlemiyor, belirli bir düzen içinde sabit duruyorlarmış. Bu düzen, saydam bedende yer alan yüzlerce noktayla çakışıyormuş. Hermelinda'nın anlayışına göre, tüm bu noktalar dünyevi bedenimizde yer almıyorlardı, ancak Juan Tuma, saydam bedenin hayli büyük olduğunu düşünecek olursak, bazı noktaların dünyevi bedenimizden yaklaşık bir metre ötede yer aldığını belirtti. Bir anlamda bu noktalar bedenimizin dışındalarmış, ancak yine de değillermiş; saydam varlığımızın etrafında yer alıyorlar, ancak toplam bedenimizin bir bölümünü oluşturuyorlarmış. Bu noktaların en önemlisi, karın bölgesinden yaklaşık 30 santimetre ötesinde, düz biçimde ileriye doğru uzandığı varsayılan sanal bir hattın sağında yer alıyormuş. Juan Tuma bizlere bunun, ikinci dikkatin toplandığı merkez olduğunu, avuçlarımızla hafifçe havaya vurarak bu noktayı yönlendirebileceğimizi anlattı. Juan Tuma'yı dinleyemeye daldığımda öfkemi unuttum.

Don Juan'ın dünyasıyla bir sonraki karşılaşmam batıda oldu. Batıyla ilk temasımın son derece önemli bir olay olduğu, bu karşılaşmanın bir şekilde daha sonra neler yapacağım konusunda alacağım kararları etkileyeceği konusunda don Juan beni uyardı. Ayrıca bu olayın, bu denli katı davrandığım ve kendime böylesine önem verdiğim için özellikle önemli bir sınav olacağını da belirtti. Doğal olarak batıya akşam alacakaranlığında yaklaşıldığını; günün bu saatinin zor bir saat olduğunu, batıdaki savaşçılarının çok güçlü, cesur ve büsbütün çılgın olduklarını söyledi. Ayrıca, onun bir diğer savaşçısını, perde arkasındaki adamı tanıyacaktım. Don Juan son derece temkinli ve sabırlı davranmam gerektiği konusunda beni uyardı; kadınlar yalnızca vahşi birer çılgın ol-

makla kalmıyorlar; aynı zamanda hem onlar, hem de adamlar onun tanıdığı en güçlü savaşçılar grubunu oluşturuyorlarmış. İnancına göre bunlar, ikinci dikkatin en usta insanlarıydılar.

Bir gün, birdenbire, batılı kadınları ziyaret etme zamanının geldiğini söyledi. Kuzey Meksika'da bir kente doğru yol aldık. Tam gün batımında, don Juan bana kentin eteklerinde büyük, ışıksız bir evin önünde durmamı söyledi. Arabadan indik ve ana kapıya doğru yürüdük. Don Juan kapıya birkaç kez vurdu. Yanıt yoktu. Oraya yanlış bir zamanda gelmiş olduğumuzu düşündüm. Ev boş görünüyordu.

Don Juan yoruluncaya değin kapıyı çalmayı sürdürdü. Daha sonra bana kapıya vurmam için işaret verdi. Hiç durmadan kapıya vurmaya devam etmemi, zira içerdekilerin ağır işittiklerini söyledi. Daha sonra ya da ertesi gün tekrar uğramanın daha iyi olup olmayacağını sordum. Bana kapıya sertçe vurmayı sürdürmemi söyledi.

Sonsuz gibi gelen bir bekleyişten sonra, kapı yavaşça açıldı. Tuhaf görünüşlü bir kadın kapıdan başını dışarı çıkarttı ve kapıyı kırmak ya da komşuları ve onların köpeklerini öfkelendirmek gibi bir niyetim mi olduğunu sordu.

Don Juan bir şey söylemek üzere öne doğru bir adım attı. Kadın dışarı çıktı ve şiddetle onu yana doğru itti. Parmağını bana doğru sallayarak bağırmaya başladı ve dünyanın sahibiymişim gibi, dünyada kendimden başka hiç kimse yokmuş gibi gibi davrandığımı söyledi. Söylediklerine karşı çıktım ve yalnızca don Juan'ın bana söylediklerini yerine getirdiğimi belirttim. Kadın don Juan'ın bana kapıyı kırmamı da söyleyip söylenmediğini sordu. Don Juan araya girmeye çalıştı, ancak kadın onu bir kez daha itti.

Kadın yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. Üstü başı darmadağındı. Büyük olasılıkla kapının sesine uyanmıştı, üzerindeki giysiyi de kirli sepetinden almış olmalıydı. Ayakları çıplaktı, beyazlanmaya yüz tutan saçları korkunç derecede bakımsızdı. Boncuk gibi, kırmızı gözleri vardı. Ev kadını

gibi görünüyordu, ancak kendine has bir çekiciliği vardı: uzun boylu sayılırdı, yaklaşık bir yetmiş boyundaydı, esmerdi ve olağanüstü adaleliydi; çıplak kollarının üzerinde boğum boğum adeleler görünüyordu. Kalçaları güzel ve çekiciydi.

Tepeden bakan bir ifadeyle beni baştan aşağı süzdü ve bağırarak henüz ondan özür dilememiş olduğumu söyledi. Don Juan, yüksek sesle ve açık bir biçimde özür dilemem gerektiğini fısıldadı.

Don Juan'ın söylediğini yaptığımda, kadın gülümsedi ve don Juan'a dönerek onu bir çocukmuş gibi kucakladı. Söylenerek kapıyı benim çalmama izin vermemiş olması gerektiğini zira elimin kapıya dokunuşunun çıkardığı sesin çok rahatsız edici olduğunu mırıldandı. Don Juan'ı elinden tuttu ve eşikten geçmesine yardım ederek evden içeri aldı. Ona "sevgili küçük ihtiyar" diyordu. Don Juan güldü. O korkunç karının saçmalıklarından zevk alıyormuş gibi davranması beni dehşete soktu. "Sevgili küçük ihtiyar"ını içeri aldıktan sonra bana baktı ve bir köpeği kovuyormuş gibi eliyle uzaklaşmamı işaret etti. Şaşkınlığımı görünce güldü; dişleri kocaman, çarpık çurpuk ve çok pisti. Daha sonra fikrini değiştirdi ve içeri girmemi söyledi.

Don Juan karanlık bir holün ucunda zorlukla ayrımsayabildiğim bir kapıya doğru ilerledi. Kadın nereye gittiğini bilmediğini söyleyerek onu azarladı. Bizi başka bir karanlık hole götürdü. Ev çok büyük görünüyordu ve içerde tek bir ışık yoktu. Kadın, çok geniş bir odanın kapısını açtı. Oda neredeyse bomboştu. Yalnızca ortasında iki eski koltuk vardı ve tavandan, o güne değin gördüğüm en sönük ampul sallanıyordu. Eski moda, uzun bir ampuldü bu.

Koltuklardan birinde başka bir kadın oturuyordu. Birinci kadın yerde bulunan ufak bir hasırın üzerine oturdu ve başını diğer koltuğa yasladı. Daha sonra dizlerini göğsüne yaslayarak tüm vücudunu sergiledi. Külodu yoktu. Aptallaşmış bir şekilde bakakaldım.

Kadın çirkin, sert bir ses tonuyla bana neden vajinasına baktığımı sordu. Onu yalanlamaktan başka söyleyecek bir şey bulamadım. Bana vuracakmış gibi ayağa kalktı. Benden, ona aval aval baktığımı, zira o güne değin yaşamımda hiç vajina görmediğimi söylememi istedi. Son derece utanmış, aynı zamanda da böyle bir durumda yakalandığım için sinirlenmiştim.

Kadın don Juan'a dönerek, avazı çıktığı kadar bağırarak, defalarca o güne değin bir vajina görmediysem nasıl Nagual olabildiğimi sordu. Odanın diğer tarafına koştu ve öteki kadının oturduğu koltuğun yanında durdu. Kadını omuzlarından sarsarak beni gösterdi ve tüm yaşamında hiç vajina görmemiş bir adam olduğunu söyledi. Yüksek sesle gülerek benimle alay etti.

Utançtan yerin dibine girdim. Beni düştüğüm bu küçültücü durumdan kurtarması için don Juan'ın birşeyler yapması gerektiğini hissediyordum. Bana bu kadınların oldukça çılgın olduklarını söylediğini anımsıyordum. Bu açıklama yetersiz kalıyordu; bu kadın gerçekten tımarhanelikti. Destek ve tavsiye bekler gibi don Juan'a baktım. Bakışlarını benden kaçırdı. Sanırım, o da benim gibi ne yapacağını bilemez haldeydi, ancak sanki bir an yüzünde hınzırca bir gülümseme yakaladığımı hissettim, ancak süratle başını çevirerek bunu gizledi.

Kadın sırtüstü uzandı, eteğini yukarı çekti ve bana gizli gizli bakacağıma canımın istediği gibi onu seyretmemi emretti. Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim, başıma ve boynuma ateş basmıştı. Öylesine sinirlenmiştim ki neredeyse denetimimi yitiriyordum. Kadını kafasını yakalayıp yere vurmak geldi içimden.

Koltukta oturan kadın yerinden kalktı ve öteki kadını saçlarından yakalayarak sanki hiçbir gayret sarfetmeden tek bir hareketle ayağa kaldırdı. Yarı kapalı gözlerle bana bakarak yüzünü aramızda beş altı santim kalıncaya kadar yaklaştırdı. Şaşırtıcı biçimde ferahlatıcı bir kokusu vardı.

Yüksek sesle, işe başlama zamanının geldiğini söyledi. Her iki kadın da ampulün ışığının altında bana doğru yaklaştılar. Birbirlerine benzemiyorlardı. İkinci kadın daha yaşlıydı, ya da daha yaşlı görünüyordu ve yüzünü kaplayan kalın pudra tabakası ona bir soytarı görünümü veriyordu. Saçlarını düzgün bir biçimde arkasında topuz yapmıştı. Oldukça sakin görünüyordu, ancak alt dudağı ve çenesi sürekli titremekteydi.

Kadınların her ikisi de uzun boylu ve güçlü görünümlüydüler; tehdit edici bir biçimde tepemde durdular ve uzun bir süre beni süzdüler. Don Juan kadınların sabitleşen dikkatlerini bozacak herhangi bir harekette bulunmaktan kaçındı. Daha yaşlı olan kadın başını salladı, bunun üzerine don Juan bana onun adının Zuleica olduğunu söyledi; o, *rüya görücüymüş*. Bize kapıyı açan kadının adı Zoila'ymış ve o *iz sürücüymüş*.

Zuleica bana döndü ve papağanı andıran bir sesle daha önce hiç vajina görmediğimin doğru olup olmadığını sordu. Don Juan artık kendine hâkim olamıyordu, gülmeye başladı. Ona işaret ederek ne söylemem gerektiğini bilmediğimi belirttim. Kulağıma eğildi ve hiç vajina görmediğimi söylememin daha hayırlı olacağını fısıldadı; yoksa benden bir vajinayı betimlememi istermiş, Zuleica'nın benden bir sonraki isteği bu olacakmış.

Zuleica, böyle bir yanıt verdiğimde, benim adıma üzüldüğünü belirtti. Daha sonra da Zoila'ya dönerek vajinasını bana göstermesini söyledi. Zoila ampulün altına uzanarak bacaklarını açtı.

Don Juan, bir yandan kahkahalarla gülüyor, bir yandan da öksürüyordu. Beni bu tımarhaneden kurtarması için ona yalvardım. Yeniden kulağıma eğilerek dikkatli ve ilgili olduğumu gösterecek şekilde vajinayı iyice incelememi, yoksa alimallah dünyanın sonuna kadar orada kalabileceğimi fısıldadı.

Dikkatli ve ayrıntılı incelemelerimden sonra Zuleica ba-

na, bundan böyle vajina uzmanı olarak hava atabileceğimi ve eğer günün birinde külot giymemiş bir kadınla karşılaşacak olursam, artık bir vajina gördüğüme göre, faltaşı gibi açılmış gözlerle kaba ve müstehcen bakışlarla bakmamayı öğrendiğimi söyledi.

Zuleica çıt çıkarmadan bizi iç avluya götürdü. Orada birinin beni beklemekte olduğunu söyledi. İç avlu zifiri karanlıktı. Diğer insanların silüetlerini zorlukla anımsayabiliyordum. Daha sonra, birkaç metre ötede ayakta duran bir adamın koyu renk gölgesini fark ettim. Bedenim gayri ihtiyari sarsıldı.

Don Juan adamla çok alçak bir sesle konuşarak beni kendisiyle tanıştırmak için getirdiğini söyledi. Adama benim adımı söyledi. Bir anlık sessizlikten sonra don Juan bana adamın adının Silvio Manuel olduğunu, kendisinin karanlığın savaşçısı, tüm savaşçı topluluğunun lideri olduğunu açıkladı. Daha sonra Silvio Manuel benimle konuştu. Konuşma bozukluğu çektiğini düşündüm—sesi zor işitiliyordu ve sözcükler ağzından öksürük gibi çıkıyordu.

Daha yakına gelmemi emretti. Ona yaklaşmaya çalıştığımda, sanki havada süzülüyormuş gibi geri çekildi. Hiç ses çıkartmadan geriye doğru yürüyormuş gibi beni bir salonun daha da karanlık köşelerine doğru çekti. Anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. Konuşmaya niyetlendim ama boğazımın kaşındığını ve kavrulduğunu hissettim. İki üç kez bana bir şeyler söyledi; en sonunda soyunmamı emrettiğini anlayabildim. Sesinde ve onu çevreleyen karanlıkta beni eline geçiren bir güç vardı. Emrine karşı gelemiyordum. Üzerimdekileri çıkartarak korku ve soğuğun etkisiyle titreyerek karşısında çırılçıplak durdum.

Etraf öylesine karalıktı ki, don Juan ve iki kadının yakınımızda olup olmadıklarını göremiyordum. Yakınımda, birkaç metre ötede alçak sesli kesintisiz bir hışırtı duyuyordum; daha sonra serin bir rüzgârın estiğini hissettim. Silvio Manuel'in soluğunu tüm bedenimde duyuyordum.

Daha sonra bana giysilerimin üzerine oturmamı ve karanlığın içinde kolayca ayrımına vardığım aydınlık bir noktaya bakmamı söyledi. Bana saatler gibi gelen bir süre boyunca ışığa baktım, ta ki aydınlık noktanın Silvio Manuel'in sol gözü olduğunu fark edinceye kadar. O anda, onun tüm yüzünün ve bedeninin hatlarını ayrımsayabildim. Salon ilk göründüğü kadar karanlık değildi. Silvio Manuel bana yaklaştı ve ayağa kalkmama yardım etti. Karanlığın içinde böylesine net bir biçimde görebilmek beni coşkulandırdı. İki kadının beni seyrettiklerini gördüğüm halde çıplak olmamdan rahatsızlık duymadım. Anlaşılan kadınlar da karanlıkta görebiliyorlardı; beni izlemeye koyulmuşlardı. Donumu giymek istedim, ancak Zuleica benden erken davranarak donumu elimden çekip aldı.

İki kadın ve Silvio Manuel uzun süre beni seyrettiler. Daha sonra don Juan karanlığın içinden gelerek bana ayakkabılarımı verdi. Ardından, Zoila ağaçların çevrelediği açık bir avluya doğru bize yol gösterdi. Avlunun ortasında ayakta duran bir kadının silüetini ayrımsadım. Don Juan onunla konuştu ve kadın ona bir şeyler mırıldandı. Don Juan bana onun güneyden geldiğini, adının Marta olduğunu ve batılı kadınların habercisi olduğunu söyledi. Marta, benim daha önce çıplak olarak hiçbir kadınla tanıştırılmadığıma bahse girebileceğini; usulen, kişinin önce tanışıp, daha sonra soyunmasının gerektiğini belirtti. Yüksek sesle güldü. Gülüşü öylesine hoş, öylesine canlı ve gençlik doluydu ki, karanlığı ve sessizliği içinde tüm evin içinde yankılandı durdu. Bana destek olması için gözlerim don Juan'ı aradı. Ancak Silvio Manuel'le birlikte ortadan kaybolmuşlardı. Üç kadınla birlikte yalnız kalmıştım. Birdenbire gerginleştim ve Marta'ya don Juan'ın nereye gittiğini bilip bilmediğini sordum. Tam o anda biri beni koltuk altlarımdan yakaladı. Acı içinde bir çığlık attım. Bu kişinin Silvio Manuel olduğunu anlamıştım. Hiç ağırlığım yokmuş gibi beni havaya kaldırdı ve silkeleyerek ayağımda ayakkabılarımı düşürdü. Daha sonra beni diz-

lerime kadar buz gibi su dolu bir fıçının içine ayakta duracak biçimde yerleştirdi.

Fıçının içinde uzun bir süre durdum, bu arada herkes dikkatle beni izliyordu. Daha sonra Silvio Manuel beni bir kez daha yerimden kaldırarak birinin dikkatle fıçının kenarına yerleştirdiği ayakkabılarımın yanına taşıdı.

Don Juan bir kez daha karanlığın içinden geldi ve bana giysilerimi uzattı. Giyinmemi ve nezaketen bir süre orada kalmamı fısıldadı. Marta kurulanmam için bana bir havlu verdi. Gözlerim iki kadını ve Silvio Manuel'i aradı ama görünürde kimseler yoktu.

Marta, Don Juan ve ben, uzun bir süre karanlıkta dikildik ve konuştuk. Marta görünürde don Juan'a bir şeyler anlatıyordu, ancak bana öyle geliyordu ki aslında bana sesleniyordu. Ayrılmak için don Juan'dan bir işaret bekledim, ancak o, Marta'nın ateşli konuşmasını dinlemeğe dalıp gitmiş gibi görünüyordu. Marta don Juan'a Zoila'yla Zuleica'nın o gün çılgınlıklarının doruğunda olduklarını anlatıyordu. Daha sonra beni aydınlatmak için onların çoğunlukla son derece mantıklı davrandıklarını ekledi.

Bir sırrı açıklar gibi, Marta'nın saçının böylesine dağınık durmasının esas nedeninin, saçların en azından üçte birinin Zuleica'nın saçı olmasından kaynaklandığını söyledi. Olay şöyle olmuş: İki kadın birbirlerinin saçlarını tarıyorlarmış. Zuleica, daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi Zuleica'nın saçını örmüş, ancak bu kez, kontrolünü yitirmiş ve kendi saçlarının bir bölümünü de Zoila'nın saçlarıyla birlikte örmüş. Marta'nın söylediğine göre ayağa kalkıp koltuklarına doğru yürümek istediklerinde kıyamet kopmuş. Onlara yardıma koşmuş. O sırada, Zuleica Zoila'nın saçlarının kendi saçları arasında örülmüş olan bölümünü makasla kesmeye karar vermiş. Ancak bunu izleyen itişmeler arasında yanlışlıkla kendi saçını kesmiş.

Don Juan, duyduğu en komik şeymiş gibi kahkahalarla gülüyordu. Avlunun uzak köşesinden yumuşak, öksürüğü an-

dıran kahkahalar duydum.

Marta, Zuleica'nın yeniden uzayıncaya kadar saçlarını arkada topuz yapmak zorunda kaldığını ekledi.

Don Juan'la birlikte ben de güldüm. Marta'yı sevmiştim. Diğer iki kadındansa nefret etmiştim. Beni tiksindiriyorlardı. Oysa Marta, dingin ve sessiz amaçlılığın kusursuz bir örneği gibiydi. Yüz hatlarını ayrımsayamıyordum, ancak onun son derece güzel olduğunu düşlüyordum. Sesinin büyüleyici bir tınısı vardı.

Çok kibar bir biçimde don Juan'a bir şeyler yemek isteyip istemediğimi sordu. Don Juan benim Zuleica ve Zoila'nın yanında kendimi pek rahat hissetmediğimi, midemin bulanmış olabileceğini söyledi. Marta, iki kadının artık orada olmadıkları konusunda bana güvence verdi ve bizi karanlık bir holden geçirerek çok iyi aydınlatılmış bir mutfağa getirdi. Bu zıtlık gözlerim için çok fazlaydı. Kapının eşiğinde durdum ve gözlerimin ışığa alışmasını bekledim.

Mutfağın çok yüksek bir tavanı vardı ve oldukça modern, donanımlı görünüyordu. Mutfağın bir tür yemek odasına benzeyen bölümünde oturduk. Marta, genç ve çok güçlüydü; vücut hatları dolgun ve çekiciydi, yuvarlak bir yüzü, küçük bir ağzı ve burnu vardı. Simsiyah saçlarını örmüş ve başının etrafına dolamıştı.

Sanırım, ben onu nasıl büyük bir merakla izliyorsam, o da beni aynı ilgiyle izlemekteydi. Oturup yemek yedik ve konuştuk. Beni gerçekten büyülemişti. Eğitimli değildi, ancak konuşmalarıyla beni tam anlamıyla etkisi altına aldı. Zoila'yla Zuleica'nın çılgınlık anlarında yaptıkları akla hayale sığmaz şeyleri anlattı.

Oradan ayrılıp yola koyulduğumuzda don Juan, Marta'ya duyduğu hayranlıktan söz ederek, Marta'nın kararlılığın bir insanı nasıl etkilediğinin belki de en iyi örneğini oluşturduğunu belirtti. Marta, ödün vermez bir amaçlılığın dışında hiçbir deneyiminin ya da hazırlığının bulunmamasına karşın, Zoila, Zuleica ve Silvio Manuel'in bakımını üst-

lenmek gibi akla gelebilecek en çetin görevi başarıyla üstlenebilmiş.

Don Juan'a Silvio Manuel'in neden kendisini ışıkta görmeme izin vermediğini sordum. Bana karanlığın Silvio Manuel'in esas unsuru olduğu, ileride onu görmek için sayısız fırsatımın bulunacağı yanıtını verdi. Bununla birlikte ilk karşılaşmamızda, kendisini erkinin, yani gecenin karanlığının sınırları içinde muhafaza etmesinin zorunlu olduğunu vurguladı. Silvio Manuel'le iki kadın birlikte oturuyorlardı, zira birlikte müthiş bir büyücü ekibi oluşturuyorlardı.

Don Juan bana batılı kadınlar hakkındaki hükümlerimde aceleci davranmamam gerektiğini söyledi. Onlarla, kontrolden çıktıkları bir anda karşılaşmıştım, ancak bu denetimsizlik, yalnızca görünüşteymiş. Aslında, içlerinde hiç değişmeyen bir öz varmış; bu nedenle, en çılgın anlarında bile, bu çılgınlıklar bir başkası tarafından sahnelenen bir performansmış gibi, kendi sapkınlıklarına gülebiliyorlarmış.

Silvio Manuel'in durumuysa farklıymış. O, kesinlikle deli değilmiş; bu iki kadınla böylesine başarılı biçimde baş edebilmesinin en büyük nedeni, onun sahip olduğu derin bilinçlilikmiş, o ve diğer iki kadın iki zıt kutbu temsil etmekteymiş. Don Juan, Silvio Manuel'in yapısının doğuştan böyle olduğunu ve çevresinde bulunan herkesin onun bu ayrıcalığının farkında olduğunu belirtti. Diğerlerine karşı son derece katı ve hoşgörüsüz davranan velinimeti bile, Silvio Manuel'e büyük ilgi gösterirmiş. Bu tercihin gerçek nedenini anlayabilmek don Juan'ın yıllarını almış. Doğasında var olan açıklanamaz bir özelliği yüzünden, Silvio Manuel bir kez sol yanının bilincine daldığında bir daha bu durumdan çıkmıyormuş. Yüksek bilinç durumunda kalmaya duyduğu güçlü eğilimle, velinimetinin üstün liderlik nitelikleriyle birleşmesi, onun yalnızca kuralın bir yol gösterici olduğu ve gerçekte farklı bir bilinç düzleminin daha bulunduğu sonucunu değil, aynı zamanda bilincin diğer dünyasına varan gerçek geçidi de herkesten önce kavrayabilmesini sağlamış. Don Juan Sil-

vio Manuel'in en kusursuz bir biçimde elde ettiği büyük başarıları ortak amaçlarının hizmetine sunarak dengeleyebildiğini söyledi. Silvio Manuel, don Juan'ın arkasındaki gizli güç olmuş.

Don Juan'ın savaşçılarıyla son karşılaşmam kuzeyde oldu. Don Juan bu toplantıyı gerçekleştirmek üzere beni Guadalajara şehrine götürdü. Buluşmamızın şehir merkezine oldukça yakın bir yerde, öğle vakti olacağını söyledi, zira kuzey, gün ortasıydı. Otelden saat 11 civarı ayrıldık ve şehir merkezine doğru kısa bir yürüyüş yaptık.

Nereye gittiğime dikkat etmeden yürümeye koyuldum. Buluşma konusunda kara kara düşünerek yürüyordum ki, bir mağazadan aceleyle çıkan bir kadınla çarpıştım. Elinde taşıdığı paketler yere düştü ve dağıldı. Özür dileyerek paketleri toplamasına yardım ettim. Don Juan, geç kalacağımızı söyleyerek acele etmem konusunda beni uyardı. Kadın çok şaşırmış görünüyordu. Kolundan tuttum. Yaklaşık altmış yaşlarında, çok ince yapılı, uzun boylu bir kadındı ve çok şık giyinmişti. Oldukça şık bir görünüşü vardı. Son derece kibar davrandı ve suçun kendisinde olduğunu, uşağını aradığını, bu nedenle dikkatinin dağıldığını söyledi. Kalabalığın içinde uşağını bulabilmek için kendisine yardım edip etmeyeceğimi sordu. Don Juan'a döndüm; kadını az daha öldüreceğimi, bu nedenle en azından ona yardım etmem gerektiğini söyledi.

Elinden paketleri aldım ve mağazaya geri döndük. Biraz ötemizde, oralı olmadığı aşikâr, kaybolmuş bakışlarla çevresine bakan bir Kızılderili gördüm. Bayan onu çağırdığında kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi yanına geldi. Ellerini yalayacakmış gibi görünüyordu.

Don Juan dışarda bizi bekliyordu. Bayana acele etmemiz gerektiğini belirtti ve daha sonra da ona adımı söyledi. Kadın kibar bir biçimde güldü ve elimi sıktı. Gençliğinde herhalde bir afetti diye düşündüm; zira hâlâ çok güzel ve alımlıydı.

Don Juan birdenbire bana döndü ve adının Nelida olduğunu, kuzeyden geldiğini, ve bir *rüya görücü* olduğunu söyledi. Daha sonra beni kadının uşağı ile tanıştırdı; adı Genaro Flores'di, kendisi eylem adamı, topluluğun eylemlerinin gerisindeki savaşçıydı. İyice afallamıştım. Üçü birden kasıla kasıla gülmeye başladılar; şaşkınlığım arttıkça daha çok eğleniyor görünüyorlardı.

Don Genaro biraz ötede bulunan bir grup çocuğun yanına giderek paketleri onlara verdi ve onlara, biraz önce konuşurken gördükleri bayanın kendisinin patronu olduğunu, bu paketleri onlara hediye olarak aldığını, zira bugün canının bir iyilik yapmak istediğini söyledi. Daha sonra konuşmadan yarım blok kadar yürüdük. Dilim tutulmuştu. Birdenbire Nelinda eliyle mağazayı gösterdi ve bizden çok kısa bir süre onu beklememizi, kendisi için ayırdıkları bir kutu naylon çorabı alması gerektiğini söyledi. Bir an gülerek bana baktı, gözleri parlıyordu; bana, şaka bir yana, büyücü olsa da olmasa da, her zaman naylon çorap ve dantel külot giydiğini söyledi. Don Juan ve Genaro, iki budala gibi kahakalar attılar. Nelinda'ya bakakaldım, zira elimden başka bir şey gelmiyordu. Onda, aynı anda hem son derece dünyevi, hem de bu dünyaya ait olmayan bir şeyler vardı sanki.

Şakacı bir tonla don Juan'a bana göz kulak olmasını, zira düşüp bayılmak üzere olduğumu söyledi. Daha sonra nazik bir tavırla don Genaro'ya dönerek içeri girip tezgahtardan siparişini almasını rica etti. Don Genaro tam içeri giriyordu ki, Nelinda fikrini değiştirmiş gibi onu geri çağırdı; ancak, don Genaro onu duymadı ve içeri girerek gözden kayboldu. Nelinda, izin isteyerek, don Genaro'nun peşinden dükkâna daldı.

Don Juan eliyle sırtıma bastırarak beni düştüğüm sıkıntıdan kurtardı. Bana, adı Florinda olan diğer kuzeyli kadınla başka bir zaman, tek başına tanışacağımı, zira onun farklı bir ruh durumuyla bağlantımı sağlayacağını belirtti. Söylediğine göre, Florinda'yla Nelinda birbirlerinin birer kopyasıydılar.

Nelinda öylesine ince zevkli, öylesine zarif görünüyordu ki, onu bir moda dergisinin sayfaları arasında düşleyebiliyordum. Bu denli güzel ve zarif olması— Fransız ya da Kuzey İtalya kökenli olabilirdi—beni şaşkına çevirmişti. Gerçi Vicente de Kızılderili asıllı değildi, ancak kırsal kökenli oluşu onu daha sıradan bir konuma yerleştiriyordu. Don Juan'a dünyasında Kızılderili kökenli olmayan kişilerin neden bulunduğunu sordum. Bir Nagual'ın topluluğunda yer alan savaşçıları seçen unsurun erk olduğunu, erkin neler tasarladığını bilebilmenin olanak dışı olduğunu belirtti.

Mağazanın önünde yaklaşık yarım saat bekledik. Don Juan sabırsızlanıyormuş gibi davrandı ve benden içeri girerek onlara acele etmelerini söylememi istedi. Mağazadan içeri girdim. İçerisi fazla geniş değildi ve arka kapı yoktu, ancak görünürlerde hiç kimse yoktu. Tezgâhtarlara onları sordum, ancak kimsenin haberi yoktu.

Don Juan'la yüz yüze geldim, neler olduğunu sordum. Bana onların ya yer yarılıp içine girdiklerini, ya da tam sırtımı kütürdettiği sırada oradan gizlice sıvışmış olduklarını söyledi.

Öfke içinde ona tüm adamlarının hilekâr olduklarını söyledim. Gözlerinden yaşlar boşanıncaya kadar güldü. Benim tam bir enayi olduğumu söyledi. Kendime böylesine önemsiyor olmam, beni tam bir maskara durumuna düşürüyordu. Öfkeli halime öylesine gülüyordu ki, duvara yaslanmak zorunda kaldı.

La Gorda bana don Juan'ın topluluğunun üyeleriyle ilk kez karşılaşmasını anlatmıştı. Onun anlattıkları da biçim olarak aynıydı, yalnız içerik farklıydı. Savaşçılar ona karşı belki biraz daha sert davranmışlar, ancak la Gorda, onların bu tavrının nedenini, uykusundan uyandırmak için kendisini sarsma girişimi ve aynı zamanda da, kendisinin kişiliğinin çirkin yüzü olarak tanımladığı bölümüne karşı doğal bir tepki biçiminde yorumlamış.

Don Juan'ın dünyasını incelediğimizde, bunun gerçekte velinimetinin dünyasının bir sureti olduğunun ayrımına vardık. Çeşitli gruplardan ya da evlerden oluştuğu söylenebilirdi. Birbirinden bağımsız görünürde kız kardeş dört çiftin oluşturduğu bir grup bulunuyordu; bu çiftler birlikte çalışıyorlar, birlikte yaşıyorlardı; diğer grupta üç adam vardı; bunlar yaşça don Juan'ın akranıydılar ve ona oldukça yakındılar; onlardan biraz daha genç iki adamın, Emilito ve Juan Tuma'nın oluşturduğu bir grup daha vardı ve son olarak da, görünürde birbiriyle akraba daha genç iki güneyli kadın, Marta ile Teresa'nın oluşturduğu bir ekip bulunuyordu. Başka bir açıdan bakıldığında bu topluluğun, Meksika'nın birbirinden oldukça uzak farklı bölgelerinde yer alan dört evden oluştuğu söylenebilirdi. Bunların birincisi, iki batılı kadın Zuleica ile Zoila, Silvio Manuel ve haberci Marta'dan oluşuyordu. İkincisi, güneyli kadınlar Cecilia ve Delia, don Juan'ın habercisi Emilito'yla haberci Teresa'dan oluşuyordu. Bir diğer ev, doğulu kadınlar Carmela'yla Hermelinda, Vicente ve haberci Juan Tuma'dan oluşuyordu; son olarak da, kuzeyli kadınlar, Nelinda ile Florinda ve don Genaro bulunuyordu.

Don Juan'a göre, kendi dünyası, velinimetinin dünyasının sahip olduğu uyum ve huzurdan yoksundu. Birbirini gerçek anlamda dengeleyen,ve birbirinin tıpatıp eşi olan iki kadın, yalnızca kuzeyli savaşçılar, Nelinda'yla Florinda'ydı. Gündelik konuşmalarımızın birinde Nelinda, birbirlerine aynı kan grubuna sahip olacak ölçüde benzediklerini belirtmişti.

Bana göre, etkileşimlerimizin neden olduğu sürprizlerin arasında en hoşuma gideni, ilk karşılaştığımda bana son derece itici görünen Zuleica'yla Zoila'nın dönüşümü olmuştu. Don Juan'ın belirttiği gibi, en ciddi ve çalışkan savaşçılar haline gelmişlerdi. Onları bir dahaki görüşümde gözlerime inanamadım. Çılgınlık krizleri geçmişti ve şimdi karşımda iyi giyimli, uzun boylu, sağlam yapılı, parlak siyah taşlara benzeyen gözleriyle iki Meksikalı bayan duruyordu. Güle-

rek, sanki başka insanlarmış ve hiçbir ilgileri yokmuş gibi o gece olup bitenlerden söz ettiler. Don Juan'ın kendi velinimetinin topluluğunda bulunan batılı kadınlarla karşılaştığında yaşamış olduğu sıkıntıyı şimdi anlayabiliyordum. Zulеica'yla Zoila'nın onlarla ilk kez karşılaştığımda gördüğüm sevimsiz, tiksinti verici yaratıklara dönüşebileceklerini kabullenebilmem, bana olanaksız gibi geliyordu. Bir çok kez geçirdikleri dönüşüme tanık oldum, ancak bir daha hiçbir zaman onları ilk kez karşılaştığımda yargıladığım biçimde yargılamadım. Her şeyden fazla beni üzen, onların öfke krizleri olmuştu.

Ancak, bana en büyük sürprizi yapan Silvio Manuel oldu. Karanlığın içinde onunla ilk tanışmamızda, bana buyurgan bir adam, insanı ezip geçen bir dev gibi görünmüştü. Oysa, ufak tefekti, ancak zayıf, çelimsiz biri değildi. Bedeni, bir binicinin bedenine benziyordu—kısa boylu, ancak kusursuz derecede biçimli. Bana bir sporcu gibi göründü. Bedeni üzerinde öylesine usta bir denetimi vardı ki ki, kaslarını sıkarak bedenini, bir kurbağa gibi, olduğunun iki katı şişirebiliyordu. Hiç acı duymadan bedenindeki tüm eklemleri yerinden oynatıp, yeniden yerleştirebiliyordu. Silvio Manuel'e baktığımda her zaman derin ve bana yabancı gelen bir korkuya kapıldığımı hissetmişimdir. Bana farklı bir zamandan günümüze gelen bir ziyaretçi gibi görünmüştü. Solgun, ama esmer, bronz bir heykele benzeyen bir yapısı vardı. Keskin yüz hatları, kartal gagasına benzeyen kemerli burnu, dolgun dudakları ve birbirinden uzak, çekik gözleri, ona bir Maya freski üzerinde yer alan bir desen görünümü kazandırıyordu. Gündüz boyunca tavırları sıcak ve dostçaydı, ancak hava kararır kararmaz akıl sır ermez bir değişime uğruyordu. Sesi değişiyor, karanlık bir köşeye çekilerek, karanlığın içinde kayboluyordu. Böyle anlarda yalnızca sol gözünü görebiliyordum; sol gözü açık kalırdı ve kedigillerden vahşi bir hayvanın gözü gibi tuhaf bir parıltıyla parlardı.

Don Juan'ın savaşçılarıyla aramdaki ilişki sürecinde or-

taya çıkan bir diğer husus da *kontrollü çılgınlık* konusuydu. Don Juan bana bir zamanlar, tüm savaşçı kadınların zorunlu olarak bölündükleri iki kategoriden, *rüya görücüler* ve *iz sürücülerden* söz ederken bu konuyu kısaca açıklamıştı. Söylediğine göre topluluğundaki tüm üyeler, gündelik yaşantılarının bir bölümü olarak *rüya görme* ve *iz sürme* edimlerinde bulunurlardı; ancak, *rüya görücüler* gezegeniyle *iz sürücüler* gezegenini oluşturan kadınlar kendi etkinliklerinde özellikle ustalaşmışlardı.

İz sürücüler gündelik yaşamın esas yükünün taşıyıcılarıydılar. Onlar idareci, topluluğun insanlarla ilişkilerini sürdüren insanlardılar. Gündelik yaşam dünyasına ilişkin şeyleri onlar denetliyordu. *İz sürücüler, kontrollü çılgınlığın* uygulayıcılarıydılar; *rüya görücülerin, rüya görmenin* uygulayıcıları olmaları gibi. Diğer bir deyişle, kontrollü çılgınlık, iz sürmenin temelini oluşturuyordu, tıpkı düşlerin rüya görmenin temelini oluşturduğu gibi. Don Juan'ın söylediğine göre, en genel anlamda, bir savaşçının ikinci dikkatte elde ettiği en büyük başarı *rüya görme*, birinci dikkat içinde elde ettiği en büyük başarıysa *iz sürmeydi*.

İlk buluşmamızda don Juan'ın savaşçılarının bana olan davranışlarını yanlış anlamıştım. Eylemlerini, çeşitli düzenbazlıklar olarak yorumlamıştım—eğer *kontrollü çılgınlığın* ne olduğunu öğrenmemiş olsaydım, bugün bile izlenimim aynı olurdu. Don Juan, savaşçıların bana olan davranışlarının *iz sürme* konusunda verilen ustaca dersler olduğunu belirtti. Söylediğine göre velinimeti ona her şeyden önce *iz sürme* sanatını öğretmiş. Velinimetinin diğer savaşçılarının arasında hayatta kalabilmek için bu sanatı hemen öğrenmesi gerekiyormuş. Benim durumumdaysa, belirttiğine göre, kendi başıma herhangi bir savaşım vermeyeceğime göre, ilk önce *rüya görmeyi* öğrenmem gerekiyormuş. Zaman uygun olduğunda, Florinda yanıma gelerek *iz sürmenin* karmaşık süreçleri içinde bana yardımcı olacakmış. Bu konu üzerine benimle başka hiç kimse konuşamayacakmış; bana ancak, ilk buluşmamız-

da da yaptıkları gibi yeteneklerini sergileyebilirlermiş.

Don Juan bana Florinda'nın *iz sürmenin* en önde gelen uygulayıcılarından biri olduğunu ayrıntılı bir biçimde açıkladı; kendisi, velinimeti ve onun her biri birer *iz sürücü* olan dört kadın savaşçısı tarafından en ince ayrıntılarına kadar *iz sürme* sanatı üzerine eğitilmişler. Florinda, don Juan'ın dünyasına giren ilk kadın savaşçıymış, bu yüzden de, yalnızca *iz sürme* sanatında değil, aynı zamanda, eğer o noktaya ulaşabilirsem, üçüncü dikkatin gizemleri konusunda da benim kılavuzum olacakmış. Don Juan bu konu üzerinde ayrıntılara girişmedi. Bu konunun, benim önce *iz sürmeyi* daha sonra da üçüncü dikkate girmeyi öğrenebilmeme kadar beklemesi gerektiğini belirtti.

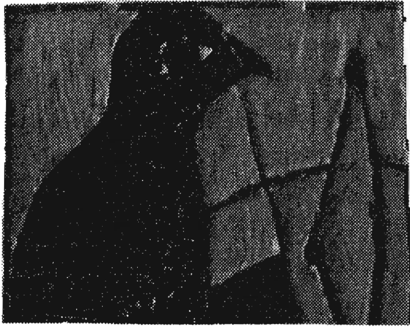
Don Juan, velinimetinin *iz sürme* sanatında ustalaşmaya ilişkin her konuda gerek kendisine, gerekse diğer savaşçılara fazlasıyla zaman ve dikkat ayırdığını açıkladı. Velinimeti, kuralın öğretileriyle, gündelik yaşam içinde diğer insanlarla baş edebilmeleri için karmaşık düzenekler geliştirmiş. Kibirliliğin olmadığı bir durumda sosyal ortamda ayakta kalabilmenin tek yolunun *kontrollü çılgınlık* olduğuna onları inandırabilmenin tek yolunun bu olduğuna inanıyormuş.

Hazırladığı düzenekleri uygulamak üzere velinimeti, kişilerin eylemleriyle savaşçıların eylemlerini, kuralın buyruklarının karşısına yerleştirerek geri çekilip, doğal sonucu beklermiş. Sürecin doğal bir gelişimi olarak başlangıçta insanların çılgınlığı bir süre için başatlık kazanır, savaşçıları da peşinden sürüklermiş, ancak sonuçta kuralın daha kapsamlı tasarıları karşısında yenilgiye uğrarmış.

Don Juan bize, velinimetinin oyuncular üzerinde bu şekilde bir baskı kurmasından başlangıçta hoşnutsuzluk duyduğunu söyledi. Bunu velinimetinin yüzüne de söylemiş. Velinimeti buna şaşırmamış. Sahip olduğu denetimin yalnızca Kartal'ın yarattığı bir yanılsamadan ibaret olduğunu belirtmiş. O, yalnızca kusursuz bir savaşçıymış, ve eylemleri Kartal'a yansıtabilmeye yönelik alçak gönüllü girişimlermiş.

Don Juan, velinimetinin kendi tasarımlarını uygulayışında sahip olduğu gücün, Kartal'ın gerçek ve nihai olduğu, insanların yaptıklarının da çılgınlıktan başka bir anlama gelmediği gerçeğini bilmesinden kaynaklandığını belirtti. Bunların ikisi birleştiklerinde *kontrollü çılgınlık* ortaya çıkıyormuş ki don Juan'ın velinimeti *kontrollü çılgınlığı* sıradan insanların çılgınlığı ile Kartal'ın öğretilerinin kesinliği arasındaki tek köprü olarak tanımlıyordu.

NAGUAL KADIN

Don Juan, arındırılmak üzere, hem batılı kadınların, hem de Florinda'ya benzeyen ve en iyi *iz sürücü* olarak kendisine bu sanatın inceliklerini öğreten kuzeyli kadının gözetimine verilmiş. Kuzeyli kadın ve velinimeti ona, kendi savaşçı topluluğunu oluşturacak olan üç erkek savaşçı, bir haberci ve dört kadın *iz sürücüyü* bulabilmesi için gerekli olanakları sağlamışlar.

Velinimetinin topluluğundaki sekiz kadın görücü, saydam üyelerin arayışına girmişler ve don Juan'ın topluluğu için uygun erkek ve kadın savaşçıları bulmakta zorlanmamışlar. Bununla birlikte velinimeti, buldukları savaşçıları bir araya getirmek konusunda görücülerin çaba harcamasına izin vermemiş. *İz sürme* ilkelerini uygulamak ve bu kişileri birer savaşçı haline getirebilme görevi don Juan'a verilmiş.

Ortaya çıkan ilk savaşçı Vicente olmuş. Don Juan *iz sürme* sanatında onu yetiştirecek kadar becerikli değilmiş. O yüzden, velinimeti ve kuzeyli *iz sürücü* bu görevin büyük bir

bölümünü üstlenmiş. Daha sonra sırasıyla, Silvio Manuel, don Genaro ve son olarak da haberci Emilito gelmiş.

Florinda, ilk kadın savaşçı olmuş. Onu Zoila, Delia ve daha sonra da Carmela izlemiş. Don Juan, velinimetinin savaşçıların dünyayla ilişkilerini yalnızca *kontrollü çılgınlık* koşullarında sürdürmelerini sıkı sıkıya tembihlemiş. Bunun sonucunda en karmaşık planları düşünüp uygulama becerisine sahip, akıllara durgunluk veren bir uygulamacılar ekibi oluşmuş.

İz sürme sanatı üzerinde belli ölçüde yetkinlik kazandıktan sonra velinimetleri, onlar için bir Nagual kadın bulma zamanının geldiğini anlamış. Herkesin kendi işini kendi görmesi gerektiği ilkesine sıkı sıkıya bağlı olan velinimeti, Nagual kadını onların dünyalarına getirmek için yalnızca toplulukta bulunan herkesin uzman *iz sürücüler* olmalarını değil, aynı zamanda don Juan'ın *görmeyi* öğrenmesini de beklemiş. Don Juan, bekleyişle harcanan zamana son derece üzülmüş olmakla birlikte, Nagual kadının bulunması için harcanan ortak çabanın topluluktaki savaşçılar arasında daha güçlü bir bağın oluşmasını sağladığını da kabul ediyordu. Bu bağ, özgürlük arayışına olan bağlılıklarına yeni bir canlılık kazandırmış.

Velinimetleri stratejisini uygulamaya koyulmuş ve önce Nagual kadını çekebilmek için aniden sofu bir Katolik olmuş. Bilgilerinin mirasçısı olarak don Juan'dan, gerçek bir evlat gibi davranmasını ve onunla birlikte kiliseye gitmesini istemiş. Onu her gün yanına katıp ayine sürüklüyormuş. Don Juan'ın belirttiğine göre, son derece cana yakın olan ve güzel konuşmasını bilen velinimeti, kilisede rastladığı herkese onu, kırık çıkıkçılık yapan oğlu olarak tanıştırıyormuş.

Anlattığına göre, o güne değin yabani bir pagan olan don Juan, kendisini, konuşmak ve kendisi hakkında bilgiler vermek zorunda kaldığı bu tür sosyal ortamlarla karşı karşıya kalmaktan ölümüne korkmuş. Ancak daha sonra, velinimetinin yaptığı her eylemin altında mutlaka bir neden bulu-

nacağını düşünerek kendini rahatlatmış. Onu gözlemleyerek bu nedenlerin neler olabileceğini çıkarsamaya çalışmış. Velinimetinin yaptıkları tutarlı ve içten görünüyormuş. Örnek bir Katolik olarak, insanlar arasında güven uyandırıyormuş. Özellikle de, ona hayli saygı duyan, bir dost ve sırdaş olarak gören bölge papazının gözünde. Don Juan ne yapacağını bilemez durumdaymış. Velinimetinin ya gerçekten inanarak Katolikliği seçmiş olabileceğini, ya da tümüyle çıldırmış olduğunu düşünüyormuş. O sıralar, bir savaşçının aklını hiçbir durumda yitirmeyeceğini henüz kavrayamamış.

Don Juan'ın kiliseye gitme konusundaki kaygıları, velinimetinin kendisini tanıdığı kişilerin kızlarıyla tanıştırdığında ortadan kaybolmuş. Doğrusu bu hoşuna gitmiş, ancak kendini rahatsız hissetmiyor da değilmiş. Don Juan, velinimetinin onun konuşma yeteneklerini geliştirmek üzere ona yardımcı olmaya çalıştığını düşünmüş. O, ne konuşkan, ne de sevimli biriymiş, oysa velinimeti bir Nagual'ın zorunlu olarak her iki özelliğe de sahip olması gerektiğini söylermiş.

Bir yıl boyunca hemen her gün kiliseye gittikten sonra, bir pazar ayini sırasında, don Juan kiliseye gidişlerinin altında yatan nedeni keşfetmiş. Velinimetinin tanıdıklarının birinin kızı olan Olinda adlı bir kızın yanında çömelmiş. Aylar boyunca her gün görüşüyor olmanın verdiği alışkanlıkla, dönüp ona bakmış. Gözleri buluşmuş ve birdenbire don Juan onu saydam bir varlık biçiminde *görmüş*. Olinda, çift bir kadınmış. Velinimeti onu en baştan beri tanıyormuş ve don Juan'ın onunla ilişki kurabilmesi için mümkün olan en zor yolu seçmiş. Don Juan, bizlere yaşadığı o anın tüm yaşamının en önemli anlarından biri olduğunu söylemişti.

Velinimeti, don Juan'ın *gördüğünü* biliyormuş. Onun görevi, çift varlıkları bir araya getirmekmiş ve bunu kusursuz bir biçimde başarmış. Ayağa kalkmış, kilisenin dört bir yanına göz gezdirmiş, daha sonra da kalkıp arkasına bakmadan oradan ayrılmış. Artık orada onun için yapacak fazla bir şey kalmamış.

Don Juan'ın dediğine göre, velinimeti ayinin ortasında kalkıp gidince, tüm gözler ona çevrilmiş. Don Juan onun peşinden gitmek istemiş, ancak Olinda atik davranarak onun elini kavramış ve alıkoymuş. O anda, don Juan, *görmenin* salt kendisine özgü bir güç olmadığını anlamış. Aralarından sanki bir akım geçmiş ve oldukları yerde mıhlanıp kalmışlar. Don Juan birdenbire, ayinin bittiğini, üstelik kilisenin dışına kadar geldiklerini fark etmiş. Velinimeti, ikisinin beklenmedik ve patavatsız bir tavırla birbirlerine sevgi gösterileri yapmalarından öfke ve utanç duyan Olinda'nın annesini teskin ediyormuş.

Don Juan bundan sonra ne yapacağını bilemez haldeymiş. Bir plan yapmanın onun görevi olduğunu biliyormuş. Bunun için gerekli olanaklara sahipmiş, ancak yaşadığı olayın önemi, kendi yeteneklerine duyduğu güveni yitirmesine neden olmuş. Bir *iz sürücü* olarak aldığı eğitimi bir yana bırakmış, ve Olinda'ya karşı *kontrollü çılgınlık* yöntemini kullanıp kullanmamaya bir türlü karar verememiş.

Velinimeti ona yardım edemeyeceğini söylemiş. Onun görevi, ikisini bir araya getirmekmiş ve sorumluluğu da bu noktada sona eriyormuş. Onu elde etmek konusunda gerekli adımları atmak don Juan'a kalmış. Velinimeti, eğer gerek duyarsa, don Juan'a onunla evlenmeyi bile düşünmesini önermiş. Velinimeti, bir Nagual olarak, ancak kendi isteğiyle gelirse kıza doğrudan bir müdahalede bulunabilirmiş.

Don Juan önce kızın ailesinin de onayını alarak flört etmeyi denemiş ama ebeveynleri bunu hoş karşılamamış. Kızları için farklı bir sosyal sınıfa ait bir talip, söz konusu bile olamazmış. Olinda, Kızılderili değilmiş; ailesi orta sınıf kentsoylu tabakadan geliyormuş ve ufak çapta ticaretle uğraşıyorlarmış. Babasının kızı için başka niyetleri varmış. Don Juan evlenme konusunda üsteleyecek olursa, kızı uzaklara göndermekle tehdit ediyormuş.

Don Juan, ikili varlıkların, özelikle kadınların son derece tutucu, hatta çekingen olduklarını söylerdi. Olinda da

bunlardan biriymiş. Kilisede yaşadıkları ilk coşku dolu anlardan sonra davranışlarına tedbir, hatta korku hâkim olmuş. Kendi tepkileri onu korkutuyormuş.

Stratejik bir manevra olarak, velinimeti don Juan'ı geri çekilmeye, kızının bu davranışını onaylamayan babasına hak veriyormuş gibi görünmeye zorlamış—kilisedeki olayı gören herkesin görüşü buymuş. Ağızdan ağıza dolaşan söylentilere göre, ikisinin kilisedeki sevgi gösterileri kızın babasını öylesine rahatsız etmiş ki, koyu bir Katolik olmasına rağmen kiliseye bir daha hiç gelmemiş.

Velinimeti don Juan'a, bir savaşçının asla kuşatılamayacağını söylemiş. Kuşatılmak, kişinin tehdit edilecek şahsi bir servetinin bulunduğu anlamına gelir. Oysa bir savaşçının kendi kusursuzluğu dışında sahip olduğu hiçbir şey yoktur ve kusursuzluk tehdit edilemez. Her durumda, kendi yaşamı için verdiği bir savaşımda—ki don Juan'ın Nagual kadını elde etmek için verdiği savaşım böyle bir savaşımmış—bir savaşçının mevcut tüm olanakları stratejik olarak kullanması gerekirmiş.

Bu nedenle don Juan, kızı elde edebilmek için bir *iz sürücü* olarak sahip olduğu bilgileri kullanmaya karar vermiş. Bu amaçla, daha o zamanlar bile ustası olduğu büyücülük sanatını kullanarak kızı kaçırması için Silvio Manuel'i görevlendirmiş. Silvio Manuel'le son derece gözüpek bir adam olan Genaro, çamaşırcı kadın kılığında gizlice kızın evine girmişler. Öğle üzeriymiş ve evdekiler,akşam yemeğine davetli büyük bir ahbap ve akraba grubu için harıl harıl yemek hazırlıyorlarmış. Olinda'yı yolcu etmek üzere aile arasında bir parti düzenlemişler. Silvio Manuel, tam o saatte ellerinde çamaşırlarla eve giren iki çamaşırcı kadının Olinda'nın partisiyle pek ilişkisi olamayacağını düşünerek kendilerinden şüphelenmeleri olasılığı üzerinde duruyormuş. Don Juan, Silvio Manuel'le Genaro'ya ev halkının gündelik alışkanlıkları üzerine gerekli olan tüm bilgileri önceden vermiş. Çamaşırcı kadınların genellikle yıkanmış temiz çamaşırları eve ge-

tirerek ütülenmek üzere bir depoda yığdıklarını belirtmiş. Silvio Manuel'le Genaro, ellerinde büyük birer çamaşır yığını, doğruca o odaya girmişler; Olinda'nın da orada olacağını biliyorlarmış.

Don Juan'ın anlattığına göre, Silvio Manuel, Olinda'ya yaklaşmış ve hipnoz gücünü kullanarak onu bayıltmış. Kızı bir çamaşır torbasının içine koymuşlar, torbayı yatak çarşaflarıyla sarmalamışlar ve içeri getirdikleri çamaşır yığınını bırakarak evden ayrılmışlar. Kapıda kızın babasıyla çarpışmışlar. Ama adam onlara bakmamış bile.

Don Juan'ın velimeti bu manevra karşısında küplere binmiş. Don Juan'a hemen kızı evine geri götürmesini emretmiş. Çift kadının velinimetin evine kendi isteğiyle gelmesi gerektğini söylüyormuş, belki onlara katılmayı düşünmüyor olabilirmiş ancak en azından onlara duyduğu ilgiden dolayı eve gelmeliymiş.

Don Juan her şeyin bittiğini düşünmüş—kızı kimse fark etmeden eve geri götürebilmeleri olasılığı çok azmış—ancak Silvio Manuel bu işe de bir çözüm bulmuş. Don Juan'ın topluluğundaki dört kadının kızı alıp terk edilmiş bir yola bırakmasını, don Juan'ın da tam o anda oraya gelip kızı kurtarmasını önermiş.

Silvio Manuel, kadınların onu kaçırıyormuş gibi davranmasını istemiş. Yol ortasında bir yerde biri onları görerek peşlerine düşecek, daha sonra onlara yetişerek mücadeleye girişecekmiş. Kadınlar da ona karşılık vermek üzere, ellerindeki çuvalı inandırıcı görünmek için biraz sertçe yere bırakacaklarmış. Bu kovalayan kişi elbette don Juan olacakmış ve mucizevi bir biçimde, doğru anda, doğru yerde karşılarına çıkıp kızı onların elinden kurtaracakmış.

Silvio Manuel kadınlardan doğal davranmalarını istemiş. Kadınlardan kızın ağzını tıkaçla kapatmalarını istemiş. Kız elbette o zamana kadar uyanmış olacakmış ve çuvalın içinde bağırmaya başlayacakmış. Daha sonra kadınların çuvalla birlikte birkaç kilometre uzaklaşmaları gerekecekmiş.

Peşlerine düşen adamdan gizleneceklermiş. En sonunda, gerçekten çetin bir mücadeleden sonra ellerindeki çuvalı bırakacaklarmış, kız çuvalın içinden çıkıp don Juan'la dört kadın arasında müthiş bir kavgaya tanık olacakmış. Silvio Manuel kadınlara, bu kavganın gerçekçi görünmesi gerektiğini söyleyerek, ellerine sopalar tutuşturmuş ve oradan uzaklaşmadan önce inandırıcı bir biçimde don Juan'a sopalarla vurmalarını tembihlemiş.

Kadınların arasında en çabuk celallenen Zoila'ymış; don Juan'ı hırpalamaya başladıklarında rolüne kendisini öylesine kaptırmış ki, tüyleri diken diken eden bir performans sergilemiş ve don Juan'ın sırtından ve omuzlarından deriler sıyrılıncaya kadar ona vurmuş. Bir an kadınlar kavgayı kazanacakmış gibi görünmüş. Silvio Manuel saklandığı yerden çıkmak zorunda kalmış ve oradan geçen herhangi biriymiş gibi yanlarına gelerek, bunun yalnızca bir senaryo olduğunu, artak kaçarak oradan uzaklaşmaları gerektiğini hatırlatmış.

Böylece don Juan, Olinda'nın kurtarıcısı ve koruyucusu olmuş. Ona, kendisinin de yaralandığını, onu evine tek başına götüremeyeceğini söylemiş. Kendi babasının yanına gitmelerini, onu evine dini bütün babasının bırakmasını önermiş.

Velinimetinin evine varıncaya kadar Olinda, don Juan'a yürümesi için yardım etmiş. Don Juan'ın belirttiğine göre yaralanmış numarası yapmasına hiç gerek kalmamış; her yanı kanlar içindeymiş ve kapıya güçlükle varabilmiş. Olinda, velinimetine olup bitenleri anlattığında velinimeti gülmemek için kendini zor tutmuş, ağlıyor gibi davranmak zorunda kalmış.

Don Juan'ın yaraları sarılmış ve yatağına uzanmış. Olinda ona babasının kendisini neden istemediğini anlatmaya başlamışken sözlerini bitirememiş. Don Juan'ın velinimeti içeri girmiş ve kıza, yürüyüşünden, kaçıranların onun da sırtını incittiklerinin belli olduğunu söylemiş. Daha da ciddileşmeden sırtını tedavi etmeyi önermiş.

Olinda tereddüt edince, don Juan'ın velinimeti ona kaçıranların oyun oynamadıklarını hatırlatmış, kaldı ki, oğlunu neredeyse öldürüyorlarmış. Velinimetin bu açıklamaları Olinda için tatmin edici olmuş; velinimetin yanına gelmiş ve onun tam kürek kemiğinin üzerine sert bir darbe indirmesine izin vermiş. Kütürtülü bir ses duyulmuş ve Olinda yüksek bilinç durumuna girmiş. Velinimeti, kuralı ona açıklamış ve tıpkı don Juan gibi o da, kuralı bütünüyle kabullenmiş. Hiçbir şüphe, hiçbir tereddüt yokmuş.

Nagual kadın ve don Juan, birbirleriyle bütünleşmişler. Birbirlerine karşı duydukları bu duygunun sevecenlik ya da gereksinimle herhangi bir ilgisinin yokmuş; daha çok, aralarında var olan uğursuz bir engelin ortadan kalkması sayesinde ikisinin tek ve aynı varlığa dönüşmelerinin getirdiği bir duyummuş bu.

Kuralın öngördüğü gibi, don Juan ve Nagual kadın, yıllarca uğraşmışlar ve dört kadın *rüya görücüyü,* yani Nelinda, Zuleica Cecilia ve Hermelinda'yla üç haberciyi, yani Juan Tuma, Teresa ve Marta'yı yetiştirmişler. Bunları bulmak da, kuralın pragmatik niteliğinin don Juan'a açıkça belirtildiği farklı bir zaman içinde gerçekleşmiş: Bu kişilerin tümü de tam olarak kuralın olmalarını gerektirdiği gibiymişler. Ortaya çıkışları, don Juan'ın velinimeti ve onun topluluğu da dahil olmak üzere, herkes için yeni bir çember oluşturmuş. Don Juan'la onun savaşçıları için bu, *rüya görme* çemberi anlamına geliyormuş; velinimetiyle onun topluluğu içinse, o güne değin eşine raslanmayan bir kusursuzluk dönemini başlatıyormuş.

Velinimeti don Juan'a, kendi gençliğinde, özgürlüğe ulaşma düşüncesi olarak kuralla ilk kez tanıştırıldığında büyük bir coşkuya kapıldığını, duyduğu sevinçten dolayı bir an donup kaldığını söylemişti. Ona göre özgürlük, hemen önünde, köşenin ardında uzanan bir gerçeklikmiş. Kuralın bir yol gösterici olarak mahiyetini kavrayabildiğinde, iyimserliği ve umutları iki kat artmış. Daha sonraysa, gerçekçilik yaşamın-

da daha ağır basmaya başlamış; yaşlandıkça, gerek kendisinin, gerekse topluluğunun başarı şansının giderek daha az olduğunu düşünmeye başlamış. En sonundaysa, ne yaparlarsa yapsınlar, zayıf, insani bilinçlerinden tam anlamıyla kurtulabilmelerinin olanaksız olduğuna inanır olmuş. Kendisiyle ve yazgısıyla barışmış ve başarısızlığını kabullenmiş. İçindeki benliğinden Kartal için bilincini zenginleştirmekten mutluluk duyduğunu belirtmiş. Kartal her zaman onun içinde olacakmış.

Don Juan bizlere, topluluğu tüm üyelerinin aynı ruh durumunu paylaştıklarını söylemişti. Kuralın önerdiği özgürlüğün, elde edilmesi olanak dışı bir özellik olduğunu düşünüyorlarmış. Kartal'ın temsil ettiği yok edici gücü anlık da olsa görebilmişler ve buna karşı koyabilmek konusunda en ufak bir şanslarının bile bulunmadığını düşünüyorlarmış. Bununla birlikte hepsi de, bundan böyle yaşamlarını, salt kusursuz olabilmek için, kusursuz biçimde yaşamaya karar vermişler.

Don Juan, velinimetinin ve topluluğunun, kendilerini yetersiz hissetmelerine karşın, ya da birlikte böyle hissettikleri için, özgürlüklerini bulmayı başardıklarını söyledi. Üçüncü dikkate girebilmişlerdi—ancak bu, toplu halinde değil, teker teker olmuş. Geçit yolunu bulmuş olmaları, kuralda yer alan gerçekliğin nihai bağlamda doğrulanması anlamına geliyormuş. Gündelik yaşamın bilincini en son terk eden, don Juan'ın velinimeti olmuş. Kurala uyarak, don Juan'ın Nagual kadınını yanına almış. İkisi birlikte toplam bilincin içinde eridikçe, don Juan'la savaşçıları içten içe yanmaya bırakılmışlar—velinimetlerinin dünyasında tanık oldukları her şeyi unutmaya zorlanmanın uyandırdığı duyguyu betimleyebilmek için başka bir anlatım bulamıyordu.

Olanları unutmayan tek kişi, Silvio Manuel'miş. Don Juan'a her bir bir yere dağılmış topluluğun üyelerini bir araya getirmek gibi zor bir görevi veren kişi de Silvio Manuel olmuş. Daha sonra onları kendi bütünlüklerini bulma görevinin içine sürüklemiş. Bu iki görevi yerine getirmek, toplulu-

ğun yıllarını almış.

Don Juan unutma konusunu enine boyuna tartışmış ancak bu tartışmalar yalnızca, velinimetlerinin yokluğunda yeniden bir araya gelme ve her şeye en baştan başlama gibi bir durumun yarattığı büyük güçlüklerle ilişkili olarak gerçekleşmiş. Unutmanın, ya da kişinin kendi bütünlüğünü kazanmasının tam olarak ne anlama geldiğini bize hiçbir zaman açıklamamıştı. Bu yönüyle, ancak bizim kendi kendimize becerebilmemize yardım ederek, kendi velinimetinin öğretilerine bağlı kalıyordu.

Bu amaca ulaşabilmek için, la Gorda'yla beni *birlikte görme* konusunda eğitmişti ve bize insanların bir görücünün gözüne saydam yumurtalar gibi görünmesine karşın, yumurtaya benzeyen bu şeklin aslında bir dış koza, mum alevi renginde, sarımsı ışıltıların meydana getirdiği iç içe halkalardan oluşan, son derece etkileyici, büyüleyici, insanı hayretler içinde bırakan bir çekirdeği çevreleyen parıltılı bir kabuk olduğunu gösterebilmişti. Son buluşmamızda, bir kilisenin çevresinde dolanıp duran insanları görmemizi sağlamıştı. Vakit akşamüstüydü ve hava kararmak üzereydi, ancak katı, saydam kozalarının içinde yaratıklar, çevrelerindeki her şeyin cam gibi parlak ve net biçimde görülebilmesini sağlayacak parlak ışınlar saçıyorlardı. Harikulade bir görüntüydü.

Don Juan, bizlere böylesine parlak görünen yumurta şeklindeki kabukların aslında mat olduklarını söylemişti. Saydamlık göz kamaştırıcı biçimde parıldayan çekirdekten yayılıyormuş; kabuksa gerçekte, onun saydamlığını azaltmaktaymış. O varlığı özgür kılmak için kabuğun kırılması gerekirmiş. Kabuğun, canlıların yumurtadan çıkmak üzere kabuklarını kırmaları gibi, doğru zamanda ve içeriden kırılması gerekiyormuş. Bu yapılmayacak olursa, içeride boğulup ölürlermiş. Yumurtadan çıkan canlılarda olduğu gibi, bir savaşçı için de, zamanı gelinceye kadar saydamlığını çevreleyen kabuğu kırabilmek olanaklı değilmiş.

Don Juan bizlere, bu kabuğu kırmanın, o gizem dolu pa-

rıltılı çekirdeği, Kartal'ın gıdası olan o bilinç çekirdeğini kurtarmanın tek yolunun, insan biçiminin yitirilmesi olduğunu açıklamıştı. Bu kabuğu kırabilmek, öteki benliği anımsamak ve kişinin kendi bütünlüğününe ulaşması oluyormuş.

Don Juan ve savaşçıları kendi bütünlüklerine ulaşmışlar ve daha sonra, ikili varlıklardan yeni bir çift oluşturmak üzere yeni görevlerine başlamışlar. Don Juan bunun kolay bir iş olacağını düşündüklerini söylemişti—diğer işler de onlara göreceli olarak kolay görünmüş. Savaşçılar olarak sağladıkları başarıları görünürde hiçbir çaba harcamadan gerçekleştirebilmelerinin, velinimetlerinin ustalığının ve kişisel erkinin sonucu olduğundan habersizlermiş.

Çift varlıklardan oluşan yeni bir çift arayışları hiçbir sonuç getirmemiş. Tüm arayışlarına rağmen çift bir kadın bulamamışlar. Birkaç çift erkekle karşılaşmışlar, ancak bunlar, başarılı konumlarda, işi gücü olan kişilermiş ve kendi yaşamlarından öylesine hoşnutlarmış ki, bunlara yaklaşmayı bile gereksiz bulmuşlar. Bu insanların yaşamlarına bir amaç bulmaya gereksinimleri yokmuş. Bu amacı zaten bulmuş olduklarını düşünüyorlarmış.

Don Juan, bir gün kendisinin ve topluluğundakilerin yaşlandıklarını ve bu görevin yerine getirilebilme umutlarının kalmadığını fark etmiş. Derin üzüntünün ve yetersizlik duygusunun acı veren etkisini ilk kez o an hissetmişler.

Silvio Manuel, artık bir kenara çekilmeleri ve özgürlüğü bulma umudunu bir yana bırakarak kusursuz birer yaşam sürdürmeleri gerektiğini öneriyormuş. Bu savın belki de her şeyin anahtarı olduğu düşüncesi, don Juan'a makul gelmiş. Bu bağlamda, velinimetinin izininden gidiyormuş. Bir savaşçıyı, yolunun üzerinde belirli bir noktada, aşılması olanak dışı bir umutsuzluğun eline geçirdiğini kabul etmek zorunda kalmış. Bir yenilgi duygusu, ya da belki de daha açık bir tanımla bir aşağılık duygusu, kişiyi habersizce yakalıyor, onu kıskacına alıyormuş. Don Juan, daha önceleri velinimetinin kuşkularına güldüğünü, onun ciddi biçimde kaygılandığına

bir türlü inanamadığını söylemişti. Silvio Manuel'in karşı çıkmalarına ve uyarılarına rağmen don Juan, bunun onlara bir şey öğretmek üzere tasarlanmış dev bir oyun olduğunu düşünüyormuş.

Velinimetinin kuşkularının gerçek olduğuna inanmadığı için velinimetinin özgürlük umudu olmaksızın kusursuz bir yaşam sürdürme konusundaki kararının da gerçek olduğuna inanmıyormuş. En sonunda velinimetinin başarısızlığı kabullenerek tam bir ciddiyet içinde köşesine çekildiğinin ayrımına vardığında ve grubuyla birlikte karşılarında yer alan olumsuzlukların ne denli fazla olduğunu fark ettiklerinde, bir savaşçının her şeye rağmen kusursuz bir yaşam sürdürme konusundaki kararına başarı sağlamayı amaçlayan bir strateji şeklinde yaklaşılamayacağını, bu gerçeğin kendileri için de geçerli olduğunu görmüşler. Don Juan böyle anlarda, tüm bir yaşam boyu süren bir eğitim sürecinin başladığını, savaşçıların görülmemiş ölçüde mütevazı koşullar altında yaşadıklarını belirtmişti; bir insan olarak sahip olduğu becerilerin yoksunluğu gizlenemez duruma geldiğinde savaşçının bir adım geri çekilerek başını eğmekten öte yapabileceği bir şey kalmazmış.

Don Juan, ayrımına varılan bu gerçekliğin topluluğundaki kadın savaşçıları etkilemediğini gözlemlemiş; bu kargaşa onları hiç şaşırtmamış. Bize aynı duruma velinimetinin topluluğunda da tanık olduğunu söylemişti: kadın savaşçılar, kendi yazgıları konusunda hiçbir zaman erkek savaşçılar kadar kaygılı ve mutsuz olmamışlar. Don Juan'ın velinimetinin yargılarına boyun eğmekle yetinmişler ve duygusal yönden bir bezginlik ya da yorgunluk belirtisi göstermeden, onun izimden gitmişler. Zaman zaman keyifleri kaçsa da, kadınlar bunun fazla önemsememişler. Onlar için önemli olan tek şey, bir iş yapıyor olmalarıymış. Özgürlük arayışında olan ve bu arayışın karşısına çıkan engellerden etkilenenlerin, yalnızca erkekler olduğu anlaşılıyormuş.

Kendi grubu içinde de don Juan, aynı karşıtlığı gözlem-

liyormuş. Becerilerinin yetersiz olduğunu söylediğinde kadınlar onunla aynı fikirde olduklarını belirtmişler hemen. Kadınların, hiç sözünü etmemiş olsalar da, en baştan beri onun herhangi bir beceriye sahip olduğuna inanmadıkları sonucuna varmaktan başka bir açıklama bulamamış. Sonuç olarak, kadınlar güçsüz olduklarını anladıklarında düş kırıklığı ya da umutsuzluk duymuyorlarmış. Zira, bunu en baştan beri biliyorlarmış.

Don Juan, Kartal'ın erkek savaşçıların iki katı sayıda kadın savaşçı istemesini, kadınların erkeklerden daha sağduyulu olmalarıyla açıklıyordu. Zor durumlarda kendilerini kapıp koyuverenler ve her şeyi yitirdiklerini sandıklarında intihar edenler erkeklermiş. Bir kadın, yönünü ya da amacını yitirdiğinde kendini öldürebilir, ancak ait olduğu bir sistemin başarız olduğunda bunu yapmazmış.

Don Juan ve savaşçı topluluğu umudu kestikten—ya da don Juan'ın deyişiyle, kendisi ve erkek savaşçılar dibi boyladıktan ve kadınlar onları eğlendirecek uygun yöntemler bulduktan—sonra, don Juan yaklaşabileceği çift bir adama rastlamış. Bu çift adam benmişim. Söylediğine göre, aklı başında hiç kimse özgürlük için savaşım gibi gülünç ve anlamsız bir uğraşa girmeyeceğine göre, velinimetinin öğretilerini izleyecek ve gerçek bir iz sürücüye yaraşır biçimde, topluluğunun diğer üyelerine yaptığı gibi beni de içeri alacakmış. Benimle, bedenime basınç uygulayabileceği bir yerde yalnız kalması gerekiyormuş ve ben buluşma yerine kendi isteğimle gelmeliymişim. Kolayca onun evine gelmemi sağladı—belirttiği gibi, çift adamı kendine bağlamak asla büyük bir sorun yaratmamış. Esas güçlük, böyle birisini bulabilmekteymiş.

Don Juan'ın evine ilk ziyaretim, gündelik bilincim açısından, sıradan bir görüşme olmuştu. Don Juan son derece sevimli ve şakacı davranıyordu. Lafı, uzun süre araba kullanan bir kişinin bedeninde duyduğu yorgunluğa getirdi; bir antropoloji öğrencisi olarak bu konu beni hiç ilgilendirmi-

yordu. Daha sonra, sırtımın dik durmadığını söyledi ve başka hiçbir söz söylemeden elini göğsüme yasladı, bedenimi dik duruma getirdi ve sırtıma sert bir biçimde vurdu. Beni öylesine hazırlıksız yakalamıştı ki, kendimden geçtim. Gözlerimi açtığımda bel kemiğim kırılmış gibi geldi bana, ancak kendimi farklı hissediyordum. Başka birisi olmuştum ve artık bildiğim ben değildim. O günden sonra, onu her görüşümde bilincimin sağ yanından sol yanına geçiyordum; derken bana kuralı aktardı.

Beni bulduktan hemen sonra, don Juan çift kadınla karşılaşmış. Velinimetinin ona yaptığından farklı olarak, beni kadınla tanıştırmak üzere bir plan yapmamış; bunun yerine, tıpkı velinimetinin tasarladıkları gibi etkili ve ayrıntılı bir düzen hazırlamış, bu düzenle çift kadını hem ayartmış, hem de elde etmiş. Böyle bir görevi üstlenmiş, zira inancına göre velinimetin görevi, çift varlıkları bulur bulmaz onları kendine bağlamak ve daha sonra bu ikisini inanılmaz bir serüvene ortak etmektir.

Bana anlattığına göre, Arizona'da yaşadığı yıllarda bir gün, bir iş için devlet dairesine gitmiş. Görevlilerden bir bayan, kendisine başvurusunu yandaki bölümde bulunan diğer bir memura sunması gerektiğini söyleyerek, kafasını kaldırmadan eliyle sol tarafı göstermiş. Don Juan, bayan memurun koluyla işaret ettiği yöne baktığında, tam karşısında masasında oturan bir ikili kadın *görmüş*. Başvurusunu ona götürdüğünde onun genç bir kız olduğunun ayrımsamış. Kız kendisine, başvurularla ilgisinin olmadığını söylemiş ancak yoksul ve yaşlı bir Kızılderiliye yakınlık duymuş ve başvuruyu işleme sokmak üzere ona zaman ayırmış.

Birtakım resmi belgeler gerekiyormuş. Aslında bu belgeler don Juan'ın cebindeymiş; ancak o hiçbir şey bilmiyormuş, gerçek anlamda umutsuzmuş gibi davranmış, bürokratik mekanizmanın ona tam bir muamma gibi göründüğünü belli etmiş. Tam bir kafasız gibi görünmek onun için hiç de zor olmamış; söylediğine göre, tüm yapması gereken, bir za-

manlar normal bilinç düzlemi olarak kabul ettiği zihin durumuna geri dönmek olmuş. Kızla ilişkisinini olabildiğince uzatmayı amaçlamış. Çift kadınların son derece ender bulunduklarını akıl hocası kendisine belirtmiş ve o da daha sonraki deneyimlerinde akıl hocasının doğru söylediğini anlamış. Akıl hocası ayrıca don Juan'ı uyararak, çift kadınların sahip oldukları içsel özelliklerin onları oldukça uçarı yaptığını belirtmiş. Don Juan, kozlarını doğru biçimde oynayamamaktan, kızın gitmesinden korkuyormuş. Vakit kazanmak üzere, kızın sempatisini kazanmaya çalışıyormuş. Resmi belgelerin kaybolduklarını söyleyerek işlemi daha da geciktirmiş. Hemen her gün, kıza farklı bir belge getiriyormuş. Kız önce belgeyi okuyor, sonra üzüntü içinde getirdiği belgenin doğru belge olmadığını söylüyormuş. Don Juan'ın içler acısı halinden öylesine etkilenmiş ki ona, kendisi için belgelerin yerine yeminli beyan hazırlaması için bir avukat tutmayı bile önermiş.

Bu olaydan üç ay sonra, don Juan belgeleri teslim etme zamanının geldiğine karar vermiş. O zamana kadar kız ona alışmış ve artık her gün onu görmeyi umuyormuş. Don Juan son bir kez daha, ona teşekkür etmeye ve veda etmeye gelmiş. Kıza, onun için yaptıklarına karşılık olarak bir armağan vermek istediğini, ancak yanında yemek yiyecek parasının bile olmadığını söylemiş. Kız, onun açık sözlülüğünden etkilenerek onu öğle yemeğine götürmüş. Yemek sırasında don Juan, düşünceli bir sesle, bir armağanın mutlaka parayla satın alınan bir nesne olması gerekmediğini, armağanın, sahip olmaktan çok, armağanı vereni anımsatan bir şey olabileceğini söylemiş.

Kız, don Juan'ın sözlerinden etkilenmiş. Don Juan ona Kızılderililere ve onların içinde bulundukları yoksulluğa karşı şefkat duyduğunu anımsatmış. Don Juan Kızılderilileri— yoksul zavallılar olarak değil, sanatçılar olarak—farklı bir ışıkta görmeyi isteyip istemediğini sormuş. Erk dansçıları geleneğinin son üyesi olan yaşlı bir adam tanıdığını, eğer is-

terse adamın onun için dans edebileceğini belirtmiş; kızı, yaşamı boyunca böyle bir şey göremeyeceğini, bunun yalnızca Kızılderililerin tanık olduğu bir olay olduğuna inandırmış.

Kız bu teklifi memnuniyetle kabul etmiş. İşten çıktıktan sonra arabasıyla don Juan'ı almış ve don Juan'ın Kızılderilinin yaşadığını söylediği yere doğru yollanmışlar. Don Juan kızı kendi evine götürmüş. Evden oldukça uzak bir mesafede, kıza arabayı durdurmasını söylemiş ve yolun kalan bölümünü yürümüşler. Eve varmadan önce don Juan durup tozlu, kurumuş çamur zemin üzerinde ayağıyla bir çizgi çizmiş. Kıza bu çizginin bir sınır olduğunu belirtmiş ve onu bu sınırı geçmesi için zorlamış.

Nagual kadın bana, o ana kadar gerçek bir Kızılderili dansçısıyla karşılaşmak düşüncesinin ona son derece çekici geldiğini, ancak yaşlı Kızılderili toprak üzerinde bir çizgi çizerek bunun bir sınır olduğunu söylediğinde, tereddüte kapıldığını açıklamıştı. Daha sonra don Juan kendisine bu sınırın yalnızca onun için çizilmiş olduğunu, bir kez bu çizgiyi aştıktan sonra geri dönülemeyeceğini belirttiğinde iyice paniğe kapılmış.

Kızılderili onun şaşkınlığı fark etmiş ve kendisini rahatlamaya çalışmış. Kibar bir tavırla kolunu okşayarak kendisi oradayken ona hiçbir zarar gelmeyeceği konusunda güvence vermiş. Ona sınırın dansçı için simgesel bir ödeme yolu olduğunu, zira Kızılderili'nin para istemediğini açıklamış. Ritüel paranın yerine geçiyormuş ve ritüel, onun kendi isteğiyle sınırı geçmesini gerektiriyormuş.

Yaşlı Kızılderili sınırı aşmış ve ona tüm bunların kendisine göre saçmalıktan başka bir şey olmadığını, ancak Kızılderili dansçının kendilerini içeriden gözlediğini ve eğer dansını görmek istiyorsa, onun istediği şekilde davranılması gerektiğini söylemiş.

Nagual kadın, söylediğine göre, birdenbire öyle bir korkuya kapılmış ki, çizgiyi bir türlü aşamamış. Yaşlı Kızılderili onu razı etmeye çalışarak, sınırı aşmanın tüm beden için

yararlı olduğunu söylemiş. Çizgiyi aşmak yalnızca kendisini daha genç hissetmesine yardımcı olmakla kalmamış, aynı zamanda onu gerçekten *daha genç kılmış*, sınırın böyle bir erki varmış. Söylediklerinin gerçekliğini kanıtlamak için sınırı bir kez daha geçmiş ve geçer geçmez, omuzları düşmüş, ağzının kenarları aşağı doğru inmiş, gözleri parlaklığını yitirmiş. Nagual kadın, sınırı geçmenin neden olduğu farklılaşmaları yadsıyamamış.

Don Juan çizgiyi üçüncü kez aşmış. Kısa ve kesin devinimlerle derin bir nefes almış ve göğsünü germiş. Nagual kadın, bir an onun sarkıntılık edeceği düşüncesinin zihninden geçtiğini söylemişti. Arabası, koşarak ulaşamayacağı kadar uzaktaymış. Yapabileceği tek şey, kendi kendine bu ihtiyar Kızılderiliden korkmanın budalaca olduğunu söylemek olmuş.

Daha sonra yaşlı adam onun mantığına ve mizah anlayışına seslenmiş. Sanki istemeden bir sırrı açıklıyormuş, kendini ele veriyormuş gibi bir sesle, dansçıyı hoşnut etmek için genç biriymiş gibi davranmaya çalıştığını, sınırı geçmek konusunda kendisine yardımcı olmadığı takdirde, kamburunu çıkartmadan yürümenin yol açtığı gerginlik yüzünden her an düşüp bayılabileceğini söylemiş. Sergilediği gösterinin neden olduğu yoğun gerginliği göstermek üzere, çizgi boyunca bir ileri bir geri yürümüş.

Nagual kadın, kendisine yalvaran bir ifadeyle bakan gözlerden, genç bir insana öykünmenin bu yaşlı bedende uyandırdığı acıların okunabildiğini söylemişti. Ona yardım etmek ve bu işe bir son vermek üzere çizgiyi aşmış; artık eve gitmek istiyormuş.

Çizgiyi aştığı an, don Juan olağanüstü bir çeviklikle sıçramış ve kayar gibi büyük bir rahatlıkla evin çatısına tırmanmış. Nagual kadın, don Juan'ın dev bir bumerang gibi havada süzüldüğünü söylemişti. Sıçrayarak yanına geldiğinde Nagual kadın sırtüstü yere devrilmiş. O güne değin hiç bu kadar korkmamış, böylesine olağanüstü bir şeyi ilk kez gör-

düğü için de aynı ölçüde heyecanlanmış. Yaşlı adama, böylesine muhteşem bir gösteriyi nasıl başardığını bile soramamış. Tek istediği bir an önce arabasına binip evine gitmekmiş.

Yaşlı adam, ayağa kalkması için ona yardım etmiş ve kendisini kandırdığı için ondan özür dilemiş. Dansçının aslında kendisi olduğunu ve evin üzerinden sıçrayışının da onun dansı olduğunu söylemiş. Ona, uçuş yönüne dikkat edip etmediğini sormuş. Nagual kadın elini saatin ters yönüne doğru daire biçiminde çevirmiş. Yaşlı adam onun başını babacan bir tavırla okşamış ve onun böylesine dikkatli oluşunun iyiye alamet olduğunu söylemiş. Daha sonra da, düştüğünde sırtını incitmiş olabileceğini, iyi olduğundan kesinlikle emin olmadan gitmesine izin vermeyeceğini belirtmiş. Atak bir hareketle, omuzlarını düzleştirmiş, çenesini ve başının arka kısmını, belkemiğini dikleştirmek ister gibi yukarı doğru kaldırmış. Daha sonra da, kürek kemiğinin üzerine sert bir darbe indirerek, ciğerlerindeki tüm havayı boşaltmış. Nagual kadın bir an nefes alamadığını hissetmiş ve bayılmış.

Kendine geldiğinde don Juan'ın evindeymiş. Burnu kanıyor, kulakları uğulduyormuş, nefesi hızlanmış ve gözlerini bir nokta üzerinde odaklayamıyormuş. Don Juan kıza derin nefes almasını ve sekize kadar saymasını söylemiş. Nefes aldıkça, etrafındaki her şey berraklaşıyormuş. Bana söylediğine göre, öyle bir an gelmiş ki, tüm oda bir akkor halini almış; her şey kehribar renkli bir ışığın altında parlıyormuş. Kendini kaybeder gibi olmuş ve artık derin nefes alamıyormuş. Artık kehribar renkli ışık öylesine yoğunlaşmış ki, bir sisi andırmaya başlamış. Daha sonra sis, kehribar renkli ipliklerden oluşan bir ağa dönüşmüş. Görüntü sonunda kaybolmuş, ancak dünya bir süre daha tekdüze bir biçimde kehribar rengine bürünmüş olarak kalmış.

Don Juan daha sonra onunla konuşmaya başlamış. Onu evin dışına çıkartmış ve ona dünyanın iki yarıya bölündüğünü göstermiş. Sol yan berrakmış, ancak sağ yan amber renkli

bir örtüye bürünmüş. Don Juan kıza, dünyanın kavranabilir, bizlerin anlaşılabilir olduğunu sanmanın büyük bir hata olduğunu belirtmiş. Algıladıklarının bir muamma, ancak kişinin alçak gönüllülük ve hayranlık içinde kabul edebileceği bir gizem olduğunu söylemiş.

Daha sonra ona kuralı açıklamış. Kızın zihni öylesine açıkmış ki, anlattığı her şeyi rahatça kavrayabilmiş. Kural ona uygun ve yeterince açık görünüyormuş.

Don Juan ona, insanın birbirinden tümüyle ayrı iki yanının bulunduğunu ve kişinin bu mührü kırarak bir yanından diğer yanına geçebilmesinin büyük bir disiplin ve kararlılık gerektirdiğini açıklamış. Çift bir varlık bu açıdan önemli bir avantaja sahipmiş: Çift olma durumu, sağ yanda yer alan bölmeler arasında dolaşma konusunda göreceli bir kolaylık sağlıyormuş. Çift varlıkların en büyük dezavantajlarıysa, benlikleri iki farklı bölmeye sahip oldukları için, esneklikten yoksun, tutucu, değişimden korkan bir kişilik yapısına sahip olmalarıymış.

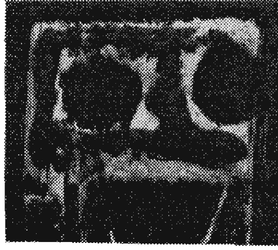
Don Juan, amacının onu benliğinin aşırı sağ uçtaki bölümünden, daha aydınlık, daha zeki ve duyarlı olan sol yanına geçmesini sağlamak olduğunu belirtmiş. Ancak, beklenmedik bir rastlantı sonucu, bedenine indirdiği darbe onun çift benliğinin ötesine geçmesine neden olmuş ve Nagual kadın, benliğinin gündelik yaşamına ait bölümünün yer aldığı aşırı sağ yanından, aşırı sol yanına geçmiş. Dört kez onu normal bilinç düzlemine geri getirmeyi denemiş, ancak bir sonuç elde edememiş. Bununla birlikte, bedenine indirdiği darbeler sis duvarıyla ilgili algılarını istençli bir biçimde açıp kapatmayı sağlaması konusunda ona yardımcı olmuş. Amacı bu olmamasına rağmen, don Juan çizginin onun için tek yönlü bir sınır oluşturduğunu belirttiğinde doğruyu söylemiş. Bir kez çizgiyi aştıktan sonra o da, tıpkı Silvio Manuel gibi, asla geri dönmemiş.

Don Juan, Nagual kadınla beni tanıştırdığında, birbirimizin varlığından dahi haberdar olmamamıza rağmen, ara-

mızda bir yakınlaşma oluşmuştu. Don Juan kendi deneyimlerinden, çift varlıkların birlikte olduklarında birbirlerinde buldukları avuntunun tüm tanımların ötesinde, ancak çok kısa süreli olduğunu biliyormuş. Mantığımız tarafından kavranamayan birtakım güçlerin bizi bir araya getirdiğini, sahip olmadığımız tek şeyin zaman olduğunu söyledi. Geçen her dakika son dakika olabilirmiş; bu nedenle de her dakikanın hissedilerek yaşanması gerekiyormuş.

Don Juan bizi bir araya getirdikten sonra, kendisi ve savaşçıları için yapmaları gereken bir tek şey kalıyordu: topluluğumuzu tamamlamak üzere dört kadın *iz sürücü*, üç erkek savaşçı ve bir erkek habercinin bulunması. Bu amaçla, don Juan Lydia, Josefina, la Gorda, Rosa, Benigno, Nestor, Pablito ve haberci Eligio'yu buldu. Bunların her biri kabaca, don Juan'ın kendi toplülüğunun üyelerinin birer kopyasıydılar.

SILVIO MANUEL'İN *YAPMAMALARI*

Don Juan ve savaşçıları, Nagual kadınla benim kuralın gereklerini—yani, sekiz özgürlük savaşçısını beslemek, geliştirmek ve yönlendirmek görevlerini yerine getirmemizi beklemek üzere köşelerine çekildiler. Her şey mükemmel görünüyordu, ancak yolunda gitmeyen bir şey vardı. Don Juan'ın bulduğu ilk kadın savaşçılar *iz sürücü* olmaları gerekirken, *rüya görücüydülerler*. Don Juan bu anormalliği nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Çıkarabildiği tek sonuç, erkin bu kadınları kendisinin reddedemeyeceği bir biçimde yolunun üzerine çıkarmış olduğuydu.

Don Juan'ın zihnini daha da karıştıran bir gariplik daha vardı; don Juan'ın yoğun çabalarına rağmen, kadınların üçüyle, üç erkek savaşçı yüksek bilinç düzlemine bir türlü geçemiyorlardı. Sersemlemiş, dikkatsizleşmişlerdi ve mühürü, benliklerinin iki yanını birbirinden ayıran zarı koparamıyorlardı. Kasları arasında bir uyum sağlamayı beceremeyip, yalpayarak yürüdükleri için kendilerine "sarhoşlar" lakabı

takılmıştı. Yalnızca haberci Eligio'yla la Gorda olağanüstü derecede bilinçli davrananıyorlardı. Özellikle Eligio, don Juan'ın kendi savaşçılarıyla aynı düzeydeydi.

Üç kız bir araya geldiler ve ayrılmaz bir birlik oluşturdular. Üç adam da aynı şekilde gruplaştı. Kural dört sayısını emrettiği halde üçlü gruplar oluşturulması uğursuzdu. Üç sayısı, enerjiyi, değişimi, devinimi, ve her şeyden önce de, yeniden doğuşu simgeliyordu

Kural artık bir yol gösterici olarak işlevini yitirmişti. Bununla birlikte, bir hatanın söz konusu olabileceğini akıllarından geçirmiyorlardı. Don Juan ve savaşçıları, erkin asla hata yapmayacağını öne sürüyorlardı. Bu sorunun yanıtını *rüyalarında* ve *görmelerinde* araştırdılar. Belki de çok acele ettiklerini, bu üç kadınla üç adamın yetersiz olduklarının ayırdına varamadıklarını düşündüler.

Don Juan kafasına iki şeyin takıldığını belirtti belirtti. Bunların birincisi, onların arasında katılmamızın ne denli doğru olduğuydu. İkinci soruysa kuralın geçerliliğiyle ilgiliydi. Velinimetleri onlara kuralın bir savaşçıyı ilgilendirebilecek her şeyi kapsadığını kesin bir gerçek olarak öğretmiş, onları kuralın uygulanamayacağı kimi durumların bulunabileceği olasılığına karşı hazırlamamıştı.

La Gorda, don Juan'ın topluluğundaki kadınların benimle sorunlarının bulunmadığını belirtti; erkeklerse ne yapacağını bilemez haldeydi. Erkekler için benim durumumun kurala uymaması anlaşılamaz ve kabul edilemez bir olaydı. Buna karşın kadınlar, benim orada oluşumun nedeninin eninde sonunda açıklığa kavuşacağından emin görünüyorlardı. Kadınların, sonuçlara karşı tümüyle ilgisiz davranarak kendilerini duygusal çalkantılardan uzak tutmayı nasıl başardıklarını anlamıştım. Şüpheye yer vermeksizin, benim durumumun da bir şekilde kurala dahil olması gerektiğini biliyormuş gibi görünüyorlardı. Bir kere, rolümü kabullenerek, kesinlikle onlara yardımcı olmuştum. Don Juan ve topluluğu, Nagual kadın ve benim sayemizde, kendi çevrimlerini tamamlamış-

lardı ve özgürlüklerine kavuşmak üzereydiler.

Aradıkları yanıt en sonunda Silvio Manuel'den geldi. Onun görmesi, küçük kız kardeşlerle Genaroların yetersiz olmadıklarını ortaya çıkardı; ben onlar için uygun bir Nagual değildim. Onlara liderlik edebilecek yeteneğe sahip değildim, zira kuralın öngördüğü plana uymayan, bir görücü olarak don Juan'ın dikkatinden kaçan, bir şekle sahiptim. Dört bölümden oluşuyormuş gibi görünen saydam bedenim aslında yalnızca üç bölümden oluşuyordu. "Üç Çatallı Nagual" adını verdikleri bir diğer kural daha vardı. Ben bu diğer kurala uyuyordum. Silvio Manuel benim, farklı türlerden kuşların bakımı ve sıcaklığı altında kuluçkadan çıkan bir kuşa benzediğimi söylüyordu. Yine de, topluluktaki herkesin bana yardım etmesi, buna karşılık benim de, onlara ait olmadığım halde, onlar için elimden geleni yapmam gerekiyordu.

Don Juan, beni onların aralarına kendisi getirdiği için benim sorumluluğumu üstleniyordu, ancak benim aralarında bulunmam tümünü de olanca güçleriyle iki konuya açıklık getirmeye zorluyordu: onların arasında ne arıyordum sorusuna bir açıklama ve bu durumun yol açtığı soruna bir çözüm.

Silvio Manuel çok kısa bir süre içinde onların arasından ayrılmamı sağlayacak bir yol buldu. Projeyi yönlendirme görevini kendisi üstlendi, ancak benimle kişisel olarak uğraşacak sabıra ya da enerjiye sahip olmadığı için, bu işi yerine getirmek üzere don Juan'ı görevlendirdi. Silvio Manuel'in amacı üç çatallı Nagual'a ilişkin kurala uyan kadın ya da erkek bir haberci karşıma çıkana dek beni hazırlamaktı. Kuralın bu bölümünü bana açıklamanın onun görevi olmadığını söyledi. Diğerleri gibi ben de uygun zamanı beklemek zorundaydım.

Ortalığı iyice karıştıran ciddi bir sorun daha ortaya çıktı. Bu sorun, la Gorda'yla ilgiliydi ve dolayısıyla beni de ilgilendiriyordu. La Gorda, topluluğuma bir güneyli kadın olarak katılmıştı. Don Juan ve diğer görücüler bundan emindiler. Görünürde, Cecilia, Delia ve iki kadın haberciyle aynı

gruptandı. Aralarında yadsınamaz benzerlikler vardı. Daha sonra, la Gorda gereksiz tüm kilolarını verdi ve yarı yarıya inceldi. Keskin bir değişim geçirmiş, tümüyle farklı bir kişi olmuştu.

Benimle uğraşmaktan onunla ilgilenmeye vakit bulamayan diğer savaşçılar ondaki bu değişimi uzun süre fark etmediler. La Gorda'daki büyük değişiklik en nihayetinde dikkatlerini çektiğinde kendisinin bir güneyli kadına hiç benzemediğini *gördüler.* İri bedeni, daha önceki *görüşlerinde* onları yanıltmıştı. La Gorda'nın, aralarına ilk katıldığı andan itibaren, Cecilia, Delia ve diğer güneyli kadınlarla gerçekte hiç de iyi geçinmediğini anımsadılar. Öte yandan, Nelinda'yla Florinda'dan çok hoşlanmıştı ve onlarla oldukça iyi geçiniyordu, çünkü aslında o hep onlar gibi olmuştu. Bu da, topluluğumda iki kuzeyli *rüya görücünün* bulunduğu anlamına geliyordu, la Gorda ve Rosa; bu durum kurala uymuyordu.

Don Juan ve savaşçıları iyice şaşırmışlardı. Olup biten her şeyi bir yora, olayların önceden kestirilemez bir biçimde sapması yolunda bir işaret olarak yorumladılar. Kuralı bozanın, bir insan hatası olabileceğini kabul edemedikleri için, tam olarak ayırdına varamadıkları bir nedenle, üstün bir gücün onlara verdiği buyruk sonucu hata işlemiş olabileceklerini varsaydılar.

Bundan sonra ne yapılabileceğini uzun uzun düşündüler. Henüz bir çözüm yolu bulamamışken aralarına, hiçbirinin reddedemeyeceği bir güce sahip, gerçek bir güneyli kadın olan Doña Soledad katıldı. Doña Soledad kurala tam olarak uyuyordu. O bir *iz sürücüydü.*

Doña Soledad'ın varlığı bir süre için bizi rahatsız etti. Bir ara, boşa kürek salladığımız hissine kapıldık. Ama sonraları varlığı topluluğu büyük bir canlılık getirdi. Florinda, *iz sürme* sanatını öğretmek üzere onu kanatlarının altına aldı. Ancak ne denli yararlı olursa olsun, enerjimin tuhaf bir biçimde giderek azalmasını önleyemiyordu, içimdeki gevşeklik ve güçsüzlük giderek artıyordu.

Daha sonra bir gün Silvio Manuel *rüyasında* ustaca bir plan keşfettiğini söyledi. Son derece heyecanlanmıştı ve planın ayrıntılarını don Juan ve diğer savaşçılarla görüşmek üzere bir kenara çekildi. Görüşmelerine Nagual kadın da katılıyordu, ancak ben çağrılmamıştım. Bu durum bende, Silvio Manuel'in hakkımda keşfettiği şeyin, benim tarafımdan öğrenilmesini istemedikleri şüphesini doğurdu.

Gruptakilere şüphelerimden söz ettim. Nagual kadın hariç hepsi güldü bana, bir tek o şüphelenmekte haklı olduğumu söyledi. Silvio Manuel'in rüyası onların arasında ne aradığımı ortaya çıkartmıştı, ancak yazgıma boyun eğmem gerekiyordu ve gerçekten hazır olmadan görevimin ne olduğunu öğrenemeyecektim.

Öylesine kesin bir tonda konuşmuştu ki, söylediği her şeyi kabullenmekten başka seçeneğim kalmamıştı. Aynı şeyi don Juan ya da Silvio Manuel söylemiş olsaydı, sanırım böylesine kolay razı olmazdım. Nagual kadın, ayrıca, don Juan ve diğerleriyle aynı fikirde olmadığını söyledi. Ama, en azından gereksiz sürtüşmeleri ve itaatsizlikleri önlemek için, eylemlerinin genel amaçlarını bilmemeliymişim.

Silvio Manuel beni doğrudan doğruya ikinci dikkat düzlemine aktararak görevime hazırlamayı amaçlıyordu. Bilincimi canlandırmak üzere bir dizi eylem planlamıştı.

Silvio Manuel, diğerlerinine benim kılavuzluğumu üstlendiğini, beni kendi erk bölgesine, geceye yönlendireceğini söyledi. Bana, birtakım *yapmamaların rüyalarında* kendisine göründüğünü açıklamasını yaptı. Bunlar, uygulayıcı olarak ben ve la Gorda, gözlemci olarak da Nagual kadından oluşan bir grup için tasarlanmıştı.

Silvio Manuel, Nagual kadından çok etkilenmişti; onun hakkında ağzından yalnızca hayranlık dolu sözler dökülüyordu. Sürekli onun çok özel biri olduğunu belirtirdi. Kendisiyle ya da topluluğundaki savaşçıların herhangi biriyle eşit koşullar altında görev yapabilirdi ona göre. Gerçi deneyimi yoktu, ancak dikkatini istediği biçimde kullanabiliyordu. Sa-

hip olduğu müthiş ustalığın, kendisi için, benim onların arasında bulunuyor olmam kadar büyük bir gizem olduğunu, benim, amaçlarına bağlı ve kararlı bu insana uygun biri olamayacağımı söyledi. Bu amaçla, Nagual kadının etkisine dayanabilmem için la Gorda'dan bana destek olmasını istedi.

Silvio Manuel ilk *yapmamamız* için, la Gorda'yla ancak sırt sırta, dizlerimiz yukarda oturduğunuzda sığabileceğimiz bir tahta sandık yaptı. Sandığın, içeri hava girmesini sağlayan kafesli bir kapağı vardı. La Gorda'yla ben sandığın içine girip, zifiri karanlıkta tam bir sessizlik içinde, uyumadan oturuyorduk. Sandığın içinde başlangıçta kısa sürelerle kalıyorduk; kalış süremiz, bu sürece alışmamızdan sonra giderek arttı ve sonunda hareket etmeden, gözümüzü kırpmadan bütün gece kalabilmeyi başardık.

Nagual kadın, yorgunluktan ötürü farklı bilinç düzlemine geçmemizi engellemek üzere yanımızda kalıyordu. Silvio Manuel, gerginlikten kaynaklanan olağandışı koşullarda, yüksek bilinç düzleminden normal bilinç düzlemine ya da ters yöne kolaylıkla geçileceğini belirtmişti.

Yapmamalar, her uygulayışımızda bizde eşine rastlamadığımız bir dinlenmişlik sağlıyordu. Bu beni oldukça şaşırtıyordu, zira gece boyu uyanık kalıyor, gözümüzü kırpmıyorduk. Bu dinlenmişlik duygusunu yüksek bilinç durumunda bulunmamıza bağlıyordum, ancak Silvio Manuel bana bu ikisinin arasında hiçbir bağ bulunmadığını, dinlenme duygusunun dizlerimizi yukarı kırarak oturmamızdan kaynaklandığını belirtti.

İkinci *yapmamada* bize, kıvrılıp yatan köpekler gibi, ana rahmindeki bebeklerin yatışını andıran bir konumda, sol yanımız üzerinde, alınlarımız kıvrılmış kollarımıza değecek biçimde, yere uzanmamız söylenmişti. Silvio Manuel, gözlerimizi olabildiğince uzun süre kapalı tutmamızı, ancak bize konumumuzu değiştirerek sağ yanımız üzerinde yatmamızı söylediğinde açmamızı belirtmişti. Bu *yapmamanın* amacının, işitme duyumumuzun görme duyumumuzdan ayrılması

nı sağlamak olduğunu açıklamıştı. Daha önce olduğu gibi, Silvio Manuel, bu konumda uzanma süremizi, tüm geceyi uyanık geçirmeyi başarıncaya kadar yavaş yavaş uzatmıştı.

Bu süreçten sonra, Silvio Manuel'in bizleri farklı bir etkinlik alanına aktarmasına hazırdık. Toprağa uzandığımız ilk iki *yapmamada* belli bir algısal engeli engeli aşmış olduğumuzu açıkladı. İnsanları ağaçlara benzetirdi. Söylediğine göre, bizler hareketli ağaçlar gibiydik. Köklerimiz taşınabiliyordu, ancak bu, topraktan kurtulduğumuz anlamına gelmiyordu. Bir denge kurabilmek üzere, havada asılı kalarak üçüncü *yapmama* edimini uygulayacağımızı söyledi. Silvio Manuel'in düşüncesine göre, ilk iki *yapmama* sırasında dikkatlerimizi toplamayı başarmıştık ve üçüncü *yapmama* edimini kusursuz bir biçimde başarabilecek duruma gelmiştik.

Bir gece, Silvio Manuel la Gorda'yla beni iskemlelere benzeyen deriden iki ayrı koşum takımına bağlayarak bütün gece havada asılı tuttu. Bu kayış takımına oturduk ve Silvio Manuel bizi bir palangayla büyük bir ağacın en tepesine kadar yükseltti. Bizlerden ağacın bilincine dikkat etmemizi istedi; söylediğine göre onun konuklarıydık ve bize işaretler verecekti. Silvio Manuel, Nagual kadından da orada durmasını ve zaman zaman bize seslenmesini istedi.

Ağaçta asılı halde bu *yapmamayı* her yineleyişimizde, bedenlerimizde, elektrik akımlarının oluşturduğu hafif itkileri andıran, olağanüstü bir akış deneyimledik. İlk üç dört deneyimimizde, ağaç sanki biz davetsiz misafirlerden sıkılıyor gibiydi; daha sonra bu itkiler, barışın ve huzurun işaretlerine dönüştü. Silvio Manuel bize, bir ağacın bilincinin toprağın derinliklerinden beslendiğini, oysa hareket eden varlıkların bilinçlerinin yüzeyden beslendiklerini açıkladı. Bir ağaçta hırçınlık bulunmazdı, oysa hareket eden varlıklar tepeden tırnağa bu duyguyla kaplıydılar.

Silvio Manuel'in savına göre, karanlıkta mutlak bir dinginlikle durduğumuzda, algılarımız derin bir sarsıntı geçirmekteydi. Böyle durumlarda işitme duyumumuz başatlık ka-

zanır, çevremizde bulunan, yaşayan ve var olan tüm yaratıkların verdikleri sinyaller bizim tarafımızdan ayrımsanır—bu ayrımsama salt işitme duyumuyla değil, işitsel ve görsel duyumların bir birleşimi tarafından gerçekleşirmiş. Söylediğine göre karanlıkta, özellikle kişi havadan asılı olduğunda, gözler kulaklara bağlı, ikincil bir işlev kazanıyordu.

La Gorda'yla benim de farkına vardığımız gibi, Silvio Manuel bu konuda tamamen haklıydı. *Yapmama* alıştırmalarıyla Silvio Manuel, dışımızdaki dünyayı algılayış biçimimize yeni bir boyut kazandırdı.

Daha sonra la Gorda ve bana, bundan sonra gerçekleştireceğimiz *yapmama* edimlerimin, özünde, diğerlerinden daha farklı ve daha karmaşık olacağını belirtti. Bunlar, öteki dünyayla ilişkileri öğrenmeye yönelikti. Bu işlemi gece ya da güneş doğmadan önce; tan vakti gerçekleştirerek, yaratacağı etkiyi en üst düzeye çıkartmak gerekiyordu. Bize, ikinci grubun birinci yapmamasının iki aşamadan oluştuğunu söyledi. Birinci aşamada,yüksek bilincin en üst noktasında odaklanarak sis duvarını ayrımsamamız gerekiyordu. Bir kez bunu gerçekleştirebildikten sonra, ikinci aşama, paralel çizgiler arasındaki dünyaya girebilmeyi göze almak üzere, bu sis duvarının dönüşünün durdurulmasını sağlamaktan ibaretti.

Silvio Manuel bizi uyararak, esas amacının bizleri, herhangi bir zihinsel hazırlıkta bulunmaksızın, doğrudan ikinci dikkatin içine yerleştirmek olduğunu söyledi. İkinci dikkatin derinliklerinde yapılanları fikir yürütmeden, doğrudan öğrenmemizi istiyordu.Savına göre ikinci dikkat, bilinçsiz, büyülü bir geyiğin ya da büyülü bir çakalın elinde bulunuyordu. Sis duvarının ötesine yolculuk edebilmek üzere gücümüzü zorladığımızda, eninde sonunda tüm varlığımızda sürekli bir başkalaşımı deneyimleyecektik; bu başkalaşım bizim paralel çizgiler arasındaki dünyanın gerçek olduğunu, nasıl saydam bedenimiz toplam varlığımızın bir bölümünü oluşturuyorsa, onun da gerçek dünyanın bir bölümünü oluşturdu-

ğunu anlamamızı ve kabul etmemizi sağlayacaktı.

Silvio Manuel ayrıca beni ve la Gorda'yı, günün birinde, diğer çömezlere öteki dünyanın yolunu gösterebilmemiz olasılığının bulunup bulunmadığını denemek için kullandığını da açıkladı; böyle bir durumda, bu çömezler Nagual Juan Matus'la savaşçılarına en son yolculuklarında eşlik edeceklerdi. Nagual kadın da Nagual Juan Matus ve savaşçılarıyla birlikte bu dünyadan ayrılacağına göre, çömezlar de onun ardından gitmek zorundaydılar, zira Nagual adamın yokluğunda onların tek liderleri Nagual kadın olacaktı. Nagual kadının bu konuda bize güvendiğini, bu nedenle çalışmalarımızı onun gözetiminde yaptığımızı belirtti.

Silvio Manuel la Gorda'yla beni alarak evinin arkasındaki bahçeye götürdü ve *yapmama* edimlerimizi uygulamak üzere bizi yere oturttu. En yüksek bilinç noktamıza ulaşabilmek için don Juan'ın yardımına gereksinimimiz yoktu. Sis duvarını kısa sürede görmeyi başardım. La Gorda da; ama ne yaparsak yapalım, sis duvarının dönüşünü durduramıyorduk. Başımı her çevirişimde duvar da başımla birlikte dönüyordu.

Nagual kadın duvarı durdurmayı ve onu tek başına aşmayı başarıyordu. Ancak tüm çabalarına karşın bizim de kendisi ile birlikte duvarı aşmamızı o da sağlayamadı. En sonunda don Juan ve Silvio Manuel bizim için duvarı durdurmak zorunda kaldılar ve bizi iterek duvarı aşmamızı sağladılar. O sis duvarına girdiğim gibi tüm bedenimin bir halatın örgüleri misali büküldüğünü hissettim.

Duvarın öte yakasında yuvarlak kum tepeciklerinin bulunduğu ürküntü verici, ıssız bir düzlük uzanıyordu. Çevremizde çok alçak sarı bulutlar vardı ancak ne gökyüzü ne de ufuk düzlemi görünüyordu; solgun sarımsı buhar kümeleri görebilmeyi engelliyordu. Yürüyebilmek oldukça zordu. Basınç, bedenimin alışık olduğu düzeyin çok üzerindeydi. La Gorda'yla amaçsızca yürüyor, nereye gittiğimizi bilmiyorduk, Nagual kadınsa gittiği yeri biliyor görünüyordu. Duvardan uzaklaştıkça ortalık daha da karanlıklaşıyor, hareket et-

mek daha da zorlaşıyordu. La Gorda'nın da, benim de ayakta duracak halimiz kalmamıştı. Sürünmek zorunda kaldık. Gücümü yitirmek üzereydim, la Gorda da benimle aynı durumdaydı; Nagual kadın bizleri sürükleyerek duvarın olduğu yere geri getirdi ve dışarı çıkarttı.

Aynı yolculuğu defalarca yineledik. Önceleri don Juan'la Silvio Manuel bize yardım ediyor ve duvarı durduruyorlardı ancak daha sonra la Gorda'yla ben, neredeyse Nagual kadın kadar beceri edinmeyi başardık. Duvarın dönüşünü durdurabilmeyi öğrendik. Kendi kendine oldu bu iş. Benim açımdan, bu deney sırasında anahtarın *niyet* daha doğrusu *niyetin* özel bir durumu olduğunun, zira bunun bildiğim anlamda istencimden kaynaklanmadığının ayırdına vardım. Bu, bedenimin orta bölmesinde odaklanan yoğun bir arzuydu. Tuhaf bir gerginlik önce beni titretiyor, daha bir güce dönüşüyordu; bu güç gerçekte duvarı durdurmamakta ama bedenimin bir bölümünün istencimin dışında sağa doğru doksan derecelik bir açıyla dönmesini sağlıyordu. Sonuçta, bir anlığına iki farklı bakış açısına sahip oluyordum. Hem sis duvarının ikiye ayırdığı dünyaya bakıyor, hem de gözlerimin önünde beliren, doğrudan doğruya sarımsı buhardan oluşan, bir küme görüyordum. Daha sonra bu ikinci görünüm başatlık kazandı ve bir güç beni sisin ötesine doğru itti.

Öğrendiğimiz bir diğer konu da bulunduğumuz yerin gerçek olarak kabullenilmesi oldu; yolculuklarımızın dağlara yapılan bir keşif gezisi ya da bir yelkenliyle yapılan deniz yolculuğu kadar gerçek olduğunu düşünüyorduk. Kum tepeciklerini andıran tümsekler bize dünyanın herhangi bir bölgesi denli gerçek görünmeye başlamıştı.

La Gorda'yla ben, üçümüzün paralel çizgiler arasındaki dünyada sonsuzluğu deneyimlediğimizi düşünüyorduk, ancak orada nelerle karşılaştığımızı tam olarak anımsayamıyorduk. Anımsayabildiğimiz tek şey, gündelik yaşam dünyasına geri dönmek üzere oradan ayrılırken yaşadığımız korku dolu anlardı. Bu anlar her zaman yoğun bir keder ve güven-

sizlik duygularıyla yüklüydü.

Don Juan ve savaşçıları çabalarımızı büyük bir merak içinde izliyorlardı, ancak tuhaftır, Eligio kılını kıpırdatmamıştı. Kendisi don Juan'ın kendi topluluğundaki savaşçılarla boy ölçüşebilecek derecede eşsiz bir savaşçı olmasına karşın, ne uğraşlarımıza katıldı, ne de bizlere yardım etti.

La Gorda, Eligio'nun kendisini Emilito'ya, böylece de doğrudan Nagual Juan Matus'a bağlamayı başarmış olduğunu belirtti. Kendisi hiçbir zaman bizim yaşadığımız sorunları yaşamamıştı, göz açıp kapayıncaya kadar ikinci dikkati içinde yoğunlaşabiliyordu. İkinci dikkatin sınırlamaları içinde yolculuk etmek onun için parmaklarını şıklatmak denli kolaydı.

La Gorda bana, Eligio'nun olağanüstü yeteneklerini kullanarak, diğerlerinin gerçek hakkında en ufak bir kuşkuya kapılmadıkladı sırada bile, benim onlar için uygun biri olmadığımı keşfettiğini anımsattı.

Kuzey Meksika'da Vicente'nin evinin arka bahçesinde oturduğum bir gün, birdenbire Emilito'yla Eligio belirmişlerdi. Herkes, uzun süre ortalıktan yok olan Emilito'nun bir yolculuktan geri dönmüş olduğunu düşünüyordu. Kimse ona tek bir soru sormadı. Bulgularını önce don Juan'a, daha sonra isteyen herkese anlatırdı.

O gün, Emilito'yla Eligio eve arka kapıdan girmişlerdi. Emilito her zaman olduğu gibi coşkuluydu. Eligio ise her zamanki sessiz, ciddi tavrını benimsemişti. Bu ikisini ne zaman bir arada görsem, Emilito'nun bu gösterişli kişiliğinin Eligio'yu gölgede bıraktığını, bu durumun Eligio'yu daha da içe kapanık hale düşünürdüm.

Emilito don Juan'a bakmak için içeri girdiğinde Eligio da benimle laflamaya başlamıştı. Gülerek yanıma gelmişti. Kollarını omuzuma yaslayıp dudaklarını kulağıma yaklaştırarak bana paralel çizgilerin mühürünü en sonunda çözebildiğini, Emilito'nun "zafer" adını verdiği noktaya ulaşabileceğini fısıldamıştı.

Açıklamalarını sürdürerek "zafer" hakkında anlayamadığım bazı şeyler söylemişti. Anlattıklarının ancak anahatlarını kavrayabiliyordum. Konuyu açıkladıktan sonra, Eligio elimden tutarak avlunun ortasına getirmiş, çenemi biraz yukarı kaldırarak gökyüzüne bakmamı ve ayakta durmamı söylemişti. O da sağ yanımda, benimle aynı konumda dikiliyordu. Kendimi rahat bırakmamı, başımın üst kısmının ağırlığının çekimiyle geriye doğru düşmemi istemişti. Bir güç beni arkamdan kavramış ve yere doğru çekmişti. Arkamda bir uçurum belirdiğini hatırlıyorum. Yuvarlanmış, daha sonra birdenbire kendimi kum tepeciklerini andıran tümseklerin bulunduğu o boş alanda bulmuştum.

Eligio kendisini izlemem için beni zorluyor, bana, zaferin yamacının tepelerin üzerinde olduğunu söylüyordu. Adım atamayacak hale gelinceye kadar onu izlemiştim. Sanki havadan yapılmış gibi, hiç güç harcamadan önümde yürüyordu. Geniş bir tepeciğin üzerinde durmuş, ileriyi göstermişti. Geri dönerek, koşarak yanıma gelip, bana zaferin yamacı olduğunu söylediği o tepeyi sürünerek de olsa tırmanmam için yalvarmıştı. Tepe, belki de otuz kırk metre ötemdeydi ancak benim bir adım atacak halim kalmamıştı.

Beni sürükleyerek tepeyi aşmama yardım etmeye çalışmıştı; ancak beni yerimden bile kımıldatamıyordu. Ağırlığım neredeyse yüz kat artmıştı. En sonunda Eligio, don Juan'ı ve topluluğunu çağırmak zorunda kalmıştı. Cecilia beni omuzuna alarak dışarıya taşımıştı.

La Gorda bana, Eligio'ya bu görevi Emilito'nun verdiğini belirtti. Emilito kurala göre hareket ediyormuş. Zafere yolculuğunu gerçekleştirmiş olan habercimin bunu bana göstermesi gerekiyordu.

Eligio'nun zafere ulaşmak için son bir gayrette bulunmamam için beni zorladığı an coşkusunu ve yüzündeki hevesli ifadeyi; girişimimin başarısızla sonuçlanması karşısında duyduğu üzüntüyü ve düş kırıklığını anımsıyorum. O günden sonra benimle bir daha konuşmadı.

La Gorda'yla ben, sis duvarının ötesine olan yolculuğumuza kendimizi öylesine kaptırmıştık ki, Silvio Manuel'le bir sonraki *yapmama* ediminde neleri yaşayacağımızı tümüyle unutmuştuk. Silvio Manuel bize bu deneyimin son derece heyecan verici olacağını, küçük kız kardeşler ve Genarolarla birlikte paralel çizgileri aşarak doğrudan doğruya toplam bilinç dünyasına geçeceğimizi belirtmişti. Doña Soledad'ı aramıza almamıştı zira, yapmama deneyimleri yalnızca *rüya görücüler* içindi, oysa o bir *iz sürücüydü.*

Silvio Manuel ayrıca, defalarca Kartal'ın ayaklarına kapanarak, kendimizi üçüncü dikkate alıştırmamızı istediğini söylemişti. Bizleri bunun için hazırladı; bir savaşçının o ıssız alana yaptığı yolculukların gerçek sınırların aşılması için hazırlayıcı bir aşama olduğunu açıkladı. Kişinin yüksek bilinç durumunda, ya da *rüya* sırasında sis duvarını aşmaya çalışması, ancak toplam bilincinin küçük bir bölümünü çalıştırmasıyla gerçekleşir; oysa, bedensel olarak diğer dünyaya geçebilmek için tüm varlığımızın katılımı gerekir.

Silvio Manuel, köprüyü, gerçek bir geçişin simgesi olarak kullanıyordu. Ona göre, köprü bir erk noktasına komşuydu; ve erk noktaları, diğer dünyaya ulaşan çatlaklar, geçiş yollarıydı. Düşüncesine göre la Gorda'yla ben, Kartal'ı görebilmeye dayanacak güce, az da olsa, ulaşmıştık.

Üç kadını ve üç adamı toparlayarak onları en yüksek bilinç durumuna getirmenin benim kişisel görevim olduğunu söyledi. Onlar için en azından bunu yapmak zorundaydım, zira özgürlüğe kavuşabilme fırsatının yitirilmesinde benim de rolüm bulunuyordu.

Hareket saatimizi gün ağarmadan önce ya da şafak vakti olarak belirlemişti. Üzerime düşen göreve sadık kalarak, tıpkı don Juan'ın bana yaptığı gibi, grubun en yüksek bilinç düzlemine geçmesini sağlamaya çalıştım. Bedenlerini ne şekilde yönlendireceğimi, aslında onlarla ne yapacağımı bilmediğim için sırtlarına vurmakla yetindim. Yorucu birkaç girişimden sonra, don Juan müdahale etmek zorunda kaldı.

Gruptakileri olabilecekleri en hazırlıklı duruma getirdi ve bir hayvan sürüsü gibi köprünün başında bana teslim etti. Görevim onları tek tek köprüden geçirmekti. Erk noktası güney yönündeydi; son derece tekinsiz yora. Plana göre, ilk önce Silvio Manuel köprüyü geçecek, grubu ona teslim etmemi bekleyecek ve daha sonra da, bilinmeyenin içinde grubumuza yol gösterecekti.

Silvio Manuel köprüyü geçti, peşinden de Eligio; dönüp bir an olsun bana bakmamıştı. Köprünün kuzey yanında birbirine sıkı sıkıya yaklaşmış altı çömezden oluşan grup bana kalmıştı. Hepsinin de ödü kopmuştu; denetimimden çıktılar ve çil yavrusu gibi dağıldılar. Üç kadını tek tek yakaladım ve onları Silvio Manuel'e teslim etmeyi başardım. Silvio Manuel kadınları iki dünya arasında uzanan çatlağın girişinde tuttu. Üç adam yetişemeyeceğim kadar hızlı koşuyorlardı. Onları kovalayamayacak derecede yorulmuştum.

Bana akıl vermesi için köprünün diğer yakasında duran don Juan'a baktım. Topluluğunun diğer bölümü ve Nagual kadınla birlikte beni seyrediyordu; kadınların ya da adamların peşinden koşmam için bana işaret ediyorlar ve beceriksiz girişimlerimle eğleniyorlardı. Don Juan, üç adamı boş verip la Gorda'yla birlikte köprüyü geçmemi, Silvio Manuel'in yanına gitmemi işaret etti.

Köprüyü geçtik. Silvio Manuel ve Eligio, bir adam boyunda yatay bir yarığın kenarlarını tutuyorlardı. Kadınlar koşarak la Gorda'nın arkasına gizlendiler. Silvio Manuel hepimize yarığın içine doğru yürümemizi buyurdu. Söylediğini yaptım. Kadınlar ona uymadılar. Girişin ötesinde hiçbir şey yoktu. Ağzına kadar hiçbir şeyle doluydu. Gözlerim açık, tüm duyularım uyarılmış durumdaydı. Önümü görebilmek için kendimi zorladım. Ancak önümde hiçbir şey yoktu. Ya da, eğer önümde bir şey varsa, onu göremeyecek durumdaydım. Duyu organlarım, tanıdığım, anlamlandırdığım bir şey seçemiyordu. Daha önce hiç deneyimlemediğim biçimde hiçliği algılıyordum. Bedenimin parçalandığını hissediyor-

dum. İçimden yükselen bir güç, dışarı çıkmaya uğraşıyordu. Kelimenin gerçek anlamıyla, patlamak üzereydim, tam çözülmek üzereydim ki, bir elin beni kavrayarak oradan dışarı çektiğini hissettim.

Nagual kadın orayı aşıp beni kurtarmıştı. Eligio, yerinden kıpırdayamıyordu, zira yarığı tutmaktaydı; Silvio Manuel'se her elinde iki kadın olmak üzere dört kadını saçlarından yakalamış, onları içeri doğru savurmaya hazır bir halde bekliyordu.

Sanırım tüm olay yaklaşık on beş dakika içinde olup bitti; ancak o sırada, köprünün çevresindeki insanlara ne olduğunu merak etmek aklımın ucundan geçmemişti. Adeta zamanın akışı durmuştu. Meksiko City'ye yolculuğumuz sırasında köprüye geri döndüğümüzde de olduğu gibi.

Silvio Manuel, girişimin, başarısız gibi görünse de, tam bir başarıyla sonuçlandığını söyledi. Dört kadın yarığı ve onun ötesinde uzanan diğer dünyayı görmüşlerdi; benim orada deneyimlediğimse, gerçek anlamda bir ölüm duygusuydu.

"Ölümün görkemli ya da huzur verici hiçbir özelliği yoktur," dedi. "Zira gerçek dehşet ölüm anında başlar. Orada hissettiğin sınırsız güçle, Kartal seni öyle bir sıkacak ki, içinde bulunan, sahip olduğun en ufak bilinç ışıltısı bile silinip gidecek."

Silvio Manuel, la Gorda'yla beni yeni bir girişim için hazırladı. Bize, erk noktalarının dünyayı biçimini yitirmekten koruyan bir tür kubbenin üzerinde yer alan gerçek delikler olduğunu açıkladı. İkinci dikkati içinde yeterince güç toparlanabildiği sürece, bir erk noktasından yararlanabilmek olanaklıydı. Kartal'ın varlığına dayanabilmenin anahtarının, kişinin *niyetinin* kudretinde yattığını söyledi. *Niyet* olmadan, hiçbir şey olamazdı. Öteki dünyaya adım atan tek kişi ben olduğuma göre, az kalsın beni öldürecek olan nedenin, kendi amacımı değiştirmedeki yetersizliğim olduğunu söyledi. Bununla birlikte, çok çalışarak tümümüzün de kendi *niyetimizi* sürdürebileceğimizden emindi. Bununla birlikte bize *niyetin*

ne olduğunu açıklamadı. Şaka yollu, bunu ancak Nagual Juan Matus'un açıklayabileceğini belirtti—ancak o da bizimle birlikte değildi.

Ne yazık ki bir sonraki girişimiz gerçekleşmedi, zira enerjimi yitirmiştim. Yaşama gücüm bedenimden süratle ve yok edici bir biçimde akıp gitti. Birdenbire kendimi öylesine güçsüz hissetmiştim ki, Silvio Manuel'in evinde kendimden geçtim.

La Gorda'ya bundan sonra nelerin olup bittiğini bilip bilmediğini sordum. Şahsen benim bu konuda en ufak bir fikrim yoktu. La Gorda, Silvio Manuel'in herkese Kartal'ın beni gruptan ayırdığını, en sonunda, yazgımı uygulamak üzere beni hazırlamaları için uygun bir duruma geldiğimi söylediğini anlattı. Planı, bilinçsiz bir anımda beni paralel çizgiler arasındaki dünyaya geçirmek ve bu dünyanın, bedenimde artakalan tüm gereksiz enerjiyi çekip almasını sağlamaktı. Bu düşüncesi tüm yoldaşları arasında kabul görmüştü, zira kural kişinin oraya ancak bilinçli durumda girebileceğini söylüyordu. Bilinçsiz bir durumda oraya girmek ölüm getirirdi, zira bilinç olmadığında yaşam gücü o dünyanın basıncı altında tükenip giderdi.

La Gorda onu yanlarına almadıklarını söyledi. Ancak Nagual Juan Matus ona bir zamanlar benim dirimsel enerjiden yoksun olduğumu, bir ölüden farksız olduğumu, hepsinin sırayla bedenime taze enerji üflediklerini söylemişti. O dünyada, yaşam gücüne sahip herkes bunu üfleyerek diğerlerine aktarabilirmiş. Nefeslerini, üzerinde bir depolama noktası bulunan tüm deliklere gönderebilirlermiş. İlk üfleyen Silvio Manuel olmuş, onu Nagual kadın izlemiş. Enerjimin kalan bölümünü Nagual Juan Matus'un topluluğunun diğer üyeleri oluşturmuş.

Enerjilerini içime üfledikten sonra, Nagual kadın beni sisten çıkartarak, Silvio Manuel'in evine taşımış. Başım güney doğu yönüne gelecek biçimde beni yere yatırmışlar. La Gorda, ölü gibi yattığımı söyledi. Onunla birlikte Genarolar

ve küçük kız kardeşler de oradalarmış. Nagual kadın onlara benim hasta olduğumu, ancak bir gün geri dönerek kendilerine özgürlüklerine kavuşmakta yardımcı olacağını, zira bunu başarmadan benim de özgür olamayacağomı anlatmıştı. Silvio Manuel bana nefesini vermiş ve yaşama döndürmüş. Bu yüzden, la Gorda ve küçük kız kardeşler Silvio Manuel'in benim efendim olduğumu anımsıyorlardı. Hiçbir şey olmamış gibi beni yatağıma götürmüş ve uyumaya bırakmış. Uyandıktan sonra oradan ayrılmış ve geri dönmemiştim. Daha sonra tüm olup biteni unutmuş, zira bir daha hiç kimse onu sol yanına itmemiş. Geri dönüp, onu diğerlerinin arasında bulduğum, o kasabaya yerleşmiş. Nagual Juan Matus ve Genaro iki ayrı ev kurmuşlar. Genaro erkeklerin bakımını, Nagual Juan Matus'sa kadınların bakımını üstlenmiş.

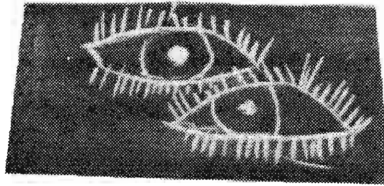
Uykuya daldığımda kendimi bunalmış ve güçsüz hissediyordum. Uyandığımdaysa tamamen kendimdeydim; içim içime sığmıyordu ve olağanüstü, o güne değin tanımadığım bir enerji tüm bedenimi kaplamıştı. Ancak duyduğum bu heyecan, don Juan'ın bana la Gorda'dan ayrılacağımı, ona yardım etmek üzere geri dönmeye hazır olacağım güne kadar tek başıma kalıp, kusursuzlaştırmayı öğrenmem gerektiğini söylediğinde kayboldu. Don Juan kaygılanmamamı ve cesaretimi yitirmememi istedi, zira kuralın taşıyıcısı, gerçek görevimi bana göstermek üzere bir gün mutlaka kendisini bana tanıtacaktı.

O günden sonra, oldukça uzun bir süre don Juan'ı görmedim. Geri döndüğümde sürekli olarak bilincimin sağ yanından sol yanına geçmemi sağladı; bunu yaparken iki amacı bulunuyordu. Birincisi, savaşçı topluluğu ve Nagual kadınla aramdaki ilişkileri sürdürmemi sağlamak, ikincisiyse beni, kendisiyle ilişkilerimin kalan yıllarında sürekli ilişkide bulunacağım Zuleica'nın dolaysız gözetimi altında tutmaktı.

Zuleica'nın gözetimine teslim edilmemin nedenini don Juan şöyle açıklıyordu: Silvio Manuel'in esas planına göre,

biri sağ yanım, diğeri sol yanım için olmak üzere bana öğretilmesi gereken iki tür yönerge bulunmalıydı. Sağ yana ait yönerge, normal bilinç düzlemine aitti ve beni insanların içinde gizil durumda farklı bir bilincin var olduğuna duyduğum mantıksal bir inanca yönlendiriyordu. Bu yönergeden don Juan sorumluydu. Sol yana ait yönergelerin bana öğretilmesi göreviyse Zuleica'ya verilmişti; bu yönerge yüksek bilinç durumunu ve yalnızca ikinci dikkatin kullanımını ilgilendiriyordu. Bu nedenle, Meksika'ya her gidişimde, zamanımın yarısını Zuleica, diğer yarısını don Juan'la geçiriyordum.

RÜYA GÖRMENİN İNCELİKLERİ

Don Juan, artık ikinci dikkate girme konusunda oldukça deneyimli olduğumu belirterek, beni ikinci dikkate aktarma görevine başladı. Silvio Manuel beni ikinci dikkatin eşiğine kadar getirmişti. Bu durumlarda eksikliğim, bana yeterli ve uygun temellerin verilmiş olmamasıydı. Bilinmeyene güven içinde girebilmeyi göze alması için, kadın savaşçılardan farklı olarak, erkek savaşçılara ciddi birtakım gerekçelerin gösterilmesi gerekir. Kadın savaşçılarsa kendilerine yol gösteren lidere tam bir güven duymaları koşuluyla onlar, hiçbir tereddüte kapılmadan ikinci dikkate girebilirler.

Don Juan önce *rüya görmenin* karmaşık yönlerini öğrenerek işe başlamam gerektiğini söyleyerek beni Zuleica'nın gözetimine verdi. Kusursuz olmalı, öğrendiğim her şeyi büyük bir titizlikle uygulamalı, her şeyden önce de, yaşam gücümü gereksiz yere harcamamak için dikkatli ve mantıklı davranmalıymışım. Dikkatin üç aşamasına girebilmek için kişinin yaşam gücüne sahip olmasının bir önkoşulmuş, zira

yaşam gücünden yoksun savaşçının gidecek yönü ya da amacı olamazmış. Ölüm sırasında bilincimizin üçüncü dikkate girermiş; ancak ölüm durumuna geçiş, Kartal yaşam gücümüzü parçalayıp yutmadan önce yalnızca bir an sürermiş.

La Gorda, Nagual Juan Matus'un tüm çömezlerine tek tek *rüya görmeyi* öğrettiğini söyledi. Çömezlere bu görevi benimle aynı zamanda verdiğini düşünüyordu. Onların yönergeleri de sağ ve sol olarak ikiye ayrılmış. Normal bilinç düzlemine ilişkin yönergeler çömezlere Nagual ve Genaro tarafından verilmiş. Çömezlerin hazır olduklarına karar verdikten sonra, Nagual onların yüksek bir bilinç düzeyine geçmelerini sağlayarak, onları muhatap olacakları kişilerle baş başa bırakmış. Vicente Nestor'u, Silvio Manuel Benigno'yu, Genaro ise Pablito'yu eğitmiş. Hermelinda Lydia'ya, Nelinda ise Rosa'ya yön göstermiş. La Gorda'ysa, Josefina'yla birlikte, bir gün yardımıma gelebilmeleri için, *rüya görmenin* daha incelikli yönlerini öğrenmek üzere Zuleica'nın gözetimine verilmiş.

Bunun yanı sıra, La Gorda, erkeklerin ayrıca, *iz sürmeyi* öğrenmek üzere, Florinda'ya da götürüldükleri sonucuna varmış. Davranışlarında ortaya çıkan büyük değişim bunu kanıtlıyormuş. Savına göre, daha herhangi bir şey anımsamadan kendisine *iz sürmenin* ilkeleri öğretilmiş, ancak bu son derece yüzeysel bir biçimde yapılmış; kendisine öğrendiklerini uygulama fırsatı verilmemiş, oysa erkeklere hem pratik bilgi hem de görevler verilmiş. Davranışlarındaki değişimler de bunun kanıtıymış. Kaygısız, neşeli birer insan olmuşlar. Yaşamdan haz alıyorlarmış; öte yandan kendisi ve öteki kadınlar, gördükleri rüyalardan dolayı giderek daha karamsar ve daha ciddi bir ruh haline girmişler.

La Gorda, gruptaki adamlardan *iz sürme* konusunda bildiklerini bana açıklamalarını istediğimde, kendilerine verilen yönergeleri anımsayamamalarının uygulamada bulunmalarına rağmen aslında ne yaptıklarını bilmediklerinden kaynaklandığını tahmin ediyordu. Bununla birlikte, eğitimleri, öbür

insanlarla olan ilişkilerinde kendini belli ediyordu. Kişileri kendi arzuları doğrultusunda yönlendirme konusunda kusursuz birer sanatçıydılar. *İz sürme* uygulamaları sayesinde erkekler *kontrollü çılgınlığı* bile öğrenmişlerdi. Örneğin Soledad Pablito'nun annesiymiş gibi davranıyorlardı. Dışarıdan bakan biri, onların didişen birer ana oğul olduklarını sanabilirdi, oysa gerçekte onlar birer oyuncuydular. Herkesi kendilerine inandırmışlardı. Kimi zaman Pablito öyle bir performans sergiliyordu ki, kendisi bile inanıyordu.

La Gorda gruptaki herkesin davranışlarımdan dolayı iyice afalladıklarını itiraf etti. Benim bir kaçık mı yoksa *kontrollü çılgınlığın* bir üstadı mı olduğuma karar veremiyorlarmış. Sergiledikleri oyunlara inandığım ortadaydı. Soledad, onlara benim davranışlarıma aldanmamalarını, zira benim gerçek bir deli olduğumu söylemiş. Kontrollüymüş gibi davranıyordum, ancak onların gözünde öylesine anormaldim ki bir Nagual gibi davranmayı beceremeyeceğimi düşünüyorlardı. Kadınların her birini bana öldürücü bir darbe indirmeleri için görevlendirmiş. Onlara bunu, aklım başımda olduğu bir sırada benim kendisine söylemiş olduğumu belirtmiş.

La Gorda, Zuleica'nın gözetimi altında *rüya görmeyi* öğrenmesinin birkaç yıl sürdüğünü anlattı. Nagual Juan Matus yeterince beceri kazandığından emin olduğunda onu, gerçek muhatabı olan Nelinda'ya götürmüş. La Gorda'ya bu dünyada nasıl davranması gerektiğini öğreten Nelinda olmuş. Ona yalnızca batılı giysileri içinde rahat hareket etmesini öğretmekle kalmamış, aynı zamanda ince zevkler edinmesini de sağlamış. Böylece, Oaxaca'da bana şaşırtıcı ve çekici gelen şehirli giysileri içindeki rahat davranışlarını daha önceden deneyimlemiş bulunuyormuş.

İkinci dikkate geçişimde Zuleica kılavuzum olarak son derece başarılıydı. Görüşmelerimizin yalnızca gece vakti ve zifiri karanlıkta gereçekleşmesi konusunda ısrar etmişti. Bu yüzden, benim için Zuleica yalnızca karanlıkta bir ses, dikkatimi başka hiçbir şey üzerinde değil, yalnızca sözleri üze-

rinde odaklamamı söyleyerek aramızdaki teması başlatan bir sesti. Sesi, la Gorda'nın *rüyada* duyduğunu sandığı kadının sesiydi.

Zuleica bana, eğer *rüya* kapalı bir yerde gerçekleşecekse, bunun en iyi yolunun tam bir karanlık içinde dar bir yatağa uzanarak, üzerinde oturarak, daha iyisi, tabuta benzer bir sandığın içinde oturarak yapılması olduğunu söyledi. Dışarıdaysa *rüya görmenin* bir mağaranın korunaklılığında, su çukurlarının kumluk yamaçlarında ya da dağlık bölgelerde bir kayanın üzerine oturarak yapılabileceğini; ancak asla bir vadide düz bir zemin üzerinde, ırmakların, göllerin ya da denizin kenarında yapılmaması gerektiğini düşünüyordu; zira düz alanlar ve su kenarları, ikinci dikkatin tam karşıtıymışlar.

Onunla yaptığımız her seans gizemli işaretlerle yüklüydü. İkinci dikkat üzerinde tam bir başarı sağlamanın en emin yolunun, ayinsel devinimler, monoton ezgiler, karmaşık hareketlermiş çünkü.

Öğretileri *rüya görmenin* temel ilkeleriyle ilgili değildi, bunları don Juan bana daha önce öğretmişti. Kendisine gelen kişiler nasıl *rüya görüleceğini* zaten bildiklerini söylüyordu. Bu nedenle o yalnızca bilincin sol yanının daha özel yanlarıyla uğraşmaktaydı.

Zuleica'nın yönergeleri, bir gün don Juan beni onun evine götürmesiyle başladı. Evine vardığımızda akşamüstü olmuştu. Ev bomboş görünüyordu, ancak biz oraya yaklaştığımızda kapı açıldı. Zoila ya da Marta'nın ortaya çıkacağını sanıyordum, ancak girişte hiç kimse yoktu. Anlaşılan kapıyı bize açan her kimse, alelacele ortalıktan kaybolmuştu. Don Juan beni içerideki avluya götürdü ve üzerine minder yerleştirilerek kanepeye dönüştürülen bir sandığa oturttu. Sandığın üzerindeki oturma yeri yamru yumru, sert bir zemindi ve son derece rahatsızdı. Elimi ince minderin altında gezdirdim ve sivri uçlu kaya parçaları buldum. Don Juan benim durumumun hayli olağandışı olduğunu, zira *rüya görmenin* incelik-

lerini hızla öğrenmem gerekeceğini söyledi. Sert bir zemin üzerinde oturmak, bedenimin olağan bir oturma konumuna kendini alıştırmasını önlemeye yardımcı olan bir araçmış. Eve girmeden kısa süre önce don Juan farklı bir bilinç düzlemine girmemi sağlamıştı. Gerek duyduğum sürate ulaşabilmem için Zuleica'nın yönergelerinin bana bu bilinç düzleminde verilmesi gerekiyormuş. Kendimi tamamen bırakmam, içten bir biçimde Zuleica'ya tam bir güven duymam gerektiği konusunda beni uyararak, bana dikkatimi tüm gücümle bakışlarımda yoğunlaştırmamı ve görüş alanım içinde bulunduğumuz avluyu en ince ayrıntılarına kadar belleğime kazımamı emretti. Tüm ayrıntılarla birlikte, orada oturduğu sırada hissettiklerimi de eksiksiz biçimde anımsamam gerekirmiş. Ardından, tam olarak anladığımdan emin olmak için yönergelerini bir kez daha tekrar etti ve daha sonra oradan ayrıldı.

Kısa bir süre sonra ortalık iyice karardı, orada öylece oturup durmaktan sinirlerim bozulmaya başlamıştı. Daha dikkatimi avlunun ayrıntıları üzerinde yoğunlaştırmadan arkamda bir hışırtı duydum ve daha sonra Zuleica'nın sesiyle irkildim. Sert bir sesle yerimden kalkarak onu izlememi fısıldadı. Otomatik bir hareketle söylediğini yaptım. Yüzünü göremiyordum; önümde, iki adım ötemde yürüyen karanlık bir şekildi yalnızca. Beni, evin en karanlık salonun duvarındaki oyuğa getirdi. Gözlerim karanlığa alışmış olmasına rağmen hiçbir şey göremiyordum. Ayağım bir şeye takıldı ve o anda bana oradaki dar bir sandığın içine oturmamı, sırtımın belime doğru olan bölümünü sert bir yastık olduğunu tahmin ettiğim bir şeye yaslamamı emretti.

Daha sonra onun arkama doğru birkaç adım attığını hissettim. Bu beni iyice şaşırtmıştı, zira sırtımla duvar arasındaki mesafenin yalnızca beş on santim olduğunu sanıyordum. Yumuşak bir sesle, dikkatimi sözleri üzerinde odaklamamı ve sözlerinin beni yönlendirmesine izin vermemi emretti. Gözlerimi açık tutmalı ve tam önümde, göz hizamda bir

nokta üzerinde sabitleştirmeliymişim; bu nokta, aydınlık ve hoş turuncu-kırmızı bir ışığa dönüşecekmiş zamanla.

Zuleica çok yumuşak, duru bir ses tonuyla konuşuyordu. Söylediği her sözcüğü duyabiliyordum. Bulunduğum yeri çevreleyen karanlık, dikkatimi dağıtabilecek tüm dışsal uyarılardan ayırıyordu beni. Zuleica'nın söylediklerini bir boşluğun içinde duyuyordum. Daha sonra salondaki sessizliğin, içimdeki sessizlikle uyumlu olduğunu ayrımsadım.

Zuleica, bir *rüya görücünün* ilk aşamada küçük bir ışıktan yola çıkması gerektiğini açıkladı; yoğun ışık ya da zifiri karanlık, ilk hamlede bir *rüya görücü* için yararsızmış. Buna karşın, mor, açık yeşil ya da koyu sarı gibi renkler, kusursuz başlama noktalarıymış. Bununla birlikte kendisi, turuncu-kırmızıyı tercih ediyormuş, zira deneyimleri ona, en kusursuz rahatlama duygusunu bu rengin sağladığını göstermiş. Bir kez turuncu-kırmızı renge girebilmeyi başarabilirsem, sırasını kaçırmamak kaydıyla, ikinci dikkatimi sürekli biçimde toparlayabilirmişim.

Zuleica'nın sesinin benden ne yapmamı istediğinin bedenimle ayırdına varabilmem, onun sesiyle yaptığımız birkaç seanstan sonra oldu. Yüksek bilinç düzleminde bulunmanın yararı, uyanıklık aşamasından *rüya görme* aşamasına geçişi tam olarak izleyebilmemi sağlamasıydı. Olağan koşullar altında bu deneyim oldukça bulanıktır, ancak koşullar sayesinde tek bir seans sonunda ikinci dikkatim denetimi ele geçirdi. Birinci aşama, nefes alabilmede olağanüstü bir zorlanma içinde geçti. Nefes almak ya da vermekte zorlanmıyordum; soluğum kesilmemişti— soluklanma ritmim birdenbire değişivermişti. Karın zarım kasılmaya ve bu kasılma sonucu bedenimin orta bölümü daha süratli bir biçimde inip kalkmaya başladı. Bunun sonucu, o güne değin yaşadığım en kısa süreli ve en hızlı soluma oldu. Akciğerlerimin alt kısımlarına doğru nefes alıyordum ve bağırsaklarım üzerinde büyük bir basınç hissediyordum. Başarısız bir girişimle karın zarımdaki kasılmaları durdurmaya çalıştım. Her deneyişim-

de daha çok acı duyuyordum.

Zuleica, bedenime gerekeni yapması için fırsat vermemi ve onu yönlendirmeye, kontrol etmeye kalkışmamamı istedi. Dediği gibi davranmak istiyordum, ancak bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum. On on beş dakika süren bu kasılmalar ortaya çıktıkları gibi birdenbire kayboldular ve kasılmaların yerini tuhaf, şaşırtıcı, farklı bir duyum aldı. Bunu önce son derece garip bir kaşıntı, ne rahatlatıcı ne de rahatsızlık verici bedensel bir duyum şeklinde ayrımsadım; sinirsel bir ürperti gibiydi. Giderek öyle yoğunlaştı ki, bedenimin neresinde cereyan ettiğini anlamak üzere dikkatimi onun üzerinde odaklamaya zorladım. Duyumun bedenimin herhangi bir bölgesinde değil, bedenimin dışında cereyan ettiğini, ancak bunu yine de hissettiğimi anlayınca şaşkına döndüm.

Zuleica'nın tam göz hizamda oluşan renk kümesine girmemi emreden sesine kulak vermedim ve dikkatimi tümüyle bedenimin dışında oluşan bu tuhaf duyumun ne olabileceğinin keşfi üzerinde odakladım. Zuleica nasıl bir zihin durumunda bulunduğumu *görmüş* olmalıydı; birdenbire bana birinci dikkatin dünyevi bedene ait olması gibi, ikinci dikkatin de saydam bedene ait olduğunu söyledi. Belirttiğine göre, ikinci dikkatin kendisini topladığı nokta tam olarak Juan Tuma'nın ilk kez buluştuğumuzda betimlediği noktaydı—bedenin orta bölümünden yaklaşık otuz otuz beş santim yukarıda, mideyle göbek deliği arasında ve on santim sağda.

Zuleica bu bölgeye masaj yapmamı, bir arp çalıyormuş gibi iki elimin parmaklarıyla tam o noktaya dokunmamı emretti. Bu sayede giderek parmaklarımın su gibi katı bir yere temas edecek, en sonunda kendi saydam kabuğumu hissedecekmişim.

Parmaklarımı kıpırdattıkça hava giderek katılaştı ve sonunda bir kütlenin ayırdına vardım. Tanımlanması olanaksız bir haz tüm bedenimi kapladı. Bedenimde yer alan bir sinire dokunduğumu sandım ve bunun saçma bir şey olduğunu düşünerek kendimi bir budala gibi hissettim. Parmaklarımı ha-

reket ettirmekten vazgeçtim.

Zuleica, eğer parmaklarımı hareket ettirmezsem başıma vuracağını söyledi. Parmaklarımla bedenimi sarstıkça, kaşıntının olduğu yere yaklaştığımı hissediyordum. En sonunda bedenimin on on iki santim ötesine kadar yaklaştı. Sanki içimde bir şeyler büzülüyordu. Ciddi ciddi bir oyuk hissediyordum neredeyse. Daha sonra başka bir acayip duygu ayrımsadım. Uykuya dalıyordum, ancak kendimdeydim. Kulaklarımda, bana buldozer sesini anımsatan bir uğultu vardı; daha sonra ise bir gücün beni uyandırmadan sol yanıma çevirdiğini duyumsadım. Bir sigaranın sarılışı gibi sıkıca olduğum yerde döndürüldüm ve uyarılma çöküntüsüne geri döndüm. Bilincim orada dondu; uyanamıyordum, ancak bilincim kendi içinde öylesine sıkı sarılmıştı ki, uykuya da dalamıyordum.

Zuleica'nın bana etrafıma bakınmamı söyleyen sesini duydum. Gözlerimi açamıyordum, ancak dokunma duyum bana sırtüstü bir çukurun içinde uzanmış olduğumu söyüyordu. Kendimi rahat ve emin hissettim. Öylesine dalmıştım ki bu işe, kalkmayı istemiyordum. Zuleica'nın sesi bana kalkmamı ve gözlerimi açmamı emretti. Yapamıyordum. Hareketlerimi istençlememi, ayağa kalkabilmemin artık adelelerimi kasmakla bir ilgisinin olmadığını söyledi.

Yavaş hareket ettiğim için bana kızdığını sandım. Ancak daha sonra aslında tümüyle kendimde olduğumu, belki de tüm yaşamımda olduğumdan daha bilinçli bir durumda bulunduğumu ayrımsadım. Mantıklı düşünebiliyordum ancak sanki derin bir uykuda gibiydim. Zuleica'nın beni bir hipnoza sokmuş olabileceği aklıma geldi. Bu düşünce beni bir an rahatsız ettiyse de umursamadım. Kendimi havada asılı, serbestçe yüzüyormuşum duygusuna bıraktım.

Söylediklerinin gerisini duymadım. Ya susmuştu ya da artık kulaklarımı onun söylediklerine tıkamıştım. Bu cennetten ayrılmayı istemiyordum. Hiçbir zaman kendimi böylesine huzurlu, böylesine eksiksiz hissetmemiştim. Nefes alışı-

mın temposunu duyabiliyordum. Birdenbire uyandım.

Onunla bir sonraki seansımda, Zuleica, bana kendi saydamlığım içinde tek başıma bir oyuk oluşturmayı başardığımı, böyle bir oyuk oluşturmanın, saydam kozamdaki uzak bir noktanın bedenime yaklaştığı, böylece de denetime yaklaştığım anlamına geldiğini söyledi. Bana birkaç kez, bedenin bu oyuğu oluşturmayı öğrenmesinden sonra *rüyaya girmek* çok daha kolay oluyordu. Garip bir dürtü, bedenimin dolaysızca çoğalmayı öğrenmiş olduğuna ilişkin bir duyum edinmiştim. Bu, kendini rahat ve emin hissetme, uykuda olma, dokunma duyumundan soyutlanmış bir biçimde havada asılı durma, aynı zamanda da tam olarak uyanık bulunma ve her şeyin farkında olmanın karışımı bir duyguydu.

La Gorda, Nagual Juan Matus'un kendisinde, küçük kız kardeşlerde ve Genarolarda bu oyuğu oluşturabilmek, böylelikle onlara ikinci dikkat üzerinde sürekli odaklanabilme yetisini kazandırmak için yıllarca uğraştığını söyledi. Juan Matus'un ona açıkladığına göre, normal olarak oyuk, gerek duyulduğunda *rüya görücü* tarafından bir anda yaratılıyor, daha sonra saydam yumurta ilk şekline geri dönüyormuş. Ancak çömezlerin durumunda, başlarında bir Nagual lider bulunmadığı için, oyuk dışarıdan içeri doğru oluşmuş ve saydam bedenleri üzerinde sürekli bir özellik olarak kalmış; kimi zaman bu durumun büyük yararlar sağladığı oluyormuş, ancak aynı zamanda da önemli bir engel oluşturuyormuş. Tümünü de dış uyarılara karşı korunaksız ve değişken tabiatlı yapmış.

Bir keresinda Lydia'yla Rosa'nın saydam kozalarını *gördüğümü* ve tekme attığımı anımsadım. Oyuğun onların sağ uyluklarının dış bölümünün üst kısmında yukarılarda bir yerde bulunduğunu ya da tam olarak kalça kemiklerinin en üst kısmında bulunduğunu düşünmüştüm. La Gorda'nın söylediğine göre tam ikinci dikkatlerinin girintisine tekme atmışım ve neredeyse onları öldürecekmişim.

La Gorda, kendisinin ve Josefina'nın birkaç ay Zuleica'nın evinde yaşadıklarını söyledi. Nagual Juan Matus bir

gün onları farklı bilinç düzlemine geçirdikten sonra Zuleica'ya teslim etmiş. Onları, ne yapacaklarını ve neleri beklemeleri gerektiğini söyleden, Zuleica'nın evinin ortasında tek başlarına bırakmış ve tek bir söz söylemeden çekip gitmiş. Hava kararıncaya kadar orada oturmuşlar. Daha sonra Zuleica onların yanına gelmiş. Yüzünü asla görmemişler, yalnızca sesini duymuşlar. Zuleica onlarla sanki duvarın üzerinde bir noktadan konuşuyormuş.

Zuleica idareyi ele alır almaz son derece buyurganlaşmış. Onlardan derhal soyunmalarını istemiş ve yerde duran yumuşak tüylü, pançoya benzeyen giysilerin içine girerek sürünmelerini emretmiş. Giysiler bedenlerini tepeden tırnağa kaplamış. Zuleica daha sonra onlara, duvarın içindeki, benim de girip oturduğum oyuğa girerek sırt sırta oturmalarını emretmiş. La Gorda kendilerine verilen görevin, gözlerinin önünde renkler belirinceye değin sürekli olarak karanlığa bakmak olduğunu belirtiyordu. Bir çok seansın ardından, gerçekten de karanlığın içinde renkler görmeye başlamışlar, bundan sonra Zuleica onları yan yana oturtmuş ve bakışlarını aynı nokta üzerinde odaklamalarını söylemiş.

La Gorda Josefina'nın çok çabuk öğrendiğini ve bir gece hışırtılı bir sesle pançonun içinden sıyrılıp turuncu-kırmızı renk kümesinin içine dalıverdiğini söyledi. La Gorda'nın tahminine göre ya Josefina o renk lekesine doğru uzanmış, yahut da o renk lekesi gelip onu bulmuş. Sonuç olarak, Josefina bir an içinde pançonun içinden çıkıp gitmiş. O günden sonra Josefina onların yanından ayrılmış ve la Gorda öğrenimini tek başına, yavaş yavaş sürdürmüş.

La Gorda'nın öyküsünü dinlerken Zuleica'nın beni de tüylü bir giysinin içinde süründürdüğünü anımsadım. Gerçekten, bana giysinin içinde sürünmemi emrederken vermiş olduğu komutlar, bu emrin altında yatan nedeni de anlamamı sağlıyordu. Zuleica bana kumaşın yumuşaklığını çıplak tenimle, özellikle de baldırlarımın derisiyle hissetmemi istemiş, defalarca, insanların baldırlarının dış bölümünde olağa-

nüstü bir algı merkezinin bulunduğunu, bedeninin bu bölümündeki derinin gevşediği ya da yumuşadığı durumlarda, duyumsayabilme yetimizin aklın alamayacağı ölçüde gelişebileceğini söylemişti. Yumuşak, sıcak bir giysiydi ve bacaklarımda olağanüstü bir haz duyumu uyandırıyordu. Baldırlarımdaki sinir merkezleri son derece uyarılmıştı.

La Gorda da aynı bedensel hazzı duyumsamış. Hatta, daha da ileri giderek, turuncu-kırmızı renk kümesine ulaşmasında onu yönlendiren şeyin o pançonun erki olduğunu düşünmeye başlamış. Bu giysilerden öylesine etkilenmiş ki kendisi için bir tane dikmiş. Giysinin aynısını yapmış; yarattığı etkinin aynı olmamasına rağmen diktiği giysi onda bir avunç ve dinginlik yaratmış. Söylediğine göre, o ve Josefina en sonunda tüm boş zamanlarını la Gorda'nın her ikisi için dikmiş olduğu pançoların içinde geçirmeğe başlamışlar.

Lydia ve Rosa da girmişler o elbiselerin içine ama onlar pek hoşlanmamış. Benim gibi.

La Gorda, Josefina'nın ve kendisinin giysilere olan bağlılığını giysilerin içinde oldukları sırada *rüya renklerini* bulmaya yönlendirilmiş olmalarına bağlıyordu. Benim bu giysilere olan ilgisizliğiminse, bu renkli bölgenin içine girmeyişimdendi ona göre—renk kümesi bana gelmişti. Haklıydı da. Benim durumumda Zuleica'nın sesinin dışında hazırlık aşamasını yönlendiren bir şey daha vardı. Hiç şüphesiz, Zuleica beni yönlendirirken, la Gorda'yla Josefina'yı yönlendirdiğinde uygulamış olduğu aşamaları aynen uygulamıştı. Birbirini izleyen birçok seans sırasında gözlerimi karanlığa odaklamış ve renklenmeyi görmeye hazırlanmıştım. Gerçekte, zifiri karanlıktan, hatları tam bir kesinlik içinde beliren renk lekelerine doğru dönüşüme başından sonuna değin tanık olabilmiştim, daha sonraysa bedenim dikkatimi çeken bir kaşıntı tarafından dalgalanmış ve *dingin uyanıklık* aşamasına girmiştim. Turuncu-kırmızı rengin içine ilk kez o an dalabilmiştim.

Uykuyla uyanıklık arasında kalmayı öğrenmemden son-

ra, Zuleica temposunu yavaşlattı. Beni bu durumdan çıkartmak için acele etmediğine bile inanmaya başlamıştım. Hiç karışmadan bu durumda kalmama izin veriyor, bana herhangi bir soru sormuyordu; belki de ağzını soru sormak için değil, yalnızca emir vermek için açıyordu. Onunla gerçek anlamda hiçbir zaman konuşmamıştık, en azından don Juan'la konuştuğum biçimde.

Dingin uyanıklık aşamasında bulunduğum sırada bir kez, bu konumda kalmanın benim için yararlı olmayacağını, zira ne denli haz verici olursa olsun, belirgin birtakım sınırlamalarının bulunduğunun ayırdına vardım. O anda bedenimde bir titreme hissettim ve gözlerimi açtım, daha doğrusu, gözlerim kendiliklerinden açılıverdiler. Zuleica bana bakıyordu. Bir an aklım karıştı. Uyandığımı sandım; karşımda Zuleica'yı bu şekilde görmeyi doğrusu beklemiyordum. Onun yalnızca sesini duymaya alışmıştım. Artık gece olmadığını ayrımsamak da beni şaşırtmıştı. Çevreme bakındım. Zuleica'nın evinde değildik. Daha sonra, *rüyada* olduğumun farkına vardım ve uyandım.

Zuleica daha sonra yönergelerinin yeni bir aşamasını başlattı. yönergelerine, bilincimi bedenimin orta bölümü üzerinde odaklamamı emrederek başladı. Benim durumumda bedenin orta bölümü, göbek deliğimin alt ucunun aşağısındaydı. Benden, bedenimin bu bölümüyle yeri süpürmemi, göbeğimin üzerine bir süpürge bağlıymış da, onunla yeri süpürüyormuşum gibi yerde salınmamı istedi. Sayısız seanslar boyunca, Zuleica'nın sesinin benden yapmamı istediği şeyi başarmaya çalıştım. Benim *dingin uyanıklık* aşamasına girmeme izin vermiyordu. Amacı, uyanık durumda kalmayı sürdürerek, bedenimin orta bölümüyle yeri süpürüyor olma duyumunu ayrımsamamda bana yol göstermekti. Belirttiğine göre sol yan bilincinde olmam bu alıştırmayı başarıyla gerçekleştirmem için bana yeterli avantajı sağlayacaktı.

Bir gün, durup dururken, midemin bulunduğu bölgede hafif bir duygu hissetmeyi başardım. Bu, tanımlanabilir bir

duygu değildi; dikkatimi bu duygunun üzerinde odakladığımda, karın boşluğumda, tam midemin içinde değil de, onun tam üzerinde bir karıncalanma duygusu olduğunu ayrımsadım. İncelememi derinleştirdikçe ayrıntıları da duyumsadım. Başlarda hissettiğim belirsizlik yerini giderek kesinliğe bıraktı. Karın boşluğumla sağ baldırım arasındaki bölgede gerilmeyle karıncalanma karışımı tuhaf bir duyumun ayırdına vardım.

Duyum keskinleşince, istençdışı bir hareketle sağ uyluğumu göğsüme yaklaştırdım. Böylece, bu iki nokta bedenimin elverdiği ölçüde birbirine yaklaşmıştı. Sinirlerim olağanüstü uyarılmıştı, bir an ürperdim ve o anda bedenimin orta bölümüyle yeri süpürüyor olduğumun ayırdına vardım; bu, oturma konumunda bedenimi her sallayışımda deneyimleyebildiğim dokunsal bir duyumdu.

Bir sonraki seansta, Zuleica *dingin uyanıklık* durumuna geçmeme izin verdi. Ancak bu kez duyumsadıklarım daha önce deneyimlediklerime benzemiyordu. Sanki içimde bu durumun daha önce verdiği hazzı özgürce deneyimlememi engelleyen bir tür denetim mekanizması oluşmuştu—bu duruma geçinceye değin geçirdiğim aşamalar üzerinde de odaklamamı sağlayan bir denetimdi bu. Önceleri ikinci dikkatin yer aldığı noktadaki kaşıntıyı bu defa saydam kozamın içinde duyumsadım. Parmaklarımı arp çalıyormuş gibi kıpırdatarak bu nokta üzerinde masaj yaptım ve nokta midemin olduğu bölgeye doğru içeri göçtü. Onu neredeyse cildimin üzerinde hissedebiliyordum. Sağ baldırımın dışında bir karıncalanma deneyimledim. Hazla acının karışımı bir duyumdu bu. Duyum önce tüm bacağıma, daha sonra da sırtımın alt kısmına doğru yayıldı. Kalçalarımın titrediğini duyumsadım. Tüm bedenimi sinirli bir titreme sarmıştı. Bedenimin baş aşağı bir ağa yakalandığını sandım. Alnım ve ayak parmaklarım ağa dokunuyordu sanki. Daha sonra kendimi, ikiye katlanarak bir çarşafa sarılıyormuş gibi hissettim. Çarşafı benimle birlikte, merkezde kendi içinde sarmalayan güç, sinir-

sel kasılmalarımdı. Sarmalama sona erdiğinde, artık kendi bedenimi ayrımsayamıyordum. Biçimsiz bir bilinç, kendi içinde sarmalanmış sinirsel bir kasılmadan başka bir şey değildim. Bu bilinç, bir çukurun içinde, kendi girintisi içinde dinginleşti.

O zaman, *rüya sırasında* olup bitenleri anlatabilmenin olanaksızlığını kavradım. Zuleica, sağ ve sol bilincin birbirleriyle iç içe geçtiklerini belirtmişti. Her ikisi de, ikinci dikkatin girintili merkezini oluşturan bir oyuğun içinde tek bir küme halinde devinimlerini sona erdiriyorlardı. *Rüyaya* girebilmesi için kişinin hem saydam bedenini hem de normal bedenini kullanması gerekiyordu. Önce, ikinci dikkatin merkezine bir başkası tarafından dışardan itilerek ya da *rüya görücü* tarafından içeriden emilmek suretiyle ulaşılması gerekiyordu. İkinci olarak, birinci dikkatı ayırmak üzere, bedenin orta bölgesinde konumlanan cismani beden ve baldırların, özellikle de sağ baldırın uyarılması ve temas edecekleri noktaya ulaşıncaya değin birbirlerine yaklaştırılmaları gerekiyordu. O anda kişi kendini bohçalanmış gibi hissediyor, ikinci dikkat otomatik olarak benliği eline geçiriyordu.

Zuleica'nın emirler yoluyla yaptığı açıklamalar, olanları anlatabilmenin en inandırıcı yoluydu, zira *rüya görme* sırasında yaşanan duyumsal deneyimler beynimizde depoladığımız normal deneyimlere benzemiyordu. Bunların tümü de beni şaşkına çeviriyordu. Bir kaşıntı duyumu, bedenimin dışında cereyan eden bir karıncalanma, belirli bir alanda odaklaşıyordu ve böylece, duyumu hissettiği an bedenimin duyduğu kargaşa en alt düzeye iniyordu. Öte yandan, kendi içimde sarmalanmam, o güne değin yaşadığım en rahatsız edici duyguydu benim için. Bedenimi bir şok durumuna sokan çeşitli duyumlar içeriyordu. Bir noktada, ayak parmaklarımın alnıma değdiğinden emindim ama böyle bir konuma asla gelemezdim. Armut biçiminde tepeden aşağı doğru sarkan bir ağın içinde bulunduğumdan da hiç şüphem yoktu. Normaldeyse, yerde oturuyordum ve uyluklarımı göğsüme

yaslamıştım.

Zuleica ayrıca, bir sigara gibi sarılarak ikinci dikkatin çukurunun içinde yerleştirilmiş olma duygusunun, sol ve sağ bilincin birleşerek başatlık düzeninin değişmesi ve üstünlüğün sol bilince aktarılması sonucu oluştuğunu belirtti. Beni, iki dikkat düzleminin yeniden normal konumlarına geri döndükleri ve sağ bilincin dizginleri eline geçirdiği tersine dönüş sürecine dikkat etmem konusunda da uyardı.

Bu süreç sırasında oluşan duyguları asla ayrımsayamıyordum ancak uyarısı bende öyle bir saplantı oluşturmuştu ki, olup biten her şeyi inceleyebilme çabalarım içinde öldürücü bir bocalamanın içinde tutsak kaldım. Zuleica bana titizlenmelerime bir son vermemi, yapacak başka işlerimin de bulunduğunu emrederek uyarısını geri almak zorunda kaldı.

Zuleica, her şeyden önce istençli hareketler üzerindeki denetimimi kusursuzlaştırmam gerektiğini belirtti. Yönergelerine, *dingin uyanıklık* durumundayken zaman zaman gözlerimi açmam konusunda bana yol göstererek başladı. Bunu gerçekleştirebilmem büyük bir çabayı gerektiriyordu. Bir keresinde gözlerim birdenbire açıldı ve Zueica'yı, karşımda tehdit edici bir tavırla üzerime doğru eğilirken gördüm. Yerde uzanmıştım ancak nerede olduğumu anlayamamıştım. Işık, güçlü bir elektrik ampulünün altındaymışım gibi son derece parlaktı ancak bu parlaklık gözlerimi kamaştırmıyordu. Zuleica'yı rahatça görebiliyordum.

Hareketimi istençleyerek ayağa kalkmamı emretti. Bedenimin orta bölümünü kullanarak kendimi yukarı doğru itmem gerektiğini, tüm bedenimi yukarı doğru kaldırmak için birer koltuk değneği gibi kullanabileceğim üç kalın dokunacımın bulunduğunu söyledi.

Kalkabilmek için akla gelebilecek her yolu denedim, ancak başaramadım. Çocukken yaşadığım ve bir türlü uyanamayı başaramadığım, oysa tam anlamıyla kendimde olduğum ve umutsuzca çığlık atmaya çalıştığım karabasanları anımsatan bir umarsızlık ve bedensel bir acı duydum.

En sonunda Zuleica benimle konuştu. Belli bir düzeni izlemem gerektiğini, gündelik yaşamdaki gibi kendimi yormanın ve sinirlenmenin gücümü boşuna harcamaktan öte bir sonuç vermeyeceğini ve bütün bütüne budalalıktan başka bir şey olmadığını söyledi. İnsanın kendi kendini yorması ancak birinci dikkat durumuna göreymiş; oysa, ikinci dikkat dinginliğin ta kendisiymiş. Benden, bedenimin orta bölümüyle yerleri süpürdüğüm sırada deneyimlediğim duyumu yinelememi istedi. Bunu yineleyebilmem için oturuyor olmam gerektiğini düşündüm. Üzerinde fazla kafa yormadan dik bir biçimde yere oturdum ve bedenimin ilk kez bu duyumu ayrımsadığı konuma girdim. İçimde bir şeyler sallandı ve birdenbire kendimi ayakta buldum. Hareket etmek için ne yapmış olabileceğimi tahmin edemiyordum. Her şeyi en başından itibaren yineleyecek olursam bu düzeni yakalayabileceğimi düşündüm. Bu düşünce zihnimden geçtiği an kendimi yeniden yerde uzanır buldum. Bir kez daha ayağa kalktığımda, aslında herhangi bir yöntemin bulunmadığını, hareket edebilmem için, hareket etmeyi içten amaçlamam gerektiğini anladım. Diğer bir deyişle, hareket etmeyi istediğime kesinlikle inamış olmam gerekiyordu, daha doğrusu, hareket etmem gerektiğine kendimi inandırmış olmam gerekiyordu.

Bir kez bu ilkeyi kavradıktan sonra, Zuleica iradeye dayalı hareketlerin akla gelebilecek her yönüyle ilgili haraketleri uygulamamı sağladı. Uygulamalarım arttıkça, *rüya görmenin* aslında ussal bir durum olduğu gerçeği benim için giderek açıklık kazanıyordu. Zuleica bunu bana açıkladı. Söylediğine göre *rüya* sırasında sağ yan, ussal bilinç, rüya görücüye bir kendindelik ve ussallık duyumu kazandırmak üzere sol yan bilincinin içine girer; ancak ussallığın etkisinin en alt düzeyde kalması ve yalnızca *rüya görücüyü* aşırılıklardan ve tuhaf girişimlerden korumak üzere denetleyici bir mekanizma işlevini görmesi gerekmektedir.

Bundan sonraki aşama, *rüya gören bedenime* yönlendirmeyi öğrenmemle ilgiliydi. Zuleica'yle ilk karşılaşmamda

don Juan, beni bir sandığın üzerine oturtmuş ve avluyu dikkatli bir biçimde incelemi söylemişti. Dinsel bir görevi yerine getirircesine, kimi zaman saatlerce avluyu seyretmiştim. Zuleica'nın evinde her zaman tek başımaydım. Öyle görünüyordu ki, oraya gittiğim günler, herkes ya gitmiş oluyordu ya da gizleniyorlardı. Sessizlik içinde ve tek başıma olmak bana iyi geliyordu, o avluyla ilgili tüm ayrıntıları ezberlemeyi başarabildim.

Böylece Zuleica bana, *dingin uyanıklık* durumunda gözlerimi açabilme görevini göstermiş oldu. Bunu başarabilmek için bir çok kereler uğraştım. Önceleri gözlerimi açtığımda karşımda onu görüyordum ve o, bedeninin bir sarsıntısı ile beni tıpkı bir top gibi dingin uyanıklık aşamasına doğru gerisingeriye yuvarlıyordu. Bu yuvarlanmaların birinde yoğun bir sarsıntı hissettim; ayaklarımın altında yer alan bir şey yukarılara, göğsüme doğru tırmandı ve öksürerek onu dışarı çıkardım; gece vakti avlunun görüntüsü birdenbire bedenimden dışarı doğru fırladı. Çıkan ses, bir hayvanın kükremesine benziyordu.

Hafif bir mırıltı halinde Zuleica'nın sesini duydum. Ne söylediğini duyamıyordum. Sandığın üzerinde oturduğumu hayal meyal hissettim. Ayağa kalkmak istedim ancak somut bir bedenimin olmadığını ayrımsadım. Sanki bir rüzgâr beni uzaklara doğru uçuruyordu. Daha sonra, bana hareket etmememi söyleyen Zuleica'nın sesini duydum. Devinimsiz bir şekilde orada durmaya çalıştım ancak bir güç beni kendine doğru çekti ve salondaki oyuğun içinde kendime geldim. Silvio Manuel bana bakıyordu.

Zuleica'nın evindeki her *rüya görme* seansından sonra don Juan'ı zifiri karanlık salonda beni bekliyor bulurdum. Beni evden dışarı çıkarır ve farklı bilinç düzlemine geçmemi sağlardı. Bu kez orada Silvio Manuel duruyordu. Tek bir söz söylemeden beni deri kasnakların içine oturttu ve çatı kirişlerinin üzerine doğru havalandırdı. Ertesi gün öğlen oluncaya kadar orada asılı kaldım. Daha sonra don Juan gelerek be-

ni aşağı indirdi. Bana, yere dokunmadan belirli bir süre havada asılı kalmanın bedenin çevresine uyum sağlamasına yardımcı olduğunu, özellikle de benim başlamak üzere olduğum türde tehlikeli bir yolculuğa çıkmadan önce bu sürecin son derece gerekli olduğunu söyledi.

En sonunda gözlerimi açıp Zuleica'yı ya da karanlık avluyu görmeyi öğrenebilmem için birçok *rüya görme* seansı daha geçirmem gerekti. Ancak bunlardan sonra Zuleica'nın da en baştan beri *rüyada* olduğunu anlayabildim. Zuleica, salondaki o oyukta benimle hiçbir zaman birlikte olmamıştı. İlk gece sırtımın duvara dayalı olduğunu sandığımda aslında yanılmıyordum. Zuleica yalnızca *rüyadan* gelen bir sesti.

Rüya seanslarının birinde, amaçlı olarak Zuleica'yı görmek üzere gözlerimi açtığımda, onunla birlikte la Gorda'yla Josefina'nın da eğilerek bana baktıklarını gördüğümde dehşete düşmüştüm. O gün yönergelerinin en son aşaması başlamıştı. Zuleica üçümüze kendisiyle birlikte yolculuk etmeyi öğretti. Birinci dikkatimizin kökenlerinin bu dünyaya bağlı olduğunu, buna karşın ikinci dikkatimizin kökenlerinin evrene bağlı olduğunu söylemişti. Bununla belirtmek istediği, tanım gereği bir *rüya görücünün* gündelik yaşamın kaygılarının dışında bulunduğuydu. Bu durumda, *rüya* içinde bir yolcu olarak Zuleica'nın la Gorda, Josefina ve bana karşı son görevi, bilinmeyene doğru yolculuklarında onu izlemek üzere ikinci dikkatlerimizi yönlendirmekti.

Birbirini izleyen seanslarda Zuleica'nın sesi bana kendi "saplantısının" bir buluşmaya doğru bana yol göstereceğini, ikinci dikkatin söz konusu olduğu durumlarda *rüya görücünün* saplantısının bir kılavuz işlevini gördüğünü ve onun saplantısının bu dünyanın ötesinde gerçek bir yer üzerinde odaklandığını söylüyordu. Oradan beni çağıracaktı ve ben onun sesini o yöne doğru gitmek için bir hat olarak kullanacaktım.

İki seans hiçbir şey olmadı; Zuleica'nın sesi giderek zayıflıyordu ve onu artık izlemeye beceremediğimi düşünerek

endişelenmeye başlamıştım. Bana ne yapmam gerektiğini söylememişti. Üstelik üzerime olağanüstü bir ağırlık çökmüştü. Beni *dingin uyanıklık* durumunun dışına çıkmaktan alıkoyan bağlayıcı bir güç vardı ve onu bir türlü kopartamıyordum.

Üçüncü seansta, gözlerim kendi kendine açılıverdi. Zuleica, la Gorda ve Josefina bana bakıyorlardı. Onlarla birlikte ayakta duruyordum. Daha önce hiç görmediğim bir yerde olduğumuzun ayırdına vardım hemen. Bu yerin en belirgin özelliği, son derece parlak, dolaysız bir ışığın varlığıydı. Etraf, neonu andıran beyaz, güçlü bir ışığa boğulmuştu. Zuleica, bizi etrafa bakınmaya çağırır gibi gülümsüyordu. La Gorda'yla Josefina da, tıpkı benim gibi ihtiyatlı davranıyorlar, bana ve Zuleica'ya ürkek gözlerle bakıyorlardı. Zuleica, hareket etmemiz için bize işaret etti. Açık havadaydık ve parlak bir dairenin ortasında ayakta duruyorduk. Zemin, kaya gibi sert görünüyordu, yukarıdan gelen kör edici beyaz ışığın büyük bir bölümünü yansıtıyordu. Tuhaf olan, ışığın gözlerim için çok yoğun olduğunu bilmeme rağmen, yukarı bakıp ışığın kaynağını keşfettiğimde gözlerim hiç de yanmamıştı. Güneş ışığıydı. Doğrudan doğruya güneşe bakıyordum ancak, *rüyada* olduğum için olsa gerek, bana yoğun bir beyazlık gibi görünüyordu.

La Gorda'yla Josefina da güneşe bakıyorlardı ve görünürde onların da gözleri yanmamıştı. Birdenbire korkmaya başladım. Işık bana yabancıydı. Acımasız bir ışıktı bu; bize saldırıyormuş gibi görünüyor, bir rüzgâr yaratıyordu. Bununla birlikte, herhangi bir sıcaklık hissetmiyordum. Işığın kötü niyetli olduğuna inanıyordum. La Gorda, Josefina ve ben birlikte, ürkmüş çocuklar gibi Zuleica'nın çevresinde toplandık. Bize sarıldı, daha sonra o beyaz, parlak ışık giderek sönmeye başladı ve tümüyle kayboldu. Onun yerini yumuşak, son derece dinlendirici sarımsı bir ışık aldı.

O an bizlerin bu dünyada olmadığımızın ayırdına vardım. Zemin ıslak, pişmiş toprak rengindeydi. Görünürde hiç

dağ yoktu, ancak bulunduğumuz bölge tam olarak düzlük de sayılmazdı. Toprak kavrulmuş, yer yer çatlamıştı. Pişmiş toprak katı, engebeli bir denize benziyordu. Çevremde nereye baksam, bir okyanusun ortasındaymışım gibi, aynı görüntüyle karşılaşıyordum. Yukarı baktım; gökyüzü, çıldırtıcı parlaklığını yitirmişti. Kararmıştı, ancak mavi değildi. Ufukta, yakınlarda parlak bir yıldız görünüyordu. İşte o an, iki güneşe, iki yıldıza sahip bir dünyada bulunduğumuz düşüncesi uyandı zihnimde. Güneşlerden biri çok büyüktü ve ufuk çizgisini aşmıştı, diğeriyse daha ufaktı ve olasılıkla da daha uzaktaydı.

Sorular sormak çevreyi dolaşmak ve araştırmalar yapmak istiyordum. Zuleica bize rahatlamamızı ve sabırla beklememizi işaret etti. Ancak, sanki bir şeyler bizi çekiyor gibiydi. Birdenbire la Gorda ve Josefina gözden kayboldular. ve uyandım.

O günden sonra bir daha hiç Zuleica'nın evine gitmedim. Don Juan ya kendi evinde ya da nerede bulunuyorsak orada farklı bilinç düzlemine geçmemi sağlıyor, böylece *rüyaya* giriyordum. Zuleica, la Gorda ve Josefina'yı hep beni bekler buluyordum. Aynı dünya ötesi manzaraya, artık orayı iyice tanıyıncaya kadar defalarca geri döndük. Mümkün oldukça, ışığın parlak olduğu zamanı, gündüz vaktini es geçiyor ve oraya geceleyin, ufukta devasa gök cisminin yükselişini izleyecebileceğimiz bir zamanda ulaşıyorduk: öylesine görkemliydi ki, ufkun pürüzlü çizgisi üzerinde patladığında, önümüzde uzanan yüz seksen derecelik açının en azından yarısını kaplıyordu. Bu cisim öylesine güzel, ufukta yükselişiyse öylesine nefes kesiciydi ki, salt o görüntüyü seyredebilmek için orada sonsuza değin kalabilirdim.

Gökteki o cisim,tam tepeye ulaştığında aydınlığı neredeyse tüm gökkubbeyi kaplıyordu. Onu seyredebilmek için her zaman yere uzanırdık. Belli birtakım bölümleri vardı ve Zuleica bize bunları tanımayı öğretmişti. Onun bir yıldız olmadığını fark etmiştim. Işığı bir yansımaydı; kütlesinin

saydam olmadığını düşünüyordum, zira yansıttığı ışık, devasa boyutlarına oranla, hayli yumuşaktı. Çiğdem sarısı yüzeyi üzerinde hiç değişmeyen iri, kahverengi noktalar vardı.

Zuleica bizi düzenli olarak sözcüklerle betimlenmesi olanaksız yolculuklara çıkardı. La Gorda'nın söylediğine göre, Zuleica Josefina'yı bilinmeyenin daha da uzak ve derin bölgelerine götürüyordu; zira Josefina da Zuleica gibi oldukça çılgındı; ikisinde de bir *rüya görücüye* kendinde olma niteliğini sağlayan ussallığın zerresi bulunmuyordu—bu nedenle de, herhangi bir şey için ussal nedenler ya da açıklamalar aramak gibi bir dertleri de yoktu.

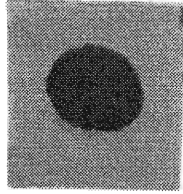
Zuleica'nın yolculuklar hakkında bana anlattıkları arasında bir açıklamaya benzeyen tek konu, *rüya görücülerin* erklerini ikinci dikkatleri üzerinde odaklanmalarının, onları canlı birer sapana dönüştürdüğüydü. *Rüya görücüler* güçlendikçe ve kusursuzlaştıkça, ikinci dikkatlerini bilinmeyen içinde daha uzaklara doğru fırlatabiliyorlar ve rüyalarını uzatabiliyorlarmış.

Don Juan bana, Zuleica'yla yaptığım yolculukların yanılsama olmadığını,yaptığım her şeyin ikinci dikkatin denetimi yönünde ileriye doğru atılan bir adım olduğunu söyledi; diğer bir deyişle, Zuleica bana öteki âlemi öğretiyordu. Bununla birlikte bana bu yolculukların mahiyetini açıklayamadı. Ya da belki de, bu konuyu henüz açıklamak istemiyordu. Bana, ikinci dikkatin yapısını, birinci dikkat terimleriyle açıklamaya çalışacak olursa, sözcüklerin içinde umarsızca tutsak olacağını söyledi. Benden kendi sonuçlarımı kendim çıkartmalıymışım; bense bu konu üzerinde daha derin düşündükçe, onun isteksizliğinin işlevsel nedenlerden kaynaklandığından daha da emin oldum.

İkinci dikkat üzerindeki yönergeler sırasında, Zuleica'nın kılavuzluğunda, mantığımın ötesinde, ancak hiç şüphesiz, bir bütün olarak bilincimin kapsamı içinde yer alan gizemlere doğru gerçek yolculuklar yaptım. Kavranamayan

bir şeye doğru yolculuk yapmasını öğrendim ve sonuçta, Emilito ve Juan Tuma gibi, kendi sonsuzluk öykülerime vardım.

FLORINDA

Zuleica'nın bize *rüya görmenin* karmaşık yönlerini öğretmesiyle, kuralın bir yol gösterici olarak yadsınamaz gerçekliğini kabullenmiş; içimizde gizli bir bilinç bulunduğu, bu bilince ulaşabilmenin olanaklı olduğu üzerinde de tam bir fikir birliğine varmıştık. Don Juan, kuralın gerektirdiklerini yerine getirmişti.

Kuralın buyruklarına göre, don Juan beni şimdi savaşçı topluluğunun o güne değin karşılaşmadığım tek üyesi olan Florinda'yla tanıştıracaktı. Don Juan bana, Florinda'nın evine tek başıma gitmem gerektiğini, Florinda'yla aramda geçenlerin diğerlerini hiç ilgilendirmeyeceğini söyledi. Florinda, bana bir Nagualmışım gibi kılavuzluk edecekmiş. Don Juan'ın kendisi de, velinimetinin Florinda'ya birçok yönden benzeyen savaşçı üyesiyle bu tür bir etkileşimde bulunmuş.

Don Juan bir gün beni Nelinda'nın evinin kapısının önünde bırakarak, içeri girmemi, Florinda'nın beni orada

beklediğini söyledi.

"Sizinle tanışmak benim için bir şeref," dedim beni evin girişinde karşılayan kadına.

"Adım Florinda," dedi.

Sessizlik içinde birbirimize baktık. Sanki dilim tutulmuştu. Bilincim her zamankinden açık ve keskindi. Buna benzer bir duyumu daha önce hiç yaşamamıştım.

"Ne güzel bir isim," diyebildim ancak gerçekte bundan daha fazlasını kastetmek istemiştim.

İspanyolcanın yumuşak ve vurgulu telaffuzu bu adı daha akıcı ve daha dolgun yapıyordu; özellikle r'yi izleyen i harfini. Adı, az rastlanan bir ad değildi; ancak o güne değin o isimde hiç kimseyle tanışmamıştım ve gizemi de burada yatıyordu. Önümde duran kadın o ada öylesine yakışıyordu ki, sanki ad onun için yaratılmıştı, ya da belki de, bizzat o kendisini bu ada yakıştırmıştı.

Görünüşü Nelinda'ya benziyordu, ancak daha özgüvenli, daha güçlü görünüyordu. Daha ince ve daha uzundu. Akdenizlilere özgü zeytin rengi esmer bir teni vardı. İspanyol ya da belki Fransız asıllı olabilirdi. Yaşlıydı ama diri ve genç görünüyordu. Bedeni esnek ve çevikti. Bacakları uzun, yüzü inceydi, küçük bir ağzı, son derece güzel, kalkık bir burnu, koyu renk gözleri, örgülü beyaz saçları vardı. Yüzünde ve boynunda ne bir sarkık ne bir kırışık vardı. Sanki makyajla yaşlandırılmıştı.

Geçmişe bakıp onunla ilk karşılaşmamızı anımsadığımda, tümüyle ilgisiz, ancak sırası gelmişken anlatmadan edemeyeceğim bir başka anı canlanıyor zihnimde. Bir zamanlar, haftalık bir gazetede, yirmi yaşlarındayken yaşlı bir kadın rolünü oynamak üzere makyajla yirmi yaş daha yaşlı görünümü verilen bir kadın oyuncunun fotoğrafı yayınlanmıştı. Fotoğrafın yanında, gazete aynı oyuncunun zorluklarla geçen yirmi yıldan sonra gerçekten yaşlanmış yüzünü gösteren bir görüntüsünü daha yayınlamıştı. Kanımca Florinda, o oyuncunun ilk fotoğrafına, yaşlandırılmış haline ben-

ziyordu.

"Bak hele kim gelmiş?" diyerek beni çimdikledi. "Pek bir şeye benzemiyorsun. Eciş bücüşsün. Hiç şüphesiz kendini düşkünlüklerine kaptırmışsın".

Dobralığı bana don Juan'ı anımsatmıştı; gözlerinin derinliklerinde sezinlediğim ifade de. Don Juan'la birlikte geçirdiğim yıllara geri dönüp baktığımda, gözlerinde her zaman huzurlu bir ifadenin yer aldığını anımsayıverdim. Asla onun gözlerinde huzursuzluğu okuyamazdınız. Bundan, don Juan'ın gözlerini güzel bulduğum anlamı çıkartılmamalı. Harikulade gözler de görmüştüm, ancak bu gözler, herhangi bir ifadeden yoksundu. Oysa Florinda'nın gözleri, don Juan'ın gözleri gibi, bana tanık olunması gereken her şeye tanık oldukları duygusunu veriyordu; sakindiler, ancak uysal değildiler. Heyecan, ancak içsel yaşam olarak betimleyebileceğim bir duyuma yönlenmişti.

Florinda bana yol gösterdi ve oturma odasını geçerek üzeri çatıyla kaplı bir avluya geçtik. Sedire benzeyen yumuşak koltuklara oturduk. Gözleriyle sanki yüzümde bir şeyler arıyor gibiydi.

"Benim kim olduğumu ve senin için ne yapmam istendiğini biliyor musun?" diye sordu.

Kendisi ve benimle olan ilişkisi hakkında bildiklerimin don Juan'ın yaptığı kısa açıklamalardan ibaret olduğunu söyledim. Durumumu anlatırken ona doña Florinda diyordum.

"Bana doña Florinda diye hitap etme," dedi, rahatsız olduğunu ve utandığını belli eden çocuksu bir tavırla. "Ne o kadar yaşlandım, ne de saygınlaştım."

Kendisine nasıl hitap etmemi istediğini sordum.

"Yalnızca Florinda de, yeter", dedi. "Kim olduğum sorusuna gelince, sana şu kadarını söyleyebilirim, ben, *iz sürme* sanatını bilen bir kadın savaşçıyım. Senin için ne yapabileceğim sorusuna gelince, şunu söyleyebilirim ki, sana *iz sürme* sanatının ilk yedi kuralını, iz sürücülerin ilk üç kuralını ve *iz sürmenin* ilk üç manevrasını öğreteceğim."

Normal koşullar altında her savaşçının sol yanında olup bitenleri unuttuğunu, kendisinin öğreteceklerini tam olarak anımsayabilmemin yıllar süreceğini söyledi. Yönergelerinin yalnızca bir başlangıç olduğunu, günün birinde, farklı koşullar altında, öğretilerini tamamlayabileceğini de ekledi.

Kendisine sorular sormamın bir sakıncasının bulunup bulunmadığını öğrenmek istedim.

"İstediğini yapmakta serbestsin," dedi. "Senden tek istediğim, uygulamalara bağlı kalmandır. Kaldı ki, bir şekilde, tartışacağımız konular hakkında bilgin de var. Eksik yanın, kendine güvenmemen ve bilgini erk olarak sahiplenememen. Nagual, bir erkek olarak seni büyüledi. Kendi başına hareket edemiyorsun. Ancak bir kadın kurtarabilir seni bundan.

"Sana yaşam öykümü anlatarak başlayacağım ve bunu yaparken, her şey zihninde berraklaşacak. Yaşamımı sana bölümler halinde anlatacağım, bu nedenle de buraya sık sık gelmen gerekecek."

Bana yaşamını anlatmak konusundaki istekliliği, öbürlerinin isteksizliklerini ve bu zıtlığı düşününce beni oldukça şaşırttı. Öbürleriyle birlikte geçirdiğim yıllar boyunca onların kurallarını öylesine sorgusuz sualsiz bir biçimde kabullenmiştim ki, Florinda'nın bana kişisel yaşamını anlatmak konusundaki istekliliği bana oldukça tuhaf göründü. İrkildim.

"Anlamadım," dedim. "Bana özel yaşamını anlatacağını mı söyledin?"

"Neden olmasın?" diye sordu.

Ona uzun uzun don Juan'ın bana kişisel geçmişin engelleyici gücü, bir savaşçının kendi kişisel geçmişini silmesi gerektiği üzerine söylediklerini anlattım. Don Juan özel yaşamım üzerine başkalarına herhangi bir şey söylememi yasaklamıştı.

Tiz ve yüksek sesle güldü. Neşelenmiş gibi görünüyordu.

"Bu yalnızca erkekleri bağlar," dedi. "Kişisel yaşamının *yapmaması* sonsuz öyküler anlatmaktır, ancak bunların hiçbiri gerçek kişiliğine ait olmamalı. Bir erkek olman, arkanda somut bir geçmişin bulunduğu anlamına gelir. Bir ailen, dostların, tanışların olur ve bunların her birinin senin hakkında kesin düşünceleri bulunur. Yani erkekler sorumluluk sahibidir. Kolayca ortadan kaybolamazsın. Kendini unutturabilmen için, çok uğraşman gerekir.

"Benim durumumsa farklı. Ben bir kadınım ve bu bana harika bir avantaj sağlıyor. Ben hesap vermek zorunda değilim. Kadınların hesap vermek zorunda olmadıklarını bilmiyor musun?"

"Hesap vermek zorunda olmakla neyi kastettiğini bilmiyorum," dedim.

"Demek istediğim, bir kadın kolayaca ortadan kaybolabilir," diye yanıt verdi. "Bir kadın hiçbir şey yapamazsa evlenir. Kocasına ait olur. Çok çocuklu bir ailede kız çocuklar kolayca gözden çıkartılabilir. Onları hiç kimse adam yerine koymaz ve bazıları geride hiçbir iz bırakmadan rahatlıkla kaybolabilirler. Kimse de aldırmaz.

"Oysa bir erkek çocuk, güven duyulan biridir.Bir erkek çocuk için sessizce sıvışıp ortadan kaybolmak kolay iş değildir. Kaybolsa bile, geride izler bırakacaktır. Çekip gittiği için suçluluk duyar. Oysa kızlar duymaz.

"Nagual özel yaşantın konusunda ağzını kapalı tutmanı öğretilediğinde, sana şu ya da bu şekilde güvenen ailene ve dostlarına karşı hata işlemiş olduğun duygusunu yenebilmen için sana yardımcı olmaya çalışıyordu.

"Yaşam boyu süren bir savaşımdan sonra erkek savaşçı, elbette ki kendi kendini silmeyi başarır. Ama bunun bedelini ödemelidir. Ağzını bıçak açmaz birisi olur çıkar ve sonsuza değin içini dökmemeyi bir görev beller. Kadınların bu tür güçlüklerle uğraşmak gibi bir zorunlulukları yoktur. Bir kadın, buharlaşıp uçmaya hazırlıklıdır. Aslında kendisinden beklenen de budur.

"Bir kadın olarak, sır tutmak konusunda hiçbir zorunluluğum yok benim. Kaldı ki, buna zerre kadar aldırmıyorum. Gizlilik, siz erkeklerin toplum gözünde önemli olmanın karşılığında ödemek zorunda olduğunuz bir bedeldir. Savaşım yalnızca erkekler için geçerlidir, zira erkekler kendilerini silmiş olmanın sıkıntısını hissederler ve bir yerlerde, bir şekilde ortaya çıkarlar. Sen örneğin; dolaşıp, her gittiğin yerde konferanslar veriyorsun.

Florinda çok garip bir biçimde sinirlerimi bozmuştu. Varlığı beni nedense rahatsız etmişti. Doğrusu don Juan ve Silvio Manuel de bende bir gerginlik ve korku uyandırırlardı. Aslında onlardan ürküyordum, özellikle de Silvio Manuel'den. Beni korkutuyordu ancak duyduğum dehşetle birlikte yaşamasını öğrenmiştim. Öte yandan, Florinda beni korkutmuyordu. Gerginliğim, onun becerisinin beni tehdit ettiğini hissetmemden kaynaklanıyordu.

Bana don Juan, ya da Silvio Manuel'in baktığı gibi gibi bakmıyordu. Onlar, gözlerini yüzüme dikerler ve teslim olup başımı öte yana çevirinceye değin öylece bakarlardı. Florinda'ysa arada bir göz atıyordu yüzüme. Gözlerini sürekli oradan oraya gezdiriyor, yalnızca gözlerimi incelemekle kalmıyor, yüzümün ve bedenimin her santimini de inceliyordu. Konuşmasını sürdürdükçe gözlerini yüzümde, ellerimde, kendi ayaklarında, tavanda gezdiriyordu.

"Seni huzursuz ediyorum, değil mi?" diye sordu.

Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. Güldüm. Sesinde hiç de tehdit eder bir ifade yoktu.

"Evet," dedim.

"Gayet makul birşey bu," diye devam etti. "Sen bir erkek olmaya alışıksın. Sana göre bir kadın kullanılmak için yaratılmış bir varlıktır. Kadın sence budalanın tekidir. Bir erkek, hem de bir Nagual olman, durumu daha da güçleştiriyor."

Kendimi savumaya zorunlu hissettim. Son derece önyargılı bir kadın olduğunu düşünüyordum ve bunu ona söy-

lemek istedim. Görkemli bir giriş yaptım, ancak gülüşünü duyduğum an hızım kesildi. Neşeli, gençlik dolu bir gülüştü. Don Juan'la don Genaro bana her zaman gülerlerdi ve onların gülüşleri de gençlik doluydu, ancak Florinda'nın gülüşünün farklı bir tınısı vardı. Ne bir telaş, ne de baskı vardı onun gülüşünde.

"İçeri girsek iyi olur,"dedi. "dikkatimizin dağılmaması gerekir. Nagual Juan Matus zaten seni dolaştırmış ve dünyayı sana göstermişti; sana anlattıkları için gerekliydi bunlar. Benim sana anlatacaklarımsa farklı bir ortam gerektiriyor."

Küçük bir odada, deri bir koltuğa oturduk. Kapalı mekânlarda kendimi daha rahat hissediyordum. Hemen bana yaşamını anlatmaya koyuldu.

Büyükçe bir Meksika kentinde, hali vakti yerinde bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiş. Tek çocuk olduğu için ailesi daha doğduğu günden itibaren onu şımartmış. Kendini sahte alçakgönüllüğe kaptırmamış ve güzelliğinden hiç şüphe duymamış. Ona göre güzellik, hayran olunduğunda serpilip gelişen bir ifritmiş. Aşılması en zor olan ifritin bu olduğundan en ufak şüphesi bulunmadığını, eğer çevremdeki güzel insanlara dikkat edecek olursam, bunların zavallı yaratıklar olduklarını da görebileceğimi söyledi.

Onunla tartışmak istemiyordum, ancak ona düşüncelerinin önyargılı olduğunu söylemeden edemeyecektim. Aklımdan geçenleri okumuş olmalı ki, bana göz kırptı.

"Onların hepsi zavallı, inan bana," diye devam etti. "Bir dene. Onların güzel oldukları için önemli oldukları düşüncesini aklından sil. Ne demek istediğimi anlayacaksın."

Güzelliği yüzünden kapıldığı kibirin tüm suçunun salt ebeveynlerine ya da kendisine yüklenemeyeceğini belirtti. Bebekliğinden itibaren çevresindeki herkes onun kendisini önemli ve benzersiz hissetmesi için elbirliğiyle çalışmışlar.

"On beş yaşıma geldiğimde," diye devam etti, "Kendimi dünyaya gelmiş en olağanüstü yaratık gibi hissediyordum. Herkes böyle söylüyordu, özellikle de erkekler."

İlk gençlik yıllarında hayranlarının ilgisine ve pohpohlamalarına kendini iyice kaptırmış. On sekiz yaşına geldiğinde, çevresinde kendisiyle evlenmeye niyetli on bir talibinin arasından ona göre en kusursuz olan kocayı seçmiş. Kendisinden on beş yaş büyük, oldukça varlıklı bir adam olan Celestino'yla evlenmiş.

Florinda evlilik yaşamını, gerçek bir yeryüzü cenneti olarak betimliyordu. Son derece geniş olan arkadaş grubuna Celestino'nun arkadaşları da eklenmiş. Hayat, sürekli bir şenlik gibiymiş.

Bununla birlikte bu mutluluk, topu topu altı ay sürmüş ve bu süre göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş. Bilinmeyen bir hastalığa yakalanmasıyla birlikte bu güzel günler birdenbire ve acımasızca sona ermiş. Florinda'nın sol ayağı, ayak bileği ve baldırı şişmeye başlamış. Güzelim bacağının hatları mahvolmuş; şişkinlik bacağının üzerinde öylesine yayılmış ki, cilt üzerindeki dokular çatlamaya ve kabuk bağlamaya başlamış. Bacağının dizden aşağı bölümü üzerinde yaralar oluşmuş ve yaralardan irin akmaya başlamış. Fil hastalığı teşhisi konmuş. Doktorların onu iyileştirme çabaları son derece yetersiz ve acı verici oluyormuş; sonuçta, tedavinin ancak gelişmiş tıp merkezlerinin bulunduğu Avrupa'da yapılabileceğine karar vermişler.

Üç ay içinde Florinda'nın yeryüzü cenneti tam bir cehenneme dönüşmüş. Umutsuzluğa ve acıya öylesine gömülmüş ki, yaşamını sürdürmektense ölümü yeğlemeye başlamış. Çektiği ıstırapların yarattığı içler acısı duruma daha fazla dayanamayan bir hizmetçi kız ona, Celestino'nun eski sevgilisinin, Florinda'nın yemeğine bir karışım—büyücüler tarafından hazırlanmış bir zehir—koyması için kendisine rüşvet verdiğini itiraf etmiş. Yaptığından büyük bir pişmanlık duyan kız, Florinda'ya kendisini bir sağaltıcıya, bu tür bir zehire karşı tek panzehirin ne olduğunu bilen bir kadına götürmeye söz vermiş

Florinda, yaşadığı ikilemi anımsayınca kıkırdadı. Bağ-

naz bir Katolik olarak yetiştirilmiş. Büyücülüğe ya da Kızılderili yöntemlerine inanmıyormuş. Ancak duyduğu acı öylesine yoğun, durumu ise o denli ciddiymiş ki, her şeyi denemeye hazırmış. Celestino'ysa şiddetle karşı çıkıyormuş buna. Hizmetçi kızı yetkililere şikayet etmek niyetindeymiş. Florinda araya girmiş. Bunun nedeni kıza acıması değil, sağaltıcıyı kendi başına bulamamasından duyduğu korkuymuş.

Florinde birdenbire ayağa kalktı ve gitmem gerektiğini belirtti. Koluma girerek, en eski, en değerli dostuymuşum gibi beni kapıya kadar geçirdi. Yorgun olduğumu, zira sol yan bilincinin ihtiyatla kullanılması gereken özel ve kırılgan bir bilinç düzlemi olduğunu belirtti. Erksiz bırakan bir durumdu bu kesinlikle. Silvio Manuel'in ikinci dikkatimi toplayabilmem için beni sertçe bu düzleme girmeye zorlamaya çalıştığında ölümle yüz yüze gelmem de bunun bir kanıtıydı. İnsanın hızla bilgilenmesinin münkün değilmiş. Bu, ağır işleyen bir süreçmiş; beden doğru zamanda, doğru ve kusursuz koşullarda, istekten bağımsız bir biçimde bilgilerini toplamaya başlarmış.

Dış kapının önünde bir süre durarak ayaküstü vedalaştık. Birdenbire bana, Nagual Juan Matus'un o gün beni kendisine getirmesinin nedeninin, dünyadaki vadesinin dolmak üzere olduğunu bilmesi olduğunu söyledi. Silvio Manuel'in planına göre almış olduğum ilk iki yönerge tamamlanmış oluyordu. Şimdi tamamlanması gereken tek bölüm, onun bana söyleyecekleriydi. Ancak onun öğretileri gerçek anlamda bir yönerge değil, daha çok onunla olan bağımın kurulması ile ilgiliymiş.

Don Juan beni Florinda'ya bir sonraki götürüşünde, kapının önünde tam ayrılmadan önce, Florinda'nın bana söylediklerini yineleyerek, kendisinin ve topluluğunun üçüncü dikkate girme zamanlarının yaklaştığını söyledi. Sonra da herhangi bir soru sormama fırsat vermeden beni evin içine

doğru itiverdi. İtişi beni yalnızca evin içine değil, en keskin bilinç düzlemime de sokmuştu. Sis duvarını gördüm.

Florinda, don Juan'ın beni içeri itmesini bekliyormuş gibi, holde duruyordu. Koluma girdi ve sessizce beni oturma odasına götürdü. Oturduk. Sohbet etmek istedim, ancak konuşamadım. Nagual Juan Matus gibi kusursuz bir savaşçı tarafından yapılan bir itişin kişiyi farklı bir bilinç düzlemine aktarabileceğini söyledi. En baştan beri benim hatam, yöntemin önemine duyduğum inançmış. Oysa, bir savaşçıyı farklı bir bilinç düzlemine doğru itiş tarzı, ancak iki katılımcı, özelikle itişi yapan kişi, kusursuzsa ve kişisel erkle doluysa yararlı olabilirmiş.

Sis duvarını görmek, beni olağanüstü derecede sinirli yapmıştı. Bedenim, kontrolümün dışında titriyordu. Florinda, bedenimin titremesini kişinin bu bilinç düzeyinde bulunduğu sırada aktif olmayı arzulamayı öğrenmiş olmasıyla ilişkilendiriyor, bedenimin en keskin dikkatini yapılanlar üzerinde değil, söylenenler üzerinde odaklamasını öğrenebileceğini söylüyordu.

Daha sonra bana, sol yan bilincinde bulunmanın oldukça işe yaradığını belirtti. Nagual Juan Matus, yüksek bilinç konumuna geçebilmem için beni zorlayarak, ve savaşçılarıyla etkileşime girmeme yalnızca bu durumdayken izin vererek beni korumuş oluyordu. Florinda, onun taktiğinin öteki benliğin küçük bir bölümünü kasıtlı olarak ilişki anılarıyla doldurarak, işleyip yontmak olduğunu söyledi. Anılar günün birinde öteki benliğin ölçülemez zenginliğine doğru bir yolculuğa çıkmadan önce ussal bir çıkış noktası işlevini görmek üzere yeniden bilincin düzeyine çıkıncaya kadar unutulurmuş.

Çok gergindim, bana yaşam öyküsünü kalan bölümünü anlatmayı sürdürerek sakinleştirmeyi önerdi. Bunun gerçekte, dünyada bir kadın olarak kendi yaşamının öyküsü değil, değersiz bir kadına bir savaşçı olması için nasıl yardım edildiğinin öyküsü olduğunu vurguladı.

Anlattığına göre bir kez sağaltıcıyı görmeye karar verdikten sonra, onu durdurabilmek mümkün olmamış. Hizmetçi kız ve dört adamın taşıdığı bir sedyenin üzerinde tüm yaşamını değiştiren iki günlük bir yolculuğa çıkmış. Yol yokmuş. Dağlık bir alanda, zaman zaman adamların sırtlarında ilerliyorlarmış.

Sağaltıcının evine gece geç saatlerde varmışlar. Ev iyice aydınlatılmış ve içerde bir sürü insan varmış. Yaşlı, kibar bir adam kendisine sağaltıcının bir hastayı ziyaret etmek üzere oradan ayrıldığını, o gün geri dönmeyeceğini söylemiş. Adam, sağaltıcının çalışmaları konusunda oldukça bilgi sahibi görünüyormuş ve Florinda onunla rahat rahat konuşabileceğini düşünmüş. Adam oldukça yardımsever davranıyormuş ve ona açılarak kendisinin de bir hasta olduğunu belirtmiş. Hastalığının kendisini onulmaz bir duruma getirdiğini, bu yüzden dünyaya ilgisini yitirdiğini söylemiş. Geç saatlere kadar hoşbeş etmişler. Yaşlı adam öylesine yardımsevermiş ki, sağaltıcı geri dönünceye kadar dinlenebilmesi için Florinda'ya kendi yatağını vermiş.

Sabahleyin Florinda bacağında büyük bir acıyla uyanmış aniden. Bir kadın bacağını oynatıyor, parlak bir tahta parçasını derisinin üzerine bastırıyormuş.

"Sağaltıcı çok güzel bir kadındı," diye sürdürdü Florinda konuşmasını. "Bacağıma bir göz attı ve başını salladı. "Bunu sana kimin yaptığını biliyorum," dedi. Bunu yapması için ya ona çok para vermişler, yahut da senin yararsız bir insan olduğuna kanaat getirmiş. Sence bunlardan hangisi doğru?"

Florinda gülmüş. Sağaltıcının ya çılgın, ya da kaba biri olduğunu düşünmüş. Dünyada herhangi birinin onun yararsız biri olarak düşünebileceğine ihtimal vermiyormuş. Duyduğu dayanılmaz acıya rağmen, kadına kendisinin zengin ve değerli bir insan olduğunu, kimsenin oyununa gelmeyeceğini anlatmış.

Florinda, sağaltıcının o anda ona karşını tavrının değiş-

tiğini anımsadı. Ürkmüş görünüyormuş. Ona saygılı bir tavırla "Küçük hanım" diye hitap etmeye başlamış ve odadakileri dışarı çıkarmış. Yalnız kaldıklarında sağaltıcı Florinda'nın göğsünün üzerine oturmuş ve başını geriye, yatağın ucuna doğru itmiş. İtişip kakışmaya başlamışlar. Kadının onu öldüreceğini sanmış. Bağırmaya, hizmetçileri çağırmaya yeltenmiş, ancak sağaltıcı aceleyle başını bir battaniyeyle örterek burnunu tıkamış. Florinda'nın soluğu kesilmiş ve nefes alabilmek için ağzını açmış. Sağaltıcı Florinda'nın göğsüne bastırdıkça ve burnunu tıkadıkça, Florinda ağzını daha da açıyormuş. Sağaltıcının ona ne yaptığını anlayıncaya kadar, sağaltıcının ağzına dayadığı kocaman şişenin içindeki tatsız sıvıyı içmiş bile. Florinda, sağaltıcının bu hareketi çok becerikli bir biçimde yaptığını, başı yatağın kenarından aşağı doğru sarkmasına rağmen içtiği sıvının boğazını tıkamadığını belirtti.

"O sıvıdan o kadar çok içmiştim ki kusacağımı sandım," diye devam etti Florinda. "Beni yatağın üstünde oturttu ve hiç kırpmadan gözlerini gözlerime dikti. Parmağımı gırtlağıma sokup içtiklerimi çıkartmak istiyordum. Dudaklarımı kanatıncaya kadar beni tokatladı. Bir Kızılderili beni tokatlasın! Dudaklarımı kanatsın! Ne annem ne de babam bana bir fiske bile vurmamışlardı. Şaşkınlığım o denli büyüktü ki, midemde hissettiğim rahatsızlığı unutmuştum.

"Adamlarımı çağırıp beni eve götürmelerini söyledi. Daha sonra bana doğru eğilerek dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve kimsenin duymayacağı biçimde bana fısıldadı. "Dokuz gün içinde geri dönmezsen seni kıçı kırık karı, bir kurbağa gibi şişersin ve Tanrı'ya canını alması için dua edersin."

Florinda sıvının boğazını ve ses tellerini tahriş ettiğini söyledi. Ama bu öteki sorunların yanında hiç önemli değilmiş. Eve geri döndüğünde Celestino'yu, çılgın gibi, öfke içinde onu bekler bulmuş. Konuşamadığı için Florinda, susup onu izliyormuş yalnızca. Celestino'nun öfkesinin, sağ-

lığına duyduğu ilgiden kaynaklanmadığının ayırdına varmış; onun derdi, servet ve sosyal statü sahibi bir adam olarak kendi kişisel konumuymuş. Nüfuzlu dostlarının gözünde, Kızılderili büyücülerden çare arayan biri durumuna düşmek, onu çileden çıkartıyormuş. Öfke içinde bağırıyor çağırıyor, sağaltıcı kadını askeri karargâha şikayet edeceğini, yakalatacağını, şehre getirtip adamakıllı benzettikten sonra hapse tıktıracağını söylüyormuş. Bunlar kuru sıkı tehditler değilmiş; gerçekten de, askeri komutana kadını yakalamaları için bir devriye göndermeleri konusunda baskı yapmış. Askerler birkaç gün sonra geri dönüp kadının kaçtığını söylemişler.

Hizmetçi kız, geri dönmeyi arzuluyorsa, sağaltıcının onu bekliyor olacağını söyleyerek Florinda'yı rahatlatmış. Boğazındaki yanmanın devam etmesine, katı hiçbir şey yiyemeyecek durumda olmasına, ancak sıvı gıdalarla beslenebilmesine rağmen, Florinda sağaltıcıyı göreceği günü iple çekiyormuş. İlaç, bacağındaki acıyı hafifletmiş.

Celestino'ya niyetinden söz ettiğinde, adam öylesine öfkelenmiş ki, bu saçmalığa bir son vermek üzere yardım toplamış. En güvendiği üç adamıyla birlikte at sırtında Florinda'dan önce yola çıkmış.

Florinda, sağaltıcının evine vardığında, ölüsünü bulabileceğini düşünüyormuş. Ancak içeride Celestino'yu tek başına oturur bulmuş. Adamlarına sağaltıcıyı bulup, icabında zor kullanarak, getirmelerini söyleyerek onları üç ayrı yöne göndermiş. Florinda evde daha önceki ziyaretinde tanıdığı adamı görmüş; adam, kocasını sakinleştirmeğe çalışıyor, adamlarından birinin kısa sürede kadınla birlikte geri döneceği konusunda ona güvence veriyormuş.

Florinda ön verandadaki küçük kulübeye yerleştirildikten hemen sonra, sağaltıcı evin önünde belirmiş. Celestino'ya hakaretler, yakası açılmadık küfürler ediyormuş. En sonunda Celestino öylesine öfkelenmiş ki, dövmek için kadının üzerine yürümüş. Adam onu tutmuş ve vurmaması

için yalvarmış. Dizlerinin üzerine çökmüş, onun yalnızca yaşlı bir kadın olduğunu söylüyormuş. Adamın bu davranışı da Celestino'yu yumuşatmamış. Yaşına başına bakmadan onu kamçılayacağını söylüyormuş. Onu yakalamak üzere ileri doğru atılmış, ancak bir anda donup kalmış. Dev gibi altı adam, ellerinde palalarıyla, otların ardından çıkarak yaklaşmışlar. Bu görüntü karşısında Celestino korkudan donmuş, beti benzi atmış. Sağaltıcı yanına yaklaşarak, ya kendisinin kıçını kamçılayacağını ya da yardımcılarının onu parça parça edeceğini söylemiş. Onca azametine, gururuna rağmen Celestino uysal bir tavırla kamçılanmak üzere eğilmiş. Sağaltıcı birkaç saniye içinde onu çaresiz bir adam durumuna getirmiş. Yüzüne bakmış ve gülmüş. Onu kıskıvrak yakaladığını biliyormuş ve yorgunluktan yere yığılmasına göz yummuş. Kendi değeri üzerine şişirilmiş düşünceleriyle kendinden geçen bu ahmağı tuzağına düşürmüş.

Florinda bana baktı ve güldü. Bir süre sessiz kaldı.

"*İz sürme* sanatının birinci ilkesi savaşçıların kendi savaş alanlarını seçmeleridir," dedi. "Bir savaşçı, çevrenin nasıl olduğunu bilmeden asla savaşa girmez. Kadın sağaltıcı, Celestino'yla mücadelesinde bana *iz sürmenin* birinci kuralını gösterdi.

"Sağaltıcı daha sonra uzandığım yere geldi. Ağlıyordum. Yapabildiğim tek şey buydu. Benimle ilgileniyor görünüyordu. Battaniyemi omuzlarıma sarmaladı ve gülerek bana göz kırptı.

"Seninle işimiz bitmedi kıçı kırık karı", dedi. "Eğer yaşamak istiyorsan en kısa zamanda geri gel. Ancak, efendini yanına alma, seni küçük orospu. Yalnızca çok gerekli insanlarla birlikte gel."

Florinda'nın bakışları bir an bana takıldı kaldı. Suskunluğunu, benden düşüncemi belirtmemi istiyor biçiminde yorumladım.

"Gereksiz olan her şeyi gözden çıkartmak iz sürme sanatının ikinci kuralıdır," diye devam etti, bir şey söy-

lememe fırsat vermeden.

Anlattıklarına kendimi öylesine kaptırmıştım ki, sisten duvarın kaybolduğunu—ya da ne zaman kaybolduğunu—ayrımsayamamıştım. Yalnızca artık onun orada olmadığını fark edebildim. Florinda yerinden kalktı ve beni kapıya kadar geçirdi. İlk buluşmamızda olduğu gibi kapının önünde bir süre konuştuk.

Florinda bana, Celestino'nun öfkesinin sağaltıcıya, onun aklına olmasa bile, bedenine *iz sürücülerin* ilk üç kuralını açıklamasını da sağladığını belirtti. Zihni tümüyle kendi üzerinde odaklanmasına rağmen—zira kendisi için duyduğu bedensel acı ve güzelliğini yitirmenin neden olduğu büyük üzüntünün dışında hiçbir şey yokmuş—bedeni, olup biten her şeyi anlamış ve olayları düzeltmesi için basit bir uyarı yeterli olacakmış.

"Savaşçılar kendilerine destek olacak dünyadan yoksundurlar," diye devam etti. "Bu nedenle kurala sahip olmaları gerekir. Yine de, *iz sürücülerin* kuralı herkes için geçerlidir.

"Celestino'nun küstahlığı, onun yapmaması, eğitimimin ve özgürlüğümün başlangıç noktası oldu. Kendine verdiği önem—ki bu benim için de geçerliydi, her ikimizi de herkesten üstün olduğumuz duygusuna yönlendirmişti. Sağaltıcı bizi gerçekte olduğumuz noktaya—hiçliğe indirgedi.

"Kuralın birinci ilkesine göre bizleri çevreleyen her şey, anlaşılmaz bir gizemdir. Kuralın ikinci ilkesine göre, bu gizemi çözebilmek için uğraş vermemiz gerekir ancak bunu başarabilme umuduna kapılmamalıyız.

"Üçüncü kurala göreyse, kendisini çevreleyen anlaşılmaz gizemin ve görevinin bunu çözmek olduğunun farkında olan savaşçı, gizemler arasında ait olduğu yeri alır, kendisini de gizemin bir parçası olarak görür. Sonuçta, bir savaşçı için varlığın gizeminin sonu yoktur; bu varlık ister bir çakıl taşı, ister bir karınca, ister kişinin kendisi olsun. İşte bir savaşçının alçak gönüllülüğü burada yatar. Her şey eşittir."

Uzun bir sessizlik oldu. Florinda gülümsedi ve saçının

örgüsüyle oynadı. Yeterince yorulduğumu söyledi.

Florinda'yı üçüncü ziyaretimde, don Juan kapıda yanımdan ayrılmadı ve benimle birlikte içeri girdi. Topluluğunun tüm üyeleri evde toplanmışlardı, sanki uzun bir yolculuktan geri dönmüşüm gibi beni selamladılar. Bu çok hoş bir olaydı; Florinda ilk kez benim yanımda onlara katılıyordu.

Florinda'nın evine bir sonraki gidişimde, don Juan, daha önce de yaptığı gibi beni birdenbire içeri doğru itiverdi. Şaşkınlığım çok büyük oldu. Florinda holde beni bekliyordu. Bir anda sisten duvarın görünür olduğu duruma girmiştim.

Salondaki koltuğa oturur oturmaz "*İz sürme* sanatının ilkelerinin bana nasıl gösterildiğini sana anlatmıştım," diye başladı konuşmasına. "Şimdi, aynı şeyi senden bekliyorum. Nagual Juan Matus bu ilkeleri sana nasıl gösterdi?"

Bunları hemen anımsayamayacağımı söyledim. Düşünmem gerekiyordu, oysa düşünemiyordum. Bedenim ürkmüştü.

"Olayları karmaşıklaştırma," dedi emreden bir sesle. "Yalın olmaya çalış. Düşünmen gereken bir savaşa girip giremeyeceğindir, zira tüm savaşlar birinin yaşamına mal olur. Bu, iz sürme sanatının üçüncü kuralıdır. Bir savaşçı, en son hamlesini burada ve şimdi yapacağını bilmeli, buna hazır olmalıdır. Ancak bu, aceleyle, gelişigüzel yapılacak bir şey değildir.

Düşüncelerimi bir türlü toparlayamıyordum. Ayaklarımı uzattım ve koltuğa uzandım. Düğümlendiği hissine kapıldığım bedenimin orta bölgesini rahatlatabilmek üzere derin derin nefes aldım.

"İyi," dedi Florinda. Görüyorum ki *iz sürme* sanatının dördüncü ilkesini uyguluyorsun. Rahatla, kendini bırak, hiçbir şeyden korkma. Bizi yönlendiren güçler ancak bu şekilde yolumuzu açarlar ve bize yardımcı olurlar. Ancak bu şekil-

de."

Don Juan'ın bana *iz sürme* sanatının ilkelerini nasıl gösterdiğini anımsamaya çalıştım. Niyeyse zihnim geçmiş deneyimler üzerinde odaklanmayı reddediyordu. Don Juan, son derece silik bir anı olarak kalmıştı. Ayağa kalktım ve çevreme bakındım.

Bulunduğumuz oda, son derece zevkli bir biçimde döşenmişti. Zemin, geniş, devetüyü renkli seramiklerle kaplıydı; yerleştiriliş tarzında ince bir zevk seziliyordu. Mobilyaları incelemek niyetindeydim. Koyu kahverengi çok güzel bir masaya doğru ilerledim. Florinda yerinden sıçrayarak yanıma geldi ve şiddetle beni sarstı.

İz sürme sanatının beşinci kuralını doğru biçimde uyguladın," dedi. "Dikkatinin dağılmasına izin verme."

"Beşinci ilke nedir?" diye sordum.

"Baş edemeyecekleri durumlarla karşılaştıklarında savaşçılar bir an için geri çekilirler," dedi. "Zihinlerini rahatlatırlar. Zamanlarını başka bir şeyle uğraşarak geçirirler. Herhangi bir uğraş olabilir bu.

"Sen de tam olarak bunu yaptın. Ancak, bunu başardığına göre, altıncı ilkeyi uygulaman gerekiyor: Savaşçılar zamanı iyi değerlendirirler; bir anın bile değeri vardır. Yaşamın için verdiğin savaşta, bir saniye sonsuzluktur. Savaşçılar amaçladıkları başarıdır ve bu yüzden zamanlarını iyi kullanmak zorundadırlar. Savaşçılar bir anı bile harcamazlar.

Birdenbire bilincime anılar üşüşmeye başladı. Heyecan içinde, Florinda'ya don Juan'ın beni bu ilkelerle ilk kez tanıştırdığı zamanı anımsadığımı söyledim. Florinda, sessiz olmamı istiyormuş gibi parmaklarını dudaklarına götürdü. Beni yalnızca ilkelerle yüzyüze getirmek istediğini, ancak bu deneyimleri ona anlatmamı istemediğini söyledi.

Florinda öyküsünü sürdürdü. Sağaltıcının yanına, kendisine Celestino'yu almadan gelmesini söylediği için, yalnız gelmiş. Sağaltıcı ona, acısını şıp diye kesen bir karışım içir-

miş, kulağına kendisinin, yani Florinda'nın tek başına büyük bir karar almasının gerekeceğini, bu arada başka bir işle uğraşarak zihnini dinlendirebileceğini, ancak, kararını bir kez verdikten sonra bir anını bile boşa geçirmemesi gerekeceğini söylemiş.

Florinda eve vardığında, geri dönmek istediğini belirtmiş. Bu konuda o denli kararlı görünüyormuş ki, Celestino ona itiraz etmenin hiçbir yararı olmayacağını anlamış.

"Hiç vakit kaybetmeden sağaltıcıyı görmeye gittim," diye devam etti Florinda. "Bu kez at sırtında gidiyorduk. Yanıma en güvendiğim hizmetkârlarımı, bana zehiri veren kızı ve atlarla uğraşmak üzere bir erkek hizmetçi almıştım. Dağları aşarken oldukça zorlandık; atlar ayağımın kötü kokusundan huysuzlandılar; ancak yine de dağları aşmayı başardık. Farkında olmadan, *iz sürme* sanatının üçüncü ilkesinden yararlanmıştım. Yaşamımı, ya da yaşamımdan artakalanları, o yola koymuştum. Ölüme hazırdım ve istekliydim. Bu benim için çok zor bir karar olmamıştı. Zaten ölüyordum. Benim durumumda olduğu gibi, kişi büyük bir acı değil, ancak büyük bir rahatsızlık içinde ve yarı ölü bir durumdaysa, genelde öylesine tembelleşir ve kendini öylesine zayıf hisseder ki, parmağını kımıldatması bile olanaksızlaşır.

"Sağaltıcının evinde altı gün kaldım. Daha ikinci günde kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Şişkinlik inmiş, akıntı durmuştu. Artık acı duymuyordum. Yalnızca biraz güçsüzdüm ve yürürken dizlerim titriyordu.

"Altıncı gün, sağaltıcı beni odasına götürdü. Bana son derece kibar davranıyor ve büyük ilgi gösteriyordu. Beni yatağın üzerine oturttu ve kahve ikram etti. Yerde, ayaklarımın dibinde oturdu, yüzüme baktı. Tam olarak neler söylediğini anımsamıyorum.

"Çok hastasın ve seni ancak ben sağaltabilirim," diyordu. "Eğer bunu yapmazsam, ölümün korkunç olacak. Senin gibi bir enayiye yakışacak türden acı son. Aslında, istesen

seni bir günde iyileştirebilirim, ancak bunu yapmayacağım. Sana ne anlatmak istediğimi anlayıncaya kadar buraya gelmeye devam edeceksin. Ancak o zaman tam anlamıyla iyileşebilirsin; aksi takdirde, bu geri zekalı halinle buraya bir daha hiç geri dönmeyeceksin."

Florinda, sağaltıcının ona yardım etmek için yapacaklarını en ufak ayrıntısına kadar anlattığını söyledi. Florinda, onun anlattıklarından tek bir söz anlamamıştı. Açıklamalarıdan, sağaltıcının biraz çatlak olduğuna iyice inanmaya başlamıştı.

Anlattıklarını Florinda'nın anlamadığını gördüğünde, sağaltıcı daha da sertleşmiş ve sanki Florinda bir çocukmuş gibi kendisinden, o olmadan yaşamının sona ereceğini, istediği an uyguladığı sağaltımı sona erdirerek onu umutsuzca ölüme terk edebileceğini defalarca tekrar etmesini istemişti. En sonunda, Florinda yalvararak kendisinden sağaltıma son verip onu evine ve ailesine geri göndermesini istediğinde kadının sabrı taşmış; ilaç şişesini tuttuğu gibi yere fırlatmış ve Florinda'ya artık ona tahammülünün kalmadığını söylemiş.

Florinda, bunun üzerinde ağlamaya başlamış—yaşamının ilk ve tek gerçek gözyaşlarıymış bunlar. Sağaltıcıya, tek isteğinin iyileşmek olduğunu ve bunun bedelini ödemeye çoktan hazır olduğunu söylemiş. Kadın, parasal ödeme için artık çok geç olduğunu, Florinda'dan, parasını değil, dikkatini istediğini belirtmiş.

Florinda bana, yaşamı boyunca arzu ettiği her şeyi elde etmesini öğrenmiş olduğunu itiraf etti. Nasıl inatçı olunacağını biliyormuş. Kadına, tıpkı onun gibi yarı ölü durumda sağaltım için gelen binlerce hastasının olması gerektiğini ve hiç şüphesiz sağaltıcının onların paralarını aldığını söylemiş—öyleyse nasıl oluyordu da ona diğerlerinden farklı davranıyordu? Her ne kadar Florinda için pek açıklayıcı olmasa da sağaltıcının yanıtı şöyleymiş: bir görücü olarak, Florinda'nın saydam bedenini görmüş ve

sağaltıcıyla Florinda birbirlerine tıpatıp benziyorlarmış. Florinda, kadının aralarındaki büyük farkı görememesi için deli olması gerektiğini düşünmüş. Sağaltıcı, kaba saba, eğitimsiz ve ilkel bir Kızılderili, Florinda'ysa zengin, güzel, üstelik beyaz.

Florinda kadına, kendisine ne yapmayı düşündüğünü sormuş. Sağaltıcı, onu iyileştirmek ve daha sonra da son derece önemli bir şeyi öğretmek üzere görevlendirildiğini belirtmiş. Florinda, ona bu görevi verenin kim olduğunu öğrenmek istemiş. Kadın, bunun Kartal olduğunu açıklamış. Bu yanıt üzerine Florinda, kadının kaçık olduğundan iyice emin olmuş. Yine de Florinda, kadının isteklerine boyun eğmekten başka bir seçeneğinin bulunmadığına inanıyormuş. Ona, her şeyi yapmaya hazır olduğunu söylemiş.

Kadın birdenbire hırçın tavrını değiştirmiş. Yanında götürmesi için ona bir ilaç vermiş ve en kısa zamanda geri gelmesini istemiş.

"Senin de bildiğin gibi," diye sürdürdü Florinda konuşmasını, "bir öğretmen çömezine çeşitli oyunlar oynamalıdır. O da bu oyunları sağaltımım aracılığıyla oynuyordu. Haklıydı. Öylesine budala biriydim ki, beni hemen sağaltmış olsaydı, hiçbir şey olmamış gibi o budala yaşamıma geri dönerdim. Hepimiz böyle yapmaz mıyız?"

Florinda, ertesi hafta geri dönmüş. Oraya vardığında, onu daha önce tanıştığı yaşlı adam karşılamış. Adam kendisiyle son derece dostane bir tavırla konuşuyormuş. Ona sağaltıcının birkaç gündür orada olmadığını ve daha birkaç gün geri dönmeyeceğini, kendisine, eğer gelirse Florinda'ya verilmek üzere bir ilaç bıraktığını söylemiş. Adam dostça, ancak buyurgan bir tavırla Florinda'ya sağaltıcının orada olmamasının kendisini iki seçenekle karşı karşıya bıratığını açıklamış: ya eve dönecekmiş ki, geçirdiği zorlu yolculuktan sonra eve dönüşü onu olasılıkla şu anda olduğundan daha kötü bir durumda bırakacakmış; ya da, sağaltıcının dikkatle belirlemiş olduğu yönergeleri izleyecekmiş. Adam, Florin-

da'nın orada kalarak sağaltımının derhal başlamasına karar vermesi durumunda, üç dört aylık bir süre içinde turp gibi olacağını söylüyormuş. Tek bir koşul varmış: kalmaya karar verecek olursa, sekiz gün boyunca sağaltıcının evinde kalacakmış ve zorunlu olarak, hizmetkârlarını geri gönderecekmiş.

Florinda, karar verecek durumda olmadığını söyledi— orada kalmaktan başka şansı yokmuş. Yaşlı adam ona hemen sağaltıcının kendisi için bırakmış olduğu karışımı vermiş. Adam, gece geç saatlere kadar Florinda'nın yanında kalmış. Oldukça güvenilir bir insan izlenimi uyandırıyormuş ve rahat konuşmaları Florinda'nın neşesini yerine getiriyormuş.

İki hizmetkâr, ertesi sabah kahvaltıdan sonra oradan ayrılmışlar. Florinda en ufak bir korku bile duymuyormuş. Yaşlı adama karşı içten bir güven besliyormuş. Adam ona, sağaltıcının yönergeleri uyarınca sağaltımı için bir kutu yapmak zorunda olduğunu söylemiş. Florinda'yı kuru, dairevi bir alanın ortasına yerleştirdiği alçak bir iskemleye oturtmuş. Florinda oturduktan sonra, yaşlı adam onu, yardımcıları olduğunu söylediği, üç genç adamla tanıştırmış. Adamların ikisi Kızılderili, üçüncüsü ise beyazmış.

Dört adamın Florinda'nın oturduğu iskemlenin çevresinde bir kutu inşa etmeleri bir saat bile sürmemiş. İşleri bittiğinde Florinda, rahat edebileceği, tepesinde kafesli bir havalandırma deliği bulunan bir sandığın içinde kapalı kalmış. Kapı işlevini görmesi için kutunun bir kenarı menteşelenmiş.

Yaşlı adam kapıyı açarak Florinda'nın sandıktan dışarı çıkmasına yardım etmiş. Onu eve götürmüş ve sağaltıcı geri döndüğünde hazır olması için ilacını hazırlamasında kendisine yardımcı olmasını istemiş.

Florinda, yaşlı adamın çalışma yöntemine hayran olmuş. Adam, keskin kokulu birtakım bitkilerden bir iksir yapmış ve içi sıcak bir sıvı dolu bir kova hazırlamış. Rahat etmesi için ayağını kovanın içine daldırabileceğini, ya da etkisini

yitirmeden onun için hazırlamış olduğu iksiri içebileceğini söylemiş. Florinda, hiç soru sormadan onun söylediklerini yapmış. Duyduğu rahatlık olağanüstüymüş.

Yaşlı adam daha sonra ona bir oda vermiş ve genç adamlardan sandığı odaya götürmelerini istemiş. Florinda'ya sağaltıcın geri dönmesinin günler sürebileceğini; bu arada kendisinin onun içi bırakılan tüm yönergeleri büyük bir titizlik içinde uygulaması gerekeceğini belirtmiş. Florinda söylenenleri kabul ettiğini bildirmiş; bunun üzerine yaşlı adam Florinda'ya yerine getirmesi gereken bir dizi görev sıralamış. Bu görevler arasında, iksirleri için gerekli olan tıbbi bitkilerin toplanması için dışarıda yapılacak yürüyüşler, bu iksirlerin yapımında yaşlı adama yardımcı olması da yer alıyormuş.

Florinda, bastıran sağanak yağmurlar yüzünden orada sekiz gün yerine on iki gün geçirdiği söyledi. Florinda'nın kadının aslında oradan hiç ayrılmadığını, gerçek sağaltıcının yaşlı adam olduğunu anlaması onuncu günde gerçekleşmiş.

Florinda, o anda yaşadığı şoku anımsadığında gülümsedi. Yaşlı adam ona bir oyun oynayarak kendi sağaltımına onun da etkin bir biçimde katılmasını sağlamış. Ayrıca, sağaltıcının isteklerine uymak bahanesiyle "özetleme" adı verilen özel bir görevi yerine getirmek üzere, onu her gün en az altı saat, sandığın içinde tutmuş.

Öyküsünün bu bölümünde, Florinda beni dikkatle inceledi ve bu kadarının yeterli olduğunu, artık gitme vaktimin geldiğini söyledi.

Florinda, bir sonraki toplantımızda bana, o günden sonra yaşlı adamın onun velinimeti olduğunu ve kendisinin, velinimetinin topluluğundaki kadınların Nagual Juan Matus için buldukları ilk *iz sürücü* olduğunu anlattı. Ancak o zamanlar kendisi bundan tümüyle habersizmiş. Velinimetinin onu farklı bir bilinç düzlemine aktarıp, gerçeği ona açtığında bile bu hiçbir işe yaramamış. O, güzel olduğu inancıyla

yetişmiş ve bu inanç onun etrafında öylesine aşılamaz bir kalkan oluşturmuş ki, değişimler onu hiç etkilemiyormuş.

Velinimeti, onun zamana gereksinimi olduğu sonucuna varmış. Celestino'yu Florinda'nın savaş alanına doğru çekmek üzere bir plan tasarlamış. Celestino'nun kişiliği hakkında kendisinin de doğru olduğunu bildiği, ancak kabullenmeye cesaret edemediği bazı gerçekleri ona göstermiş. Celestino, elinde bulunan her şey üzerinde büyük bir mülkiyet duygusuna sahipmiş; kişisel serveti ve Florinda da, sahip olduğu varlıklar arasında en değerileriymiş. Sağaltıcının karşısında küçük duruma düştüğünde razı olduğunda Florinda'nın hastalağı değilmiş ona bunu yaptıran. O sırada o, öcünü alabilmek için uygun anı kollamaktaymış.

Florinda'nın belirttiğine göre velinimeti ona esas tehlikenin, sağaltımının çok kısa sürmesi ve evin tek hâkimi olan Celestino'nun, Florinda'nın sağaltıcıyı ziyaret etmesine gerek kalmadığına karar vermesi olacağını söylemiş.

Daha sonra velinimeti ona diğer bacağına sürmesi için bir karışım vermiş. Merhem son derece yakıcıymış ve cildini hastalığın yayılmasını andıran bir biçimde tahriş etmiş. Velinimeti ona, sağaltıma gereksinim duymadığı zamanlarda bile kendisini görmek istediğinde bu merhemden sürmesini tavsiye etmiş.

Florinda, sağaltımın bir yıl sürdüğünü belirtti. Bu süre boyunca, velinimeti onu kuralla tanıştırmış ve tıpkı bir asker gibi, *iz sürme* konusunda eğitmiş. *İz sürme* ilkelerini, gündelik yaşamındaki edimleri; en başta basit edimlermiş; daha sonra giderek yaşamının belli başlı konuları üzerine uygulamasını istemiş.

Aynı yıl içinde, velinimeti onu Nagual Juan Matus'la tanıştırmış. Florinda onu, çok zeki ve düşünceli, ancak yine de, o güne değin tanımış olduğu en ele avuca sığmaz, en ürkütücü genç adam şeklinde tanımlıyordu. Söylediğine göre Celestino'dan kurtulmasında kendisine yardımcı olan, Nagual Juan Matus'muş. O ve Nagual Juan Matus Florin-

da'yı polisten ve yollarda barikat kuran askerlerden kaçırarak gizlice şehir dışına çıkartmışlar. Celestino, Florinda'nın kaçması üzerine polise haber vermiş ve nüfuzlu bir adam olarak, Florinda'nın kendisini terk etmemesi için tüm olanakları seferber etmiş.

Velinimeti bu yüzden Meksika'nın başka bir bölgesine kaçmış, kendisi de yıllarca onun evinde gizlenmek zorunda kalmış; aslında böyle bir durum Florinda için oldukça uygunmuş, zira özetleme görevini yerine getirmesi gerekiyormuş ve bunun için de mutlak yalnızlığa ve sessizliğe gereksinimi varmış.

Florinda bana, *rüya gören beden* nasıl *rüya görücülerin* hüneriyse, özetlemenin de *iz sürücülerin* hüneri olduğunu söyledi. Özetleme kişinin kendi yaşamını en önemli ayrıntılarına değin anımsayışından oluşuyormuş. Bu amaçla velinimeti ona bir simge olarak bir sandık bırakmış. Sandık, onun dikkatini yoğunlaştırmasına yardımcı olacakmış; zira tüm yaşamı gözlerinden akıp gidinceye değin, yıllarca o taburenin üzerinde oturması gerekecekmiş. Ayrıca sandık, kişiliğimizin dar sınırlarının bir simgesiymiş. Velinimeti Florinda'ya, özetleme görevini yerine getirir getirmez, artık kendi kişiliğinin dar sınırlamalarına katlanmak zorunda olmadığını simgeleştirmek üzere sandığı kırmasını söylemiş.

Anlattığına göre *iz sürücüler* yaşamlarının her anını salt anımsamanın ötesinde yeniden yaşayabilmek için kasalar ya da topraktan yapılmış tabutlar kullanırlarmış. *İz sürücülerin* yaşamlarını böylesine ayrıntılı bir biçimde özetlemek zorunda olmalarının nedeni şuymuş: Kartal'ın insana armağanı, onun gerçek bir bilinç yerine, gerçeğin kusursuz bir kopyası olması koşuluyla ikame bir bilinci de kabul etmek konusundaki isteklilliğini de kapsarmış. Bilinç Kartal'ın gıdası olduğuna göre, Kartal'ı, gerçek bilincin yerine kusursuz bir özetleme de hoşnut edebilirmiş.

Florinda daha sonra bana özetlemenin temel ilkelerini anlattı. Birinci aşama, yaşamımızdaki tüm olayların, in-

celemeye açık bir biçimde kısaca serimlenmesinden oluşuyordu.

İkinci aşamada, daha ayrıntılı bir anımsayış söz konusuydu; bu aşama, dizgesel olarak *iz sürücünün* kasanın içine girip oturmasından bir önceki andan itibaren başayabilir, kuramsal olarak doğuş anına değin inebilirmiş.

Kusursuz bir özetleme, bir savaşçıyı *rüya gören bedenin* üzerindeki kontrolü kadar—en az—değiştirebilir. Bu açıdan, *rüya görme* ve *iz sürme* aynı sonuca, üçüncü dikkate girişe varır. Bununla birlikte, bir savaşçının her ikisini de hem bilmesi, hem de uygulaması gerekir. Florinda kadınlar için, saydam beden içinde bunlardan birinin diğeri üzerinde başatlık kazanmasının farklı bilinç düzenlemeleri gerektirdiğini söyledi. Öte yandan erkekler her ikisini de kolaylıkla yapabilmelerine karşın, kadınların bu sanatlarda ulaşabildikleri beceri düzeyine ulamaları oldukça güçtür.

Özetlemede anahtar unsur, Florinda'ya göre, nefes almaktı. Nefes almak onun için büyülü bir şeydi; çünkü yaşam kaynağıydı. Söylediğine göre, kişi bedeninde uyarılan alanları azaltabilirse, anımsama daha kolay bir biçimde gerçekleşebilirmiş. Sandığın kullanılma amacı da buymuş; böylelikle, nefes alıp verme yoluyla kişi anılarının içinde giderek derinliklere ulaşabilirmiş. Kuramsal olarak *iz sürücüler* yaşamlarında deneyimlemiş oldukları her duyguyu anımsamak zorundalarmış ve bu süreç aldıkları ilk nefesle başlıyormuş. Bu noktada beni uyararak, anlattıklarının yalnızca bir giriş olduğunu, daha sonra, farklı bir uzamda bana *iz sürmenin* karışık yönlerini anlatacağını belirtti.

Florinda, velinimetinin kendisine yeniden yaşanması gereken olguları birer birer yazmasını öğütlediğini söylemişti. Velinimetinin belirttiğine göre yöntem, ilk alınan nefesle birlikte başlarmış. *İz sürücüler* bu sürece, çeneleri sağ omuzlarının üzerinde başlarlar ve başlarını yüz seksen derecelik bir kavis yapacak biçimde çevirirken, yavaşça nefes alırlar. Nefes alma, sol omuza varıldığında sona erer. Soluk alma

edimi sona erdiğinde, baş gevşek bir konuma getirilir. Daha sonra bakışları ileriye dönük olarak nefes verirler.

Daha sonra, *iz sürücüler*, listesinin en başında yer alan olayı ele alırlar ve bu olay içinde hissedilen duyguların tümü anımsanıncaya değin, o olayla birlikte olurlar. *İz sürücüler*, anımsadıkları olay her ne ise, ayırdına vardıkları duyguyu anımsadıklarında, yavaşça nefes alarak, başlarını sağ omuzlarından sol omuzlarına doğru çevirirler. Bu soluklanma edimi, enerjinin yeniden kazanılması amacını taşır. Florinda'nın savına göre, saydam beden sürekli biçimde örümcek ağına benzeyen iplikçikler üretir ve her türlü duygu tarafından sevk edilen bu iplikçikler parıltılı kütleden dışarı yansır. Böylelikle, her etkileşim ya da duyguların devreye girdiği her durum, bir gizilgüç ile saydam bedenin içine akar. *İz sürücüler*, sağdan sola doğru nefes alarak ve aynı anda bir duyguyu anımsayarak, nefes almanın büyüsüyle, geride bırakmış oldukları iplikçikleri toplarlar. Sonra soldan sağa doğru soluk verilir. Böylelikle iz sürücüler anımsanan olayda var olan diğer parıltılı bedenler tarafından bırakılan iplikçikleri dışarı fırlatırlar.

Florinda'nın buraya değin anlattıkları *iz sürme* sanatının zorunlu önedimlerimiş ve topluluğunun tüm bireyleri bu sanatın daha zorlu uygulamalarına bir giriş olarak bu edimleri deneyimlermiş. *İz sürücüler*, özellikle başkalarının bıraktıkları iplikçikleri dışarı atmak üzere, dünyada bırakmış oldukları iplikçikleri yeniden ele geçirebilmek için bu önedimleri uygulamadıkça, *kontrollü çılgınlıkla* baş edebilmeleri olanaksızdır, zira bu yabancı iplikçikler kişinin, kendine verdiği önem konundaki sınırsız kapasitenin de temelini oluşturur. *Kontrollü çılgınlık* başkalarını kandırmanın, onları cezalandırmanın, veya onlar karşısında üstünlük elde etmenin bir yolu olmadığına göre, onu uygulayabilmek için kişinin kendi kendine gülebilmesi gerekir. Florinda, ayrıntılı bir özetleme ediminin sağladığı sonuçlardan birinin de, kişinin insanlarla ilişkilerin özünde yer alan kendi kendine

hayranlığın bunaltıcı tekrarı karşısında gülebilme olduğunu söyledi.

Kural *iz sürme* ve *rüya görmeyi* birer sanat olarak tanımlıyormuş; bu nedenle bunlar uygulamalı edimlermiş. Nefesin hayat veren mahiyeti, aynı zamanda kişiye temizleme kapasitesini de kazandırırmış. Özetlemeyi uygulamalı bir konu durumuna getiren de, bu kapasiteymiş.

Bir sonraki buluşmamızda Florinda, son dakika yönergeleri adını verdiği öğretilerini özetledi. Nagual Juan Matus ve savaşçı topluluğu, artık gündelik yaşamla uğraşmak zorunda kalmadığım yolunda bir ortak yargıya vardıklarına göre, bana öğretilenin *iz sürme* sanatı değil, *rüya görme* sanatıymış. Bu yargının kökten bir değişime uğradığını ve kendilerini kötü bir duruma düşürdüğünü belirtti; bana iz sürme sanatını öğretmeye vakitleri kalmamıştı. Oysa kendisinin daha sonra, hazır olduğumda görevini yerine getirmek üzere, üçüncü dikkatın dış çevresinde kalması gerekiyordu. Öte yandan, onlarla birlikte bu dünyadan ayrılacak olursam, bu sorumluluktan kurtulacaktı.

Florinda, velinimetinin bir savaşçının en başta gelen görevleri olarak *iz sürmenin* üç temel tekniği üzerinde durduğunu söyledi. Bunlar, sırasıyla sandık, özetlenecek olayların listesi ve *iz sürücünün* nefesidir. Velinimeti, derinlikli bir özetlemenin, insan biçiminin yitirlmesi için en uygun yöntem olduğunu düşünüyormuş. Bu nedenle yaşamlarını özetledikten sonra, örneğin kişisel geçmişin silinmesi, kendi kendine verilen önemin yitirilmesi, rutin alışkanlıkların kırılması gibi edimlerden yararlanmak *iz sürücüler* için daha kolay olurmuş.

Florinda velinimetinin, önce öncülleri anlatarak, daha sonra da savaşçıların eylemlerinin altında yatan gerekçeleri belirterek ne demek istediğini açıklamak üzere tüm çömezlerine örnekler verdiğini söyledi. Velinimeti, *iz sürme* sanatının bir üstadı olduğu için, Florinda'nın hastalığından

ve sağaltımından bir manevra olarak yararlanmış; bu uygulama, yalnızca bir savaşçının yöntemine uyum sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda *iz sürme* sanatının yedi temel ilkesine de ustaca bir giriş oluşturuyormuş. Önce Florinda'yı kendi savaş alanına çekmiş, Florinda burada onun elindeymiş ve çaresizmiş; ondan gerekli olmayan şeyleri elinden çıkartmasını istemiş; ona vereceği bir kararla yaşamını belli bir amaca göre yönlendirmesini öğretmiş; nasıl gevşeneceğini öğretmiş; kendi becerilerini yeniden düzenleme konusunda ona yardımcı olabilmek üzere ona farklı ve o güne değin deneyimlememiş olduğu bir iyimserlik ve özgüven duyumu kazandırmış; ona zamanı özetlemeyi öğretmiş; ve son olarak da ona, bir *iz sürücünün* hiçbir zaman kendisini ön plana çıkarmadığını göstermiş.

Florinda'yı özellikle bu son ilke etkilemiş. Ona göre bu ilke, son dakika yönergeleri ile bana anlatmak istediği her şeyi özetliyormuş.

"Velinimetim liderdi," dedi Florinda. "Ancak, ona baktığında hiç kimse onun bir lider olabileceğine inanamazdı. Her zaman kadın savaşçılardan birini ön plana çıkarır, bu arada kendisi, onlardan biriymiş gibi hastaların arasına karışır ya da kendisini elinde bir çalı süpürgesi, sürekli olarak yerdeki kuru yaprakları süpüren yaşlı bir bunak gibi gösterirdi."

Florinda, kişinin *iz sürme* sanatının yedinci ilkesini uygulayabilmesi için, diğer altı ilkeyi de uygulaması gerektiğini belirtti. Bu nedenle velinimeti her zaman, perde arkasından onları izlermiş. Bu sayede çatışmaları engelleyebiliyor ya da geçiştirebiliyormuş. Ona saldıran olmaz, tepkiler hep diğerlerine yönelirmiş.

"Umarım artık ayrımına varmışındır," diye devam etti, "ancak üstad bir *iz sürücü, kontrollü çılgınlık* konusunda ustalaşabilir. *Kontrollü çılgınlık* insanları kandırmak değildir. Velinimetimin de açıkladığı gibi *kontrollü çılgınlık* savaşçıların *iz sürme* sanatının yedi temel ilkesini, en küçük ve

önemsiz eylemlerden ölüm kalım durumlarına kadar her yaptıklarına uygulamaları anlamına gelmektedir.

"Bu ilkelerin uygulanışı üç sonuç ortaya çıkarır. Birincisi, *iz sürücüler* kendilerini hiçbir zaman ciddiye almamayı öğrenmişlerdir; kendi kendileri ile dalga geçebilirler. Kişi ancak kendisiyle dalga geçmekten çekinmiyorsa başkalarıyla da dalga geçebilir. İkincisi, *iz sürücüler* sonsuz bir sabıra sahip olmasını öğrenmişlerdir. *İz sürücüler* asla acele etmezler; asla sinirlenmezler. Üçüncüsü de, *iz sürücülerin* doğaçlama konusunda sonsuz bir yetenekleri bulunmaktadır."

Florinda ayağa kalktı. Her zaman olduğu gibi onun oturma odasındaydık. Yönergelerin sona erdiğini söyleyeceğini sandım. Ayrılmadan bana belirtmek istediği son bir konunun daha bulunduğunu söyledi. Beni evin içinde yer alan başka avluya götürdü. Evinin bu bölümünü daha önce hiç görmemiştim. Alçak sesle birisine seslendi ve bir odadan bir kadın çıkıp yanımıza geldi. Onu önce tanıyamadım. Kadın bana adımla seslenince, onun doña Soledad olduğunu ayrımsadım. Şaşırıcı bir biçimde değişmişti. Daha genç ve daha güçlü görünüyordu.

Florinda Soledad'ın beş yıl boyunca bir sandığın içinde özetleme görevini yerine getirdiğini ve Kartal'ın, özetlemesini gerçek bilincinin ikamesi olarak kabul ederek onu serbest bıraktığını söyledi. Doña Soledad söylenenleri onaylar biçimde başını salladı. Florinda birdenbire lafımızı kesti ve bana gitmem gerektiğini, zira artık enerjimin tükendiğini söyledi.

O günden sonra birçok kez Florinda'nın evine gittim. Her gidişimde onu görüyordum, ancak bu çok kısa süreler içindi. Bana artık öğretilerini anlatmamaya karar verdiğini, bundan böyle yalnızca doña Soledad ile birlikte olmamın benim için daha yararlı olacağını söyledi.

Doña Soledad ile birkaç kez buluştuk, ancak bu buluşmalarımızda olup bitenleri hiçbir zaman anlayamadım. Bir-

likte olduğumuz her buluşmamızda beni odasının doğuya bakan kapısının önüne oturtuyordu. Kendisi de sağ yanıma oturarak bana dokunuyordu; daha sonra sisten duvarın dönmesini durduruyorduk ve her ikimiz de yüzlerimiz güneye, odasına doğru yönelmiş biçimde duruyorduk.

Duvarın dönüşünün nasıl durdurulacağını la Gorda'yla birlikte öğrenmiştim; öyle görünüyordu ki doña Soledad, bu algısal yeteneğin farklı bir yönünün ayırdına varabilmem için bana yardımcı olmaya çalışıyordu. La Gorda'yla birlikte, doğru bir biçimde ancak bir bölümümüzün duvarı durdurabildiğini ayrımsamıştım. Bu bende sanki, birdenbire ikiye bölünmüşüm gibi bir duygu yaratıyordu. Toplam benliğimin bir bölümü doğrudan doğruya öne doğru bakıyor, sağ yanıma doğru hareketsiz bir duvar *görüyordu,* öte yandan, toplam benliğimin daha büyük diğer bölümü sağa doğru doksan derece dönüyordu ve duvara bakıyordu.

Doña Soledad'la birlikte duvarı her durduruşumuzda ona bakmakla yetiniyorduk. Hiçbir zaman Nagual kadın, la Gorda ve benim daha önce bir çok kez yapmış olduğumuz gibi paralel çizgiler arasındaki alana girmedik. Doña Soledad her seferinde bana gözlerimi, sanki yansıtıcı bir cammış gibi sis üzerinde sabitleştirmemi söylüyordu. Daha sonra o güne değin karşılaştığım en ayrıntılı çözülmeyi deneyimliyordum. Sanki akıllara durgunluk veren bir sürat yarışındaydım. Sis tabakasının içinde gözümün önünde manzara parçaları oluşuyordu ve birdenbire farklı bir gerçekliğin içine giriyordum; bu, engebeli ve insan yaşamına uygun olmayan sarp, dağlık bir alandı. Doña Soledad, yanında bana kahkahalarla gülen güzel bir kadınla birlikte hep oradaydı.

O noktadan sonra olanlar konusunda anımsayabildiklerim, Nagual kadın, la Gorda ve benim paralel çizgilerin arasındaki alanda yaptıklarımız hakkında anımsayabildiklerimden bile daha azdı. Öyle görülüyordu ki, doña Soledad ile birlikte, benim bilmediğim bir başka bilinç düzlemine geçmiştik. Olabildiğince keskin bir bilinç düzlemindeydim,

ancak bundan daha da keskin bir başka düzlem daha bulunuyordu. Doña Soledad'ın bana açıkça göstermeğe çalıştığı ikinci dikkatin bu bölümü, o ana değin deneyimlemiş olduğum her şeyden daha karmaşık ve daha ulaşılmazdı. Tek anımsayabildiğim, oldukça fazla hareket etmiş olmanın üzerinde bıraktığı yorgunluk duyumuydu, millerce yol yürümenin, ya da engebeli dağ yollarında dolaşmanın kişide yarattığı yorgunluğa benzeyen bir duyguydu bu. Ayrıca, nedenini anlayamasam da, doña Soledad'ın, o kadının ve benim birbirimizle konuştuğumuzdan, duygularımızı ve düşüncelerimizi anlattığımızdan emindim; ancak bunların ayırdına varamıyordum.

Doña Soledad ile her buluşmamızdan kısa bir süre sonra, Florinda beni hemen dışarı çıkarıyordu. Doña Soledad bana çok az şey açıklıyordu. Öyle hissediyordum ki, böylesine yüksek bir bilinç düzleminde bulunmak onu yoruyor, bu nedenle de konuşma gücünü yitiriyordu. O dağlık bölgede, güzel kadının yanısıra nefesimizi kesen bir şey görüyorduk, ya da bir şey yapıyorduk. Dona Soledad, denemesine rağmen hiçbir şey anımsayamıyordu.

Florinda'dan, doña Soledad'la birlikte yaptığım yolculukların mahiyetini öğrenmek istedim. Son dakika yönergelerinin bir bölümünü, benim *iz sürücülerin* yaptığı biçimde ikinci dikkate girmemin sağlanmasının oluşturduğunu, *iz sürücünün* boyutuna geçişimde doña Soledad'ın benim için ondan daha iyi bir kılavuz olduğunu söyledi.

Son buluşmamız olduğuna inandığımız karşılaşmamızda Florinda, yönergelerinin başlangıcında olduğu gibi, beni holde bekliyordu. Elimden tuttu ve beni oturma odasına getirdi. Birlikte oturduk. Doña Soledad'la yaptığımız yolculukların altında herhangi bir anlam aramamam konusunda beni uyardı. *İz sürücülerin*, dünyaya bakışları yüzünden *rüya görücülerden* farklı olduklarını, doña Soledad'ın görevinin başımı çevirmek konusunda bana yardım etmek olduğunu söyledi.

Don Juan farklı bir yöne bakmak üzere bir savaşçının başını çevirmesi kavramından söz ettiğinde, onun davranışta bir değişikliği betimleyen bir eğretilemede bulunduğunu sanmıştım. Florinda, betimlemenin doğru olduğunu, ancak bunun bir eğretileme olmadığını söyledi. *İz sürücülerin* başlarını çevirdikleri doğruymuş; ancak onlar yeni bir yöne bakmak için değil, zamana farklı bir biçimde bakmak için başlarını çeviriyorlarmış. *İz sürücüler* yaklaşmakta olan zamanı görebiliyorlarmış. Normal olarak bizler zamanla ancak zaman bizden uzaklaştığı sırada görebilirdik. Ancak *iz sürücüler* bunu değiştirerek gelmekte olan zamanı görebiliyorlarmış.

Florinda, başı çevirmenin kişinin geleceği görmesi anlamına gelmediğini, kişinin böylelikle zamanı somut, olarak görebildiklerini ancak kavrayamadıklarını söyledi. Bu nedenle, doña Soledad ile birlikte neler yaptığımız üzerinde düşünmemin gereksiz bir iş olduğunu söyledi. Tüm bunlar ancak kendi bütünlüğümü algılayabildiğimde bir anlam kazanacaktı ve ancak o zaman bu gizemi çözebilmem için gerekli enerjiye kavuşacaktım.

Florinda bana fazladan bilgi veriyormuş gibi bir tavırla, doña Soledad'ın üstün bir *iz sürücü* olduğunu söyledi; ona göre o, bu alanın en iyisiydi. Söylediğine göre doña Soledad istediği her an paralel çizgileri aşabilirmiş. Ayrıca, don Juan Matus'un topluluğundaki savaşçıların hiçbiri onun yapabildiklerini yapamamışlardı. Kusursuz *iz sürme* teknikleri ile doña Soledad, paralel varlığını bulmuştu.

Florinda, Nagual Juan Matus, Silvio Manuel, Genaro ya da Zuleica'yla birlikte deneyimlediklerimin, ikinci dikkatin ancak çok küçük bölümlerini oluşturduğunu söylüyordu; doña Soledad'ın bana tanıklık etmeme yardımcı olmaya çalıştığı bölümse ikinci dikkatin yine çok küçük, ancak farklı bir bölümüymüş.

Doña Soledad yalnızca yaklaşmakta olan zamanı görmemi sağlamakla kalmamış, aynı zamanda beni paralel var-

lığına da götürmüştü. Florinda paralel varlığı, açıklanamaz bir enerjiyle dolu saydam varlıklar olarak, tüm canlı varlıklarda bulunan karşı denge olarak açıklıyordu. Bir kişinin paralel varlığı, onunla aynı cinsten başka bir insanmış ve oldukça yakın, çözülmez bir biçimde birincisine bağlanırmış. Dünya üzerinde aynı zamanda birlikte var olurlarmış. İki paralel varlık, aynı kutbun iki ayrı ucu gibiymiş.

Savaşçılar için kendi paralel varlıklarını bulmak olanak dışıymış. Zira, bir savaşçının yaşamında onu başka yöne çeken çok sayıda unsur, öncelikli başka ilgi alanları bulunurmuş. Ancak böylesine ustalık gerektiren bir edimi başaran bir kişi, paralel varlığında tıpkı doña Soledad'ın yaptığı gibi, sonsuz bir gençlik ve enerji kaynağına kavuşabilirmiş.

Florinda aniden yerinden kalktı ve beni doña Soledad'ın odasına götürdü. Belki de bunun son görüşmemiz olduğunu bildiğim için, tuhaf bir kaygıya kapılmıştım. Florinda'nın bana biraz önce söylediklerini kendisine anlattığımda, doña Soledad bana güldü. Gerçek bir savaşçının alçak gönüllüğü olduğuna inandığım bir tavırla bana, kendisinin hiçbir şey öğretmediğini, yapmayı arzuladığı tek işin bana kendi paralel varlığını gösterebilmek olduğunu, zira Nagual Juan Matus ve savaşçıları bu dünyadan ayrıldıklarında sığınması gereken yerin orası olduğunu belirtti. Bununla birlikte, kendisinin de anlayamadığı bir şey daha olmuştu. Florinda'nın ona açıkladığına göre, birbirimizin enerjisini yükseltmiştik ve bu durum da bizleri yaklaşmakta olan zamanla, Florinda'nın arzu ettiği biçimde küçük dozlarda değil, benim kural tanımayan doğamın arzuladığı gibi kavranması olanaksız büyük parçalar halinde görmemize yol açmış.

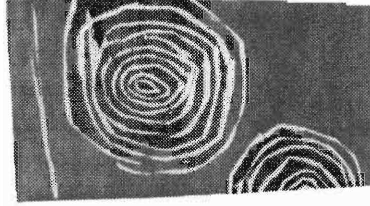
Son buluşmamızın sonuçları oldukça şaşırtıcı olmuştu. Doña Soledad, paralel varlığı ve ben, bana olağanüstü uzun gelen bir süre boyunca birlikte olduk. Paralel varlığın yüzünü tüm hatlarıyla görebildim. Bana kim olduğunu anlatmaya çalıştığını hissediyordum. Bunun son buluşmamız olduğunu da biliyor gibiydi. Gözlerinde insanı bir anda et-

kisine alan bir kırılganlık duygusu okunuyordu. Daha sonra rüzgâra benzeyen bir güç bizi oradan alıp başka bir yere sürükledi. Bundan sonra olanlar, benim için hiçbir anlam taşımıyordu.

Florinda ani bir tavırla ayağa kalkmama yardım etti. Kolumdan tuttu ve beni kapıya doğru geçirdi. Doña Soledad da bize eşlik ediyordu. Florinda, o gün cereyan eden olayları anımsamakta oldukça zorlanacağımı; her şeyi mantığa vurmak gibi bir düşkünlüğümün bulunduğunu, oysa böyle bir eğilimin durumu daha da kötüleştireceğini, zira bu dünyadan ayrılmak üzere olduklarını, daha sonraysa farklı bir bilinç düzlemine geçmemde bana yardımcı olabilecek hiç kimseyi bulamayacağımı söyledi. Bir gün doña Soledad'la benim gündelik yaşam dünyasında yeniden karşılacağımı da ekledi.

O anda doña Soledad'a döndüm ve kendisine düşkünlüğümden beni kurtârması için yalvardım; eğer bunu başarazsa beni öldürmesini istedim. Ussallığımın sınırları içinde yaşamak istemiyordum.

"Böyle düşünmemelisin," dedi Florinda. "Bizler birer savaşçıyız ve savaşçıların zihinlerinde yalnızca bir tek şey vardır—özgürlükleri. Ölmek ve Kartal'a yem olmak bir mücadele değildir. Oysa sessizce Kartal'ın çevresinde dolaşarak özgürlüğe kavuşmak, en büyük cesarettir.

Kuralın belirttiği amaçların hepsini birer birer yerine getiren don Juan ve savaşçı topluluğu, en son görevleri olan gündelik yaşam dünyasını terk etme görevini yerine getirmeye hazırdılar. La Gorda, öbür çömezler ve benden beklenen de, buna tanıklık etmekti. Çözüm bekleyen bir tek sorun kalmıştı yalnızca: Çömezler ne olacaktı? Don Juan, normal olarak onların da kendi grubuyla bütünleşerek kendisiyle birlikte bu dünyadan ayrılmaları gerektiğini söylüyordu; ancak, çömezler buna hazır değildier.Köprüyü geçme girişimimiz sırasında gösterdikleri tepkiler, çömezlerin zayıf noktalarının neler olduğunu bize göstermişti.

Don Juan, velinimetinin kendisi için bir savaşçı topluluğunu bir araya getirmeden önce yıllarca beklemeyi seçmiş olmasının, bilgece bir karar olduğunu ve olumlu sonuçlar doğurduğunu hissediyordu; öte yandan, don Juan'ın beni Nagual kadın ve kendi grubumla bir araya getirmekte aceleci davranması, bizler için çok zararlı olmuştu.

Don Juan'ın bu düşüncelerini bir pişmanlık ifadesi olarak dile getirmediğini anlıyordum; bu daha çok, savaşçının kendi seçimini yapmakta ve bunu kabullenmede özgür olduğunun göstergesiydi. Ayrıca, kendi velinimetinin izimden gitmeyi uzun uzun düşündüğünü, eğer bu örneği seçmiş olsaydı, çok kısa bir süre içinde benim kendisi gibi bir Nagual olmadığımın ayırdına varmış olacağını ve bu noktadan sonra, benim dışımda hiç kimsenin topluluğa dahil edilemeyeceğini belirtiyordu. Her durumda, Lydia, Rosa, Benigno, Nestor ve Pablito'nun yığınla yetersizlikleri vardı; la Gorda ve Josefina'nın kendi kendilerini kusursuzlaştırabilmeleri için zamana gerekiyordu; sağlam durumda olanlar yalnızca Soledad'la Eligio'ydu, zira onlar belki de, kendi grubundaki savaşçılardan bile daha becerikli ve ustaydılar. Don Juan, içinde bulundukları koşulları, olumlu ya da olumsuz, olduğu gibi kabullenerek ve herhangi bir pişmanlık ya da üzüntü duymadan, kendi kendilerinin sırtlarını pışpışlamadan kendi ilençlerini ya da inayetlerini reddetmenin bu dokuz kişinin kendi seçimlerine kaldığını belirtiyordu.

Don Juan, büsbütün de çuvallamadığımızı belirtti— onun savaşçılarının arasında oynamış olduğumuz rol küçük de olsa, benim dışımda topluluğumdaki tüm bireylere uyduğuna göre, gerçek anlamda bir başarıyla sonuçlanmıştı. Onunla bu konuda tamamen hemfikirdim. Her şeyden önce, Nagual kadın, kuralın öngördüğü tüm niteliklere sahipti. Sağduyuluydu ve kontrollüydü; hem mücadeleciydi hem son derece rahattı. Görünürde herhangi bir ön hazırlık yapmadan, ondan iki kat daha yaşlı da olsalar, don Juan'ın topluluğundaki tüm yetenekli savaşçılarla rahatlıkla iletişim kurabiliyor, onları yönetebiliyordu.Topluluktaki erkek ve kadın savaşçıların hepsi, onun kendi tanıdıkları Nagual kadına çok benzediğini düşünüyorlardı.Tüm kadın savaşçılarla tek tek ilgileniyordu, sonuçta don Juan'ın benim topluluğum için bulduğu beş kadınla da kusursuz bir biçimde ilgilendi, zira onlar da kendilerinden daha yaşlı savaşçı kadın-

ların benzerleriydiler. Lydia Hermelinda gibiydi, Josefina Zuleica gibiydi,Rosa ve la Gorda, Nelinda gibiydiler ve Soledad da Delia gibiydi.

Adamlar da don Juan'ın savaşçılarının birer benzeriydiler; Nestor Vicente'nin, Pablito Genaro'nun, Benigno Silvio Manuel'in, Eligio ise, Juan Tuma'nın kopyasıydı.Kural gerçekten, bu insanları türdeş bir bütün olarak bir kalıba döken, hepsinin üzerinde bir gücün sesi gibiydi. Onların öteki bilince ulaşan yolu bulacak bir liderden yoksun, umarsız bir durumda kendi başlarına kalmaları, gerçekten kaderin bir cilvesiydi

Don Juan, topluluğumdaki tüm savaşçıların öteki bilince kendi çabalarıyla gireceklerini, bu işi başarabilme olasılıklarının ne olduğunu bilmediğini, zira bu olasılığın kendilerine bağlı olduğunu belirtti. Hepsine kusursuz bir biçimde yardım etmişti; bu nedenle tini tüm endişelerden ve sorunlardan arınmıştı ve zihninde onlarla ilgili herhangi bir kuşku yoktu. Yapması gereken tek şey, bizlere kişinin kendi bütünlüğü içinde paralel çizgileri aşmasının ne anlama geldiğini gerçekçi bir biçimde göstermekti.

Don Juan, benim en fazla çömezlerden birine yardımcı olabileceğimi söyleyerek, becerikli olduğu ve onu daha önceden tanıdığım için la Gorda'yı seçti. Diğerleri için harcayacak enerjim yoktu zira yerine getirilmesi gereken başka görevlerim, beni bekleyen başka işler bulunuyordu. Don Juan bana kendi savaşçılarının hepsinin bu görevi bildiklerini, ancak bunu bana açmadıklarını, zira önce benim onlara bu görev için yaraşıklı biri olduğumu kanıtlamam gerektiğini söyledi. Kendi yollarının sonuna varmış olmaları ve benim verilen yönergelere büyük bir bağlılık içinde uymam, bu görevin ancak bir bölümünün açıklanmasını zorunlu kılıyordu.

Don Juan ayrılma zamanının geldiğini normal bilinç düzleminde bulunduğum bir anda haber verdi. O an durumun ciddiyetini anlayamamıştım. Don Juan son ana

kadar bana yaşadığım iki farklı bilinç düzlemini birleştirmem gerektiğini anlatmaya çalıştı. Bu birleştirmeyi gerçekleştirebilecek yeteneğe sahip olsaydım her şey son derece basit olacaktı. Ne var ki bu yetenekten yoksundum ve bu nedenle de yaptığı açıklamalar beni ancak ussal düzlemde etkileyebildi. Don Juan, olayı daha kapsamlı terimlerle değerlendirebilmem için beni farklı bir bilinç düzlemine aktardı.

Beni sürekli olarak, sol yan bilincinin ancak olayları kavrayabilme yetimizin bir ivme kazanması açısından yararlı olduğu konusunda uyarıyordu. Öte yandan, dikkatimizi inanılmaz bir berraklık içinde ancak tek bir olgu üzerinde odaklayabilmek gibi bir dezavantajı varmış, bu da bizi bağımlı ve savunmasız, saldırılara açık bir konuma getiriyormuş. Sol yan bilincinde olduğumuzda tek başımıza kalamıyormuşuz ve kendi bütünlüklerini kazanmış, böyle bir durumda kendi kendilerini idare etmesini bilen savaşçıların desteğine gerek duyuyormuşuz.

La Gorda bir gün Nagual Juan Matus'la Genaro'nun tüm savaşçıları onun evinde topladığını anlattı. Nagual onları son yan bilincine aktarmış, onlara yeryüzündeki zamanının sona erdiğini söylemiş.

La Gorda önce ona inanmamış. Savaşçılar gibi davranmaları için onları şaşırtmaya çalıştığını sanmış. Ancak daha sonra gözlerinde daha önce hiç görmediği bir alevin bulunduğunun ayırdına varmıştıqq.

Onları farklı bir bilinç düzlemine geçirdikten sonra, tek tek hepsiyle konuşmuş, öğrettiği tüm kavramları ve uygulamaları zihinlerinde canlandırmak üzere bir toparlama sürecinden geçmelerini sağlamış. Aynı işlemi bana da yaptı. Bu iş için görevlendirilmem, onu en son gördüğüm günden bir gün önce cereyan etti. Benim durumumda, bu toparlama süreci bilincimin her iki düzleminde birden gerçekleşti. Zihnimin her iki bilinç düzleminde de tümüyle doygun bir duruma gelmesinden emin olmak istiyormuş gibi, birkaç kez

iki bilinç düzlemi arasında gidip gelmemi sağladı.

Bu toparlama sürecinden sonra nelerin olup bittiğini önceleri anımsayamamıştım. En sonunda la Gorda bir gün, belleğimin engellerini aşmamı sağladı. Bana, aklımdan geçenleri, zihnimin içine girmiş gibi, okuyabildiğini söyledi. Yorumuna göre, belleğimin bu şekilde kilitlenmesinin altında yatan neden, duymuş olduğum acıyı anımsamaya korkuyor olmamdı. Ayrılmalarından önce Silvio Manuel'in evinde olanlarla, duyduğum korku, birbirine karışmıştı. Korkmuş olduğumu açık seçik ayrımsadığını, ancak neden korktuğumu bilmediğini söyledi. O evde ve özellikle de oturduğumuz odada nelerin olup bittiğini anımsayamıyordu.

La Gorda konuşmasını sürdürdükçe, bir uçurumundan başaşağı yuvarlandığımı hissediyordum. İçimde bir sesin bana, farklı iki bilinç düzleminde tanık olduğum iki farklı olayı ilişkilendirmemi söylediğini ayrımsadım. Sol bilincimde, yeryüzündeki son günlerinde don Juan ve savaşçı topluluğuyla ilgili anılar kitlenip kalmıştı; sağ bilincimdeyse o gün uçurumdan aşağı atlayışımın anısı yer alıyordu. Bilincimin iki yanını birleştirmeye uğraştığımda bedenimde bir halsizlik duyumsadım. Dizlerimin bağı çözüldü ve yere düştüm.

Deneyimimi ve onunla ilgili yorumumu anlattığımda, la Gorda sağ bilincimde olup bitenin, konuştuğum sırada onun zihninde canlanan anıyla hiç şüphesiz özdeş olduğunu belirtti. Nagual Juan Matus ve topluluğuyla birlikte paralel çizgileri aşmak üzere bir girişimde daha bulunduğumuzu anımsıyordu. İkimizin, diğer çömezlerle birlikte köprüyü geçmeyi bir kez daha denemiş olduğumuzu söylüyordu.

Bu anıyı zihnimde tam olarak çıkartamadım. Onunla ilgili duygularımı ve düşüncelerimi bir araya getirebilmemi engelleyen bir güç vardı sanki. La Gorda, Silvio Manuel'in Nagual Juan Matus'dan köprüyü geçmek üzere beni ve diğer çömezleri hazırlamasını istediğini belirtti. Beni dünyada bırakmak istemiyormuş, zira görevimi yerine getirmek

konusunda hiçbir şansımın bulunmadığını düşünüyormuş. Nagual onunla aynı kanıda değilmiş, ancak, bu duygusuna rağmen, yine de gerekli hazırlıkları yapmış.

La Gorda, onu ve diğer çömezleri Silvio Manuel'in evine götürmek üzere arabayla onun evine geldiğimi anımsıyordu. Köprüyü geçmek için hazırlanmak üzere Nagual Juan Matus'la Genaro'nun yanına geri döndüğüm sırada onlar, la Gorda'nın evinde kalmışlardı.

Bu olayı hiç anımsamıyordum. Israrla, birbirimize çok yakın olduğumuzu, bu nedenle bir rehber olarak ondan yararlanabileceğimi, zihnini okuyabileceğimi ve orada belleğimi tümüyle uyandırabilecek bir ipucu bulabileceğimi söylüyordu.

Zihnim karmakarışık olmuştu. Benliğimi bir endişe kaplamıştı ve la Gorda'nın ne söylediğine bile dikkat edemiyordum. O, konuşmasına devam ediyor, köprüyü geçmeye yönelik ikinci girişimimizden anımsadıklarını anlatıyordu. Söylediğine göre Silvio Manuel onlara bağırıp çağırmış. Köprüyü geçmeyi bir kez daha deneyebilmeleri için gerekli eğitimi almış olduklarını, öteki benliğe geçmeleri için gerekli olan tek edimin, birinci dikkatlerinin *niyetini* terk etmek olduğunu söylemiş. Bir kez öteki benliğin bilincine girmeyi becerdiklerinde, Nagual Juan Matus ve topluluğunun erkinin onları yakalayıp kolayca üçüncü dikkate taşıyabileceğini anlatmış—bu, normal bilinç düzlemlerinde çömezlerin asla yapamayacakları bir şeymiş.

Bir süre sonra, artık la Gorda'nın söylediklerini dinlemiyordum. Sesinin tonu, benim için gerçekten bir araç gibiydi. Anımsamanın gücüyle sendelemiştim. La Gorda konuşmasını kesti ve ona anımı aktardığımda o da her şeyi anımsayıverdi. Bilincimizin iki düzleminde yer alan en son parçaları bir araya getirmeyi başarmıştık.

Don Juan'la don Genaro'nun köprüyü geçirmek üzere beni hazırladıklarında normal bilinç düzleminde olduğumu anımsıyorum. İçimden, beni bir uçuruma atlamaya hazır-

ladıklarını düşünüyordum.

La Gorda, onları köprüyü geçmeye hazırlamak üzere Silvio Manuel'in onları deri kayışlara oturtarak çatı kirişlerinin üzerine doğru havalandırdığını anımsıyordu. Bu deri kayışlardan evinin bütün odalarında vardı. Çömezler kayışların içinde neredeyse bütün gün asılı kalmışlar.

La Gorda, insanın evinde deri bir kayış bulundurmasının ideal bir yöntem olduğunu belirtti. Genarolar, gerçekte ne yapıyor olduklarını bilmeden, asılı oldukları kayışların sanki–anılarını yakalamışlar ve kendi oyunlarını oluşturmuşlardı. Bu, yerle temasın kesilmesinin iyileştirici ve arındırıcı niteliklerini birleştiren, olasılıkla sağ bilinçten sol bilince geçişte kişinin gerek duyduğu yoğunlaşmanın devreye girdiği bir oyundu. Oynadıkları oyun, aslında, anımsamalarına yardımcı olan bir araçtı.

La Gorda'nın anlattığına göre, o ve diğer çömezler bütün gün havada asılı kaldıktan sonra, Silvio Manuel gece yarısında onları aşağı indirmişti. Daha sonra hep birlikte onunla köprüye gitmişler, Nagual Juan Matus, Genaro ve ben oraya gelinceye kadar beklemişler. Nagual Juan Matus, beni hazırlamalarının tahmininden uzun sürdüğünü belirtmişti.

Don Juan ve savaşçılarının bizden önce köprüyü geçtiklerini anımsıyorum. Doña Soledad'la Eligio da kendiliklerinden onları izlemişlerdi. En son Nagual kadın gitmişti. Köprünün öbür yakasından Silvio Manuel bize yürümeye başlamamızı işaret etmişti. Köprünün ortasına vardığımızda, Lydia, Rosa ve Pablito, daha fazla ilerleyemeyecek gibi görünüyorlardı. Benigno'yla Nestor, neredeyse köprünün ucuna kadar yürüdüler, orada durdular. Yalnızca la Gorda, Josefina ve ben, Don Juan ve diğerlerinin bulundukları noktaya ulaşabilmiştik.

Daha sonra olanlar, ilk kez köprüyü aşma girişimimizde olanlara çok benziyordu. Silvio Manuel ve Eligio, orada gerçek bir yarık olduğuna inandığım bir şey açtılar. Dikkatimi

bu yarık üzerinde odaklayabilecek kadar enerjim vardı. Bu, ne köprünün ucunda yükselen bir açıklıktı, ne de sis duvarının içinde bir yarıktı; bununla birlikte yarığın çevresinde sise benzeyen bir buhar tabakasını ayrımsayabiliyordum. Her şeyden ayrı, tek başına uzanan karanlık, gizemli bir açıklıktı. Don Genaro, şaka yollu ona "kozmik vajina" adını yakıştırdı. Bu yorumu diğer savaşçıları kahkahaya boğdu.

La Gorda ve Josefina bana tutundular ve aşağı indik.

Birdenbire kendimi eziliyormuş gibi hissettim. İlk girişimimizde neredeyse havaya uçmamı sağlayan o sınırsız güç beni yeniden eline geçirmişti. La Gorda'yla Josefina'nın benimle birleştiğini hissediyordum. O güç beni ikisinin arasında dümdüz ediyordu.

Kendime geldiğimde, üzerimde la Gorda ile Josefina, yerde uzanmış yatıyordum. Silvio Manuel kalkmamıza yardım etti. Şu anda onlara yolculuklarında eşlik etmemizin söz konusu olmayacağını, ancak belki daha sonra, kendimizi kusursuz kılmayı başardığımızda, Kartal'ın geçmemize izin verebileceğini söyledi.

Geri dönüp Silvio Manuel'in evine doğru yol aldığımız sırada Silvio Manuel kulağıma eğilerek fısıltıyı andıran bir sesle o gece yollarımızın birbirinden ayrılacağını belirtti. Bir daha hiç karşılaşmayacağımızı ve tek başıma kalacakmışım. Bu yüzden hesaplı davranmalı ve enerjimi boş yere harcamamalyımışım. Bütünlüğümü sağlayabilirsem, görevimi yerine getirecek enerjiye sahip olabilirmişim. İnsan biçimimi yitirmeden kendi kendimi aşırı zorlayacak olursam, işim bitikmiş

Zorlanmayı önlemenin bir yolunun bulunup bulunmadığını sordum. Başını salladı, bir yol olduğunu ama bana uygun olmadığını söyledi. Başarıp başaramamam benim istencime bağlı değilmiş. Daha sonra, bana görevimi açıkladı ama bunu nasıl uygulamam gerektiğini anlatmadı. Kartal'ın yolumun üzerine bunun nasıl yapılacağını açıklayacak birini

bırakacağını söyledi. Başaracağım güne değin özgürlüğüme kavuşamamayacaktım.

Eve vardığımızda, büyük salonda hepimiz toplandık. Don Juan, salonun ortasında oturuyordu ve yüzü güneydoğuya dönüktü. Çevresini sekiz kadın savaşçı almıştı. Çiftler halinde dört ana yönde oturmuşlardı ve onların da yüzleri güneydoğuya yönelikti. Üç erkek savaşçı, dairenin dışında bir üçgen oluşturuyorlardı; üçgenin güneydoğuyu gösteren tepe noktasında Silvio Manuel yer alıyordu. Yanlarında iki kadın haberci oturuyordu ve Silvio Manuel'in önünde, neredeyse duvara yaslanmış biçimde iki erkek haberci oturuyordu.

Nagual kadın erkek çömezleri doğu duvarına karşı, kadın çömezleri ise batı duvarına karşı oturtmuştu. Daha sonra beni don Juan'ın tam arkasında bir yere götürdü. Birlikte orada oturduk.

Bana yalnızca bir an gibi gelen bir süre oturmuş durumda bekledik, ancak bedenimde ancak bedenimde olağanüstü bir enerjinin yükseldiğini hissediyordum. Oturduğumuz gibi tekrar kalktığımızı sandım. Nagual kadına neden böylesine çabuk ayağa kalktığımıza sorduğumda, saatlerdir orada oturuyor olduğumuzu, bir gün üçüncü dikkate girmeden önce, tüm bunların bir anı olarak bana geri geleceğini söyledi.

La Gorda, yalnızca o salonda bir an oturduklarını duyumsamakta kalmadığını, aynı zamanda, hiç kimsenin ona gerçeğin böyle olmadığını söylemediğini anlattı. Söylediğine göre Nagual Juan Matus daha sonra ona kendisinin diğer çömezlere, özellikle de Josefina'ya yardımcı olmakla görevlendirildiğini, günün birinde benim öteki benliğe geçebilmesi için gerek duyduğu en son itişi ona vermek üzere geri döneceğimi söylediğini açıkladı. Zuleica'nın gözetimi altında *birlikte rüya görme* seanslarımızda parıltılarımızı yoğun biçimde birbirimize geçirmiştik. Bu nedenle birlikte olduğumuzda, bedenimize giren öteki benliğin yarattğı basınca karşı koyabilecektik. Don Juan ayrıca, la Gorda'ya köprüyü

bu kez böylesine kolayca geçmelerini sağlayan gücün topluluğundaki savaşçılardan geldiğini, köprüyü tek başına geçmesi gerektiğini buna *rüyasında* hazırlanması gerekeceğini söyledi.

Ayağa kalktığımız sırada Florinda yanıma geldi. Koluma girdi ve salonun içinde gezindik. Bu arada don Juan ve savaşçıları çömezlerle konuşuyorlardı.

O gece köprüde olanların zihnimi karıştırmasına izin vermemem gerektiğini söyledi. Bir zamanlar Nagual Juan Matus'un inandığı gibi, öteki benliğe ulaşan gerçek ve somut bir geçit yolunun bulunduğuna inanmamam gerekiyormuş. Görmüş olduğum yarık yalnızca onların *niyetlerinin* bir ürünüymüş; Nagual Juan Matus'un geçit yollarıyla ilgili saplantısının ve Silvio Manuel'in acayip mizah anlayışının bileşimiymiş; bu ikisinin karışımı "kozmik vajina"yı yaratmış. Bildiği kadarıyla, bir benlikten diğer benliğe geçişin hiçbir dünyevi gerçekliği yokmuş. Kozmik vajina, iki adamın "zamanın çarkları"nı hareket ettirme konusunda sahip oldukları gücün dünyevi bir ifadesiymiş.

Florinda'nın açıklamasına göre, o ya da topluluğundaki diğer savaşçılar zamandan söz ettiklerinde, bir saatin tiktaklarıyla ölçübilen bir süreçten bahsetmiyorlardı. Zaman, dikkatin özüydü; zamanı Kartal'ın buyrukları oluşuyordu; ve gerçekte, bir insan öteki benliğinin herhangi bir aşamasına girdiğinde, zamanla tanışmaya başlıyordu.

Florinda'nın belirttiğine göre, o gece düzen içinde oturduğumuzda, benim ve çömezlerin zaman çarkıyla karşı karşıya gelmemize yardımcı olamaları için son bir şansları kalmıştı. Nasıl sol bilinç gündelik yaşamın bir bölümünü oluşturuyorsa, zaman çarkı da öteki benliğin bir bölümünü oluşturan bir yüksek bilinç durumunu andırıyordu ve fiziksel olarak, sonsuz genişlik ve uzunlukta, üzerinde yansıtıcı oluklar bulunan bir tünel şeklinde betimlenebilirdi. Oluklardan her biri sonsuzluğa uzuyordu ve tünelin üzerinde sonsuz sayıda oluk bulunuyordu. Yaşayan varlıklar, yaşam gücü

tarafından, zorunlu olarak oluklara sabit bakışlarıyla bakmak zorundaydılar. Sabit bakışlarla oluklara bakıyor olmak, onun içinde tutsak olmak, o oyuğun içinde yaşamak anlamına geliyordu.

Florinda'nın savına göre, savaşçıların *istenç* adını verdikleri kavram zaman çarkına aitti. Bu, sarmaşık sürgünlerine, ya da hepimizde bulunan gözle görülmeyen dokunaçlara benziyordu. Florinda'nın dediğine göre bir savaşçının nihai amacı, kendi istencini dönmesini sağlamak üzere zaman çemberinin üzerinde odaklayabilmekti. Zaman çemberini döndürmeği başaran savaşçılar, sabit bakışlarını oluklardan herhangi birinin üzerinde odaklayabilirler ve onunla, örneğin kozmik vajina gibi, istedikleri her şekli oluşturabilirlerdi. Kişi, zorunlu olarak böyle bir zaman oluğunun içinde tutsak olduğunda, oluğun içinde akıp giden imgeleri ancak kendisinden uzaklaştığında görebiliyordu. Kişinin, bu olukların insanı kendine bağlayan büyülü gücünden kendini kurtarabilmesi, onun akıp geçen imgeleri iki yönden de görebilmesini sağlıyordu.

Florinda sustu ve beni kucakladı. Kulağıma günün birinde, kendi bütünlüğümü kazandığımda, geri dönüp yönergelerini tamamlayacağını fısıldadı.

Don Juan herkesi benim etrafımda toplanmaya çağırdı. Etrafımda toplandılar. Kendisi de yanıma gelerek, çıkacakları yolculuğa onlarla birlikte gelemeyeceğimi, zira görevimi bırakmamın söz konusu olamayacağını söyledi. Bu koşullar altında benim için yapabilecekleri tek şey bana iyi şanslar dilemekti. Savaşçılarının özel yaşamlarının bulunmadığını da ekledi. Bilincin mahiyetini bir kez kavrayabildikleri an birey olma özelliklerini yitiriyorlardı ve insanlık durumu, artık onları ilgilendirmiyordu. Bir savaşçı olarak benim bir görevim bulunuyordu ve bunun dışındaki şeylerin önemi yoktu, zira son derece zorlu bir görevi yerine getirmek üzere beni tek başıma bırakacaklardı. Yaşamımdan çoktan feragat ettiğime göre, bana en iyi dileklerini dilemenin ötesinde söy-

leyecekleri bir şeyleri kalmamıştı. Benim de, yazgımı anladığımı ve onu kabullendiğimi belirtmenin ötesinde onlara söyleyebileceğim bir şey yoktu.

Daha sonra yanıma Vicente geldi. Benimle son derece yumuşak bir sesle konuştu. Bir savaşçının en çetin görevinin olumlu ve olumsuz güçler arasında son derece incelikli bir denge oluşturabilmek olduğunu söyledi. Bu çetin görev, savaşçının çevresindeki her şeyi kontrol altına almak üzere bir savaşım vermesi gerektiği değil, onun, beklenen ya da beklenmeyen, akla gelebilecek her durumla aynı ustalıkla uğraşması gerektiği, anlamına geliyordu. Kusursuz koşullarda kusursuz olabilmek, düşsel bir savaşçı olmak demekti. Benim çetin görevim, geride kalmak; onlarınkiyse ileri, bilinmeyene doğru atılmaktı. Her iki görev de son derece güçtü. Savaşçılar için bu dünyada kalmanın yarattğı coşku, yolculuğun uyandırdığı coşkuya eşitti. Her iki görev de eşit ölçüde anlamlıydı, zira her ikisi de, kutsal bir sorumluğun yerine getirilmesini kapsıyordu.

Yanıma daha sonra Silvio Manuel geldi; yapmam gerekenler konusunda beni bilgilendirmek istiyordu. Bana bir formül, görevim sahip olduğum güçten daha büyük olduğunda söyleyeceğim efsunlu birtakım sözler verdi; bunla, Nagual kadını ilk anımsayışımda zihnimde beliren efsunlu sözlerdi.

Yazgımı yöneten güce kendimi teslim ettim.
Hiçbir şeyi sahiplenmeyeceğim, böylece, savunacağım
hiçbir şey olmayacak.
Zihnimde hiçbir düşünce yok, böylece görebileceğim.
Hiç korkum yok, böylece kendi kendimi anımsayacağım.
Yansız ve rahat,
Bir ok gibi fırlayıp Kartal'ı aşacağım özgür olmak için.

Ya me di al poder que a mi destino rige
No me agarro yo de nada, para asi no tener nada que

defender.
No tengo pensamientos, para asi poder ver.
No temo ya a nada, para asi poder acordame de mi.
Sereno y desprendido,
me dejará el águila pasa a la libertad.

Bana, ikinci dikkatin pratik bir manevrasını öğreteceğini söyledi ve o an saydam bir yumurtaya dönüştü. Daha sonra normal görünümüne geri döndü ve aynı dönüşümü üç dört kez daha yineledi. Ne yaptığını gayet iyi anlamıştım. Bunu bana açıklaması gerekmiyordu, ancak bildiklerimi sözcüklere aktaramıyordum.

Silvio Manuel derdimi anlıyormuş gibi güldü. Gündelik yaşamın *niyetini* bırakıvermenin olağanüstü bir güç geretirdiğini söyledi. Biraz önce bana açtığı gizem, bu niyeti bırakıvermeye nasıl bir ivme kazandırılacağını gösteriyordu. Onun yapmış olduğunu yapabilmek için, kişinin dikkatini saydam koza üzerinde odaklaması gerekiyordu.

Gözümün önünde bir kez daha saydam yumurtaya dönüştü ve anda, ta en baştan beri bildiğim bir gerçek zihnimde belirginleşti. Silvio Manuel'in gözleri bir an ikinci dikkat noktası üzerinde odaklandı. Başı, önüne bakıyormuş gibi dimdikti, ancak gözleri yana doğru kaymıştı. Bir savaşçının *niyeti* uyandırabilmesi gerektiğini söyledi. Bunun sırrı bakıştaydı. *Niyeti* çağıran, gözlerdi.

O noktada derin bir mutluluk duydum. Uzun yıllardan sonra, en sonunda gerçekten bilmediğim bir şey üzerinde düşünebilmeyi başarmıştım. *Görmenin* görsel bir deneyim olmasının nedeni, *niyet* üzerinde odaklamak için gözlerimize gereksinim duymamızdı. Don Juan ve savaşçı topluluğu *niyetin* farklı bir yönünü yakalamak üzere gözlerini kullanmasını biliyorlardı ve bu edime *görme* adını vermişlerdi. Silvio Manuel'in bana gösterdiği şey *niyet* yakalayıcıları olarak gözlerin gerçek işleviydi.

Daha sonra ben de *niyeti* yakalamak üzere gözlerimi

kullanmaya çalıştım. Onları ikinci dikkat noktası üzerinde odakladım. Birdenbire, don Juan, savaşçıları, doña Soledad ve Eligio saydam yumurtalara dönüşmüşler, ancak la Gorda, küçük kız kardeşler ve Genarolarda bu dönüşüm gerçekleşmemişti. Gözlerimi ışık kababarcıkları ve insanlar arasında ileri geri hareket ettirdim, sonunda boynumun altında bir çatırtı duydum ve odanın içindeki herkes saydam yumurtaya dönüştü. Bir an için onları birbirlerinden ayıramadığımı hissettim, ancak daha sonra gözlerim bu görüntüye alıştı ve *niyetin* iki yönünü, iki farklı imgeyi aynı anda ayrımsayabildim. Onların hem bedenlerini, hem de parıltılarını görebiliyordum. İki görüntü örtüşmüyor, ayrı ayrı görünüyorlardı, ancak bunun nedenini bilmiyordum. Kesinlikle birbirinden ayrı iki görüm bulunuyordu ve görme edimini tümüyle gözlerimle algılıyordum, ancak yine de onlardan ayrıydım. Gözlerimi kapattığımda onların saydam kozalarını görebiliyordum ama bedenleri görümümden kayboluyorlardı.

Bir an, dikkatimi nasıl kendi saydamlığıma çevirebileceğimi artık bildiğimi ayrımsadım. Ayrıca, dünyevi düzleme nasıl geri dönüleceğini de öğrenmiştim. Yapmam gereken tek şey, gözlerimi bedenim üzerinde odaklamaktı.

Daha sonra yanıma don Genaro geldi ve bana ayrılık armağanı olarak Nagual Juan Matus'un bir görev, Vicente'nin cesaret, Silvio Manuel'in büyü sunduklarını, kendisinin de mizah gücü sunacağını söyledi. Bana şöyle bir baktı ve benim, yaşamında gördüğü en gamlı Nagual olduğumu belirtti. Çömezleri şöyle bir inceledikten sonra, iyimser olmanın ve olaylara hep olumlu yönünden bakmanın ötesinde yapılabilecek hiçbir şey kalmadığını söyledi. Bize bir şehir züppesi tarafından baştan çıkartılıp terk edilen bir köylü kızının öyküsünü anlattı. Tam düğün günü kendisine damadın kentten ayrıldığı söylendiğinde kız aklını başına toplamış ve yine de her şeyi yitirmemiş olduğunu düşünmüştü. Gerçi bekaretini yitirmişti ancak düğün ziyafeti için yav-

ru domuzu henüz kesmemişlerdi.

Don Genaro, terk edilen köylü kızının içine düştüğü duruma benzeyen bu durumdan kurtulabilmemizin tek yolunun, henüz elimizde bulunan yavru domuzlarımıza— bunlar her ne ise— sıkı sıkı sarılmak ve aptallığımıza gülmek olduğunu söyledi. Ancak gülerek içinde bulunduğumuz durumu değiştirebilirdik.

Elleri ve başıyla yaptığı şakacı hareketlerle bizden içten bir şekilde gülmemizi istedi. Gülmeye çalışan çömezlerin görüntüsü de, tıpkı benim kendi girişimlerim gibi, gülünçtü. Birdenbire kendimi don Juan ve savaşçılarıyla birlikte kahkahalarla gülüyor buldum.

Her zaman bir şair olduğumu söyleyip bana takılan don Genaro, onlara bir şiir okumamı istedi. Kendi duygularını ve öğütlerini, yaşamı, ölümü ve gülmeyi kutlayan ozanın dizeleriyle özetlemek istiyordu. Jose Gorostiza'nın "Sonsüz Ölüm" başlıklı şiirinin bir bölümünü ima etmişti.

Nagual Kadın kitabı bana uzattı, ben de o şiirin don Juan ve don Genaro'nun her zaman dinlemekten büyük zevk aldıkları dizelerini yüksek sesle okudum.

Ah, nasıl kopkoyu bir tutku
Nasıl bir açlık bu,
Tüketmek soluduğumuz havayı,
ağzı, gözü, eli.
Nasıl yakıcı bir arzu
kendimizi tümden harcamak
tek bir kahkahanın içinde.
Ah bu küstah, aşağılayıcı ölüm
bizleri ta uzaklardan katleden.
ölmekten aldığımız hazın üzerinde
bir fincan çay için...
narin bir kucaklama için.

Şiir hepimizi derinden etkilemişti. Ürperdiğimi hisset-

tim. Emilito'yla haberci Juan Tuma yanıma geldiler. Hiçbir söz söylemediler. Gözleri siyah mermerler gibi parlıyordu. Sanki tüm duyguları gözlerinde yoğunlaşmıştı. Haberci Juan Tuma yumuşacık bir sesle, bir zamanlar evinde beni Mescalito'nun gizemleriyle tanıştırdığını, zaman çarkı içinde farklı bir konumda bunun beni en son gizemle tanıştırmasının bir ön habercisi olduğunu belirtti.

Emilito, sanki haberci Juan Tuma'yı yankılıyormuş gibi, her ikisinin de görevimi yerine getireceğimden emin olduklarını söyledi. Beni bekleyeceklerdi, zira bir gün onlara katılacağımı biliyorlardı. Juan Tuma, Kartal'ın beni, kurtarıcılarım olarak Nagual Juan Matus'un topluluğuyla birleştirdiğini söyledi. Bir kez daha bana sarıldılar ve bir ağızdan, kendime güvenmem gerektiğini vurguladılar.

Habercileri, kadın savaşçılar izledi. Tek tek hepsi beni kucakladılar ve birer birer kulağıma bir dilekte bulundular, bereket ve başarı dilekleri.

En son Nagual kadın geldi. Yanıma oturdu ve bir çocukmuşum gibi beni kucağına aldı. Sevecenlik ve saflık doluydu. Soluksuz kalmıştım. Ayağa kalktık ve odanın içinde gezindik. Yazgımız üzerine konuştuk ve fikirlerimizi belirttik. Kestirilmesi olanaksız birtakım güçler bizlerin bu bitiş anına ulaşmamızı sağlamıştı. Duyduğum korku ölçüsüzdü. Üzüntü de.

Daha sonra, üç çatallı Nagual için geçerli kuralın bir bölümünü bana açıkladı. Büyük acı çekiyordu, ancak yine de sakindi. Zihni kusursuz çalışıyordu ancak açıklamalara girişmiyordu. Yeryüzünde son gününü yaşıyor olması onu çok etkilemişti. Hüznü bana da bulaştı. O ana kadar gerçekten sonuna geldiğimizi anlayamamıştım. ol bilinçte bulunmam, dolaysız olanın diğer her şeyin önünde bulunması gerektiği kuralını da kapsıyordu ve bu durum, yaşadığım anın ötesini görebilmemi olanaksız kılıyordu. Bununla birlikte, Nagual kadının ruh durumunun bende yarattığı etki, sağ yan bilincimde neler hissedebileceğimi düşünmemi de engelliyordu.

Onu bir daha göremeyeceğimin farkındaydım ve buna dayanamıyordum!

Don Juan bana sol yanda gözyaşına yer olmadığını, bir savaşçının ağlayamayacağını, ıstırabın tek dışavurumunun evrenin ta derinliklerinden gelen bir ürperti olduğunu söylemişti. Bu, Kartal'ın öğretilerinden birinin de ıstırap olduğu anlamına geliyordu. Savaşçının ürpertisi bitmezdi. Nagual kadın benimle konuştuğunda ve bana sarıldığında da aynı ürpertiyi duydum.

Kollarını boynuma doladı ve başını başıma yasladı. Beni bir bez parçası gibi büktüğünü hissettim. Bedenimden bir şeylerin yükseldiğini, onun bedeninden bir şeylerin içime girdiğini ayrımsadım. Duyduğum ıstırap öylesine yoğundu ve beni öylesine içine almıştı ki, iyice çılgına döndüğümü hissettim. Hâlâ bana sarılmış durumda olan Nagual kadınla birlikte yere yuvarlandım. Bir rüdaymış gibi, düşmeden önce alnında bir yara açtığımı ayrımsadım. Kan, gözlerinin üzerinde birikmişti.

Don Juan'la don Genaro alelacele beni yerden kaldırdılar. Beni tuttular. Kriz geçiriyor gibi tüm bedenim sarsılıyordu. Kadın savaşçılar Nagual kadının çevresini aldılar; daha sonra odanın ortasında bir sıra halinde durdular. Erkekler de onlara katıldılar. Bir anda aralarında yoğun bir elektrik akımı geçti. Sıra halinde duran savaşçılar dalgalandılar ve önümde durdular. Her biri, sırayla gelip, bir süre önümde durdu. Önce erkek haberciler, ardından kadın haberciler, daha sonra erkek savaşçılar ardından *rüya görücüler*, sonra *iz sürücüler* ve son olarak da, Nagual kadın önümden geçti. Yanıma geldiler, birkaç saniye, veda etmek için yeterli bir süre, karşımda durdular ve daha sonra karanlığın, birdenbire odanın içinde beliriveren gizemli yarığın içine girerek ortadan kayboldular.

Don Juan eliyle sırtıma bastırarak dayanılmaz ıstırabımı kısmen de olsa rahatlattı. Acımı anladığını, Nagual kadınla Nagual adam arasındaki bağın kolayca anlaşılabilecek bir

şey olmadığını söyledi. Bu bağ, Kartal'ın öğretilerinin bir sonucu olarak var oluyordu; Bu iki insan bir araya geldikten sonra ayrılırlarsa eğer, aralarında oluşan boşluğu doldurabilmenin olanağı yoktu; zira bu boşluk sosyal bir boşluk değil, bu öğretilerin bir sonucuydu.

Don Juan beni aşırı sağ yönüme çevireceğini söyledi. Bunun yararlı, ancak geçici bir manevra olduğunu; şimdilik unutmama yardımcı olacağını, ancak anımsamaya başladığımda duyacağım acımı dindiremeyeceğini belirtti.

Don Juan ayrıca bana anımsama ediminin bütünüyle kavranamaz olduğunu söylemişti. Gerçekte kavranamayan, savaşçıların sol yan bilinçlerinde uyguladıkları etkileşimi hatırladığında durmayan, doğum anından başlayarak saydam bedenin belleğe depoladığı her anıyı hatırlamayı sürdüren, kişinin kendi kendini anımsaması edimidir.

Savaşçıların yüksek bilinç düzlemlerinde deneyimledikleri dizgesel ilişkiler yalnızca öteki benliğin anılar aracılığıyla kendini açmasını sağlamak için yapılan bir oyundu. Anımsama sanatı, yalnızca savaşçılarla ilgili gibi görünse de, aslında her insanın âleminde var olan bir süreçtir; hepimiz dolaysız biçimde saydamlığımızın anılarına girebiliriz, ancak bunun sonucunun ne olabileceği önceden kestirilemez.

Don Juan daha sonra bana, gün batımında oradan ayrılacaklarını ve gitmeden önce benim için yapabilecekleri en son şeyin, zamanımın sürekliliği içinde bir açıklık, bir kesinti yaratmak olacağını söyledi. Bende süreklilik içinde bir bütün olduğum duygusunu uyandıran Kartal'ın yaydığı sonsuz akışa bir müdahalede bulunmak üzere beni derin bir uçuruma fırlatacaklardı. Boşluğa atlayış, normal bilinç düzeyinde bulunduğum bir anda başlayacaktı ve söylenene göre düşüş anında ikinci dikkatim dizginleri ele alacaktı; uçurumun dibine vardığımdaysa ölmeyecek, tamamen öteki benliğimin içine girmiş olacaktım. Don Juan enerjim tükendiğinde öteki benlikten çıkacağımı, ancak kendimi, atladığım uçurumun kenarında bulmayacağımı belirtti. Tah-

minine göre kendimi en sevdiğim yer neresiyse, orada bulacaktım. Bu, bendeki zaman duygusunun akışına bir müdahale olacaktı.

Daha sonra aniden beni iterek tümüyle sol yan bilincimden çıkardı. O an ısdırabımı, amacımı, görevimi unuttum.

Akşamüstü gün batımında, Pablito, Nestor ve ben sarp bir yamaçtan aşağı atladık. Nagual'ın darbesi öylesine keskin ve öylesine acısız olmuştu ki, veda ediş olgusuna ait hiçbir anı, ölüme ve ölüm olmayana doğru sıçrayışın anlık olgusunun sınırlarının ötesine aşmadı. Uçuruma atlayış ürkütücüydü, ancak öbür âlemde olanların yanında silik kalıyordu.

Don Juan beni tam olarak kendisinin ve savaşçılarının bilinçlerini tutuşturdukları an uçuruma fırlatmıştı. Rüyayı andıran bir görüm içinde, önümde sıra sıra insanların bana baktıklarını gördüm. Ancak daha sonra bunun boşluğa atlamak üzerine deneyimlediğim çok sayıdaki görüm ya da sanrı dizilerinden biri olduğunu düşündüm. Bu, yaşanan tüm olayın ürkünçlüğü karşısında büyülenen sağ bilincimin ürettiği güçsüz bir yorumdu yalnızca.

Bununla birlikte, sol yanımda, öteki benliğe girdiğimi hissediyordum. Bu geçişin usumla hiçbir ilişkisi yoktu. Don Juan'ın topluluğundaki savaşçılar, mutlak ışığın içinde kaybolmadan, Kartal onları salıvermeden önce, beni sonsuzluğa değin süren bir an için yakalamışlardı. Onların, Kartal'ın yaydığı sonsuz akışın içinde bir yerlerde olduklarını ve buraya ulaşamayacağımı biliyordum. Don Juan'la don Genaro'yu bekliyorlardı. Don Juan'ın grubun başına geçtiğini gördüm. Ondan sonra gördüğüm tek şey, gökyüzüne doğru yükselen son derece yumuşak bir ışık çizgisi oldu. Bir esinti ışık kümesinin daralmasına ve kıvrılmasına yol açtı. Işık çizgisinin bir ucunda, don Juan'ın bulunduğu noktada güçlü bir parıltı vardı. Toltec efsanesindeki sorguçlu yılanı düşündüm. Daha sonra ışıklar gözden kayboldu.